

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSSESSING VIOLET 0.5

A red apple with a bite taken out of it, surrounded by thorns and blue flowers.

corrupt
OBSESSION

DINAH HARPER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

YOZLAŞMIŞ 9BSESSION

SAHIPI NG VI OLET

KİTAP 0.5

DINAH HARPER

COPYRIGHT

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2025 Dinah Harper

<https://www.dinahharper.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı © Kirsty Still - The Pretty Little Design Co. www.theprettylittledesignco.co.uk

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

CONTENT WARNING

Bu, üvey kardeşler arasındaki zehirli bir ilişkiyi anlatan erotik bir romandır. Bu kitap birçok perakendecide yasaklanmıştır, bu nedenle kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

Tetikleyicilerin tam listesi için web sitemi ziyaret

edebilirsiniz: <https://www.dinahharper.com/corrupt-obsession-content-warning>

CONTENTS

Bölüm 1
<i>Jesse</i> Bölüm
2 Jesse
Bölüm 3
<i>Jesse</i> Bölüm
4 Jesse
Bölüm 5
<i>Violet</i> Bölüm
6 Violet
Bölüm 7
<i>Jesse</i> Bölüm
8 Violet
Bölüm 9
<i>Jesse</i> Bölüm
10 Violet
Bölüm 11
<i>Jesse</i> Bölüm
12 Violet
Bölüm 13
<i>Violet</i> Bölüm
14 Jesse
Bölüm 15
<i>Violet</i> Bölüm
16 Violet
Bölüm 17
<i>Jesse</i> Bölüm
18 Violet
Bölüm 19
<i>Violet</i>

[Bölüm 20](#)

Menekşe

[Bölüm 21](#)

Menekşe

[Yazarın Notu](#)

[Dinah Harperın Kitapları](#)

['Yazar Hakkında Teşekkür](#)

CHAPTER I

JESSE

"LÜTFEN AÇIK OLUN," DIYE YALVARDI ANNEM.

Jesse manzarayı seyretmeden arabanın camından dışarı baktı. Bu, annesinin onu dördüncü erkekti. Diğerleri uzun sürmemişti ve Isaac için de büyük umutları yoktu. Erkekler yeterince iyi görünüyordu ama kimse babasıyla boy ölçüşemezdi. Bunu o da biliyordu, annesi de biliyordu ama bu onu birini bulmaya çalışmaktan alıkoymadı. Babam öldükten sonra biriyle çıkmaya başlamadan önce bir yıl beklemişti. Bunun çok erken olduğunu düşünüyordu ama gece geç saatlerde annesinin hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duyuyor ve onun yalnızlıktan nefret ettiğini biliyordu. Yine de bu, bu adamlardan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Isaac bir itfaiyeci," dedi annem.

Ona baktı, kendine rağmen ilgileniyordu. İtfaiyeciler kötü adamlardı. Babasının Hava Kuvvetleri'nde olması kadar havalı değildi ama en azından Isaac'ın işi mağaza müdürü Tom'dan ya da bir dişçinin muayenehanesinde resepsiyonda çalışan Brian'dan daha ilginçti. Annem kısa bir süre başka bir öğretmenle, Bay Harding'le çıkmıştı. Tarih öğretiyordu, monoton bir ses tonuyla konuşuyordu ve berbat bir kahve nefesi vardı. Hepsi fiyaskoydu.

"Isaac sizi istasyona götürebilir ve itfaiye araçlarını gösterebilir."

Dudağı kıvrıldı ama annem görmedi, çünkü o pencereye dönmüştü. O bir çocuk değildi. Bu adamdan hoşlanması için ona rüşvet vermeyecekti... Yine de bir itfaiye aracının sürücü koltuğuna oturmak ya da bir direktan aşağı kaymak harika olurdu.

"Karısı nasıl öldü?" diye sordu.

Annem, adamın ona bakmasına yetecek kadar uzun bir süre duraksadı. "Anne?"

"Çekip gitti."

"gitti mi?" diye tekrarladı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Adam uyandığında kadın gitmişti. Bir çanta hazırladı ve iki yaşındaki kızlarıyla birlikte onu terk etti. Bu on bir yıl önceydi."

Öne doğru sarsıldı ve emniyet kemeri kilitlendi. "*Kızım mı?*"

Annesi ona masum bir bakış attı. "Sorun ne oğlum?" "Kızı olan bir adamla çıkamazsın!"

Annemin dudakları kıpırdadı. "Neden olmasın?"

"Kızlar sinir bozucu! Sürekli kıkırdıyorlar, konuşuyorlar, ağlıyorlar..."

Annem kıs kıs gülerken o ters ters baktı. "Erkek çocuğu olan ya da hiç çocuğu olmayan bir adam bul."

"Üzgünüm tatlım, bu işler böyle yürümüyor."

"Bir kız," dedi tiksintiyle. Şimdiye kadar annemin çıktığı erkeklerin hiçbirinin çocuğu olmamıştı, bu yüzden bir üvey kardeşi olabileceği aklına bile gelmemişti.

"Adı Violet."

"Bu nasıl bir isim böyle?"

"Menekşe çok güzel bir isim. Çok güzel bir renk, çiçek ve benim de çok sevdiğim bir şeker."

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, onunla ilk kez birlikte tanışacağız," dedi annem parka dönerken.

"Eminim çok tatlıdır. İkinizin arasında sadece bir yıl var. Pek çok ortak noktanız olmalı."

"O bir kız," diye hırladı. "Ortak hiçbir şeyimiz olmayacak."

Annem arabayı bir durağa çekip motoru durdurduktan sonra ona döndü, yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiydi. Uzandı ve çenesini kavradı. "Baban öldüğünden beri zor günler geçiriyorsun."

Gözleri yaşardı ama yine de gülümsedi, her zaman yaptığı gibi zorladı.

"Bu yetersiz bir ifade. Babanı kaybetmek başımıza gelen en zor şey ve çok zor oldu. Bazı günler yataktan kalkabileceğimden emin değildim ama sen bana yardım . Sen babanın oğlusun, tamam mı? Güçlü, cesur, yaşının ötesinde bilge. Sen olmasaydın sağlam olur muydum emin değilim ama..." Onun yanağını okşadı. "Zaten sahip olduğundan daha fazla yetişkin sorumluluğu üstlenmeni istemiyorum. Benim üstlenmem gereken şeyler için endişelenmemelisin. Baban olmadan dünya biraz daha az parlak görünse de çocukluğunu yaşamayı ve hayattan zevk almayı istiyorum."

Gözleri yaşlarla dolarken sertçe yutkundu.

"İnsanların içeri girmesine izin vermeliyiz." Başını yana eğdi. "Bence Isaac iyi bir adam ve ona bir şans vererseniz, bunu kendiniz de göreceksiniz. Isaac ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz ve Violet ile nasıl görmek istiyoruz. Eğer ..." Omuz silkti. "O zaman böyle olması gerekmiyor. Ama Violet seni şaşırtabilir. Isaac'ın bana anlattığı hikâyelere bakılırsa, kızı senin alışık olduğun kızlara benzemiyor."

Kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kendin görmen gerekecek." Annem parkı taradı ve sonra gözleri . "İşte oradalar."

Onun bakışlarını takip etti ve uzun boylu, iri yarı bir adamın, bu mesafeden ufacık görünen bir kıza çimlerin üzerinde bir futbol topu attığını gördü.

"Hazır mısın?" Annem sordu.

"Elbette," dedi omuz silker ve kapısını iterek açtı.

Çifte yaklaştıklarında ellerini ceplerine soktu. Kız, Isaac'ın gözlerini kırıştıran bir hızla ileri fırladı. Kızın topa hakimiyetinden etkilenmişti ama Isaac hiç de beceriksiz değildi ve kızın gol atma girişimini engelledi. Isaac bu kadar iri bir göre çevikti. Violet'in terk ettiği kaleye doğru daldığında, Violet bir çığlık atarak babasının bacaklarına doğru fırladı ve kural dışı bir müdahale girişiminde bulundu. Kızı hayatı buna bağlıymış gibi mücadele ederken Isaac'ın kahkahaları çınladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem, tanık oldukları şey karşısında şaşkınlığı açtı.

Isaac, tekme atmasını engellemek için iki kolunu da sağ bacağına dolamış olan kızını yakaladı ve sayı yaparken kolunun altına sıkıştırdı. Violet'in öfkeli feryadı, onların maskaralıklarını izleyen birkaç kişinin kıkırdamasına neden oldu.

"Hile yaptın!" Violet bağırdı.

"Sen de yaptın."

"İzin veriyorum çünkü sen benden on kat daha büyüksün!"

Isaac cevap vermek üzereydi ki onları fark etti. Kızını bir kolunun altında sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi rahatça taşıyarak onlara doğru yürüdü.

Isaac elini uzatmadan önce gülümseyerek "Lynne," diye onayladı. "Ve sen de Jesse olmalısın."

Başını salladı ve Isaac'ın iri deri elini sıktı. "Baba!"

Violet'in sabırsız ses tonu Isaac'ın kızını ayağa kaldırmadan önce sırtmasına neden oldu. Karmakarışık siyah saçlarını geriye savurdu. Gözleri coşkuyla parlayan çarpıcı bir elaydı. Soluk bir teni, pembe yanakları vardı ve uzun haki şortu ve iki beden büyük çizgili, yeşil gömleğiyle bir erkek çocuğu gibi giyinmemiş olsaydı dudaklarının ruj olduğundan şüpheleneceği koyu bir kırmızıydı. Tanıdığı kızlar böyle bir kıyafetle ölüme bile yakalanmazlardı ama Violet görünüşünü umursamıyor gibiydi. Ona gülümsediğinde ne yapacağına karar verememişti. Dudakları karşılık olarak kıvrıldı, kötü ruh hali ve en başta burada bulunmalarının nedeni unutuldu.

Violet dikkatini annesine çevirdi. "Sen Lynne misin?"

"Sonunda sizinle tanışmak harika."

Violet el sıkışmadı. Bunun yerine annesine coşkuyla sarıldı ve "Daha önce babamın kız arkadaşlarından biriyle hiç tanışmamıştım!" diye haykırdı.

Jesse bu etiketle yüzünü buruşturdu. Annesinin birileriyle çıktığını biliyordu ama çıktığı erkeklerin onun erkek arkadaşı olduğunu hiç düşünmemişti. Dilini çıkarma dürtüsüne karşı koydu ve Jesse'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayan utanmış bir ifadeyle gökyüzüne bakan Isaac'e baktı.

"Öyle mi?" Annem bu bilgiden açıkça memnun bir şekilde, "Öyle mi?" dedi. "Seni tanıştırdığı ilk kadının ben olduğumu söylemedi."

Isaac şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bahsetmeye gerek olduğunu düşünmemiştim..."

Violet araya girerek, "*Uzun zamandır* ona kilisedeki kadınları ayarlamaya çalışıyorum," dedi. "Ama o çok..."

"Bu kadar yeter." Isaac bir eliyle kızının ağzını kapattı ve sordu: "Acıktınız mı? Yakınlarda bir yemek kamyonu var."

"Kulağa harika geliyor." Annem dikkatini çekmek için Jesse'yi dürttü.

"Oğlum?"

Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Tabii."

Violet babasından ayrılıp annesinin elini sanki birbirlerini iki dakikadır değil de yıllardır tanıyorlarmış gibi tutunca şaşırdı.

"Babam senin öğretmen olduğunu söyledi," Violet.

"Evet," diye mırıldandı annem. "Anaokulu ve ikinci sınıf arasında gidip geliyorum."

"Neden?"

"Her yıl aynı şeyi öğretmeyi sevmiyorum, bu yüzden bir ileri bir geri gidiyorum. Okulu seviyor musun?"

"Evet, en çok İngilizce ve Tarihi seviyorum." "Bu derslerin nesini seviyorsun?"

Arkalarından yürürken profillerini görebiliyordu. Birbirlerine dikkatle bakmaları, yüzeysel sohbetlerinin altında daha fazla şey olduğunu gösteriyordu. Annesi ve Violet birbirlerine dalmışken, Isaac ve o tek kelime bile etmemişlerdi. Violet'in annesine benzediği, özgür bir ruha sahip olduğu açıktı; Isaac ise daha çok babasına benziyordu - disiplinli, katı ve rutinleri tercih eden biriydi.

Yanında yürüyen Isaace baktı. Annesi ve Violet'in konuşmalarını büyük bir ilgiyle izliyordu. Isaac'in diğerleri gibi ona yağ çekmesini bekliyordu ama Isaac ona büyüyünce ne olmak istediğini ya da en sevdiği spor takımının hangisi olduğunu sormadı. Isaac herhangi bir havadan sudan konuşma girişiminde bulunmadı, bu da onu hem sinirlendirdi hem de bu rahatsız edici buluşma nedeniyle sinirlerini yatıştırdı.

Taco sipariş ettiler ve bir piknik masasına yerleştiler. Violet yemekten çok ebeveynlerini izlemekle ilgileniyordu. elinin üzerine koymuş, pür dikkat onları izliyordu. Ona göre Isaac ve annesinin birbirleri için yaratıldıkları çok açıktı ama o bundan o kadar emin değildi. Isaac'i değerlendirmesi gerekiyordu ama gözleri sürekli Violet'in hareketli yüzüne dönüyordu. Annesine böylesine özlemle bakması midelerini bulandırıyor.

"Jesse harika bir futbol oyuncusu," diye paylaştı annem. Violet ona döndü ve onu tarttı. "Öyle misin?"

Omuz silkti, onun tüm dikkatinin kendisinde olmasının neden tuhaf hissettirdiğinden emin değildi.

Her zaman kızlarla konuşurdu. Onu diğerlerinden farklı kılan neydi? "Hadi oynayalım," dedi Violet, bacaklarını koltuğun üzerinden sallayarak ve ayağa sıçradı.

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veren annesine baktı. Onun peşinden gitmeye başladığında, Violet futbol topunu almak için sahayı geçmiş ve ona doğru ilerliyordu. Violet yaklaştığında durdu ve yavaşlamayacağını anlayınca kendini frenledi. Kız ona çarpınca homurdandı. Kızın çilek gibi kokan saçlarından bir koku aldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı nefes nefese, etrafta kimse olmamasına rağmen.

"Ne hakkında?"

Ona sabırsız bir bakış attı ve çenesini ebeveynlerine doğru salladı. Hayal mi görüyordu, yoksa birbirlerine yaklaşmışlar mıydı?

"Annen çok iyi biri."

Violet'in sesi hayrete düşmüş gibiydi.

"Çok hanımefendi ve güzel." Violet onları izlerken başını yana eğdi. "Babam çok mutlu. Onu hiç böyle görmemiştim."

Adam yorum yapmayınca başını kaldırıp baktı. Yine midesinde garip bir kıpırdanma hissetti. Taco kamyonundan kötü bir şey mi yemişti? Hayır, sorun kızın ona bakış şekliydi. Kızdaki bir şey onu tedirgin etmişti, ki bu hiç mantıklı değildi. Kızlar ona akın ediyordu. Sınıfta ona notlar veriyorlar, erkek arkadaşları olmasını istiyorlar ve dikkatini çekmek için bir sürü can sıkıcı şey yapıyorlardı. Bu onu tedirgin etmiyordu ama Violet' ona bakma biçimi, beklediğinin aksine nazlı, çapkın bir utangaçlık olmadan, terletiyordu. Ona yarım saat önce tanışmışlar gibi değil de sanki birlikte büyümüşler gibi davranıyordu.

"Gözlerin nasıl yeşil oldu?" diye mırıldandı. "Bir dakika önce kahverengiydiler."

"Öyle yapıyorlar," dedi ve topu ayaklarının dibine bırakarak, "Babam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"O iyi bir adam." İtiraf etmeden önce dudaklarını büzdü, "Yine katı olabiliyor."

"Benim babam ordudaydı. Senin babanın benimki kadar katı olduğundan şüpheliyim." "Oh." Yüz ifadesi yumuşadı ve elini uzatıp babasının elini ovuşturdu.

Kolunu. "Babanın öldüğünü duydum. Çok zor olmalı."

Başına gelen en kötü şeydi ama Violet'in varlığı, olaydan bu yana ilk kez acısının azalmasını sağladı. "Ben iyiyim."

Başını salladı, onun sözüne inandı ve uzaklaştı. Tuttuğu nefesi bıraktı ve onun etkileyici top sürüşünü izledi. Topa vurup onu geçmeye çalıştığında, içgüdüsel olarak topu durdurdu ve kızın gözlerinin kısıldığını gördü.

"Bu bir alıştırma atışıydı," dedi sessizce.

"Üzgünüm," dedi ve ona net bir atış şansı vermek için geri adım attı. "Tekrar denemek ister misin?"

"Hayır. Doğrudan konuya girelim."

Bu uğursuz bir çağrışım yaptı. Kadının nasıl oynadığının bir önizlemesini görmüş ve babasına uyguladığı taktikleri ona uygulamayacağına inanmıştı. Yanılıyordu. Biraz yetenekliydi ama onun aksine sıradan bir oyuncuydu. Üç kez gol attı ve dördüncü golünü atmak üzereydi ki kız onun kaval kemiğine tekme attı.

O dizlerinin üzerine çökerken, Violet ilk golünü attı ve zafer çığlıkları attı. Sahanın diğer tarafında annem eliyle ağzını kapatmış ayaktaydı. Emin değildi ama Isaac'ın sırttığını düşündü. Ayağa kalkarken dişlerini sıktı. Onun gibi kirli dövüşemezdi ama daha güçlü ve daha hızlıydı. Eğer kendisinden bir yaş küçük bir kızı yenemiyorsa, o zaman bu yıl takımda yer almayı hak etmiyordu.

Violet'in faullerinden ustalıkla kaçındı ve gol üstüne gol attı. Violet giderek daha da sinirlenirken, o hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Violet kendini kaybedip ona küfrettiğinde o kadar şaşırdı ki, olduğu durdu. Violet topu almak için bir fırsat yakaladı ama adam topu geri çalmadan önce iki adımdan fazla gidemedi. Violet kendini kaybetti ve ona yumruk atmaya çalıştı. Adam sallanıp durdu ve Violet'in her sert vuruşunu savuşturdu.

"Tamam, özür dilerim," dedi gülerek ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Sen tam bir pislik suratsın!" diye bağırdı.

"Berbat olman benim suçum değil," dedi ve kız ona doğru hamle yaptığında alay ettiğine anında pişman oldu.

Adam sırt üstü yere düşmeden önce çimlerin üzerinde yuvarlanarak boğuşular. Minik yumruklarını adamın başının iki yanına yerleştirmiş, onun üzerinde yükseliyordu.

"Sözünü geri al!" diye kükredi adamın yüzüne.

Öfke dolu yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Yabani saçları dünyanın geri kalanını engelliyordu. Bir tutam saç alnına ve yanağına değiyordu. Yumuşaktı ve harika kokuyordu. Kız ona tokat atmadan önce durumu kontrol altına almaya çalışması gerekiyordu ama kendini savunamayacak kadar büyülenmişti. Hayatında gördüğü en vahşi, en güzel şeydi. İçindeki bir şey kıpırdandı, onu kucaklayan kız savaşçı tarafından uyandırıldı.

Hayatı çok fazla ölüm ve kayıpla doluydu. Annesinden başka bir ailesi yoktu. Dünyaya karşı olduklarını düşünüyordu ama bir anda Violet'i yanında hayal etti. Çok canlıydı, ateş ve mücadele doluydu. Onunla hayat bir macera olacaktı. Sıkı bir korku yumağı

Altı yaşındayken her iki dedesini de kaybettiğinden beri karnında olan ağrı aniden kayboldu.

Violet bağıırıyordu ama kalp atışlarının sesinden hiçbir şey duyamıyordu. Violet aniden üzerinden kalktığında, kendine gelmeden önce onu geri çekmek için uzandı ve Isaac'ın onu tuttuğunu fark etti.

"Kahretsin, Violet! Bu çok uzak," diye tersledi Isaac, Violet'i bir kez daha kolunun altına alarak uzaklaşmadan önce.

Annem onun yanında diz çöktü. "İyi misin?"

Biraz sersemlemiş bir halde olduğu yerde kaldı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturarak ona baktı. "Evet."

Onun terli saçlarını geriye doğru taradı. "Bir süre ona karşı kendini korudun."

Onun ses tonundaki eğlenceyi duydu. Başka koşullar altında olsa sinirlenirdi ama Violet'in uyandırdığı tuhaf duygu ve düşünceleri gözden geçirmekle meşguldü.

"Doğru olanı yaptın, sana tekme attığında misilleme yapmayarak doğru yolu seçtin."

"Önemli bir değil," dedi ve oturdu.

Isaac, Violet'i konuşulanları duyamayacakları kadar uzağa götürmüştü. Onunla konuşurken çenesini kavradı. Yüzü sert ve çok mutsuzdu. Violet'in kabadayılığı sanki hiç olmamış gibi gitmişti. Babası onu azarlarken, Violet'in yüzü düştü ve gözlerini hızla kırıştırmaya başladı. Ayağa kalktı, giysilerindeki otların tozunu aldı ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Jesse," dedi annem uyararak, ama bu onu durdurmadı.

Isaac ona yaklaşp yüzleşirken Violet başını eğerek olduğu yerde kaldı.

"Violet'in davranışı için özür dilerim. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Bana zarar vermedi."

"Sana saldırdı."

"Futbol oynuyorum."

Isaac'ın sert ifadesi biraz yumuşadı ama "Onu serbest bıraktığınız için teşekkür ederim ama size bir özür borçlu." dedi.

O bunun gerekli olmadığını söyleyemeden Violet dönüp ona baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce kalbi tekledi. Birçok kızın ağladığını görmüştü ama hiçbiri dizlerinin üzerine çöküp ona ağlamaması için yalvarmasına neden olmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Violet, elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak. "Seni incitmek istememiştim."

"Yapmadın," dedi ve ne yapmak istediğini bilmeden ona doğru uzandı. Umutsuzca rahatsızdı ve Isaac ile annesinin onu izlediğinin farkındaydı, şapkasını geriye doğru çevirmeden önce gömleğini çekti. "Berbat olduğunu söylediğim için özür dilerim. Takımındaki bazı çocuklardan daha iyisin."

Yanağından bir damla yaş süzülürken bile Violet'ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Teşekkürler." Gözleri Lynne'e kaydı. "Oynadığım zaman kendimi kaybediyorum." Isaac bir kolunu Violet'in çökmüş omuzlarına koyarken özür dilercesine, "O rekabetçi," dedi. "Genellikle yetişkin erkeklerle karşı karşıya geldiği için, elde edebileceği her türlü avantajı kullanmasına izin veriyoruz.

Ben de onun böyle yapmayacağını bilmiyordum.

Kendi yaşındaki çocuklarla oynarken kendini tutuyor." "Bu beni rahatsız etmiyor," dedi Jesse.

Isaac gülümsemedi ama gözlerindeki onay parıltısı, henüz onun hakkında ne hissettiğini bilmemesine rağmen biraz doğruldu. Babasının ona ders verirken yaptığı gibi Violet'i utandırmamıştı. Bu ona adam hakkında çok şey anlatıyordu. Bire bir konuşmamış olmalarına rağmen, annesinin Isaac'ın iyi bir adam olduğu yönündeki görüşüne meylettğini fark etti.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Violet, nefesi şüpheyle kesilerek.

Yüzünden daha fazla gözyaşı dökülürken Jesse kaskatı kesildi. "Sorun değil," dedi ve öne doğru bir adım atacaktı ama annem önce davrandı.

"Sorun , tatlım. Her şey ," diye teskin etti annem Violet'i kucaklarken.

"Her şeyin mükemmel olmasını istedim ve ben..." Violet hıçkırdı. "Mahvettim..."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye uyardı annem. "Tutkulu olmak bir armağandır, sadece onu nasıl yönlendireceğimizi bilmemiz ve yenilgiyi zarafetle kabul etmemiz gerekir." Violet hıçkırmaya başlayınca annem sırtını sıvazladı. "Üzülmen için bir neden yok. Jesse'nin burnunun kanamasına ya da gözünün morarmasına neden olmadın ki o da spor yaparken böyle şeyler yaşadı."

Violet yüzünü annesinin göğsünden kaldırdı ve şiş gözlerle ona baktı. "Kızgın değil misin?"

Başını iki yana salladı.

Violet başını kaldırıp Lynne'e baktı. "Babamdan ayrılmayacak mısınız?"

"Hayır, babandan ayrılmayacağım," dedi annem geniş bir gülümsemeyle. "Aslında, seninle tanıştıktan sonra, sanırım onu zaten sevdiğimden daha çok seviyorum."

Violet'in gözleri büyüdü. Jesse, Violet'in gözlerindeki yeşilin bir şekilde akıp gittiğini ve şimdi yeniden kahverengi olduklarını görünce şaşırdı.

"Onu seviyor musun?" Violet sordu.

"Violet!" Isaac sert bir sesle kızına uzandı ama annesinin tepkisi Isaac'in donup kalmasına neden oldu.

"İstiyorum."

Jesse'nin kalbi göğüs kafesine çarptı. Annesi ona Isaac'i sevdiğini söylememişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu ilk kez duyuyordu. Violet Noel erken gelmiş gibi görünüyordu. Annesi sakince Violet'in saçlarını okşarken, hepsi çeşitli şok halleri içindeydi.

"Aşk tuhaf bir şeydir. Hiç beklemediğin bir anda karşına çıkıverir," diye mırıldandı annem.

"Evleniyor musunuz?" "Violet."

Isaac'in sesi tüm gücünü kaybetmişti. Daha çok bir vıraklamaydı.

Lynne kolunu Violet'in omuzlarına dolamadan önce, "Baban da benimle aynı yerde mi bilmiyorum," dedi. "Sanırım sen ve ben Jesse ve babana bugün için yeterince şok verdik."

Ve , annem ve Violet onu Isaac'le bırakarak uzaklaştılar. Konuşmadan önce onların duyamayacağı bir yere gelmelerini bekledi. "Onu seviyor musun?" Jesse açık açık sordu.

Isaac gözlerini kapadı, başını geriye eğdi ve bulutsuz gökyüzüne baktı. "Onu gördüğüm andan beri." derken adam elması sallanıyordu. Jesse'ye bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Böyle sevdiğim diğer tek kadın çekip gitti."

"Annem yürüyemiyor. O bir asker eşi. Ölene kadar seninle kalacak."

Isaac başını salladı ama heyecanlı olmaktan ziyade sıkıntılı görünüyordu. İkisi de hayatlarının farklı bir rotaya girdiğini biliyordu. Annem ve Violet'in izinden giderken Isaac'in hızına ayak uydurdu.

"Violet konusunda iyi iş çıkardın. Bence o çoğu erkeği korkutur," dedi Isaac. "Ben kolay kolay korkmam."

"Bunu görebiliyorum." Bir duraksama ve ardından, "Babanın yerine geçmeye ya da annenle işleri aceleye getirmeye çalışmıyorum. Bunu istediğiniz kadar yavaş yapabiliriz. Sen

Çok fazla gelirse bana haber verin."

Isaac bunu puan kazanmak için söylüyor olsa da, adamın da kızı kadar dürüst olduğundan şüpheleniyordu. Eğer her şeyin hızından memnun değilse, Isaac ona zaman tanıyacaktı. Babası öldüğünden beri günler ağır aksak ilerliyor gibiydi. Dört gözle beklediği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey eskisi gibi ilgisini çekmiyordu. Şimdi her şey ışık hızında ilerliyordu. Buraya annesinin çıktığı bir adamla tanışmak için gelmişti ve bir saat içinde bu adamın yakında üvey babası olacağından yüzde doksan dokuz emindi.

Otoparkta Violet ve annesine katıldıklarında, annesi ona araştıran bir bakış attı ve Isaac'ın yanına gitmeden önce omzuna dokundu. Öpmek için yüzünü kaldırdığında Jesse arkasını döndü ve Violet'i karşısında buldu, bakışları omzunun üzerinden sabitlenmişti. Öpüşükleri anı biliyordu, bir şey duyduğundan değil, Violet'in zıplayıp aşağı inmesinden ve sessizce alkışlamasından.

Kadının kollarını ona dolmasına hazırlıklı değildi. Babasının ölüm haberini aldığı anda annesinin ona sarıldığı gibi sarıldı. Canını acıtacak kadar sıkıydı, ama ondan gelince aldırmadığını fark etti.

Violet hararetle, "Onları bir arada tutmalısınız," dedi.

Cevap vermeyince başını kaldırıp baktı. Gözyaşları gitmiş, savaşçı ruhu geri gelmiş ve gözleri parlamaya başlamıştı.

"Birlikte olmamızı istiyorsun, değil mi? Gerçek bir aile?" Violet ellerini gömleğinin içinde dolaştırarak sordu.

Cevap vermeyince Violet'in yüz ifadesi düştü. Isaac ona seslendiğinde geri adım attı. Violet'in vücudunun Isaac'ın vücuduna değmemesi o korku yumağının geri gelmesine neden oldu. Kız babasına doğru ilerlerken, engel olamadı.

"Violet!"

Arkasına baktı.

"Bunu istiyorum," dedi.

Ona, göğsünü sıcaklıkla dolduran megawatt gücünde bir gülümseme verdi. Koşarak babasının yanına gitti ve onu yanına yatırdı. Isaac beyaz bir kamyonete bindi ve uzaklaşırlarken veda etmek için elini kaldırdı.

Yolcu koltuğuna çökerken annem, "Özür dilerim," dedi. "Bunu söylemeyi planlamıyordum. Birden ağızımdan çıkıverdi. Bunalmış olmalısın. Çok erken olduğunu biliyorum ama-"

"yok."

"Öyle mi?"

"Evet." Koltuğunu biraz yatırdı ve kolunu yanan gözlerinin üzerine attı. Neden olduğundan emin değildi. "Anladım."

Annem onun kolunu tuttu. "Öyle mi?"

"Isaac tam olarak söylediğin gibi biri ve Violet..."

"Hiç annesi olmadı," dedi annem hemen. "Isaac'ın uzun çalışma saatleri olduğu için çoğunlukla babasının arkadaşları ve kilisedeki aileler tarafından büyütüldü. Sadece biraz rehberliğe ihtiyacı var-"

"O olduğu haliyle mükemmel."

"Bunu söylemen çok hoş." Annem hafifçe koluna vurdu. "Özellikle de kızların sinir bozucu olduğunu söylediğinde ve ortak bir noktanız olacağını düşünmediğinde."

"Haklısın. Tanıdığım kızlar gibi değil, gerçi sonunda ağladı ama." Yüzünü buruşturdu. "Umarım bunu sık sık yapmaz."

Annem motoru çalıştırıp camları indirirken güldü. "Gözyaşları her zaman kötü bir şey değildir. Bazen ne hissettiğinizi ifade edecek kelime bulamazsınız. Yapabileceğiniz tek şey ağlamaktır."

Annesinin burnunu çektiğini duydu ve boştaki elini uzatırken diğer kolunu gözlerinin üzerine koydu. Annesi elini kavradı ve sıktı.

"Bir daha böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı annem.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi hissediyordu. Babam öldüğünden beri ilk kez bir şeyi dört gözle bekliyordu ve bu şey Violet'i yeniden görmektir. Violet'in onlara bakışındaki bir şey, sanki dualarına cevapmışlar ve umutsuzca istediği bir şeye sahiplermiş gibi, onun için ihtiyaç duyabileceği her şey olmak istemesine neden olmuştu.

Babası orduda olduğu, tek çocuk olduğu ve sürekli hareket halinde olduğu için yalnızlık çok aşına olduğu bir şeydi ve Violet'in de her yerine damgasını vurmuştu. Onunla sanki bir takımdaymışlar gibi konuşması ağzını yamultmuştu. Ona sarılması, keşke daha uzun sürseydi diye düşündü. Onu büyüleyen şeyin ne olduğundan emin değildi ama bunu çok yakından incelemeyecekti. Monotonluktan kurtulduğu, beklenmedik ve ilgi çekici bir şeyin hayatını alt üst ettiği ve dünyasına yeniden renk getirdiği için minnettardı. Hayatın içinde debelenip duruyordu ama bugün ona yeniden yaşama katılması için bir fırsat sunulmuştu ve o da bunu değerlendirecekti.

CHAPTER 2

JESSE

5 8 AY SONRA

ISAAC JESSEOMZUNU KAVRADİ. "HAZIR MISIN?"

Başını kaldırıp Isaac'e baktı ve onun şakağında boncuk boncuk ter olduğunu fark etti. Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Isaac bir eliyle takım elbisesinin önünü düzeltirken huysuzca, "Elbette," dedi. "Keşke adliyede evlenebilseydik ve tüm bunlardan kaçınabilseydik."

Isaac misafirlerinin yerlerini aldığı kiliseyi işaret etti. "Annem bunu babamla zaten yaptı. Resmi bir düğün istedi.

Bu sefer," diye hatırlattı Jesse ona, Isaac evlenme teklif ettiğinden beri bunu sayısız kez duymuş olmalarına rağmen.

Isaac yolu taradı. "Geç kaldılar." "Annem kadınların geç kalması gerektiğini söyler."

Isaac ona değerlendirci bir bakış attı. "değil misin?" "Ne hakkında?"

"Evlendiğimizde her şeyin değişeceğinden endişelenmiyor musun?" "Hayır."

"Peki ya evlat edinme?"

Annem ve Isaac bu fikri birkaç gün önce ortaya attılar. Başka akrabaları olmadığı için, annem ona bir şey olursa bir ailesi olduğundan emin olmak istedi. Üvey babasının onun yanında olacağını bilmek için Isaac'ın onu evlat edinmesine gerek yoktu. Isaac sözünün eri bir adamdı ama ikisi de bunun anneye huzur vereceğini biliyordu.

"Annemle evlendiğinde babam olacaksın. Evlat edinme sadece bir formalite" dedi.

Isaac gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Bunu duyduğuma sevindim." "Ama babamın adını taşımak istiyorum."

O babasının mirasıydı, Sampson ailesinin adının devam etmesinin tek güvencesiydi.

Isaac başını salladı. "Bunu bekliyordum. Adını değiştirmek zorunda değilsin.

Carr adını da taşımasanız da ailedensiniz."

Isaac'ın buna aldırmayacağından şüphelenmişti ama yine de bunu duyunca rahatladı. Beş ay gibi kısa bir sürede Isaac'le aralarında, babasıyla olan ilişkisine rakip olabilecek bir bağ oluşmuştu. Hayatta ona rehberlik edecek güçlü bir baba figürüne daha sahip olması bir lütuftu.

"İsminizi korumanız konusunda sizinle tartışabilecek tek kişi Violet. Hepimizin Carr'ın olması konusunda kararlıydı," dedi Isaac sırtarak. "Ama onunla başa çıkabileceğini biliyorum."

"Onunla konuşacağım."

Isaac ona düşünceli bir bakış attı. "Bu bir kasırgaydı ve siz ikiniz her şeyin üstesinden geldiniz."

Keşke Isaac, Violet ile evliliklerini hızlandırmak için ne kadar çok plan yaptıklarını bilseydi. Annemin ikna edilmesine gerek yoktu. Isaac'e aşık ve babasını kaybettikten sonra hiç zaman kaybetmek istemiyordu. Dürtülmesi ve ikna edilmesi gereken kişi Isaac'ti. Üçü de gemideyken, Isaac'ın teslim olmaktan başka seçeneği yoktu ve bunu iki ay önce evlenme teklif ederek yaptı.

Annem ve Violet ondan sonra işi devralmış ve bu acele düğünle sonuçlanmıştı. Annesi onu hiç görmediği kadar mutluydu. Annesinin babasını Isaac'i sevdiği gibi sevmediği çok açıktı. Babası, annesiyle birlikte Isaac ve Violet'i bulabilsinler diye mi ölmüştü? Dördü, olmaları gerektiği gibi birbirlerine uyuyorlardı. Hayat, uzun zamandır ilk kez doğru geliyordu.

Isaac doğruldu. "İşte oradalar," dedi bir minivan otoparka girerken.

Isaac aceleyle ileri atıldı. Jesse de kravatını düzelterek onu takip etti. İlk takım elbisesini babasının cenazesinde giymişti. İkinci takım elbisesini giymesine neden olan mutlu bir olay olduğu için memnundu.

Annemin arkadaşı Molly şoför koltuğundan fırlayıp yan kapıya doğru gelirken, "Giriş yapmak için yeterince geç, kabalık etmek için değil," diye anons etti. Molly gözlerini Isaac'e dikti. "Senin içeride olman gerekmiyor mu? Düşünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir."

Isaac sabırsızca, "Ben böyle şeylere inanmam," dedi ve kapıyı kendisi açmak için bir adım öne çıktı.

"Tamam, . ol."

Molly kapıyı kaydırarak açtı ve bir saniye sonra Isaac, "Violet," diye nefes aldı.

Jesse bakmak için yana doğru adım attı ve kalbinin küt küt attığını hissetti. Violet koltuğa tünemişti, soluk pembe elbisesi içinde bir hayal gibiydi. Yabani saçları, yüzünü çevreleyen iki spiral dışında, süslü bir örgü şeklinde yüzünden geriye doğru çekilmişti. Annesi Violet'e nasıl giyineceği ve saçını nasıl yapacağı gibi kızlara özgü şeyleri öğretiyordu ama bu, tanıdığı kızdan o kadar büyük bir değişimdi ki, bir an için şaşkına döndü.

Violet, Molly'nin elini tutup dikkatle minibüsten inerken yüzünde alışılmadık derecede utangaç bir ifade vardı.

"Görünüyorsun..." Isaac boğazını temizledi. "Çok hızlı büyüyorsun evlat."

Violet annesinin araçtan inmesine yardım etmek için dönmeden önce ona bir gülümseme attı. Annesini beyaz elbisesi ve kısa duvağıyla bir gelin olarak görmek göğsünün sıkışmasına neden oldu. Molly kenarda durmuş, onlar birbirlerine bakarken fotoğraf makinesiyle anı yakalıyordu.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz," diye bağırdı annem, kulaktan kulağa sırtarak. "Ve sen..." Isaac başını salladı, ne diyeceğini bilemediği belliydi.

Jesse tamamen anlamıştı. Annem ve Isaac öpüşmek için birbirlerine doğru eğildiklerinde, Violet ona doğru ilerledi.

"İyi görünüyor muyum?" diye fısıldadı. "İyi mi?" diye yankılandı.

Eteğini çekiştirdi. "Daha önce kimse beni elbiseyle görmemişti. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Aptal görünmüyorsun," diye onu rahatlatmıştı. "Sen..." Isaac gibi o da kendi yaşlarındaki her kızı gölgede bıraktığını ona anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Sen mükemmelsin."

İçten içe kendini kınarken bile Violet'in yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Violet ona baş döndürücü bir gülümseme verdi ve göğsünü okşadı. "Harika görünüyorsun."

Boğazını temizledi ve kalbinin hızla çarptığını hissedeceğinden endişelenerek ondan uzaklaştı. Onun yanındayken bazen yaşadığı o tuhaf sinirlerin üstesinden geldiğini sanıyordu ama aylar sonra ilk kez geri gelmişlerdi.

"Babam nasıl?" diye sordu, omzunun üzerinden bir an geçirmekte olan ebeveynlerine bakarak.

"Gerginim ama dayanıyorum," dedi ve sonra ağzından kaçırıldı, "Makyaj mı yapıyorsun?"

Violet başını geri çevirdi, gözleri irileşmiş ve ürkmüştü. "Anlayabiliyor musun?"

"Evet."

Ebeveynlerinin fırtınalı romantizmi sırasında en iyi arkadaş oldular ve neredeyse ayrılmazlardı. En sevdiği eğlence, duygularını koluna takan Violet'i gözlemlemektir. Violet'in yüzünü kendi yüzü kadar iyi tanımaya başlamıştı ve yüzündeki ince değişiklikleri hemen fark etti - zaten uzun olan kirpikleri daha kalındı ve dudakları doğal koyu kırmızısı yerine parlak, sessiz bir tondaydı.

"Babama söyleme," diye fısıldadı Violet.

"Sanırım bugün izin alacaksın," diye fısıldadı. "Ama bu konuda sana ders verirse, annemi suçla."

Violet'in gözleri muziplikle dans etti. "İyi düşünmüşsün." Violet süslü ayakkabılarını gösterebilmek için ayağını uzattı. "Güzel değiller mi?"

"Evet. Tırnaklarını da boyadın mı?"

"İlk defa! Simli oje aldım." Ayak parmaklarını oynattı, böylece güneş ışığında parladılar.

"Siz ikiniz hazır mısınız?"

Violet döndü ve kendini babasının kollarına attı. "Çok mutluyum! Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Isaac onun başının tepesini öptü. "Eh, artık burada olduğuna göre, bir anını bile boşa harcamak istemeyiz, değil mi?"

"Hayır! Hadi yapalım şunu!"

Violet, babasının elini tutup onu herkesin onları beklediği kilisenin merdivenlerinden yukarı çekmeden önce Jesse'ye göz kırptı.

Annemin yanına gitti ve ellerini tuttu. Büyüme atağı sayesinde artık ondan daha uzun boyluydu.

"Adliyede evlenmemek ve seni bu şekilde görmemizi engellemek için düğünü zorlamakta haklıydın."

Annem yüzünü başka tarafa çevirdi. "Seni seviyorum oğlum, ama yapma. Bir ipliğe bağlıyım. Bunu törenden sonraya saklayın lütfen. Eğer sen..."

Kadının elini koluna koydu ve okşadı. "Anladım."

Merdivenleri tırmanırken tatlı bir melodinin tınlarını duydu. Açık çift kapiya yaklaştıklarında Isaac ve Violet'in sahneye çıktıklarını gördü. Violet sola, Isaac ise sağa adım attı. Müzik değiştiğinde herkes ayağa kalktı. Koridorda ilerlerken annesinin eli onun kolunda titriyordu.

Bu günü onlarla birlikte kutlamak için toplanmış mütevazı bir kalabalık vardı

Annesinin elini Isaac'in elinin içine koyduktan sonra üvey babasının yanına gitti. "Bugün burada Isaac Carr ve Lynnette'i kutlamak için toplandık.

Sampson," diye başladı Papaz Sonny.

Jesse'nin bakışları annemden Violet'e kaydı. O kadar heyecanlıydı ki, elindeki çiçek buketi ürperdi. Tören ilerledikçe, Violet'in etkileyici yüzü bir duygu kaleydoskopu gösterdi. Isaac annemin parmağına yüzüğü taktığında Violet gözyaşlarını tutamadı.

Violet'in, karşılaştığı en kırılgan kalbi gizleyen sert, meydan okuyan bir kabuğu vardı. Violet çok severdi. Annesi ona bunun arkasındaki psikolojiyi anlatmıştı: Hiç annesinin olmaması ve Isaac'in fiziksel ve biraz da duygusal olarak yokluğu Violet'in ona ve annesine yapışmasına neden olmuştu. Onları her zaman yanında istiyor ve birlikte olmadıklarında üzülyordu. Artık böyle bir sorun olmayacaktı. Artık sonsuza dek birlikte olacaklardı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Isaac, şimdi gelini öpebilirsin," diye duyurdu Papaz Sonny.

Isaac dramatik bir öpücük için annemin üzerine eğildiğinde kilise ısıklar ve tezahüratlarla inledi. Violet o kadar güçlü alkışladı ki, etrafındaki yapraklar yere saçıldı. Isaac ve annem koridordan inmeye başladıklarında Isaac kolunu Violet'e uzattı. Violet onu tuttu ve ona doğru eğildi.

"Bugün hayatımın en güzel günü," diye fısıldadı.

Ona bakarken kendi kendine "Ben de" dediğini duydu.

"İYİ OLACAĞINIZDAN *emin* MISINIZ?" ANNEM SORDU.

O ve Violet aynı anda "Evet," diye vurguladılar.

Bunu haftalarca tartışmışlardı. Annem ve Isaac balaylarını bir aile tatili olarak yapmayı teklif etmişlerdi ama o ve Violet kendi başlarına gitmekte ısrar etmişlerdi. Isaac şaşırılmış ama memnun olmuştu ama annesinin onları geride bırakma fikrinden hoşlanmadığı açıktı.

"Anne, on beşime yeni girdim," diye hatırlattı ona. "Ne olmuş yani?"

Gözlerini devirdi. "Sadece hafta sonu için gidiyorsun. Komşular bize göz kulak oluyor ve 911'i arayabiliriz."

"Ama..."

"Tatlım." Isaac kolunu onun beline doladı. ", yoksa uçağı kaçıracacağız."

Annem kollarını ona ve Violet'e dolayarak ve onları sıkıca kucaklayarak teslim oldu. "Siz ikiniz en iyi çocuklarsınız. Sizi seviyorum, bunu biliyor musunuz? Lütfen güvende olun ve bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın. Her zaman eve gelebiliriz ve-"

Isaac annemin ağzını kapattı ve onu garaja açılan kapıya doğru taşıdı. "Her saat başı seni aramasını engellemeye çalışacağım. Eğer bir parti vereceksen, şimdi tam zamanı, çünkü ev o kadar dağınık ki *farkı* anlayamayız."

Elini Lynne'in ağzından çekti.

"Babanızı dinlemeyin çocuklar!" Annem azarladı. "Ocağı açık bırakmayın ve uyumadan önce kapıların kilitli olduğundan emin olun."

Isaac onu kapıdan dışarı sürüklerken Violet'le birlikte "Evet anne," dediler.

"Seni seviyorum!" Lynne ağladı. "Biz seni daha çok seviyoruz!" "Bu mümkün değil!"

Isaac annemi yolcu koltuğuna oturturken o ve Violet kapı aralığından izlediler. Kamyon garajdan geri geri çıkarken anne ve babası el salladı, Violet ise kapı yavaşça inene kadar öpücükler gönderdi.

"Bizi gerçekten terk ettiler," dedi Violet şaşkınlıkla. "Parti vermek ister misin?"

Garajın kapısını kapatıp büyük bir gösteriyle kilitledikten sonra dönüp ambalajı açılmış mobilyalar ve üst üste yığılmış kutularla dolu yeni evlerini incelerken kıs kıs güldü. "Gerçek hayat bu mu? Çimdikle beni."

Yüzünün önünde onu çılgına çeviren kıvrımı çekiştirirdi. "Bu gerçek, tamam mı?"

Beklediği son şey Vi'nin yüzünün buruşmasıydı. "Vi?

Sorun ne?" diye sordu.

Adam onu kendine doğru çektiğinde, kadın gözyaşlarına boğuldu.

"Biri bir şey mi söyledi?" diye sordu onun yürek burkan hıçkırıklarının sesi üzerine.

Anne ve babalarının nikâhlarının kıyıldığı, ardından da annem ve Isaac'ın uçağa yetişmeleri için tam zamanında biten sıradan bir öğle yemeği davetinin verildiği telaşlı bir gün olmuştu. Violet üzgün görünmüyordu. Aksine, o kadar sevinçliydi ki yerinde duramıyordu. Peki, bu nereden çıkmıştı?

"Bana ne olduğunu anlat."

Başını iki yana salladı.

Kadının sırtını okşadı ve bir an için elbisesinin yumuşak, tereyağlı kumaşıyla dikkati dağıldı. "Hadi ama. Konuş benimle. Ağlamandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ben sadece..." Elini gömleğinin içine soktu. "Ben..."

Onu daha iyi duyabilmek için başını eğdi ve burnuna tatlı ve çekici bir koku geldi. Violet parfüm denemeleri yapıyordu. Bu yeniydi ve kesinlikle onun favorisiydi.

"Korkuyorum."

Kadının itirafı adamın dikkatini tekrar onun tuhaf çöküşüne çekti. "Neyden korkuyorsun?"

Gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kaldırdı ve adamın gömleğini ısrarla çekiştirerek, "Bir şey olacak diye korkuyorum! Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onlar evlenmeden önce bir şey olacağını düşünüp duruyordum. Ayrılacaklar ya da biri araba kazası geçirecek ya da..." İnledi ve ona doğru yığıldı. "Her gün bunun bir rüya olduğunu düşünerek uyanıyorum. Seni ve Lynne'i ben yarattım ve-"

"Bu neden gerçek olamıyor?"

"Çünkü iyi şeyler benim başıma gelmez!"

Kızın çözülmeye başlayan örgüsünü çekiştirirdi. "İyi şeyler başıma gelmiyor da ne demek?"

Kalbi kırık yeşil gözler onunkileri aradı. "Annemin kalması için yeterli değildim. Babam beni seviyor ama benimle ne yapacağını hiç bilemedi. İşe gidebilmek için beni diğer ailelerin yanına bıraktığı için rahatlamıştı. Hiçbir zaman bir evim ya da gerçek arkadaşlarım olmadı, sonra sen ve Lynne ortaya çıktınız ve

"Sen harikasin, benden gerçekten hoşlanıyorsun ve..." Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Korkunç bir şey olacak ve tüm bunlar yok olacak diye çok korkuyorum."

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiçbir şey olmayacak."

Kadının yüzündeki öfke parıltısını görmüştü, bu yüzden kadın kendini geri çekmeye çalıştığında hazırlıklıydı.

"Nereden biliyorsun?" diye tersledi.

"Çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama ya annemle babam arasında bir şey olursa?" "O zaman bir yolunu buluruz."

"O kadar basit değil."

"Evet, öyle. Sen sadece durumu karmaşıklştırıyorsun."

Onu itti. "Anlamayacağını biliyordum."

Dikkatini vermesi ve kendisiyle mücadele etmeyi bırakması için kadının omuzlarını kavradı. "Düşündüğünden daha iyi anlıyorum. Kendini kaybolmuş ve yalnız hisseden tek kişi sen misin sanıyorsun? Senin ve Isaac'in gerçek olamayacak kadar iyi olduğunuzu kim düşündü?"

Kıpırdamadan durdu.

"Sen bizi hayata döndürmeden önce annem ve ben perişan haldeydik." Alt dudağı titredi. "Gerçekten mi?"

Onu biraz salladı. "*Gerçekten mi?*"

Burnunu çekti ve yere baktı. "Özür dilerim. Her şeyi kabullenmekte zorlanıyorum. Yeni anne, kardeş ve ev mi?"

"Bunu hak ediyoruz, Vi. Hayat hiçbirimiz için sorunsuz geçmedi."

"Sanırım öyle."

Elinin tersiyle yüzünü ovalayıp son makyajını sildiğinde, adam bir kolunu omuzlarına attı. "Bu sabah saat kaçta uyandın?"

"Uyuyamadım. Çok heyecanlıydım."

Adam onu koridora götürürken ona karşı koymadı.

"Ve bir şey olacağından korktun mu?" Omuz

silkmeden önce tereddüt etti. "Belki de."

"Çok yorgunsun." Yatak odasının hâlâ bir felaket olduğunu geç de olsa hatırlayan adam, onu kendi odasına götürdü. "Duş alıp biraz dinlenmelisin."

Violet yatağına doğru yöneldi. "Uyku kulağa hoş geliyor."

"İstemiyor musun...?" diye başladı ama kız süslü elbisesiyle yatağına uzandığında sözünü bitirmeye zahmet etmedi.

Topuğunun kayışını çözmek için ayağını kaldırmadan önce bir süre ona baktı. Kadın doğrulmak için çabaladı.

"Özür dilerim," diye başladı. "Ben..."

"Anladım," dedi ayakkabısı yere vururken.

Dirseklerinin üzerine yaslandı ve adamın diğer ayakkabıyla da ilgilenmesini izledi.

Kızın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı. "Ne?" "Babam kendi başımın çaresine bakmamı bekliyor. Kimsenin beni tedavi etmesine alışık değilim.

bir çocuk gibi."

"Sana bir çocuk gibi davranmıyorum. Seninle ilgileniyorum. Bu benim işim." Kaşlarını çattığında, "Babam öldüğünde annem şoktaydı. Birkaç gün boyunca onu beslemek, hatta giyinmesine yardım etmek zorunda kaldım."

Violet'in gözleri büyüdü.

"Ailemle ilgilenmek içime işlemiştir. Babam yanımda olmadığında evin erkeğinin ben olduğumu bilerek büyüdüm."

"Sanırım bu yüzden babam benden sadece bir yaş büyük olmana rağmen seninle eşitmişsin gibi konuşuyor," diye düşündü ve onu incelerken başını yana eğdi. "Baban gerçekten özel biri olmalı. Annemin bunu her zaman söylediğini duyuyorum, tıpkı onun gibisin."

Farkında olmadan babasının askeri duruşunu taklit etti ve ellerini arkasında .

"Sen bir kızın en iyi kardeşisin, Jesse Sampson."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey boğazının düğümlenmesine neden oldu. Yapacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı ama taşınır taşınmaz eşyalarını yerleştirmiş ve odasını istediği gibi düzenlemişti.

Violet yastıklara yaslanırken, "Her zaman herkesle ilgileniyorum," diye mırıldandı. "Seninle kim ilgileniyor?"

Sertleşti. "Kendi başımın çaresine bakarım."

"Artık değil. Sen bana bakıyorsun, ben de sana

bakıyorum." "Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok."

"Evet, öyle." boş alanı okşadı. "Gel ." "Ne?"

"Benden daha fazla uyumuş olabilirsin ama sen de yorgunsun." "Ben iyiyim."

Suratını asıp ıslak kirpiklerini kırptırmadan önce gözleri kısıldı. "Ben hüngür hüngür ağladıktan ve sana en kötü korkularımı anlattıktan sonra beni böylece bırakacak mısın?"

Gözlerini devirip yatağın etrafında dönmeden önce ona ters ters baktı. Adam onun yanına uzandığında, kadın da ona doğru yuvarlandı. Kadının hacimli eteği adamın siyah pantolonunun üzerine döküldü. Kadının ağırlığını üzerinde hissetmek hoş olsa da homurdandı.

"Seni seviyorum," diye
fısıldadı. Nefes almayı
bıraktı.

"Bunu anneme söyledim, o da bana söyledi ama sen ve ben söylemedik... Sadece bilmeni istedim."

Boğazındaki tıkanıklıktan dolayı konuşamıyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Dakikalar geçti. Tavana baktı ve uykunun çekiciliğiyle savaştı ama tam uykuya dalmaya başlamıştı ki kadın göğsüne bir tokat attı.

Sarsıldı. "Bu ne içindi?"

"Sen söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Seni seviyorum Violet," diye mırıldanırken ağzı kıvrıldı.

CHAPTER 3

JESSE

2 YIL SONRA

JESSE SOĞUTUCUDAN BİR SODA ALDI VE GÖLGEYE ÇEKİLDİ. ÇÜNKÜ

Buzlu kutudan bir yudum aldı ve manzarayı seyre daldı. Gölde güzel bir yaz günüydü. Çocuklar ebeveynlerinin ve birilerinin getirdiği jet ski'lerden birine binmek için sıralarını bekleyen daha büyük çocukların dikkatli gözleri altında iskeleden gülle atıyorlardı. Hava neşeli çığlıklar, gitar çalan biri ve bir futbol maçından gelen bağırışlarla doluydu.

Annesini ızgaranın yanında Isaac'ın kucağında otururken gördü. Isaac kilise arkadaşlarıyla kamp yapmak için işten izin almak istememişti ama gülümsemesinden eğlendiği anlaşılıyordu. Annesi onun üzerinde iyi bir etkiye sahipti. Evli oldukları iki yıl boyunca anlaşmazlıklardan paylarına düşeni almışlardı ama mutluydular.

"Benim sıram!"

Violet'in takip etti ve onun suda tavuk oynayan bir gruba doğru ilerlediğini gördü. Kendisinden bir yaş büyük bir çocuk olan Malcolm'un önünde durdu. Malcolm kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Violet şortlu tek parça bir mayo giymişti ama sırtı tamamen açıktaydı. Malcolm'un parmakları Violet'in omurgasının alt kısmına dokunduğunda Jesse'nin gözleri kısıldı.

Bir saniye sonra Malcolm yüzeyin altına battı, böylece Violet onun omuzlarına zıplayabildi. Malcolm doğrulduğunda, Violet'i sabitlemek için uzandı ve onun pozisyonundan yararlanarak kalçalarını kavradı ve ellerini bacaklarından aşağı indirdi. Şakacı bir şekilde sendeleyerek Violet'in çığlık atmasına ve tutunabileceği tek şey olan başını tutmasına neden oldu. Malcom'un geniş gülümsemesi bu durumdan Jesse'nin hoşuna gitmeyecek kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Malcolm ve Violet, Benny'nin omuzlarındaki Marissa'yla karşı karşıya gelirken o da ilerlemeye başladı. Kızlar dövüşebilsin diye erkekler öne doğru ilerledi. Marissa daha yaşlıydı ve Violet'ten otuz kilo daha ağırdı, ama iki kızıdan biri üzerine bahse girmesi gerekse, şansı Violet'ten yanaydı. Beş saniye geçmeden Marissa Benny'nin omuzlarından düşüp bir sıçramayla suya çarptığında haklı olduğu kanıtlanmıştı.

Marissa Benny'nin omuzlarına geri dönerken Violet kutlama amaçlı bir salınım yaptı. Onlara ulaştığında Violet, Marissa'yı ikinci kez tahtından indirmişti.

Marissa nefes almak için ayağa kalktığında tükürdü. "Kız kardeşin çok acımasız." Adam geçmeye başladığında, Marissa onun kolunu tuttu.

"Benny'den daha uzunsun. Senin omuzlarında olursam belki onu yenebilirim."

Ona cevap vermedi. Gözleri Malcom'daydı. Violet'i omuzlarından indirmek için suya batmak yerine, Malcolm Violet'i önünden aşağı kayması için ikna etti. Malcolm Violet'i kendine yakın tutarken elleri çıplak sırtında gezinirken Jesse'kanı ısındı.

"Jesse?" Marissa sordu.

"Belki sonra," dedi kısaca ve hedefine yaklaşmak için ondan kurtuldu.

"Benimle jet ski'ye binmek ister misin?" Malcolm Violet'e sordu.

"O da benimle geliyor," diye araya girdi Jesse.

Malcolm başını kaldırdı. Hissettiklerinin bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Malcolm hemen elini bıraktı ve geri çekildi. "Hey, Jesse."

Violet'in şortunun arkasından tuttu ve onu Malcolm'dan uzaklaştırdı.

"Violet Marissa'yı iki kez yere serdi," diye paylaştı

Malcolm. "Gördüm," dedi düz bir tonda.

Malcolm bakışlarını kaçırmadan önce birkaç saniye onun bakışlarını tuttu. "Sanırım futbol maçına katılacağım."

Jesse sessizce, "Bunu sen yap," dedi.

Malcolm kıyıya doğru ilerlerken Violet eliyle gözlerini gölgeledi ve ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Şaşkın ela gözlerine baktı ve onun Malcolm'un yaptığı saygısızlıklardan habersiz olduğunu anladı. Bakışları daha aşağılara indiğinde, zaten sıcak olan kanı erimeye başladı. Bu açıdan, mayosunun ön kısmını görebiliyordu. Göğüslerinin hafifçe kabarmasına değil de yüzüne odaklanmak için kendini kontrol etmesi gerekti. Malcolm'un peşinden gidip yumruğunu geçirme dürtüsü dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Violet başını yana eğdi. "Kız arkadaşını dövdüğüm için mi kızgınsın?"

"Eski kız arkadaş," diye homurdandı ve kayışını çekiştirdi. "Sanırım bunu yukarı çekmen gerekiyor."

Violet ona bakakaldı. "Ciddi misin sen? Buradaki en kapalı kız benim. Tek parça ve şort giyiyorum. Marissa'nın mandalina rengi bikinisini görmedin mi? Onu suya ittiğimde üstünden çıkacak diye endişelendim."

"Marissa'nın ne giydiği umurumda değil, senin ne giydiğin umurumda. Yani, lütfen...?" Kayışı tekrar çekiştirdi.

"Sen de babam kadar kötüsün," diye homurdandı, gerçi üstünü daha iyi örtmek için yukarı çekmişti. "İkinize kalsa hâlâ erkek reyonunda alışveriş yapıyor olurum."

"Fena fikir değil," dedi ve dirseğini karnına dayadığında homurdandı.

Violet'in erkek fatma gibi giyindiği günler artık uzak bir hatıraydı. Hâlâ elbiselerden uzak dursa da, kıyafetleri artık belirgin bir şekilde kadınsıydı. Çoğunlukla, çok açık bir şey giydiğinde acı çeken Isaac'i memnun etmek için mütevazı giyiniyordu.

"Beni gerçekten jet ski'ye mi bindiriyorsun?" Violet sordu.

"Evet, sırada ben varım." Kendilerine doğru gelmekte olan Logan'ı işaret etmek için suyun derinliklerine doğru ilerledi.

Logan kardeşiyle birlikte jet ski'den atlarken, "Hepsi senin," dedi.

Violet'in önüne yerleşmeden önce ona yardım etti.

"Bana tutunmalısın," diye talimat verdi.

"Oh." Öne doğru eğildi ve kollarını ona doladı. "Böyle mi?"

"Daha sıkı."

Bir boa yılanı gibi adamın etrafını sararken kaburgalarını kırmaya çalıştı. "Böyle mi?"

"Evet," dedi eşit bir tonda ve vazgeçip tutuşunu gevşetmeden önce kollarının titrediğini hissetti. "Hazır mısınız?"

"Bekle."

Kadın rahatlamak için arkasına geçerken gerilmemeye çalıştı. Kız olduğu gibi sırtına yapıştığında, meme uçlarının küçük, sert noktalarını hissedebiliyordu. Kalçaları onu sıkıca kavradı. Elleri gidonu sıkıca kavradı. Kadının Malcolm'a bu şekilde sarılmış olduğunu düşünmek öfkesinin birkaç kademe daha yükselmesine neden oldu. Cesedinin üzerinden.

"Hazır," diye cıvıldadı Violet.

Gaza hafifçe baskı uygularken uzun bir nefes verdi. Kıyıya doğru baktı ve annesinin elleri kalçalarında ayakta durduğunu görünce şaşırmadı. Isaac masaya yaslanmıştı ama Violet'i gezdirmek için izni olmadığını söylemek için hiçbir hareket yapmadı. Yola çıkmadan önce güvende olacağına dair onları rahatlatmak için elini kaldırdı.

Suyun üzerinde süzülürken, sadece ikisi, rahatlamıştı. Gölde arkadaşları ve ailesiyle harika bir hafta sonu geçirmişti. Yaz sona ermek üzereydi. İki hafta içinde okula döneceklerdi. Üçüncü sınıfa geçiyordu. Teksas'ta sadece iki yıl daha geçirdikten sonra orduya katılacaktı. Annesi onu vazgeçirmeye çalıştığı için konuyu açmayı bıraktı. Ama yapamadı. Babasına onun izinden gideceğine söz vermişti. Bu tamamlanmış bir anlaşmaydı.

Violet karnına bir şaplak atarak huzurunu bozdu.

"Neden dede gibi araba kullanıyorsun?" diye homurdandı. "Güvende olmaya çalışıyorum."

"Hadi ama Jesse. Ne sıklıkla jet ski'ye biniyoruz? Ya bunu tekrar yapmazsak? Bu göl bize ait. Bırak gitsin."

"Annem beni öldürür."

"Annem buralarda değil."

Yüzünü göremiyordu ama somurttuğunu biliyordu. Sesini onun karşı koyamayacağını bildiği bir tona indirdi.

"Lütfen?"

"Sadece anın tadını çıkar, Vi."

"Belki de Malcolm'la birlikte gitmeliydim," diye mırıldandı.

Ona bakmak için başını çevirdi. "Ne dedin sen?"

Çenesini dışarı çıkardı. "Beni duydun. Kullanmayacaksan neden bu kadar beygir gücüne sahipsin?"

Adam gaza basmadan önce son kelimeyi zar zor söyleyebildi. Jet ski sarsıldı. Violet irkilerek bir çığlık attı ve bu çığlık, suyun üzerinde süzöldüklerinde hemen sevinçli bir haykırışa dönüştü.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin!" Violet çığlık attı.

Kendine rağmen sırttı. Annesi Violet'in vahşi doğasını yumuşatmıştı ama yine de ara sıra eski pervasızlığı ortaya çıkıyordu. Başlarını sayısız kez belaya sokmuştu. İşler kötüye gittiğinde arkasını kollamayacak bir suç ortağıyla bel aaramasın diye mümkün olduğunca onu şımartıyordu. Ailelerine haber verecek birinin gözünden uzakta, Violet'e aradığı heyecanlı yolculuğu yaşattı. Malcolm'dan ya da başka bir adamdan gezinti isterse lanetlenirdi.

İskeleyle geri dönerlerken Violet ortasından sıktı. "Ben sürebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Yavaş mı

gideceksin?" "Evet."

Adam görmedi ama kadının gözlerini devirdiğini biliyordu. "Peki."

Yer değiştirebilmeleri için durdu. Kız onun önüne yerleştiğinde, ona gaz kelebeğinin düğmesini gösterdi.

"Sadece biraz baskı uygula," diye uyardı ve jet ski sarsıldığında küfür savurdu. "Vi!"

"Özür dilerim." Kız kıkırdadı ve tutuşunu ayarladı, böylece rahat bir tempoyla ilerlemeye başladılar. "Yarın ayrılacağımız için üzgünüm. Bu çok eğlenceliydi!"

Kırk kişiden fazla olan gruplarına yaklaştıklarında, "Öyle oldu," dedi. "Babam çok eğleniyor."

"Hep öyle yapar. Neden bu kadar mücadele ettiğini bilmiyorum." "O iyileşmekte olan bir işkolik. Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Marissa seni bekliyor," diye şarkı söyledi Violet. "Bikinisini günde iki kez değiştiriyor. Fark ettin mi?"

"Hayır."

Violet dönüp ona ters bir bakış attı. "Ciddi misin? Her giydiği bir öncekinden daha parlak." Violet'in sesi kısıldı ve mırıldandı: "Ve daha küçük. Annesi çok utanıyor."

Homurdandı. Altıncı sınıfta Marissa'yla iki hafta çıkmıştı ve o zamandan beri Marissa onu tekrar erkek arkadaşı olması için ikna etmeye çalışıyordu. Marissa'yı seviyordu.

onu bir arkadaş olarak gördü ve onu yönlendirmemek için elinden geleni yaptı, ancak kız ona ve diğer herkese daha fazlasını istediğini açıkça belirtti.

"Lara da senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Her şarkı söylediğinde sana bakıyor."

Bunu fark etmiş ve özür dilemeye ya da Lara bitirene kadar birinin arkasına saklanmaya başlamıştı. Lara güzeldi, tatlıydı ve bir meleğin sesine sahipti, ama şarkı söylemediği zamanlarda acı verici bir şekilde utangaçtı ve kekemeydi.

Violet'in dalgalı siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, menekşe ve gülün yumuşak çiçek kokusunu aldı. Zaten narin olan kokusu suda geçirdiği zaman yüzünden hafiflemişti ama Malcolm'un muhtemelen kokusunu almış olduğunu bilmek onu en başta kızdıran şeyi hatırlattı. Onun belini kavradı. "Başka bir gezinti istiyorsan bana gel. Başka biriyle gitmeni istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Kadının Malcolm'un yüzüne dolanmış bacaklarının görüntüsü aklına gelince, "Ve bir daha tavuk oynamak da yok, tabii omuzlarımda değilsen." diye ekledi.

"Çok tuhafısın," diye mırıldandı. "Söz ver bana."

Motoru durdururken, "Tamam *baba*," diye mırıldandı.

Adam bu etiketten hiç hoşlanmadığı için irkildi ama daha fazla bir şey söyleyemeden kız jet ski'den suya kaydı. Yerinde kaldı ve kıyıya doğru yüzmeden önce iki kızın binmesine yardım etti. Violet annem ve Isaac'e ızgaranın yanında katıldı ve kendine bir tabak yemek hazırladı. Ailesi meşgulken, kampa geri dönmekte olan Malcolm'un izini sürdü. Ona seslenmeden önce herkesten uzaklaşmalarını bekledi.

"Malcolm!"

Malcolm durdu ve omzunun üzerinden baktı. Jesse onun kaşlarının çatıldığını, sonra da yerini rahat bir gülümsemeye bıraktığını gördü.

"Hey, Jesse, ?"

"Sadece sizi dostça uyarmak istedim."

Hoş sesi göğsündeki cehennemi yalanlıyordu. Bir kilise etkinliğindeydiler. İbadet liderinin oğluyla kavga edemezdi ama Violet'le olanları da görmezden .

Malcolm gözlerini kırptırdı. "Uyarı mı?"

"Evet." Öfkesini kontrol etmeyi gevşetirken dudaklarında bir gülümseme tuttu, böylece öfkesinin sıcaklığı gözlerine sızdı. "Violet'e bir daha böyle dokunursan sorun yaşarız."

Malcom'un ağzı bir karış açık kaldı ve küstah bir ses tonuyla, "Özür dilerim?" dedi. "Onu önünüzden aşağı kaydırduğınızı ya da aşağı baktığınızı fark etmediğimi mi sanıyorsunuz? mayosunu?"

Malcolm göğsünü şişirmeden önce bir an suçluluk duygusu hissetti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, istiyorsun. Bunu Violet'le ya da neyin peşinde olduğunu bilmeyen başka bir kızla yaptığını görürsem, olacaktan hoşlanmayacaksın. Anladın mı beni?"

Malcolm ellerini kaldırarak geri çekildi. "Uygunsuz davrandığımı düşündüysen özür dilerim dostum. Asla öyle bir niyetim yoktu-"

"Görmüyor musun?" dedi kısaca ve Malcom'un Violet'in tenine sürmeye cüret ettiği her parmağı kırarak herkesin gününü mahvetmeden önce arkasını döndü.

YEMEK YEMEK, OYUN OYNAMAK, KORKUNÇ HİKAYELER ANLATMAK İÇİN KAMP ATEŞİNİN ETRAFINDA TOPLANDILAR.

hikayeler anlattılar ve şarkılar söylediler. Herkes hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi. Normalde Jesse de olayların içinde olurdu ama Malcolm'un uyarısını ciddiye alıp Violet'ten uzak durmasına rağmen kötü ruh halinden kurtulamamıştı.

Kenarda oturmuş, ilgilenmek yerine gözlemliyordu. Gece boyunca akranlarının ona yaklaşmasını izledikçe kızgınlığı giderek arttı. Kaç tane erkeğin bakışlarının onu takip ettiğini hiç fark etmemişti. Josiah ona gitar çalmayı öğretmeye çalıştı ve parmaklarını tellerin üzerine yerleştirmek için saçma sapan bir zaman harcadı. Beş dakika içinde Violet'in bunu aştığını söyleyebilirdi, yine de Josiah'ın onunla on dakika daha konuşmasına izin verdikten sonra çıktı gitti.

S'mores yaptıkları ateşe doğru ilerlediğinde, Rhett ona bir çubuk üzerinde kızarmış bir marshmallow uzattı. Violet hevesle lokuma uzandı ama Rhett lokumu geri çekip başını sallayınca gözleri parladı. Rhett bir şeyler söyledi. Violet sırtı ve ağzını kullanarak lokumu çubuktan çekti, belli ki Rhett'in ona şartı buydu

var. Jesse, Rhett'i ateşin içine itmeye hazırlanıyordu ama Violet'in büyük lokumu yemeye çalışırken attığı kahkaha onu duraksattı. Isaac'in ya da başka bir erkeğin olanları uygunsuz bulup bulmadığını anlamak için etrafına bakındı ama herkes onun neşesindeydi ve aralarında olup bitenlerden habersizdi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onun nesi vardı böyle? Arkadaşları onu ormana çekmeye çalışmıyordu. Aşırı özenli davranıyor ve çizgiyi aşıyorlardı ama burunlarının kırılmasını gerektirecek bir şey yapmıyorlardı. Bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Onların gerçek niyetlerini göremeyecek kadar saftı ama o gördü.

Violet'in kadınlara katılmasına çok sevinmişti ama erkeklerden bazılarının da gelmesi uzun sürmedi. Violet kollarını ovuşturduğunda Miles kapüşonunu çıkarıp ona uzattı. Violet gözlerini kırıştırdı, açıkça şaşırmıştı. Jesse ayağa fırladı, kulaklarına kan hücum ediyordu. Violet'in başka bir adamın ceketini giymesine imkân yoktu. Ama Violet Miles'in teklifini kibarca reddedip bu gece yatacağını söyleyerek meseleyi onun elinden aldı.

Jesse öfkelenmişti. Hayatında hiç olmadığı kadar öfkeliydi. O kadar kızgındı ki, arkadaşlarından biri yanına gelse, onları boğmak için tereddüt etmezdi. Ne oluyordu ona böyle? Sandalyesine yığıldı ve kendini sakinleştirmeye çalışırken başını arkaya eğdi. Her zaman soğukkanlı, pragmatik ve olgun olmakla övünürdü. Şu anda bunların hiçbirisi değildi. Kanındaki ateşi söndürmek için yumruklarını bir şeylere vurmaya istiyordu. Neden mi? Çünkü Violet neredeyse başka bir adamın kapüşonunu giyiyordu.

Dallardan oluşan labirentin içinden parıltıyan yıldızlara baktı ve kırmızı sisin ardında düşünmeye çalıştı. Violet'e karşı her zaman korumacı olmuştu ama bu güçlendirilmiş, agresif duygular tehlikeliydi. Ne zamandan beri başka bir adamın ona dokunduğunu görmek onu öldürücü bir öfkeye sürüklüyordu?

Yanındaki sandalyenin birinin üzerine düşmesiyle gıcırdadığını duydu ve ardından, "Çok kötü bir ruh halindeydin," dedi.

"O zaman beni yalnız bırakmalısın," diye hırladı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Logan neşeyle sordu.

Arkadaşını ağaçların arasına fırlatma dürtüsüne karşı çenesini sıkı.

"Hayır."

"Senin için dua etmemi ister misin?"

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Hayır."

Logan parmaklarını sandalyenin koluna vurarak, "Malcolm bana onu tehdit ettiğini söyledi," dedi.

Gerildi. "Bu bir uyarıydı."

"Gerçekten Violet'e karşı haddini aştığını mı düşünüyorsun?" Logan kaşlarını çatarak sordu. "O iyi bir adam. Kötü görünmüş olabilir ama-"

"Yapma, Logan. Onu gördüm."

"Etrafında başkaları varken yaptı. Başka hiç kimse yaptığı şeyin uygunsuz olduğunu düşünmedi."

"Kimse dikkat etmiyordu."

"Violet üzgün mü?"

"Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama *benim* var. Ben bir erkeğim."

Logan içini çekti ve bacaklarını uzattı. "Haksızsın demiyorum ama Violet rahatsız olduğunda kendini savunabilecek kapasiteye fazlasıyla sahip." Jesse'nin karanlık yüz ifadesine baktı ve içini çekti. "Eğer Violet'in her etkileşimini denetleyecekseniz işiniz çok zor. Ne yapacaksın, randevulara gittiğinde çalıların arasına mı saklanacaksın?"

"Çıkacağını kim söyledi?"

Logan ona baktı. "Kendini duyuyor musun?" "O on beş yaşında!"

"Gelecek ay on altı olacak." Jesse doğrulurken Logan ellerini kaldırdı. "Beni öldürme. Tarihi hatırlıyorum çünkü geçen yıl onun partisine gitmiştim." Jesse düşmanca bakışlarını ateşe çevirdiğinde Logan başını salladı. "Violet bizden sadece bir yaş küçük. Onun biriyle çıkması seni neden ilgilendiriyor? Senin umurunda."

"O bir kız. Aynı şey değil," diye mırıldandı.

"Biriyle çıkmasına izin vermen için kaç yaşında olması gerekiyor baba?" Logan, Jesse'nin ona fırlattığı soda kutusundan kaçtı. "Şimdi, şimdi. Çöp atmak yok yoksa ceza alırız."

Ayağa fırladı. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Sen öyle yap. Bir süre burada oturup senin için dua edeceğim. Sanırım buna ihtiyacın var."

Jesse nefesinin altından mırıldandı ve çadır labirentinde ilerlerken gözlerini karanlığa alıştırmak için hızla kırıştırdı. Fermuarını açtı ve uyku tulumunun üzerine uzanırken ellerini başının arkasında kavuşturmadan önce ışık için telefonunu karıştırdı.

Logan'ın sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Violet hiçbir zaman onun arkadaşlarına ilgi göstermemiş ya da okulda aşık olduğu herhangi bir çocuktan bahsetmemişti. Erkek arkadaşlarının ellerini tutmasını isteyen diğer kızlar gibi değildi.

teneffüslerde ya da okuldan sonra spor salonunun arkasında öpüşüyorlardı. Onun bunu yaptığını düşünmek bile kan basıncının yükselmesine neden oluyordu. Neden birisinin ona çıkma teklif etmesi düşüncesi, içinde özgür kalmaya çalışan bir iblis varmış gibi hissetmesine neden oluyordu?

Biri fermuarı çekiştirdi. "Jesse?" Başını kaldırdı. "Violet?"

"Sanırım Tina üşütüyor. kimse var mı?" "Hayır."

Ayağa kalktı ve çadırın fermuarını açtı. Violet sürünerek içeri girdi, kolyesindeki küçük el feneri ne giydiğini ortaya çıkarıyordu.

Ona dört beden büyük gelen gömleği avuçladı. "Bu benim değil mi?"

"Evet," dedi son derece umursamaz bir tavırla, çadırı emniyete alıp onun seyrek düzenini incelemek için döndüğünde. "Çadırın neden bu kadar küçük? Yoksa sadece sen mi çok büyüksün?"

"Odam olduğu ve sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmediğin için minnettar ol," dedi onun için uyku tulumunu açarken.

"Tina durmadan öksürüyor. Hasta olmak istemiyorum."

Violet uyku tulumunu yaymak için dört ayak üzerinde sürünürken, şortu kayarak parlak mavi iç çamaşırını gösterdi. Elleri başının arkasında, sırtüstü yattığı pozisyonuna geri döndü. Violet onun yanına yatmadan önce sırt çantasını taşıdı ve eşyaları kendi isteğine göre yeniden düzenledi.

"Ouch."

Kıs kıs güldü. "Üzgünüm, başka uyku tulumu getirmediğim."

Yer değiştirdi. "Sırtımda bir sopa hissediyorum."

Kadın etrafta dolanırken gözlerini kapattı. Boynundaki el feneri sallandı ve kadın ağır bir şekilde yanına inmeden önce göz kapaklarını kısa süreliğine aydınlattı. Kadın boynundaki ışığı kapatırken bir tık sesi duydu.

"Gitmeden önce uyku tulumumu almalıydım ama Tina'nın kendini olduğundan daha kötü hissetmesini istemedim. Sadece bir gece için, değil mi?"

Adam konuşmayınca onu dürttü. "Kalktın mı?"

"Maalesef."

"Neden bu kadar ? Annem bir şey olup olmadığını sordu. Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

Kadının çok az şey görebildiğini bilmesine rağmen gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tek aydınlık, çadırının ince malzemesine nüfuz eden uzaktaki ateşten geliyordu.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu onun yanına sokulurken "Hayır," dedi huysuzca.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye yakındı, bükülmüş kolunu dürterek. Adam rahatlamak için yoğun bir çaba sarf etti.

"Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana," diye emretti göğsüne vurarak.

"Beni rahatsız eden bir şey yok." Kalbinin üzerindeki elinin çok farkındaydı,

hız kazanıyordu.

"Kardeşlerin birbirlerinden sır saklamamaları gerekir. Birbirlerine her şeyi anlatmaları gerekir."

Gerçek kardeş olmadıklarını söylemek için ağzını açtı ama gerçek yüzüne çarpınca sözcükler dilinde can verdi. Onun başka bir adamın kıyafetlerini giymesini, kimsenin parmaklarını gitar tellerine geçirmesini ya da onu beslemeye çalışmasını istemiyordu çünkü onu kendisinin olarak görüyordu. Ona dokunmak ve ihtiyaçlarını karşılamak ona aitti ve bu adamlar onun bölgesine tecavüz ediyorlardı, sadece bunu bilmiyorlardı.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" Violet sordu. Sarsıldı. "Ne?"

"Neden kızgın olduğun hakkında." Yetersiz ışıktaki adamın yüzüne baktı.

"Cidden, sana neler oluyor? Çok garip davranıyorsun."

"değil," diye . "Eskiden çok yakındık." Violet'in sesi incinmiş gibiydi.

"Hâlâ çok yakınız. Neredeyse tepemdesin," diye mırıldandı hoşnutsuz bir ses tonuyla, onun ipucunu anlamasını ve kendisine biraz yer vermesini umuyor ve bundan korkuyordu. Burada ölmek üzereydi. Kadın dizini onun kalçasına dayadığında nefes almayı bıraktı.

"Ve sen bana sırrını açana kadar da böyle kalacağız," dedi. "Sır verecek bir şey yok. Sadece aklımda çok şey var."

Bir duraklama ve ardından, "Okulu , değil mi?" "Sporu düşünüyorum."

"Başka bir şey düşünüyor musun?" diye sordu iğrenmiş bir ses tonuyla.

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Endişelenecek ne var ki? Ne oynarsan oyna, sen her zaman takımın en iyi oyuncularından birisin."

"Hiçbir şeyi hafife almak istemiyorum."

Tam da adamın beklediği gibi, kadın hemen ilgisini kaybetti ve esnedi. "Deli olmadığına emin misin?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Evet."

İç çekti. "Eğer erkek olmasaydın, regl olduğunu düşünürdüm.

Çok ."

Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve kafa derisine masaj yaptı. "Uyu bakalım, velet."

"*Sen bir veletsin,*" diye sertçe karşılık verdi, kemikleri kırılmadan önce. "Bu iyi hissettiriyor."

Kadın uykuya dalana kadar baş masajına devam etti. Kızın tanıdık kokusu duyularını okşarken, zihni hızla çalışarak orada yattı. Tanıştıkları andan itibaren, içgüdüsel olarak onun geleceğinin ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyordu. Ve haklıydı da. Onun varlığı onu topraklamış, dünyasına renk getirmiş ve ona yön, amaç ve neşe vermişti. Onu sevdiğini biliyordu ama Malcolm'un ellerini onun üzerinde görmesi, sahip olduğunu bile bilmediği şiddetli, ilkel içgüdüleri tetikleyene kadar duygularının kardeşçe olmanın ötesine geçtiğini asla kabul etmemişti.

Bacaklarının Malcolm'un omuzlarına dökülmesini değil, onun omuzlarında olmasını istiyordu. Ve onun mayosuna bakışı... Göğüslerinin görüntüsü en kötü zamanlarda zihninde yanıp sönmeye devam ediyordu; dua ederken, annesiyle konuşurken... Bu her açıdan yanlıştı ama fantezilerini bastırmaya çalıştıkça daha da şehvet düşkünü oluyordu. Öfkesinin bir kısmı, onu Malcolm ve diğerleri gibi gördüğü için kendisine yönelikti. Düşüncelerini saf tutmaya, onu cinsiyetsiz bir arkadaş ya da üvey kardeş olarak görmeye çalışıyordu ama şimdi at gözlükleri çıkınca vücudu intikam duygusuyla tepki veriyordu.

Aleti onun yakınlığına tepki olarak sertleştiğinde, içini bir korku kapladı. Gözlerini kapadı ve bu korkuyu yok etmek için korkunç şeyler düşünmeye çalıştı. Babasının öldüğü günü ve annesinin dizlerinin üzerine çöküp asla unutamayacağı bir şekilde çılgılık atmasına neden olan telefon konuşmasını hatırladı. O günü düşündüğünde aldığı normal enayi yumruğu, Violet'in ona bastırmasıyla sadece bir parmak hareketiydi. Doğal afetleri, buraya gelirken geçirdikleri bir araba kazasını ve sallanan sandalyesinde örgü ören büyükannesini düşündü.

İşe yaramıyordu. Daha da kötüye gidiyordu. Terlemeye başladı ve bunun sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Uzaklaşmaya çalıştı ama kadın kıpırdayınca dondu kaldı. İhtiyacı olan son şey onun kasıklarının farkına varmasıydı.

Çıldıracaktı, haklı olarak. İşte buradaydı, arkadaşlarına atış yaptıkları için kızgındı, ama yine de zonklayan bir horozla onun yanında yatıyordu. Violet mışıl mışıl uyuyordu çünkü ona güveniyordu. O yanında yataırken rahatlayarak bu güveni kırmayacaktı.

Ama zihni bu fikre kilitlendi ve kafasında farklı senaryolar canlandırdı. Aleti o kadar sertleşti ki acı vermeye başladı. Yavaşça ama sert bir şekilde kendini ondan çekti. Kadın mutsuz ve sinirli sesler çıkardı ama uyanmadı. Çok fazla gürültü yapmamak ve dikkatleri üzerine çekmemek için çadırın fermuarını yavaşça açtı. Dışarı çıktığında, çadırlar, kamyonlar ve karavanlardan oluşan kalabalıktan uzaklaşmadan önce serin gece havasından derin bir nefes aldı. Kimsenin ona seslenmemesi içini rahatlatmıştı.

Ağaçların arasında gezinirken ayağının takılmaması ya da bileğini burkmaması için yeterli ışık vardı. Daha bir saat önce kamp ateşinin etrafında söyledikleri ibadet şarkılarından birini mırıldanarak erotik fantezileri kovmaya çalıştı ama akıllı Violet'in onun sertleştiğini fark ederse ne yapacağına takıldı. Eğer Violet'in kalçasının üzerine koyduğu dizi ona değseydi, acaba çıldırır mıydı? Violet'in seks hakkında gerçekte ne kadar bilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ya onu şoke edip aleti avuçlasaydı? Onu keşfedip zevk alsaydı?

Olduğu yerde durdu ve pantolonunun içine uzanarak precum sızdıran aletini kavradı. Bir iniltiyi bastırdı, elini bir ağaca dayadı ve ne yaptığını görmeden önce yaklaşan biri olursa duyması için dua etti.

Başını eğdi ve yasak kapıların açılmasına izin verdi. Violet'in ona, onun da Violet'e yaptıklarının görüntüleri içini ürpertti. Tanrım, bu yanlıştı ama duramıyordu. *O gerçekten benim kız kardeşim değil*, diye hatırlattı kendine doruğa ulaşırken.

"Kahretsin," diye tısladı, döllerini ağacın gövdesine püskürtürken.

Korkunç gerginlik akıp giderken, aceleyle pantolonunu içine soktu ve nefesini tuttu. Suçluluk duygusu içinde dolaşan zevki köreltti. Eğer biri ne yaptığını bilseydi... Doğruldu ve karanlığın içinden baktı. Ama kimse bilmiyordu. Violet'in da haberi yoktu. Zarar görmemişti.

Kampa geri dönmeye başladı ve kimseyle karşılaşmadığı için rahatlamıştı. Çadırın fermuarını açtı ve Violet'in kıpırdanmasını bekledi. Uyanmayınca yanına sürünerek girdi ve yüzünü ona dönerek yan yattı.

Derin bir nefes aldı ve onun narin kokusuna karışan dölünün kokusunu aldı. Ellerini yıkamalıydı. İçinde uyumalıydı

SUV. Buraya geri gelmemeliydi. Buraya gelmemeliydi... O daha ayrılamadan, kadın bedenini onun sırtına yasladı, onu kucakladı ve kolunu ortasına doladı. Çenesini sıktı ve gözlerini kapattı. Çoktan boşalmıştı. Gecenin geri kalanında iyi olmalıydı.

SIRT ÜSTÜ UYANDIĞINDA VIOLET'IN SAÇLARI BURNUNU GIDIKLIYORDU.

Dizleri bir kez daha, çekiç olarak kullanılabilecek kadar sert olan ağrıyan sikine birkaç santim uzaktaydı. Sersemlemiş ve azgın olduğu için dün geceki kadar nazik davranmıyordu.

" oluyor?" diye inledi.

Kızın hırıltılı sesi adamın sertleşmesini daha da kötüleştirdi. Çadırdan dışarı çıktığında güneşin yeni doğmakta olduğunu gördü. Isaac de dahil olmak üzere bir avuç yetişkinin sönmekte olan ateşin etrafında durduğunu görmekten memnun değildi. Isaac onunla konuşmak ister gibi doğruldu. Jesse elini havada gezdirdi ve ters yöne döndü. Isaac'ın işemesi gerektiğini düşündüğünü umuyordu. Yaptı ama aynı zamanda biriyle karşılaşmadan önce zonklayan sikiyle de ilgilenmesi gerekiyordu.

Yarı uyanık olmak, Violet'e tekrar mastürbasyon yapmanın utancını köreltti. Onun ölü ağırlığını üzerinden atmanın zevkini yaşarken ve kokusu kıyafetlerine sinmişken, boşalması için fazla bir şey gerekmiyordu. Teni çok yumuşaktı. Neden kendisinininkinden bu kadar farklı hissediyordu? Eğer ağzını onun üzerine koyma fırsatı bulsaydı...

Başını arkaya eğdi ve niyet ettiğinden daha yüksek çıkan bir inilti çıkardı. Bunun şoku, şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazmlardan biri olabilecek şeyi mahvetti. Biri adını seslenmeden önce işeyip kenara koyacak kadar zamanı vardı.

Isaac'le yüzleşirken sapık gibi görünmemeyi umuyordu. "Günaydın."

"Günaydın." Isaac başını yana eğdi ve ona düşünceli bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Evet."

"Annem dün kendinde olmadığını söyledi."

"Ben iyiyim."

Bu güvence kampa geri dönen Isaac için yeterliydi. "Yüklemede yardımınız işimize yarayabilir."

"Elbette." Açıklığa ulaştıklarında, "Violet çadırımda," diye ifşa etmeye karar verdi.

Göz ucuyla Isaac'i izliyor, üvey babasının bir şeylerin ters gittiğini anlayıp anlamayacağını merak ediyordu. Dün Malcolm ve arkadaşlarının iç yüzünü görmüştü. Isaac, Violet'e karşı duygularının değiştiğini hissedecek miydi?

Isaac'in kaşları birbirine çatıldı. "Tina ile aynı çadırı paylaştığını sanıyordum."

"Tina öksürüyordu, bu yüzden Violet kaçtı ve bana geldi."

Isaac başını salladı ve onu omzundan alkışladı. "Güzel. Hadi işe koyulalım."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirip Papaz Sonny'yi selamlamadan önce bir nefes verdi.

EV DEN YAKLAŞIK ON BEŞ DAKIKA UZAKTAYDILAR. GÜNEŞ BATIYORDU, Direksiyonda Isaac vardı ve açık camlar serin havanın kabinin içinde dolaşmasına izin veriyordu. Annem ve Violet yaklaşık yarım saat önce uykuya dalmışlardı. Cipteki tek ses ısıklık çalan rüzgâr ve radyodaki country ezgileriydi.

Sabahı, Violet'in çadırını sökmeye çalıştığını görene kadar kamyonları ve römorkları kamp malzemeleriyle dolduran adamlara yardım ederek geçirdi. Yanına koştuğunda, yaptığı dağınıklığı işaret ederken ona mahcup bir gülümseme verdi.

"Yardım etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Sorun değil. Ben hallederim," dedi ve çadırı yere sabitleyen kazığı çıkarmak için diz çöktü.

"Alanınızı işgal etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Kadın inlediğinde, adam arkasına baktı ve onun gerildiğini gördü. Gömleği kalkarak küçük gri şortunu gösterdi.

"Her zaman," diye homurdandı ve işine geri döndü.

"Rüya mı gördüm, yoksa çadırı birkaç kez terk mi ettin?"

Bir direği karıştırdı. "İşemem gerekiyordu."

"Hmm."

Başını yukarı kaldırdı. "Hmm ne demek?"

Kadının ona bakışı soğuk terler dökmesine neden oldu. Bilemezdi...

"Lara ya da Marissa ile buluşmuş olabileceğini düşündüm."

Kız o kadar uzaktı ki, adam başını sallamadan önce aval aval ona baktı. "Hayır."

"Okula başlamadan önce onlardan birine çıkma teklif edeceğini umuyorlardı."

"Onlarla ilgilenmiyorum."

"Aha! Ama biriyle ilgileniyorsun?" diye sordu büyük bir ilgiyle.

Birkaç saniye boyunca onun ağzına baktığını fark ettiğinde, kendini ne yaptığına bakmaya zorladı. Boğazını temizledi. "Kimseyle ilgilenmiyorum."

"Bir noktada öğreneceğim. Bunu benden saklayamayacaksınız!" diye omzunun üzerinden seslendi banyoya doğru giderken.

Annesi ara verip bir şeyler yemesi için onu zorlayana kadar çalıştı.

"Sıkıntılı görünüyorsun, oğlum."

Annesine iyi olduğunu, sadece yorgun olduğunu ve eve gitmeye hazır olduğunu söylerken gözlerine bakamamıştı. Keşke bilseydi... Violet'in çadırında uyuduğunu annesine söyleme zahmetine girmemişti. Violet'i öz kızı olarak gördüğü için uygunsuz bir şey olacağı aklına gelmezdi. Ama öyle değildi. O da gerçek kardeşi değildi.

Kapıya yaslanmış, derin bir uykuya dalmış olan Violet'e baktı. Kapüşonunu yastık olarak kullanması için ona vermeyi düşündü ama çoktan mahalleye girdiklerini gördü. SUV bir tümseğin üzerinden geçerken göğüsleri zıpladı. İçinden küfrederek hızla başka tarafa baktı. Çok kötü durumdaydı.

Artık kâğıt inceliğindeki platonik duvar parçalandığına göre, zihnini onu bir kardeş olarak görmeye geri döndürmek imkânsızdı. Neyse ki zihinsel bir sınırı aştığını sadece o ve Tanrı biliyordu. En azından çadırda mastürbasyon yapmak ya da bir şeyler hissetmek gibi aptalca bir şey yapmamıştı. *O kadar da* ileri gitmemişti. Onun yanında normal davranmanın bir yolunu bulmalıydı çünkü farklı davrandığını fark etmesi uzun sürmeyecekti. Son derece yakındılar ve eğer onu gerçekten bir kardeş olarak görüyorsa, duygularını açığa vurarak ya da hazır olmadığı veya ilgilenmediği şeylerle tanıştırtarak ilişkilerini mahvetme riskini almak istemiyordu.

Isaac annemin cipinin yanındaki garaja girdiğinde doğruldu. Garaj kapısı açılırken ne annem ne de Violet kıpırdadı.

Isaac cipten uyuyan karısına bakarken, "Yarın boşaltabiliriz," dedi. "Vi'yi aldın mı?"

Midesi sıkıştı. "Evet."

Annem ve Violet ağır uyurlardı. Anne ve babaları bir araya geldiğinden beri Violet'i yatağa, arabaya ya da nerede uyuyakalırsa oraya taşıyordu. Bu sıra dışı bir şey değildi. Ya da ona çok uzun süre bakmanın kendisini sertleştirebileceğini fark edene kadar değildi.

Cipten indi ve Violet'in yanına geldi. Babam annemi omzuna aldı. Violet'i de aynı şekilde tuttu ve babasını takip ederek eve girdi; babası koridordan ana yatak odasına doğru ilerlerken Violet'in yatak odasına saptı.

Dirseğiyle ışık düğmesine vurdu ve Violet'in pastel yatak odasını aydınlattı. Onu nazikçe yatağa yatırmadan önce örtülerini geri çekti. Yastıkların bolluğuna gömülürken gülümsedi.

"Sen en iyisisin," diye mırıldandı gözleri kapalı.

Alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Yürüyebilecekken seni taşımamı mı istedin?"

"Umm hmm."

"Dediğim gibi, sen bir veletsin," dedi, kızın karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırırken sinirli görünmeye çalışarak.

"Ama yine de beni , değil mi?" Elini geri çekmeden önce hareketsiz kaldı.

Kaşları birbirine çarptı. "Jesse?"

"Bildiğimi biliyorsun," dedi huysuzca.

Yan dönüp yastıklarına gömülürken iç çekti. "Ben de seni seviyorum."

"İyi uykular," dedi ve ışığı kapatıp Jack ve Jill'in banyosundan geçerek odasına gitti. Yatağa uzandı ve hayatının alt üst olduğu gerçeğiyle yüzleşirken gölgeli tavana baktı.

CHAPTER 4

JESSE

4 8 AY SONRA

JESSE, VIOLET'İN KÜLOTU SIKININ ETRAFINA SARILMIŞ HALDE YATAKTA YATIYORDU. O

akşam yemeği için aileye katılmadan önce sepetinden kaptı.

Birkaç ay önce, Violet'in duştan sonra düşürdüğü iç çamaşırına rastladı. Tezgahın altına tekmelememiş ya da gizlice sepetine atmamıştı. Hayır, onu aldı ve lavaboda otuzbir çekmeye başladı.

İç çamaşırlarını almak bir alışkanlık haline gelmişti. Birkaç günde bir, bir tane daha çalışıyordu. Annesi Violet'i on altıncı doğum günü için alışverişe götürdüğünde ve ona farklı tarz ve desenlerde bir dizi iç çamaşırı aldığıında sağlıksız fetişi aşırı hızlandı.

Aletini okşadı ama kendini doruğa ulaştıramadı. Kadının iç çamaşırını ağzına götürdü ve kasıklarını kemirdi, bir köpek gibi sızlandı, kadının tadından daha fazlasını almak için yanıp tutuşuyordu ama onu emerek temizlemişti. Bunun iğrenç olduğunu biliyordu. Yanlış olduğunu biliyordu ama duramıyordu. Dört ay önce normal, mutlu, sağlıklı bir gençti ama o kamp gezisi her şeyi değiştirmişti. Keşke duygularından habersiz kalsaydı ve at gözlüğü takmaya devam etseydi. Arkadaş olmanın boktan bir şey olduğunu düşünen erkekler

zone, hayatının aşkının onu kardeşi olarak görmesinin nasıl bir cehennem olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Günleri onunla başlayıp onunla biterken duygularını nasıl düzenleyecekti? Uyandığında onun ortak banyolarında dişlerini fırçaladığını ya da saçını yaptığını görüyordu. Yatmadan önce genellikle sarılmak için onu arıyordu. Vücudunda yarattığı etkinin farkına varmaması için ona yandan sarılmaya başladı. Kendine özgü menekşe ve gül kokusu odasında, arabasında ve ödünç aldığı tişört ve kapüşonlarda kaldı. Okula birlikte gidip geliyorlar ve aynı insanlarla takılıyorlardı. Onunla birlikte olmadığı tek zaman ders ya da antrenman zamanlarıydı. Ondan uzak kalamıyordu ve en kötüsü de bunu hiç istemiyordu. Bu enfes işkence için tam bir oburdu.

Arkadaşları onunla flört eden her kızı reddettiği için onunla alay ediyorlardı. Keşke onun istediği kızla kendilerinin istediğinin aynı olduğunu bilselerdi. Arkadaşlarından hiçbiri Violet'e çıkma teklif etmeye cesaret edemiyordu ama o bunun olacağını biliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Ve bu olduğunda, nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Violet, tipleri olmasa bile her heteroseksüel erkeğin dikkatini çekecek bir kıza dönüşmüştü. Neyse ki onun aşırı korumacı bir ağabey olarak tanınması ve Violet'in iyi, Hristiyan bir kız olarak bilinmesi çoğu erkeği uzak tutuyordu. Violet aynı zamanda çalışkan ve içine kapanık biriydi ve spot ışıklarından uzak duruyordu. Amigo kız seçmelerine katılmadığı için minnettardı. O küçükük üniformanın içinde onu süzen yüzlerce erkek varken odaklanabilmesinin imkânı yoktu.

Kolunu yüzüne doğru savurdu ve sinirli bir nefes verdi. Vücudu 7/24 öfke içindeydi, hormonları onun sürekli varlığıyla çılgına dönmüştü. Onun yaptığı her şeyi, ne kadar masum olursa olsun, zihni cinsel olarak yorumluyordu. Akşam yemeğinde Violet bir bardak eggnog içti. Bir kısmı çenesinden aşağı damladığında, o kadar çok döl gibi görünüyordu ki gerçeklikle bağını kaybetti ve nerede olduğunu hatırlamadan önce sertleşen sikini kavramak için masanın altına uzandı.

Onlar televizyon izlerken, Violet onun önünde çılgınca yoga hareketleri yapmaya başladı. Neyse ki annem Violet'i anaokulu öğrencilerinin el işlerine yardım etmesi için yemek masasına çağırdı. Odasına çekildi, ancak Violet ondan depodan bir şey almasını istedi. İkinci kez içeri daldı çünkü matematik ödevinde yardıma ihtiyacı vardı. Önce bir kitapla, sonra da bir filmle dikkatini dağıtmaya çalıştı. Bir sığınak aramaya çalıştı.

Uyu. Hiçbir şey işe yaramadı. Sonunda herkes yeniden denediğinde, en son edindiği şeyi ortaya çıkardı, ancak iç çamaşırı bile onu çıkaramadı.

Yataktan fırladı ve banyoya girmeden önce eşofmanlarını çekti. Işığı yaktı ve kendini bu korkunç çılgınlıktan kurtarmak için yüzüne soğuk su çarptı. Aletini o kadar sık dövüyordu ki, arkadaşlarına bunu ne sıklıkta yaptıklarını sormayı düşündü. Sürekli uyarılma halinin Violet yüzünden olduğunu tahmin edebilirler miydi? Kimsenin bu bağlantıyı kurması riskini göze alamazdı, bu yüzden bunu kendine sakladı.

Makyaj masasında onu azdıracak bir şeyler aradı ama sadece saç bağları, tokalar ve ona hiçbir şey yapmayan başka şeyler vardı. Aleti zonklayıp serbest kalmak için yalvarırken irkildi. Havlusuna baktı ve koklamak için eğildi. Tatlı bezelye vücut yıkamasıyla karışmış topraksı bir koku vardı. Nemli havluyu etrafına sardı ve itmeye başladı. Bir dakika sonra sinirli bir tıslama çıkardı. Bu yeterli değildi!

Umutsuzca kendisine yardımcı olacak bir şeyler bulmak için çekmecelerini açmaya başladığında, ne kadar çok gürültü çıkardığını fark etti. Violet'in odasına açılan kapıya baktı ve kulağını kapıya dayadı. Sessizlik.

O kadar kışkırtıcı bir fikir oluştu ki, siki beklentiyle ağladı. Kalbi kulaklarında gümürdüüyordu. Kapının koluna uzandığında, yapmak üzere olduğu şeyin büyüklüğü onu tüm gücüyle çarptı. Violet hakkında fantezi kurmak bir şeydi, iç çamaşırlarını çalmak başka bir şeydi, ama gecenin bir yarısı odasına gizlice girmek?

Sadece onu uyandırmadığımdan emin olacağım, dedi kendi kendine. Ama kapı kolunu çevirirken bile bunun doğru olmadığını biliyordu.

Kapısı kilitli değildi. Birbirlerine güvendikleri ve herhangi bir garip durumu önleyen çift kapı çalma politikaları olduğu için buna gerek yoktu.

Banyonun ışığını kapattı ve kapının açılmasına izin verdi. Bir soluk sesi ya da Violet'in uykulu bir şekilde bir sorun olup olmadığını sormasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Gölgelerden çıkmadan önce tam bir dakika boyunca orada durdu, içten içe savaştı.

Annesi ve Violet'in tatil için odasının etrafına dizdikleri renkli Noel ışıklarına lanet okudu. Violet gözlerini açarsa saklanacak hiçbir yer yoktu. Ağır uyuma eğilimindeydi, ama her zaman, adam otuz bir çekmek için çadırdan ayrıldığında olduğu gibi uyanma ihtimali vardı.

Yatağa temkinli bir şekilde yaklaştı, damarlarında dolaşan kan derisini kaşıdırıyor ve sıcak yapıyordu. Kulakları zonkluyordu ve bir damla ter

omurgasından aşağı kaydı. Bu tehlikeliydi, şimdiye kadar yaptığı en riskli şeydi. Yakalanırsa sonuçları felaket olabilirdi. Bu olasılık onu terk etmesine neden olmalıydı ama ihtiyacı çok büyüktü. Düzgün düşünemiyordu.

Onu içine çekerken nefesini tuttu. Violet ona bakacak şekilde yan yatmıştı. Üzerinde pembe, uzun kollu bir gömlek vardı ve ellerini yanağının altında birleştirmişti. Ağzı buruştu. Çok sevimli bir kızdı. Onun derin, eşit nefeslerinin ritmini dinledi ve kendini onunla eşleşirken buldu. Şaşırtıcı bir şekilde, yaygara koparan iblisleri sakinleşmeye başladı. Belki de onun yanında olmak yeterliydi ve ahlakından ödün vermesine gerek kalmayacaktı...

Violet sırt üstü dönmeden önce küçük bir inilti çıkardı. Renkli Noel ışıkları yüzünü yaldızlıyor, hafifçe ayrılmış dolgun dudaklarını vurguluyordu. Yükselip alçalan göğsüne odaklandı. Sütyen giymediği çok açıktı. Meme uçları sertti ve doğrudan tavana bakıyordu.

Kendisine aklına gelebilecek her türlü aşağılık ismi takarken bile elini eşofmanının içine soktu ve kendini okşamaya başladı. Çok uzun sürmedi. Onun odasında olmak ve yüzünü zihninde canlandırmak yerine görmek onu uçurumun kenarına gönderdi. *Cehenneme gidiyorum*, diye düşündü doruğa ulaştığında. İnlemesini durdurmak için dudağını ısırды ve bunun yoğunluğu karşısında sendeledi. Yatağı sarsıp onu uyandıracaklarını fark etmeden önce kendini desteklemek için elini uzattı. Dehşet onu ayaklarının üzerinde hafifletti. Hızla kendini toparladı ve gözlerini ondan ayırmadan banyoya girdi. Kapıyı kapattı ve ışığı yakmadan önce temiz olduğundan emin olmak için birkaç saniye bekledi.

Göğsü kabararak kapalı kapıya baktı, az önce ne yaptığına inanamıyordu. Kendisini parmaklıklar ardına attırabilecek bir çizgiyi daha aşmıştı. Küfrederek gömleğini, eşofmanlarını ve mahvolmuş iç çamaşırlarını çıkardı ve küvete girdi. Yüzünü sıcak spreye doğru eğdi. Davranışları endişe verici bir hızla artıyordu. Kendini korkutuyordu.

Yardım almalı mıydı? Böyle bir konuyu Isaac'e ya da annesine açma düşüncesi onu hasta ediyordu. Anlamayacaklardı. Ya Violet'e söylerlerse? Bu onu paniğe sürükledi. Sahip oldukları şeyi yok etmek istemiyordu. Onun kendisine acıyarak bakmasını ya da daha kötüsü, aynı şeyleri hissetmediği için kendisinden uzaklaşmasını değil, platonik sevgisini ve şefkatini tercih ederdi.

Bazen kız ona baktığında daha fazlasını gördüğünü düşünüyordu ama yüzde yüz emin olmadıkça harekete geçmezdi ve geçmiyordu. Karşılıksız aşk, insana en çok acı veren deneyimlerden biri olmalıydı. Kilisede aşktan, hayatınızı düzene sokan ve sizi bütünleştiren nazik, huzurlu bir duyguymuş gibi bahsediyorlardı. Aşk onu çılgına çeviriyordu. Onu her türlü sapkın, ahlaksız şeyi yapmaya iten zalim, acımasız bir efendiydi. Aşk bitmek bilmeyen bir açlıktı, kalbinin daha da derinlerine batan bir dikendi. Aşkın sınırları yoktu - geçemeyeceği hiçbir çizgi, her şeyi tüketen acıdan birkaç saatlik huzur için cesaret edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Birkaç ay önce olsa bu davranışı iğrenç karşılanırdı. Şimdi ise kızın odasına girip bir sapık gibi otuz bir çekiyordu. Sırada ne vardı?

Ama yakalanmadın. Uyanmadı ve şimdi nihayet uyuyabilirsin, diye kendi kendine akıl yürüttü. En azından ona dokunmamıştı... Elini onun dik göğüslerine koyma düşüncesi sikiinin seğirmesine neden oldu. İçindeki sapık onu bir kez daha vurmak için odasına geri dönmeye çağırırdı. *Geç oldu.*

Uyanma ihtimali çok düşük. Bir kez daha bakarsan bir daha asla yapamazsın.

Suyu sert bir hareketle kesti ve zihninden geçen aşağılık düşünceleri de bu kadar kolay kapatabilmeyi diledi. Babası ona disiplinin, dürüstlüğün ve onurun önemini öğretmişti. Bunların hepsi bir kenara atılmıştı. Artık kim olduğunu bilmiyordu. Tek düşünebildiği oydu. Aşık olduğu ve tamamen habersiz olduğu birine sürekli yakın olmak Arafta olmak gibiydi. Sonsuza dek yanıyor, acı çekiyor ve kendini kaybetmeye başlıyordu.

Beline bir havlu sardı ve saçlarını geriye doğru taradı. Artık zihni şehvetle bulanık olmadığına göre cevap çok açıktı. Eğer istediği kıza sahip olamıyorsa, başka birini bulmalıydı. Bu düşünce tatsız olsa da, çaresizlik yüzünden ilişkilerini mahvedecek affedilmez bir şey yapması daha da kötü olurdu. Her ikisinin de iyiliği için saplantısını yeniden yönlendirmek zorundaydı. Tek akli başında çözüm buydu.

Yatağa girdiğinde gözlerini kapadı ve umutsuzca uzak tutmaya çalıştığı karanlık arzuların alevini körükleyen sessiz, sinsi sesi görmezden gelmeye çalıştı.

CHAPTER 5

VIOLET

2 8 AY SONRA

VIOLET, NEŞESİNİ KORUMAK İÇİN OLUŞTURDUĞU HAREKETLİ ŞARKI LİSTESİNE EŞLİK ETTİ. yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da çamaşır yıkamak zorunda kaldığında motive oluyordu. Neredeyse iki haftadır görmezden geldiği temiz giysi yığını Lynne'i çıldırtıyordu, bu yüzden sonunda pes etti ve katlayıp ayırmaya başladı.

Grup mesajlarını kontrol etmek için sık sık durakladı. İnek arkadaşları gelecek ay teslim edilmesi gereken bir projeyi bitiren olup olmadığını soruyor, kız arkadaşları ise aşkları ve erkek arkadaşları hakkında dedikodu yapıyordu. Jesse ve ortak arkadaşlarıyla girdiği grup sohbetinde Cuma günü sinemaya gitmek isteyip istemedikleri soruluyordu. Jesse cevap vermemişti. Oturma odasındaki televizyonun sesini ve Jesse ile babasının alçak sesle konuşmalarını duyabiliyordu. Çarşamba günü olduğu için cevap vermesi için acelesi yoktu ama evet diyeceğinden şüpheleniyordu.

Üstlerini ve ceketlerini dolaba astıktan sonra giysi yığınlarını çekmecelerine taşıdı. İç çamaşırlarını incelerken kaşlarını çatı. Yatağın etrafında yürüdü ve sepetine gidip etrafı karıştırmadan önce başıboş bir giysiyi gözden kaçırmadığından emin olmak için altına baktı.

Bu çok garip bir şeydi... Bazı külotların bir yıkama sırasında kaybolmak ve bir sonraki yıkama sırasında yeniden ortaya çıkmak gibi esrarengiz bir alışkanlığı vardı. Bu

Sürekli çamaşır yıkamadığı için emin olmak zordu ama bazen bir kıyafet için belirli bir çifti yıkıyor ve günü geldiğinde onları bulamıyordu. Külotlar her zaman sihirli bir şekilde bir noktada yeniden ortaya çıkıyordu ama bazen birinin ona şaka yaptığını düşünüyordu. Ama neden biri onun iç çamaşırını alsın ki? Daha da tuhafı, kullandıktan sonra neden katlayıp geri koysunlar ki?

Telefonundan gelen bir dizi zil sesi dikkatini tuhaf iç çamaşır sorunundan uzaklaştırdı. *Vi, Tobias'la aranızda neler oluyor? Allison onu sınıfta sana bir not verirken gördüğünü söyledi?!*

Sen ve Tobias mı? Ne zamandan beri? Konuştuğunu bile duymadım. Aman Tanrım, notta ne yazıyordu?

Tobias, geçmişte birlikte olduğu ve okul kütüphanesine dadanan sessiz bir çocuktü. Jesse'nin antrenmanı olduğu zamanlarda okuldan sonra takıldığı için yolları sık sık kesişiyordu. Tobias her zaman bir deftere bir şeyler karalıyordu. Bir gün ona ne yazdığını sordu ve Shakespeare'e benzeyen şiir sayfalarını gösterdiğinde şaşkına döndü. Tobias beceriksiz ve son derece utangaçtı ama şiir hakkında konuşurken canlanıyor ve inanılmaz derecede tutkulu oluyordu.

Tobias ve ben sadece arkadaşız. O bir şair, diye paylaştı. Bazı çalışmaları hakkında fikrimi sordu.

Kızlar bunu sindirirken uzun bir duraklama oldu. Tobias ondan geri bildirim istemeye başladığında nasıl tepki vereceğini bilememişti. Gururu okşanmıştı ama şiirlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanatının onun için ne kadar önemli olduğunu bildiği için onu incitmek istememiş, yüzden "güçlü", "dokunaklı" ya da "gittiğin yönü gerçekten beğendim" gibi şeyler söylemişti. Bu Tobias için yeterli görünüyordu.

Şiirler senin hakkında mı? Marie sordu.

Özellikle birkaçı okyanusun yüzeyindeki dalgaları andıran saçları ve kehribar rengi gözleri olan bir kızdan bahsettiğinde bu aklına gelmişti. Ama ona kuzgunlardan, yusuçuklardan ve güllerden bahseden şiirler de vermişti, yani... *Sanmıyorum. Bence bunları biriyle paylaştığı için mutlu.*

Sana aşık, diye bağırdı Georgia ve bir dizi kalp emoji ekledi. Annesi kapalı yatak odasının kapısından "Işıklar sönsün, tatlım," diye seslendi.

"Tamam!" diye seslendi ve dişlerini fırçalamak için yataktan yuvarlandı.

Annesinin ona yatma saati vermesi için biraz fazla büyük olmasına rağmen, buna karşı koymadı. Ne kadar uyursa uyusun, sabahları onun için her zaman bir mücadeleydi. Jesse her nasılsa sporu, okulu ve ev ödevlerini sadece dört ya da beş saatlik uykuyla zahmetsizce hallediyordu. Her şey ona çok kolay geliyordu. Eğer onu bu kadar sevmeseydi, bu kadar mükemmel olduğu için ondan nefret ederdi.

Yatağa atladı ve ışığı söndürdü ama mesajlaşmaya devam etti. Kızların çoğu geceyi bitirdiğinde, Georgia doğrudan ona mesaj atmaya başlayınca gözlerini devirdi. Arkadaşı, Tobias'ın ona aşık olduğuna ve kendisinin de bunu inkâr ettiğine inanıyordu. Tobias sadece arkadaş oldukları konusunda ısrar edince, Georgia onun şiirlerini görüp kendisiyle ilgili olup olmadığına karar vermek istedi.

Jesse ve babasının odalarına doğru ilerlediklerini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti. Jesse'nin kapısının kapandığını ve on saniye sonra da koridorun sonundaki ebeveyninin kapısının açıldığını duydu.

Georgia'yla tartışmaya devam edemeyerek esnedi ve telefonu yüzüstü komodinin üzerine bıraktı. Arkadaşına uyuyakaldığını söyleyecekti ki şu anda ikisinin de bunu yapıyor olması gerekiyordu. Allison bu konuyu neden açmıştı ki? Şimdi kızlar sınıfta onu ve Tobias'ı şahin gibi izliyor olacaktı ve Georgia da cesur ve meraklı bir ruha sahip olduğundan Tobias'a ona aşık olup olmadığını sorabilirdi. İç geçirdi. Zavallı Tobias'ın üzerine atlamadan önce yarın Georgia'yla konuşmayı ihmal etmeyecekti.

Yorganı çenesine kadar çekti, yan döndü ve tam banyo kapısı açılırken kolunu yastığının altına soktu. Gözlerini kırıştırdı, gözlerinin ona oyun oynadığından emindi. Kapı kendiliğinden mi açılmıştı? Tam daha iyi görebilmek için başını kaldıracaktı ki Jesse odasına girdi. Ağzını açtı ama ne söylemek istediye Jesse'nin iç çamaşırı giymediğini fark edince unuttu.

Gözleri kapandı ama adamın tişörtünün altından dışarı fırlayan penisinin görüntüsü beynine kazınmıştı. Neler oluyordu? Onunla konuşmaya gelmeden önce pantolon giymeyi mi unutmuştu? Uyurgezer miydi? Ayak sesleri halı tarafından boğuklaştırılmıştı ama yatağın yanında durduğunda yumuşak bir hava sesi hissetti.

Nefes nefese adamın uzanıp onu uyandırmasını bekledi ama adam orada öylece duruyordu. Uyandığını biliyor ve onu kabul etmesini mi istiyordu? Ama adam yarı çıplakken bunu neden yapsındı ki?

Uzun, derin bir nefes duydu. Onu *kokluyor* muydu? Hayır, kokluyor olamazdı. Neden...? Jesse'nin boğuk iniltisi düşüncelerini karıştırdı, ardından ne olduğunu çıkaramadığı tuhaf bir ses duydu. Merakına yenik düşmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir dakika geçti. Yatağın ayakucuna yerleştirilmiş bir gece lambası, bir gözünü açtığında neler olduğunu görmesini sağladı.

Şok onun içinde yankılandı. Jesse kendine dokunuyordu. Hayır, sadece dokunmuyor, hızla okşuyordu.

Bu garip bir halüsinasyon olmalıydı ya da belki de uykuya dalmıştı ve bu bir kâbustu. Bu gerçek hayatta olamazdı. Jesse yatağının yanında durup mastürbasyon yapıyor olamazdı. Neler olduğunu anlayamadan gözlerini kapattı. Kendini uyanmaya zorladı ama rüya devam etti. Jesse'nin kendini tatmin ederken çıkardığı sesler kulaklarına hücum ederken, bedeni felç olmuş bir halde orada yatıyordu. Bu böyle sürüp gitti. Ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden ölü taklidi yaptı. Ciğerleri itiraz edene kadar nefesini fark etmedi. Bir yudum hava almak zorunda kaldığında panikledi ama neyse ki nefesi kesilen tek kişi o değildi.

Jesse sanki acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. Bu belirsizliğe dayanamayan kadın tekrar baktı ve onun penisinin başını kavradığını gördü. Adamın nefesi kesilince kadının bakışları yükseldi. Adamın yüzündeki ilkel sevinç kadının içini kıpır kıpır etti. Bir homurtu, çarşaflarına bir şey fişkırmadan önceki tek uyarısıydı. Bir kısmı yanağına çarptığında irilmeyecek kadar sersemlemişti.

Jesse yatağın üzerine döktüğü şeyi yayarken nefes nefese kaldı. Eli yüzüne doğru yaklaştığında nefes almayı bıraktı. Eli yüzüne birkaç santim kala durdu, geri çekilmeden önce parmak uçları seğiriyordu.

Bir ışık parlaması onu çok korkuttu. Gözlerini kapattı, adamın onları açık gördüğünden korkuyordu. Eğer o görürse ölecekti... Yumuşak bir sıyrık duydu ve sonra hiçbir şey duymadı. *Ne haltlar oluyordu?* Gözlerini birazcık açtı. Jesse'nin yüzü elindeki cep telefonu tarafından aydınlatılmıştı. Bir mesaj gelmiş olmalıydı, bu yüzden yanıyor ve dikkatini çekiyordu. Kadının telefonunu karıştırdı. Kadın kaşlarını çattı, adamın şifresini bilmesine şaşırmıştı. Homurdandı ve topuğunun üzerinde dönmeden önce telefonu yüzüstü bıraktı. Adam banyoya girip kapıyı sessizce arkasından kapatırken kaslı poposunu gören kadının midesi bulandı.

Banyonun ışığı yandı. Su aktı. Adamın dişlerini fırçalarken ve banyoyu kullanırken çıkardığı normal sesleri duydu, ardından yatak odasına çıkarken kapısının kapandığını duydu.

Violet kapalı kapıya baktı, az önce olanları idrak edemiyordu. Kendini çimdikledi. Zihni rüyada acıyı taklit edemediği sürece, küçük acı ısırığı ona uyanık olduğunu gösteriyordu. Ama kanıt vardı... Çarşaflarına dokunmak için uzandı, ama temas etmeden önce durdu. Yanağındaki yabancı madde aniden bembeyaz yanmaya başladı. Midesi yumruk gibi sıkılaştı, küçük damlacıkları koluyla sildi ve nemli çarşaflarına dönerek yatağın diğer tarafına geçti.

Gözlerini kapadı ve titrek bir nefes verdi. Kendi gözleriyle şahit olmasına rağmen buna inanmak istemiyordu. Jesse onun kardeşiydi. O ... Yorganı başının üzerine çekti. Belki de bir şeye yakalanmıştı. Bu kadar içler acısı bir şeyi hayal edebildiğine göre öyle olmalıydı. Jesse bir azizdi, liselerinin ve kiliselerinin poster çocuğuydu. Hiçbir zaman ahlaksızlığın ya da sapıklığın zerresini göstermemişti. Bu o değildi.

Doldurulmuş uzun boynuzlu atını göğsüne bastırdı ve yüzünü onun tüylerine gömdü. Böyle bir şey olmadı. olamazdı. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve zihninin son on beş dakikayı hafıza bankalarından silmesini diledi.

VIOLET DIŞLERİNİ FIRÇALARKEN GÖZLERİ KAMAŞARAK YANSIMASINA BAKTI.

Hiç uyuyup uyumadığına dair hiçbir fikri yoktu. Öyle hissetmiyordu.

Jesse'nin kapıyı iki kez çalması onu ürküttü. "Gel" demeden önce tereddüt etti.
içeri."

Fazlalıkları temizlemek için diş fırçasını lavabonun kenarına vurdu.

Jesse içeri girdiğinde

su. "Günaydın,"

dedi.

"Günaydın," diye karşılık verdi ve diş fırçasını tutucusuna yerleştirip saç fırçasına uzandı.

"Açsan annem kahvaltı hazırladı," dedi. "Tamam."

Tarağına uzandı. Adam saçlarını sadece birkaç şekillendirirken gözlerini kendinden ayırmadı. Çoktan kot pantolonunu giymiş ve

koyu gri kazak. Adam şapka taktığında kaşlarını çatı. Sadece örtecekse neden saçlarını taramıştı ki?

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi ona bakmadan. "Emin misin?"

"Mm hmm."

Uzun bir duraklama oldu. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım" demeden önce adamın bakışlarındaki yoğunluğu hissetti.

Adam kapıyı arkasından kapatıp gittiğinde, kadın onun durduğu yere baktı. Bu sabah gördüğü ateşli rüyayı doğrulamak için çarşafalarını kontrol etmemişti. Bununla başa çıkamazdı, bu yüzden Jesse'ye yaptığı gibi bunu da görmezden geldi. Ona bakmanın, bastırmaya çalıştığı o çarpıcı anıları yeniden canlandıracağından endişe ediyordu.

"Ben çıktım çocuklar! İyi günler dilerim! Güvende kalın!" Annem kapıdan çıkarken seslendi.

"Seni seviyorum!" Jesse bağırdı.

"Seni daha çok seviyorum!" Lynne karşılık verdi.

Violet'in ağzı kendine rağmen kıvrıldı. O ve babam L kelimesini hiç kullanmazlardı ama Jesse ve Lynne sayesinde bu, duymaktan asla bıkmadığı günlük bir beyan haline gelmişti. Bu tanıdık ritüel gerginliğini biraz olsun azaltmıştı. Sadece başka bir gündü. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ve gitmesi gerekiyordu.

Saçlarını toplamaktan vazgeçti ve bir tokayla arkaya topladı. Aceleyle yatak odasına gitti ve soğuk Şubat sabahıyla mücadele etmek için Jesse gibi kot pantolon ve kazak giydi.

Mutfağa doğru ilerlediğinde Jesse'yi dışarıda, yaşlı komşularının çöp tenekesini sokağa taşıırken gördü. Eve dönerken iki kadın tarafından selamlandı. Violet ne konuştuklarını duyamadı ama duymasına da gerek yoktu. Kadınların geniş gülümsemeleri ve Violet'in kolunu okşayışları, onun düşünceliliğinden etkilendiklerini gösteriyordu.

Bunu yıllardır duyuyordu -yetişkinler Jesse'yi çok yardımsever, nazik ve sorumluluk sahibi olduğu için övüyorlardı. Bu bir rol değildi. Jesse okulda ve kilisede olduğu gibi evde de aynıydı. Doğal bir liderdi. İnsanlar onun ayakları yere basan doğasını bilinçsizce hissederek ona yöneliyordu. Herkesin inandığı her şey ve daha fazlasıydı. Onun gerçekten yardımsever, tatlı bir adam olduğunu biliyordu. Onun hayatını ölçülemeyecek kadar . O artık

Çok güvensizdi, işlerin ters gitmesinden çok korkuyordu. Onun kararlı sabrı, sevgisi ve desteği, sahip olduğunu bilmediği yaralarını iyileştirdi. Bunun gerçek hayatı olduğunu ve annemle babam kavga ettiğinde dağılmayacağını kabul etmesi yıllar aldı. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Şimdi değil, nihayet istediği her şeye ve daha fazlasına sahipken.

Jesse garaj yoluna çıkarken, o da aceleyle kendine kahvaltılık bir sandviç hazırladı. Jesse kapıyı açtığında, artanları buzdolabına koymuş ve babam işten eve döndüğünde vermesi için bir not bırakmıştı.

"Hazır mısın?" Jesse sordu.

"Evet."

Ayaklarını botlarının içine sokarken bir elini duvara dayadı. "Bunu bu sabah ikinci kez söylüyorsun," diye gözlemledi Jesse. "Ne?"

"Ne zamandan beri evet diyorsun?"

SUV'ye doğru ilerlerken omuz silkti. Jesse ehliyet aldıktan sonra annem ona küçük, yakıt tasarruflu bir araba almış ve genellikle spor malzemeleri için fazladan yere ihtiyaç duyduğundan SUV'u almasına izin vermişti.

Jesse direksiyona geçerken o da sırt çantasını arabanın tabanına yerleştirdi ve kemerini taktı. Mahalle dışına çıktıklarında Jesse radyoyla oynuyordu. Kahvaltılık sandviçini açıp pencereden dışarı bakarken, mükemmel hayatını mahvedebilecek herhangi bir şeyi değil, önündeki günü düşünmeye çalıştı.

"Brody ve diğerlerinin Cuma günü sinemaya gitmesiyle ilgili mesajı gördün mü?" Jesse sordu.

"Evet."

"Gitmek istiyor musun?" diye sormadan önce birkaç saniye geçti. "Bilmiyorum," derken kendini duydu.

"Birkaç gün önce bana o filmi görmek istediğini söylemiştin."

"Biliyorum, ama..." Yarısı yenmiş sandviçini salladı. "Daha sonra da bakabilirim."

"Bu hafta sonu başka planlarınız yoksa daha sonra izlemeniz için bir neden yok mu?"

"Olabilir. Arkadaşlarım konuşuyordu ve..." Omuz silkti.

"Seni bir yere götürmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir araç bulabilirim."

"Sinemaya gitmek zorunda değilim. Nereye gitmek istersen seni oraya götürebilirim."

Biraz rahatladı. Sesi kendisi gibiydi. Yardımsever, destekleyici, tatlı. "Hayır, sinemaya gitmelisin. Eğlenceli olacağına eminim. İyi olup olmadığını bana söyleyebilirsin."

"Bizimle gelmeni tercih ederim. Arkadaşlarınla ne yapacağını öğrendikten sonra ne yapacağıma karar veririm."

Ne söyleyeceğini bilemediği için sandviçini sessizce bitirdi ve folyoyu buruşturarak top haline getirdi. Düşüncelere dalmıştı, adam arabayı park edene kadar tek kelime etmediğini fark etmedi ve emniyet kemerini çözdü.

"İyi misin?" Jesse sordu.

"Elbette." Arkadaşları için kalabalığı taradı. Derslerinin ve dikkatini dağıtacak sayısız şeyin olduğu okulda olduğu için rahatlamıştı. Sırt çantasına uzandı ve Jesse koluna dokunduğunda dondu kaldı.

"Bu sabah kendinde değil gibisin."

"Pek iyi uyuyamadım," dedi ve kaçma hevesiyle kapısını iterek açtı.

"Hey."

"Öyle mi?" diye sordu, her şey güvende olmasına rağmen sırt çantasının fermuarını çekiştirerek.

"Bana bak."

Başını çevirmeden önce zihinsel olarak hazırlandı. Ne beklediğinden emin değildi. Elbette adam bir gecede değişmemişti. Yüzü aynıydı; yontulmuş bir çene ve bazı arkadaşlarının deyimleriyle mükemmel dudaklar. Tanıştıklarında boyu ondan on beş santim daha uzundu ama şimdi hem onun hem de yaşlılarının çoğunun boyunu geçmişti. Güneş ışığı, koyu renk kaşları ve saçları nedeniyle daha da öne çıkan çarpıcı gök mavisi gözlerine vuruyordu. Zihnindeki rahatsız edici görüntülere bir açıklama bulmak için onun yüzünü aradı ama tek görebildiği şaşkın bir endişeydi.

"İyi hissettiğinden emin misin? Solgunsun."

Adam yanağını avuçladığında sertleşecek zamanı olmadı.

"Bir şey mi oldu?"

Ona destekleyici bir gülümseme verdi. "Şimdi biraz daha iyi hissediyorum."

Başını yana eğdi ve elini bıraktı. "Evde kalmalıydın."

"Bugün sınavım var."

"Her zaman uydurabilirsin."

"Gerek yok," dedi ve bir kız yaklaşırken el salladı. "Kız arkadaşın geliyor."

Bakmak için dönmedi. "Kim?"

"Sasha."

"Biz resmi değiliz," dedi kısaca. "Seni eve götürmemi istersen..."

"Evet, seni arayacağım ama iyi olacağıma eminim baba."

Son kelimeyi eklediğinde yüzünü buruşturdu ama Jesse fark etmedi çünkü Sasha onun camını tıklatıyordu. Violet arabadan inip sırt çantasını bir omzuna asarken Sasha, "Selam yakışıklı," diye seslendi.

Jesse'nin cevabını duymadan oradan uzaklaştı. Jesse'nin başına ne geldiğinden emin değildi ama son birkaç haftadır flört çılgınlığına kapılmıştı. Hafta sonları antrenmanı ya da maçı olmadığında, genellikle haftanın kızıyla geçiriyordu. İki haftalık süreyi ilk geçen Sasha oldu. Ona neden birdenbire sahaya çıktığını sorduğunda, bunun gerekli olduğunu söylemişti. Sasha ne anlama geldiğinden emin değildi ve Jesse'nin aşk hayatını bir günlüğüne bile olsa dahil olmak için can atan arkadaşlarından duymaktan bıktığı için açıklığa kavuşturmak için zorlayacak kadar ilgilenmemişti. Ne yazık ki onlar için Jesse sadece birinci sınıflar ya da son sınıflarla çıkıyordu. Buna minnettardı. Jesse başka birine geçtiğinde arkadaşlarını teselli etmek zorunda kalmak istemiyordu.

"Vi!"

Georgia sarı Fiat'ının yanında durmuş, çılgınca el sallıyordu. Aklından geçenleri anlamak için arkadaşına bir kez bakmak yeterliydi. Georgia hâlâ Tobias'a ve onun var olmayan aşkına takılıp kalmışken, onun hayatı tuhaf bir hal almıştı.

"Dün gece beni yüzüstü bıraktın!" Georgia kolunu Violet'ın koluna dolayarak haykırdı.

"Bayılmışım," dedi özür dileyerek.

"Toby'nin şiirlerinden birini görmeme izin verersen seni affedeceğim." Violet ona sert bir bakış attığında Georgia dişlerini sıktı. "Ya bu şiirleri nasıl hissettiğini ifade etmek için özenle hazırlıyorsa ama sen bunu göremeyecek kadar inatçıysan?"

"Peki ya sadece şiirlerse ve gizli aşk mektupları değilse?"

"İşte bu yüzden ben varım!" Georgia neşeyle söyledi.

Kaşları çatıldı. "Şiirde usta olduğun için mi?" "Hayır, ama konu aşk olduğunda bir dahiyim."

Violet kaşlarını çattı. "Senin hiç erkek arkadaşın olmadı."

"Aynen öyle! Aşık olamayanların kaderinde aşkı öteden fark etmek vardır."

Buna cevap veremeden biri diğer tarafına bastırdı.

"Jesse'nin hâlâ Sasha'yla birlikte olduğunu görüyorum," diye fısıldadı Marie.

Georgia rüzgârın hangi yönden estiğini anlamaya çalışır gibi parmağını kaldırdı. "Hislerim hafta sonundan önce işi bırakacaklarını söylüyor."

"Bence çok tatlı bir çift oldular," dedi Marie.

"Onun birlikte olduğu her kız için bunu söylüyorsun." "Ve haklıyım!"

"Adam seksi. Kıçı çirkin birini seçebilir ve görünüşü onu üç seviye yukarı çıkarır."

"Georgia!" Violet ve Marie dehşete düşmüş bir halde haykırdılar.

"Haklı olduğumu biliyorsun." Georgia kimsenin dinlemediğinden emin için etrafına bakındıktan sonra mırıldandı: "Bana mı öyle geliyor yoksa Jesse kiminle olursa olsun sıkılmış gibi mi görünüyor?"

Violet kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Georgia pembe diş tellerini göstererek, "*Yani*," diye vurguladı. "Bu kızları peynir ekmek gibi yiyor çünkü gerçekten istediği kişiler değiller."

"Bu çok saçma. İlgilenmiyorsa neden en başta onları seçsin ki?" Marie sordu.

"Bilmiyorum." Georgia kalçasıyla Violet'e vurdu. "Neden tüm bu kızların kalbini kırmak yerine ona gerçekten kime takıldığını sormuyor ve onun peşinden gitmiyorsun?"

Violet yüzünü buruşturdu. "Kardeşimin aşk hayatı hakkında konuşmasak olur mu ve bu arada lütfen Tobias'ın yanına gidip bana aşık olup olmadığını sormayın."

"Ama," diye başladı Georgia, ama zil çaldı ve Violet'i Georgia'nın çılgın teorilerini daha fazla dinlemek zorunda kalmaktan kurtardı.

VIOLET ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN KAFETERYAYA GITMEMEYE KARAR VERDİ.

UYKUSUZLUĞU

Gece onu yakalıyordu. Jesse'yle karşılaşacak ya da

Georgia tarafından taciz edildi. Huzur ve sessizlik için her zaman güvenebileceği kütüphaneye saptı. Kütüphaneciye başıyla selam verdi ve karşılığında başıyla selam aldı, sonra da yirmi dakikalığına kıvrılabileceği rahat bir sandalye için dışarıya doğru yürüdü.

Arka tarafa yaklaştığında Tobias'ı her zamanki yerinde gördü. Ruh hali biraz canlandı. Tobias biraz eksantrik olabilirdi ama nazik biriydi ve sessizce oturmaktan rahatsız olmuyordu. Teknik olarak yalnız kalmak istemiyordu, bu yüzden onu burada bulmak harikaydı. Yaklaştığında, onun görüş alanının dışında biriyle konuştuğunu fark etti ve üzgün görünüyordu. Bir koridora kaydı ve kiminle konuştuğunu görmek için kitapların üzerinden baktı. Jesse'yi gördüğünde ağzı açık kaldı. Bu *da* neydi böyle? Jesse'nin Tobias'ı tanıdığını sanmıyordu. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi ki?

Jesse Tobias'a bir soru sormuş olmalıydı çünkü Tobias kararlılıkla başını salladı. Jesse tatmin olmuş bir şekilde topuklarının üzerinde döndü ve ana koridora doğru yürüdü. Violet sıranın dışına çıktığından ve onu görmemesi için kitap rafının ucuna saklandığından emin oldu. Etraf temizlendiğinde, ayağa kalkmış defterlerini toplayan Tobias'a doğru aceleyle yürüdü.

"Tobias."

Adam gözle görülür bir şekilde sertleşti ve çantasını omzuna atarken dönüp ona bakmadı.

"Tobias?"

Dışarıya açılan bir çıkış kapısına doğru ilerledi.

"Hey!"

Onun peşinden koşarken, çalışma masalarının kümелendiği yerden birkaç kafanın havaya kalktığını fark etti.

"Tobias, bekle!"

Ona yetişmek için koştu. Adam ona bakmadı ama bakışlarını ileriye sabitledi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi sert bir sesle. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Rahatsız mı?" diye yankılandı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kardeşin şiirlerimle seni rahatsız ettiğimi söyledi. Artık seni onlarla rahatsız etmeyeceğim."

O kadar şaşırmıştı ki, olduğu yerde durdu. Tobias aralarına mümkün olduğunca mesafe koyarak tarlada ilerlemeye devam etti. Jesse, Tobias'ın şiirlerinin kendisini rahatsız ettiği konusunda neden yalan söylesin? Nasıl olmuştü da

biliyor muydu? Orgazm olduktan sonra telefonunu karıştırırkenki görüntüsü zihninde parladı. İstemediği bir doğrulama yüzüne tokat gibi çarptı. Bu, Georgia'yla olan mesajlarını okuduğunun kesin kanıtıydı ve dün gece odasına gelmemiş olsaydı bundan haberi olmayacaktı.

Telefonu çaldığında orada durmuş, boşluğa bakıyordu. Zihni allak bullak olmuş bir halde telefona uzandı ve şu anki sıkıntısından sorumlu olan kişiden gelen mesajı görünce hiç de memnun olmadı.

? Sana çorba aldım.

Telefonunu cebine koydu ve kütüphaneye geri döndü. Birkaç yan bakışla karşılaştı ama onları görmezden gelerek tek kişilik bir masaya doğru sendeledi. Sırt çantasını masanın üzerine koydu ve yastık gibi kullanarak yüzünü serin naylona gömdü. Hayatına neler oluyordu? Dün her şey yolundaydı. Her şey *yolundaydı* ama şimdi her şey tepetaklak oluyordu. Kendisinden daha iyi tanıdığını düşündüğü erkek kardeşi haydutluk yapmıştı.

Zil çaldı. Hemen etrafındakiler sırt çantalarını sıkıştırmaya başladı. Kendini ayağa kalkmaya ve koridordaki kalabalığı takip etmeye zorladı. Bir sonraki sınıfına doğru ilerledi ve her zaman oturduğu ön taraf yerine arka tarafa oturdu. Arkadaşları onu fark etti ve şaşkın ifadelerle ona doğru ilerlediler.

"Neden burada oturuyoruz?"

"Dün gece pek uyuyamadım. Bayan Gindler'ın önünde uyuyakalacağımdan korkuyorum," dedi Violet monoton bir ses tonuyla.

Marissa'nın sıralar arasında dolaştığını görünce kaşlarını çattı.

"Bu ders senin değil," dedi.

"Koridorun sonundaki laboratuvardayım. Jesse bunu size vermemi söyledi." Marissa gitmeden önce masanın üzerine bir kâse koydu ve öğretmene özür dileyen bir gülümseme verdi.

Violet soğuk ellerini kâseye sardı, koklamadan bunun en sevdiği mercimek çorbası olduğunu biliyordu. Bayan Gindler dikkatlerini tahtaya vermelerini istediğinde Violet itaat etti ama öğretmenin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı.

"VIOLET."

Jesse'nin sesiyle irkilerek uyandı. Başını kaldırdığında Jesse'nin uyukladığı kanepeye doğru geldiğini gördü.

"Saat kaç? Antrenman bitti mi?" diye mırıldanarak telefonunu aradı.

"Georgia'dan seni eve bırakmasını istememeliydin. Kendini iyi hissetmeseydin antrenmana gitmezdim." Alnına dokunmak için saçlarını yana taradı. "Ne oldu? Ateşin mi var?"

"Migrenim tuttu," mırıldanarak adamın elini itti.

"Migren mi? Senin... var mı? Hayır, bir hafta daha olmaz," diye mırıldandı.

Şişmiş tek gözünün ardından ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi huysuzca. "Bir şey aldın mı?" "Evet, sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Telaşlanmayı bırak."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra "Bir şey mi yıkıyorsun?" diye sordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Çarşaflarımı yıkamaya attım. Bitince asabilir misin?"

"Elbette. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Sadece uyumam gerek."

Onu oturur pozisyona çekmeden önce bir süre başında durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Seninle ilgileniyorum."

Oturdu ve onu aşağı çekti, böylece başını onun kucağına koydu.

"Gerçekten hasta değilim."

"Hasta olmasaydın bu kadar solgun olmazdın. Bugün evde kalmalıydın." Dalgınca onun saçlarını okşadı. "Marissa çorbayı bıraktı mı?"

"Evet."

"Neden seni öğle yemeğinde bulamadım?"

Gözlerini kapattı. "Öğretmenimle konuşurken geciktim. Sınıfa erken gitmeye ve biraz ders çalışmaya karar verdim."

"Hm."

"Hm, ne?" dedi test edercesine.

"İki sınıfa da uğradım. Seni görmedim."

"Bu garip," dedi, onun yatıştırıcı dokunuşu altında isteksizce rahatlarak kelimeleri biraz geveledi.

"Seni özlemiş olmalıyım," dedi alçak bir sesle.

"Özlemiş olmalıyım."

"Bir dahaki sefere kendini iyi hissetmediğinde bana söyle. Arkadaşlarına seninle ilgilenmelerini söyleme. Bu benim işim, unuttun mu?"

"Ama..."

"Bir dahaki sefere hasta olduğumda, bana bebek bakabilirsin."

Ona doğru baktı. "Ama sen hiç hasta olmuyorsun."

"Bana geri ödeyebilmen için öyleymiş gibi yapacağım."

Kıs kıs güldü. Ona kızgın kalmak imkânsızdı. Çok gülünç derecede şefkatli ve koruyucuydu. Kadın bir şeye ihtiyacı olduğunu fark etmeden önce, o ihtiyacını karşılıyordu. Tobias'a söylediklerini bu yüzden söylemiş olmalıydı. Georgia ile mesajlaşmalarını yanlış yorumlamış ve Tobias'ın onu rahatsız ettiğini düşünmüştü. Tobias'ı arayıp Jesse'nin söyledikleri için özür dileyecek ve rahatsız olmadığına dair güvence verecekti.

Jesse'nin parmakları saçlarında tünel açarken, gün boyunca taşıdığı kafa karışıklığı ve kargaşa da uçup gitti. Bu tanıdığı Jesse'ydi. Sevdığı Jesse. Güvendiği kardeşi. Üç yıl boyunca delicesine mutlu olmuşlardı. Hayatında ilk kez kendini güvende ve istikrarlı hissediyordu. Her şeyin olduğu gibi kalmasına ihtiyacı vardı.

Dün gece bir sapmaydı. Jesse'yi onun odasına girmeye ve yaptığı şeyi yapmaya iten her neyse, o değildi. Herkes hata yapabilirdi. Tek bir hareketin ilişkilerini mahvetmesine izin veremezdi. Vermeyecekti de. Affetmeyi, unutmayı ve hafızasından silmeyi seçti.

Kararını verdi, tamamen gevşedi ve kendini Jesse'nin rahatlatıcı dokunuşunun tadını çıkarmaya bıraktı. Her şeyin normale dönmesine ihtiyacı vardı. Alternatifini kabul edemezdi.

CHAPTER 6

VIOLET

3 8 AY SONRA

"EE TATLIM, GÖZÜNE ÇARPAN BİR ERKEK VAR MI?"

Violet babasının duyup duymadığından emin olmak için başını çevirdi. Onu arka bahçede Jesse'yle futbol topu oynarken ve bir yandan da ızgaraya göz kulak olurken gördü.

"Anne!"

Lynne başını geriye attı ve güldü. "Baban bir gün biriyle çıkacağını biliyor."

"Bir hafta önce bana otuz yaşına kadar kimseyle söyledi." "Şaka yapıyor."

"değil," dedi Violet kesin bir ifadeyle.

Lynne una bulanmış elini salladı. "Senin yerine ben hallederim." Kaşlarını salladı. "Ee? Bana anlatmak istediğin biri var mı?"

"Pek sayılmaz."

Lynne hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Gerçekten mi? Ben senin yaşındayken bir düzine çocuğa aşık olmuştum."

"I..." Yapmakta oldukları üç ayrıntılı turtadan biri için malzemeleri dikkatlice ölçtü. "Sadece okula odaklandım."

"Huh."

"Ne?" Violet savunmaya geçti.

"Bunun olmasını istediğimden değil," dedi Lynne hamurunu tabağa yerleştirip kenarlarını sıkıştırmaya başlarken. "Ama ben de bir zamanlar senin yaşıyordum. Senin ve Jesse'nin bir noktada isyan edeceğinizi düşünür duruyorum ama siz ikiniz tanıdığım en uyumlu, kuralcı, sorumluluk sahibi gençlersiniz. Arkadaşlarım ya ikinize ilaç verdiğimizize ya da karanlık bir aile sırrı sakladığımıza inanıyorlar." Lynne omuz silkti. "Onlara böyle akli başında çocuklara sahip olduğumuz için şanslı olduğumuzu söylüyorum."

Violet yüzüne, midesinin nasıl bulandığını gizlediğini umduğu bir gülümseme yerleştirdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak için hâlâ vaktimiz var. Benim lisede iki yılın daha var ve Jesse... son senesinde kafayı yiyebilir."

Lynne yüzünde gururlu bir gülümsemeyle arka bahçeye baktı. "Bundan şüpheliyim."

Violet konuyla ilgili daha fazla konuşulmasını engellemek için mikseri açtı.

Jesse ve babam ızgarada pişirdikleri etlerle içeri girdiklerinde turtalarını fırına yeni koymuşlardı. Masayı hazırlarken babam Lynne'i döndürdü ve yüksek sesle öptü. Oturduklarında, dua etmek için başlarını eğdiklerinde Jesse'nin elini soluna, Lynne'in elini de sağına aldı. Babası yemeği kutsarken Jesse'nin başparmağının tenini okşayan dikkat dağıtıcı fırçasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Tanrım, bize verdiğin her şey için sana şükürler olsun. Bize rızık verdiğin ve ailemizi kutsadığın için teşekkür ederiz. Yeni bir haftaya başlarken bizi koru. Bize bilgelik ve güç ver. Amin," dedi babam.

Hep bir ağızdan "Amin," dediler.

Lezzetli yemekler ve teşvik edici sohbetler eşliğinde tembel bir Pazar akşamıydı. Papaz Sonny'nin o gün kilisede verdiği mesajı uzun uzun tartıştıktan sonra toplumda olup bitenlere ve haftalık programlarına geçtiler. Babam ve Jesse ayrıntılı turtaların iyice soğumasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Her biri kendi turtasını yerken, Lynne ve o birer dilimle yetindiler. Babamın mesaisi erken olduğu için yatması gerekiyordu.

Lynne esneyince Violet ortalığı toplamayı teklif etti. Lynne ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve babasıyla birlikte kollarını birbirlerine dolayarak koridorda ilerlemeye başladılar.

Violet, Jesse'nin yarısından fazlası bitmiş olan turtasına baktı. "Hepsini bir oturuşta yemeyeceksin, değil mi?"

"Yapabilirim."

"Yapma," diye uyardı. "Çünkü turtamızı da mideye indirirsen annem bıçakla peşine düşer."

"Ona ben olduğumu , değil mi?"

Bulaşıkları lavaboya taşıırken burnunu havaya kaldırarak, "Yapardım," dedi.

"Kalpsizsin. Bunun en sevdiğim yemek olduğunu biliyorsun," dedi Jesse kalan tabakları toplayıp lavaboya yığarken.

"Belki de bu yıl doğum gününde pasta yerine turta yemelisin."

Dondurdu. "Alman çikolatalı pastasından vazgeçmek mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne ?" "İkisini de alamaz mıyım?"

Düşünürken başını yana eğdi. "Sana hiç kullanmayacağın şeyler almak yerine doğum günün için yemek yapabilirim."

"Bana ne verirsen onu

kullanırım." "*Bir keresinde o*

güzel gömleği kullanmıştın."

"Çünkü altı ay içinde eskittim." "Peki ya kolonya?"

Omuz silkti. "Çok fazla terliyorum. Uzun sürmüyor."

Adamın atletik fiziğine yapışan gömleğindeki ter lekelerine baktı ve burnunu kırıştırdı. "Ben burada bitirebilirim. Sen duş almalısın."

Kollarını iki yana açtı. "Önce bir sarılabilir miyim?"

Geri ellerini havaya kaldırdı. "Hayır! Geri çekil!" "En sevdiğim turtayı yaptığın için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Az önce yaptın," diye işaret . "Bana dokunmana gerek yok."

Adam hızla hareket etti, ama kadın da öyle. Oturma odasına koştu ve kanepeyi aralarına koydu.

"Jesse." Sert görünmeye çalıştı ama gergin bir kahkaha attı. "*Yapma.*"

Hızı onu şok etmekte asla başarısız olmadı. Adam kanepenin etrafından dolandığında, kadın panikle bir çığlık attı. Adam onu kaldırdı ve kanepeye yapıştırdı.

"Babama söyleyeceğim!" diye göğsüne doğru bağırdı.

"Doğum günüm için bana pasta ve turta yapacağına söz ver, sonra gitmene izin vereceğim."

"Hayır!"

Ağırlığını ona daha fazla vererek onu minderlere gömdü. "Tamam, söz veriyorum!" diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve ona doğru sırtıttı. "Çok kolaysın."

Kız ters ters baktı ve adamın kokusu olması gerektiği kadar iğrenç olmasa da kendini koklama gösterisi yaptı. "Bunun için seni geri alacağım."

Kadının üzerinden indi, gömleğini çıkardı ve omzuna attı. "Dört gözle bekliyorum."

Adam uzaklaşırken, Jesse bir an öylece yattı ve sonra kendini bir silkeledi. Jesse'yi antrenman sırasında, kampta, egzersiz yaparken ya da plajda sayısız kez üstsüz görmüştü. Onun çıplak gövdesini görmenin midelerini titretmesi için hiçbir neden yoktu.

Artan yemekleri buzdolabına koydu, mutfakı temizledi ve bulaşıkları yıkadı. Yatak odasına girdiğinde Jesse duştan çıkmıştı. Pijamalarını giydi ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için banyo kapısını iki kez çaldı. Cevap alamayınca içeri girdi ve soyunurken Jesse'nin kapısına baktı.

Duştan sonra dişlerini fırçalamadan önce losyonunu sürdü ve tekrar yatak odasına girdi. Masasına oturdu ve Cuma günü teslim edilmesi gereken bir kompozisyon üzerinde çalıştı, ardından yarınki tüm ödevlerini aldığından emin olmak için sırt çantasını iki kez kontrol etti.

Okulun bitmesine sadece bir ay kalmıştı ve projeler sona ermek üzereydi. Sınav telaşı vardı ve sonra yaz tatiline gireceklerdi. Yıl bir bulanıklık içinde geçmişti. Gelecek yıl birinci sınıf olacaktı. Sabırsızlanıyordu! Bu yıl Öğrenci Kurulu Sekreteri olmuştu. Belki gelecek yıl Öğrenci Birliği Başkanı olabilirdi? Yaşıtları ona oy verecek miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Babası bu yıl baloya katılmasına izin vermemişti. Belki annem gelecek yıl gitmesine izin vermesi için onu ikna edebilirdi?

Arkadaşlarım ya ikinize ilaç verdiğimize ya da karanlık bir aile sırrı sakladığımıza inanıyor.

Yatağına tırmanıp yorganı çenesine kadar çekerken Lynne'in sesi zihninde yankılanıyordu. Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir karma aile gibi göründüklerini biliyordu. Her Pazar kiliseye gidiyorlardı, anne ve babası mutlu ve aşıklardı ve Jesse'yle kan kardeşi kadar yakınlardı. Jesse yıldız bir atlet olduğu için çok ilgi görüyordu ve bunun da ötesinde harika bir öğrenciydi. İkisi de öyleydi. Her şey mükemmeldi. Ya da Jesse'nin gece alışkanlığını keşfetmeden önce öyleydi.

Jesse gündüzleri onurlu bir izciydi. Ona asla uygunsuz bir şekilde dokunmadı. Onu rahatsız edecek şekilde bakmadı bile. Her zaman olduğu gibi açık ve sevgi dolu görünüyordu. Ne zaman

Onun gözlerine baktı, aldatıcı, şehvet düşkünü ya da şeytani hiçbir şey yoktu. Buna bir anlam veremiyordu.

Ziyaretler düzensizdi. Bazen günler olaysız geçiyordu, bu da onun geçmişte kaldığına inanmasına izin veriyordu, ancak gecenin bir yarısı adamın mastürbasyon sesiyle uyanıyordu.

Erkenden yatmaya çalıştı, onun geldiğini duyamayacak kadar derin uykuda olmayı umuyordu. Ama bu gecenin de o gecelerden biri olup olmayacağını merak etmenin stresi onu sürekli uyanık tutuyordu. Onu odasından uzaklaştırmak için banyonun kapısını kilitlemeyi düşündü ama o zaman bildiğini anlayacaktı. Ve anlayamadığı bir nedenden ötürü, bu eylemi gerçekleştirmekten daha kötüydü.

Adamın mastürbasyon yaparken çıkardığı sesler beynine kazınmıştı. Vuruşlarının ritminden ve doruğa yaklaştığında nefes alış verişlerinden anlıyordu. Her iç çekişini, inleyişini ya da homurdanışını katalogladı. Bazı geceler hemen boşalıyordu. Diğer gecelerde ise zorlanıyordu. Bunlar en kötüsüydü çünkü ölü taklidi yaparken on dakika bir saat gibi geliyordu.

Daha cesur olmaya başlamıştı. Çarşaflarına dökmekten şimdi yüzüne boşalmaya başlamıştı. Tepki vermemek için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Bir gün irkilmekten, gözlerini açmaktan ya da bir şey söylemekten çok korkuyordu.

Başlangıçta Jesse kendini haftada bir ya da iki kez düzene sokmuş görünüyordu. Şimdi bu miktar iki katına çıkmıştı. Ayrıca daha sabırsız olmaya başlamıştı. Bir gece, o gelmeden önce ancak on beş dakikadır yataktaydı. Ve eskisi kadar sessiz değildi. Her zaman mışıl mışıl uyurdu ama *bu kadar* değil. Onu uyandırmaya çalışıyor olamazdı, değil mi?

Onun gece maskaralıklarından gerçekten habersiz olsa bile, bir noktada neden saçında bir şeylerle uyandığını ya da cildinde yapışkan, pul pul lekeler olduğunu sorgulardı. Ya safça Lynne'e çarşaflarındaki lekeleri sorsaydı? Yastığına doğru inledi.

Keşke dursa, o zaman her şey normale dönebilir ve o da hissetmezdi... Bacakları birbirine kenetlendi, kalbi atmaya başladı. Aşağılayıcı ve tiksindiriciydi ama bir süre sonra vücudu bu gece ritüeline tepki vermeye başladı. Çoğu gece, o gittikten sonra...

Kendinden nefret ederken ellerini yumruk yaptı. Hepsi onun suçuydu. Bundan önce seks hakkında nadiren düşünürdü. Vücudunu hiç keşfetmemiş ya da işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışmamıştı. Onun sayesinde artık bir erkeğin penisinin neye benzediğini ve dölün tadının nasıl olduğunu biliyordu. Bir gece, kadar tahrik ki, doldurulmuş uzun boynuzlu atını becermişti. Ertesi gün,

onu yıkadı, ama ona aynı şekilde bakmadı ve bu duygunun karşılıklı olduğundan şüphelendi.

Bir şekilde hissedip vücudunun başka bir şekilde tepki vermesi çok kafa karıştırıcıydı. Dayanılmaz utanç ve suçluluk duygusunun üstesinden gelmek için, bu aralarda olanların sayılmadığını düşündü. Bu Jesse için de geçerliydi. Odasına girip sapkınca, kötü şeyler yapan sapık, sevgili ağabeyinden tamamen farklı biriydi. Güneş doğduğunda, geceleri onu ele geçiren karanlık, yozlaşmış varlık buharlaşıyor ve her şeyi silip süpürüyordu.

Bir saat geçti. Biraz da isyan ederek yüzüstü yattı. Bir saat daha geçtiğinde, rahatlama kızgınlıkla karıştı. Jesse'nin öngörülebilir bir programı olmasını diliyordu ama saatler ve günler değişiyordu, bu yüzden hiçbir şeyi tahmin etmenin yolu yoktu. Bir yirmi dakika daha geçtiğinde, Jesse'nin bu gecelik şeytanlarını yenmiş olduğu sonucuna vardı ve geriye kendi şeytanlarıyla uğraşmak kaldı.

Sırt üstü döndü ve elini hazırladığı vücudundan aşağı kaydırıldı. Pijama şortunun ve iç çamaşırının üzerinden kendini okşadı. Oturma odasında gelişigüzel ortaya çıkardığı vücudunun görüntüsü, onu kanepeye sabitleyen ağırlığının anısıyla birlikte zihninde belirdi. Kalçalarını elinin içine doğru kıvrırken bir iniltiyi bastırdı.

Vicdan azabı cinsel arzusunu bastırırken, Jesse'nin yüzünü başka bir oğlanla değiştirmeye çalıştı, sanki bu onu daha az günahkâr yapacakmış gibi. Ama Jesse libidosunu uyandırmışken başka birini hayal etmesi imkânsızdı. Tutkuları artık onun etrafında dönüyordu.

Arkadaşlarının onda çekici bulduğu her şeyi kendisi de incelerken buldu kendini. Mükemmel olduğunu düşündükleri dudaklarını orgazm sırasında ısırıldığını görmüştü. Atletik yapısı ona örtünmeye ihtiyaç duymayan bir vücut veriyordu. Ziyaretleri sırasında neden gömlek giymekte ısrar ettiğini bilmiyordu. Onun vücudunu bütünüyle görmek istiyor ve bu ayrıntıya bu kadar sık takılmasından nefret ediyordu.

Arkadaşlarının onun kirli zihnini okumasından ve değiştiğini hissetmelerinden korkuyordu. Ama tıpkı ebeveynleri gibi, arkadaşları da aralarındaki herhangi bir alt akımdan habersiz görünüyordu. Ama o fark edemezken onlar neden fark etsinlerdi ki? Jesse ona her zamanki gibi davranıyordu. Onu her gece ona getiren o umutsuz açlıktan eser yoktu. Bu durum onu rahatsız ediyor ve akıl sağlığını sorgulamasına neden oluyordu. Başına gelenleri birine anlatabilmeyi diledi ama buna cesaret edemedi.

Bitiş çizgisine yaklaşırken ayak parmakları kıvrıldı. Kalkışa hazırlanırken sol tarafındaki bir hareket donup kalmasına neden oldu. Banyo kapısı açıldı ve Jesse elini geri çekmeden tanıdık gölgesi belirdi. Gözlerini kapadı ve yorganın sadece kasıklarının üzerine kıvrılmış gibi görünmesini, böylece Jesse'nin ne yaptığını fark etmemesini umdu.

Eğilip içine çekmeden önce bir süre onun üzerinde durdu. Bu da ritüelin bir parçasıydı ama bu gece kadının içine bir panik dalgası gönderdi. Onun uyarılmışlığının kokusunu alamazdı, değil mi? Adam bir kez daha, daha uzun bir nefes aldığı anda binlerce kez öldü. *Sadece devam et*, diye sessizce çığlık attı.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Göz kapakları titredi. Adamın laneti ve gerçekten konuşmuş olması onu şoke etmişti. Normalde tek duyduğu boğuk, istemsiz seslerdi ama onun sesini duymak bu alternatif gerçeklikle gerçek hayat arasındaki dikişleri yırttı.

Adamın kendini okşarken çıkardığı ıslak ses dişlerini sıkmasına neden oldu. Bu kadar yakinken cansız bir oyuncak bebek gibi davranmak en büyük cezaydı. Neden kendisiyle boğuşarak bu kadar zaman kaybetmişti? Saatler önce gelip uyuyabilirdi. O zaman adamın çıkardığı ve bacaklarının arasını kayganlaştıran sesleri dinlemek zorunda kalmaz, yatağını değiştirmesi gerekebilirdi.

Jesse'nin bastırılmış iniltisi onun titrek kontrolünü çözdü. Klitorisine bastırdı ama bu yeterli değildi. O ileri geri harekete ihtiyacı vardı. Jesse fark etmeyecekti, değil mi? Kendi ihtiyaçlarına odaklanmıştı ve onun da yakın olduğunu bilecek kadar ses çıkarıyordu. Mümkün olduğunca az hareket ederek sürtünmeye başladı ve lezzetli bir karıncalanma dalgasıyla ödüllendirildi. Bir nefes çekti ve Jesse'nin de aynı şeyi yaptığını duydu. Kendini Jesse'nin vuruşlarıyla eşleşirken buldu. Bu pek çok açıdan yanlıştı ama artık umursama noktasını geçmişti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazm olacaktı.

"Violet."

Hiç düşünmeden itaat etti. Gözleri birden açıldı ve Jesse'ninkilerle çarpıştı; Jesse'ninkiler karanlık, ısıltılı havuzlardı. Her zamanki gibi gömleğini giymişti ve aleti gömleğinin altından çıkmıştı. Çok yakındı. Penisinin başıyla oynamasından bunu anlayabiliyordu.

Birbirlerine baktıklarını ve aralarındaki sözsüz anlaşmayı fark ettiğinde, içinden bir sıcaklık fişkırdı. Doruk noktası kabardı. Gözleri yuvarlanmaya başlarken nefesi kesildi.

"Kahretsin," diye tekrar duydu.

Aletin başı dudaklarına değdiğinde, içgüdüsel olarak ayrılıp ağzına boşalmasına izin verirken, kalıntılar çenesine ve yanağına damladı. Orgazmının ortasında bile, adamın iç burkan iniltisi onu korkuttu. Aileleri duyacaktı!

Doruğa ulaşmanın verdiği sıcak coşku azalırken, soğuk bir korku içeri doldu. Orada öylece yattı, kalbi göğsüne öyle sert çarpıyordu ki nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek istemediğinden, aptalca bir hareket yapan ve avcı ateş etmeden önce çevresine uyum sağlamayı uman aptal bir hayvan gibi tekrar hareketsiz kaldı.

Jesse birkaç dakika hareket etmedi. Kız da öyle. Yutkunmadı bile, ona bakmasının hayal gücünün bir ürünü olduğuna inanması için çok kararlıydı. Onun uzaklaşmasını ve rol yapmaya devam etmesini diledi.

Ona o kadar uyumluydu ki, ses çıkarmasa bile hareket ettiği anı hissediyordu. Banyo kapısı hafif bir tıkırtıyla kapandı. Jesse ellerini yıkamadı ya da tuvaleti kullanmadı ama doğruca yatak odasına gitti ve o kapıyı da kapattı. Sanki az önce aralarında geçenler hiç yaşanmamış gibi her şey durgun, sessiz ve sakindi.

Sonunda yutkundu. Hayal mi görüyordu, yoksa onun dölleri daha mı tatlıydı? Ayrılan börek yüzünden miydi? Düşünceleri yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir halde ayağa kalktı ve adamın tüm izlerini silmek için hararetle yüzünü ovaladı. Duş alma ve gargara yapma isteği bastırıyordu ama banyo tarafsız bir bölgeydi. Neden oraya girerse adamın kendisiyle konuşmaya çalışacağını hissediyordu? Eğer konuşursa ölecekti.

Aceleyle çekmecesine gidip yeni bir iç çamaşırı ve pijama takımı aldı ve mahvolmuş olanları sepete attı. Yatağa geri döndüğünde yorganın altına büzüldü ve acı içinde kıvrandı.

En kötü korkuları gerçek olmuştu. Jesse'nin sırrı -şimdi *onların* sırrı- açığa . Jesse'nin aniden başka bir şeye dönüşen sapkın fantezisine katılmaya ikna olmasına izin verdi. Korkunç bir şeye. Asla olamayacak bir şeye. Vücudunun aptalca kararlar vermesine izin verdiğinde olan buydu! Bu o değildi ve da değildi. Onlar

iyi çocuklardı, *Hristiyan* çocuklardı. Bu, inandıkları her şeye ters düşüyordu. Ne yapıyorlardı?

Yarın buna bir son verecekti. Karanlıkta yapılanlar orada kalmalıydı. Bunun gün ışığına çıkmasına ve ilişkilerini değiştirmesine izin vermeyecekti.

CHAPTER 7

JESSE

BANA BAK, BEBEĞİM. GÖZLERİNİ AÇ KI SONUNDA KONUŞABİLELİM.

yalvardı, ama Violet'in gözleri kapalı kaldı.

Onu kollarına alıp sevinç çığlıkları atmak istiyordu ama kızın tekrar uyuma numarası yapmaya başlaması pek hayra alamet değildi. Onun sıkıntısını hissetti ama bir anlam veremedi. Artık bunu saklamak zorunda değillerdi!

Geçtiğimiz haftalarda, onun göz kapaklarının titrediğini gördüğüne yemin ettiği ya da uyanık olduğuna inanmasına neden olan rastgele vücut hareketleri yaptığı zamanlar olmuştu. Son zamanlarda zorluyordu, aklını kaybedip kaybetmediğini anlamak için her şeyi riske atmaya hazırdı.

Bu gece, onun odasına girip kokusunu almaya çalıştığında, olmaması gereken bir şey algıladı, bu ona onun kullanılmış birkaç iç çamaşırına bulaşmış olan şeyi hatırlattı. Tahrik. Vücudunu aşırı hızda harekete geçirdi. Kasıklarının üzerindeki örtülerin garip bir şekilde kıvrıldığını fark etmişti ama yer değiştirene kadar bunu önemsememişti. İçeri girmeden önce kadının ne yaptığını anlaması sadece bir saniyesini aldı. Elleri belli belirsiz daireler çizerek hareket etmeye başladığında kalbi durdu.

Onun adını söylemek hesaplanmış bir riskti. Eğer uyuyorsa onu uyandıracak kadar yüksek sesle söylemişti ama gözleri açıldığında uyanık ve şehvetle parlıyordu. Ve sonra orgazm olmaya başladı. Adam onun açık ağzına karşı koyamamıştı. Bu şimdiye kadar yaşadığı en tatmin edici orgazmdı.

Lütfen, bebeğim. Burada ölüyorum, diye düşündü. Ona dokunmak için uzandı ama titrediğini fark edince durdu. Onu rahatlatma dürtüsü ağır basıyordu ama onu rahatlatma ihtiyacı daha güçlüydü. İsteksizce geri çekildi.

Banyodan yatak odasına doğru yürüdü ve kapıya yaslandı. Başlangıçtaki sevinç patlaması yerini huzursuzluğa bırakmıştı ama bunun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Bu akşam ona ihtiyacı olan boşluğu verecek ve yarın bu konuyu konuşacaktı. Onu her zaman bir kardeş olarak görebileceğinden endişeleniyordu ama bu gece aksini kanıtladı. Onun yanında mastürbasyon yaparak duygularını olabilecek en iyi şekilde ifade etti.

Zaferle kükremek istedi. Onu kucağına almak ve onu ne kadar çok sevdiğini itiraf etmek istiyordu. Ne kadar çok şey . Dokuz ay boyunca tüm bunları içinde saklamıştı. Sürekli olarak onun ya da bir başkasının onun hakkındaki hislerini anlayacağından endişe etmişti ama artık bu sona ermişti. Tanrı ona merhamet etmiş ve onun da kendisini istemesini sağlamıştı. Artık saplantısını hafifletmek için nafi bir çabayla başka kızlarla çıkmasına ya da onlarla neden sonuna kadar gitmediği konusunda dini bir bahane olarak kullanmasına gerek yoktu.

Yatağına uzanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu ve onun orgazmını yeniden canlandırdı -gözleri dönüyor, bacakları istemsiz bir tepkiyle yorganın altında sarsılıyor ve güzel yüzü onunla kaplanıyordu. Kalbi kabardı, patlamak üzereymiş gibi hissetti. Violet onu istiyordu. Bir sonraki adımlarının ne olduğundan emin değildi ama bunun bir önemi yoktu çünkü sonunda aynı sayfadaydılar.

ELLERİ ÜZERİNDE ESNEDİ. NE YAPACAĞINDAN EMİN DEĞİLDİ.

Bu sabah Violetten beklediği parlak bir gülümseme ve neşeli, anlamsız bir sohbet değildi. Yatak odasından fırladığı andan itibaren ve okul yolunun büyük bölümünde, bir dizi konudan bahsetti - onun tartışmak istediği tek şey dışında her şeyden. Adam hiçbir şey söyleyemiyordu. Onun liderlik etmesine izin vermeye karar verdi, ancak bununla nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Salı ve Cuma günleri maçın var, değil mi?" diye sordu telefonunda bir şeyler yazarken dikkati dağılmış bir şekilde.

"Evet."

"Tamamdır."

"Geliyorsun, değil mi?" diye sormadan önce bir saniye bekledi.

"Emin değilim. Arkadaşlarım Cuma gecesi bir şeyler yapmamı istedi." Tam o sırada telefonu çaldı.

"Sana kim mesaj atıyor?"

"Georgia ve Allison ve..." Bir çan sesi daha duyuldu.

"Ve?" diye sordu okulun otoparkına dönerken.

"Ha?" Violet etrafına bakındı ve arkadaşlarını görünce el salladı. "İşte oradalar!"

Park etti ve kadın gitmeye hazırlanırken göğsündeki duygu selini bastırmaya çalıştı. "Violet."

"Öyle mi?"

"Bir dakika bekle."

Vücudu gözle görülür şekilde sertleşti. Dün gece reddettiği tedirginlik tüm gücüyle geri geldi. Sonunda açıkça konuşabileceklerini düşünmüştü ama Vi'nin buna hazır olmadığı belliydi.

"Bana bak."

Bu sabah onunla birkaç kez göz teması kurdu, gözleri kudurmuş bir neşeyle doluydu. Ama şimdi değil. Eladan çok yeşildiler, bu da öfkesinin yükselmekte olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Ne var, Jesse?" diye sordu sabırsızca, yanakları renkten renge girerken. Ona dokunabilmeyi diledi ama içinde bulunduğu ruh haliyle bunun nasıl karşılanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ürkek ve gergindi ve ondan uzaklaşmak istediğini daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Bu da neydi böyle?

oluyor mu?

"Her şey yolunda mı?"

Sesi panikten boğuk çıkıyordu. Onu arabada tutmak ve bunu çözebilmeleri için rahatsız edilmeyecekleri تنها bir yere götürmek için çılgınca bir dürtü duyuyordu.

"Ben iyiyim. Sonra görüşürüz," dedi ve araçtan indi.

Kadın aceleyle arkadaşlarının yanına giderken adam kıpırdamadı. Bir dakika boyunca orada oturdu, aklı karmakarışık. Dün gece her adımında onunla birlikte olmuştu, o halde sorun neydi? Onun ve kendisinin duygularının yeni mi farkına varmıştı? Aklını toparlamak için daha fazla zamana mı ihtiyacı vardı? Ona söylemesini diledi, böylece istediği her şeyin, onu tutmaya fırsat bulamadan parmaklarının arasından kayıp gittiği hissine kapılmayacaktı.

Duyguları yol boyunca bir yerlerde değişmişti, sadece bunu kabul etmek istemiyordu. Haftalardır onun bakışlarında belli belirsiz bir değişim seziyordu. Onun fark etmeyeceğini düşünmüştü ama adam onun o kadar farkındaydı ki, maçları sırasında, okula gelirken ve televizyon seyrederken onun meraklı bakışlarının ağırlığını hissediyordu. Bunu hayal etmiş olabileceğini düşünüyordu ama dün gecedен sonra emindi. Ona yardımcı olmak için, dün onu kanepeye kıstırdıktan sonra olduğu gibi, mümkün olduğunda önünde soyunuyordu. İnsanların ne diyeceğı konusunda endişeli miydi? Ailelerinin? Ona sahip olursa neyle karşılaşacakları umurunda değildi ama Violet aynı şeyi hissetmiyordu. Peki, bu onları nereye götürüyordu?

Cipten inerken dişlerinin arasından tısladı ve kapıyı çarpma dürtüsüne direndi. Şimdilik onu zorlamayacaktı. Ona baskı yapmak sadece kaydettiğı ilerlemeyi iptal ederdi. Bu kadar uzun süre dayanabilmişti. Biraz daha bekleyebilirdi, özellikle de dün geceki zaferle birlikte.

İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir, diye hatırlattı kendine.

"DEMEK BURADA SAKLANIYORSUN."

Brody'nin salona girdiğini görmek için döndü.

"Saklanıyor musun?" diye yankılandı, sonra çembere dönüp atışını yaptı.

Brody sahaya doğru ilerlerken tiksintili bir ses çıkardı. "NBA için antrenman mı yapıyorsun?"

"Askere gideceğimi biliyorsun."

"Fikrini değiştirdiğini umuyordum," diye mırıldandı

Brody. "Değiştirmedim."

Topu aldı ve bir üçlük daha atmak için top sürerek yerine döndü. Brody çemberin altına yerleşti ve topu ona verdi. Brody'nin ona tuhaf tuhaf baktığını fark edene kadar birkaç dakika geçti.

"Ne?"

"Bunu iyi karşılıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Neyi iyi karşılıyorsun?"

Brody topu bir kez daha ona geçirmeden önce bir kanca atışı yaptı.

"Violet."

Adam gerildi. "Peki ya o?"

Öğle yemeği için kampüs dışına çıkmak isteyip istemediğini öğrenmek için ona mesaj attı. Konuşmaya hazır olmasa bile yine de birlikte vakit geçirmek isteyeceğini umuyordu. Cevap vermemiştir, bu da onu kötü bir ruh haline sokmuştu. Onunla nerede durduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bu onu çılgına çeviriyordu. Kafasını toplamak için öğle yemeği sırasında spor salonuna sığınmıştı.

"Bunun bir söylenti olduğunu düşündüm, bu yüzden sana sorma zahmetine girmedim, ama onları kendi gözlerimle gördüm." Brody başını salladı. "Seçebileceği onca erkek varken *onu* mu seçti? Kütüphanede saklanan o yalnız adamı mı?"

Basketbol topunu kolunun altına sıkıştırdı. "Tobias?"

Brody yüzünü buruşturdu. "Adı bu mu? Kimseyle göz teması bile kuramıyor ve kız kardeşin ona bakıp 'Hey, bu adam benim ilk erkek arkadaşım olmalı' diye mi düşünüyor?"

Kalbi kaburgalarına çarptı. "Violet'in onunla çıktığını kim söyledi?" Brody ona baktı. "Onları gördüm."

Arkadaşına doğru tehditkâr bir adım attı. "*Neyi* gördün?" Brody ellerini kaldırdı. "Sakin ol, kardeşim."

"Bana ne gördüğünü söyle!"

"Kafeteryada el ele tutuşuyorlardı." Brody onun yüzünü aradı. "Bildiyini sanıyordum."

Sırt çantasını kapıp spor salonundan çıkmadan önce topu arkadaşına fırlattı. Acı ve öfke göğsünü dağlarken, *bunu ona yapmayacağını* düşündü. Zil çaldı ve koridorlar öğrencilerle doldu. Kafeteryaya ulaşmak için kalabalığa karşı yürüdü ama oraya vardığında kafeterya bomboştı. Violet'in bir sonraki dersine yetişmek için koşmaya başladı. Birkaç kişi ona seslendi ve bir öğretmen yavaşlamasını söyledi ama hayatında ilk kez herkesi görmezden geldi. Brody yanılıyor olmalıydı. Violet'in Tobias'ın elini tutmasının başka bir açıklaması olmalıydı. Çocuk aniden kör olmuştu ve başka kimse yapmadığı için ona yol gösteriyordu ya da öyle bir şey. Biriyle çıkmazdı. Ne şimdi ne de *onunla*.

İkinci zil çaldığında köşeyi döndü ve olduğu yerde durdu. Tobias ve Violet sınıfın dışında duruyordu. Violet Tobias'a gülümsüyordu... Sanki ona gülümsemesi gerekiyormuş gibi. Tobias Violet'in elini tuttu ve koridorda ilerlemeden önce onu gagaladı. Violet'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sonra bu ifade keyifli bir kıkırdamaya dönüştü.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi koridordan aşağıya, onun durduğu yere baktı. Gözleri büyüdü ve neşesi kayboldu. Adam ona doğru

Ama o bir adım geri çekildi ve sınıfının içinde kaybolmadan önce elini durdurma hareketiyle kaldırdı.

Ne oluyor lan?

Üçüncü ve son zil çaldı. Öğretmenler kapılarını kapatmak için dışarı çıktılar.

İçlerinden biri onun orada durduğunu fark etti ve kaşlarını çatı. "Bay Sampson? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ve topuğunun üzerinde döndü.

Geçen yazdan beri kışkırtılmamış olan öfkesi serbest kalmakla tehdit ediyordu. Dün gece olanlardan sonra neden aniden biriyle çıkmaya karar vermişti? Ve neden Tobias gibi bir sürüngen seçmişti? Adam günlerini kütüphanede ya da boş sınıflarda, bir deftere bir şeyler karalayarak ve kendi kendine konuşarak geçiriyordu. Tobias'a Violet'ten uzak durmasını söylemişti ama görünüşe göre Tobias onu ciddiye almamıştı. Yoksa Violet onu arayıp bulmuş muydu? Bu düşünce onu o kadar öfkelenirdi ki yumruğunu binaya vurdu, parmak eklemleri morardı ama fark etmedi.

Sınıfta oturacak hali yoktu. Kendisini ismiyle tanıyan güvenlik görevlilerine başıyla selam vererek otoparka doğru yürüdü. İyi bir öğrenci ve atlet olarak sahip olduğu ün, izin alıp almadığı sorulmadan araziden çıkmasına izin veriyordu.

Otoparktan çıkıp hız tümseklerinin üzerinden yavaşça geçerken şeytanlarına teslim olmamak için son derece disiplinli olması gerekiyordu. Ancak ıssız bir köy yoluna girdiğinde gaza bastı ve motorun sessizce yankılanan bir kükreme çıkarmasına izin verdi. Bir parka doğru sürdü. Telefonunun çınlama sesi, onu bulmak için fermuarları karıştırmasına neden oldu.

Madysen: *Seni öğle yemeğinde bulamadım. Sana bir sürprizim var.*

Madysen: *Bu hafta sonu San Antonio'da bir konsere gitmek ister misin?*

Telefonunu koltuğa fırlattı, kapıyı çarptı ve durakladı. Madysen'la birkaç haftadır çıkıyorlardı. Ondan ayrılmayı planlıyordu ama acele etmesine gerek yoktu. Violet bu yüzden mi çıkmaya karar vermişti? Öyle olduğu için mi? Dün gecenin onun için hiçbir şey ifade etmediğini mi düşünüyordu?

Patikaya doğru ilerlerken kaşlarını çatı. Koşmak her zaman kafasını boşaltırdı ve şu anda, duygularının yaygarasına karşı alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Bu sabah okula gelirken konuyu zorlaması gerekirdi. Bu şekilde gafil avlanmak yerine, bunu açıkça ortaya koymalı ve onun kafasında neler olup bittiğini öğrenmeliydi.

Onu tüketmekle tehdit eden kara öfkeyi dışarı atmak için sonuna kadar koştu. Tobias'ın ona bugün çıkma teklif etmesi bir tesadüf müydü, yoksa bu bir şey miydi?

Violet mı ayarlamıştı? Göğsü yanıyordu ve bu onun hızından kaynaklanmıyordu. Tobias'ın ona çıkma teklif edecek cesareti yoktu, bu da Violet'ın bunu kasıtlı olarak yaptığı anlamına geliyordu. Neden yapmıştı? Başka kızlarla çıktığı için onu cezalandırmak için mi? Ama Violet'ın koridorda ona attığı bakış kendini beğenmiş ya da meydan okuyan bir bakış değildi. Onu görünce telaşlanmış ve bugün ikinci kez onunla konuşmak yerine ondan kaçmıştı. Bu onu yakmıştı.

Yavaşladı ve başladığı hızlı koşu yerine patika boyunca koşmaya devam . Koşu öfkesini dindirmişti ama yine de beynini ısıtmaya devam ediyordu. Ama biraz daha mantıklı düşünüyordu.

Bu yüzden, aralarında olanları görmezden gelmeye kararlıydı ve Tobias'la çıkmaya karar verdi. Eğer Violet biriyle çıkmak istiyorsa, ona karşı çıkmaya ya da onunla çıkarken başka şeyler yaptığı için üzölmeye hakkı yoktu.

Isaac, Violet'ın ani çıkma kararına nasıl tepki verecekti? İçten içe Isaac'ın bunu yasaklamasını istiyordu ama bu onun için ikiyözlü ve bencilce bir davranıştı ve ileride ailelerine açıldıklarında bu onun için de geçerli olacaktı.

Yüzünü buruşturdu. Neden anti-sosyal bir şairdi bu? Onda ne buluyordu? Aniden kötü ruh hali biraz hafifledi. Arkadaşlarından biri olacağına Tobias olsun daha iyi. Tobias'ın oyunu yoktu. Garip ve tuhaftı ve bu böyle sürmezdi. Violet sadece suları test ediyordu. Tobias'tan gerçekten etkilenmemişti. O bir dolgu malzemesiydi, tıpkı kız arkadaşları gibi. Ama Violet'e olan saplantısını hafifletmek için diğer kızları kullanıyordu, Violet ise kasıtlı olarak başka erkekleri sokuyordu. Neden? ilişkiye güvenmediği için mi? Başkalarının ne diyeceğinden çok mu çekiniyordu?

Çektiği acının sona ermediğini, yeni bir başlangıç olduğunu fark edince dişlerini sıktı. Violet onun kadar derin bir bağ içinde değildi. Öyle olsaydı, başkalarının ne diyeceğini ya da ne düşüneceğini umursamazdı. Sonuçları umursamazdı. Ama o umursuyordu. Birlikte olmaları gerektiğine onu ikna etmek için önünde hâlâ uzun bir yol vardı.

Otoparka geri dönerken terli saçlarını geriye attı. Dublörlüğü hâlâ canını sıkıyordu ama biriyle çıkmasına kızmak ya da birbirlerine duydukları cinsel çekimi kabul etmesi için onu zorlamak, onu sadece daha da zorlayacak ve en başta bunu yapmasına neden olan çekincelerini pekiştirecekti. Geride durmalı ve onun keşfetmesine ve denemesine izin vermeliydi. Violet iyi bir kızdı. Çok ileri gitmezdi. Seçme özgürlüğü istiyordu. O

hoşlanmasa bile bunu anlayabilirdi. Eğer bunun bir parçası da çıktığı kızlardan intikam almaksa, kızın bunu yapmasına izin verirdi.

Aralarındaki bağın özel olduğunu anlamasının uzun sürmeyeceğinden emindi. Kimse ona onun kadar uygun değildi. Onu, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyordu. Onunla ilgili her şeye hayrandı ve onun için her şeyi yapardı, hatta başka erkeklerle çıkmasına bile izin verirdi, yine de kendisine ait olana birinin dokunması onu çıldırtırdı. Hazır olduğunda ona gelecekti. Ve onu sahiplendiğinde, ikisi için de her şey bitmiş olacaktı.

CHAPTER 8

VIOLET

4 8 AY SONRA

VIOLET KAŞLARINI ÇATARAK BILGISAYAR EKRANINA BAKTI.

Okul gazetesi için yazdığı makale tamamlanmamış paragraflardan oluşuyordu. En az yirmi dakikadır burada oturuyordu ve tek bir kelime bile değiştirmemişti. Zihni milyonlarca kilometre ötede, ekrana bakıyordu. Kaleminin sabit tıkırtısı tedirginliğini ele veriyordu.

Birisi kafasını boş sınıfa uzatarak Violet'in dikkatini çekti. Çocuk içeri girip ona doğru gelirken Violet doğruldu ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Yanında duran erkek arkadaşına "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Seni arıyordum." Tucker ona hızlı bir öpücük vermek için eğildi. "Hadi buradan çıkalım."

Hiç tereddüt etmedi. İşini bıraktı, sırt çantasını omuzladı ve adam kolunu beline doladığında midesinin bulandığını hissetti.

"Jesse'nin antrenmanı var, o yüzden buralarda bir yerde olacağını biliyordum," dedi Tucker. "Seni bulmam biraz zaman aldı. Ne zamandan beri Bay Halstead'in sınıfında saklanıyorsun?"

"Saklandığımı nereden bildin?"

Ona bakarken başını eğdi. "Şaka yapıyordum." "Yapmıyordum," dedi ekşiyerek. "Yüzümde bir şey mi var?" Erkek arkadaşının kaşları çatıldı. "Özür dilerim?"

"Yemin ederim, insanlar bütün gün bana tuhaf tuhaf baktı."

Binadan çıkıp ıssız otoparka doğru ilerlerken nefesini dışarı üfledi. Birinci sınıfa Tucker'ın erkek arkadaşı olarak başladığında, bu bir sansasyon yaratmıştı. Tucker son sınıf öğrencisiydi ve grubunun solisti olarak kötü bir üne sahipti. Tucker kötü bir çocuk olarak tanınıyor olabilirdi ama onun yanında tatlı ve özenliydi. Birkaç hafta sonra insanlar nihayet onları birlikte görmeye alışmaya başlamıştı ama bugün sanki ilk günkü gibi hissediyordu. Bunu anlamıyordu.

Bluzunu ve şortunu göstererek, "Sıra dışı bir şey yapmadım ve skandal yaratacak bir şey giymiyorum," dedi.

Evet, bluz geçmişte tercih ettiğinden biraz daha vücuda oturuyordu ama sınıf arkadaşlarına kıyasla kıyafetleri hâlâ mütevazı ve muhafazakârdı. O kadar dikkatle bakılıyordu ki, kıyafetlerinde bir leke ya da yırtık olmadığından emin olmak için tuvalete gitmek üzere izin istedi. Son sınıfta adının üç kez söylendiğini duyana kadar her şeyin kafasında olduğunu düşündü. Sınıf arkadaşlarıyla yüzleşmenin cazibesi güçlüydü ama ne hakkında dedikodu yapıyor olabilirlerdi ki? Vicdanı rahattı... çoğunlukla.

Tucker'ın gözleri yavaşça ve kasıtlı olarak vücudunda gezinirken, yanakları kızarıırken onu biraz itti.

"Bana öyle bakmayı kes!" "Ne gibi?"

"Gibi..." Ellerini çırpıtı, bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. "Biliyorsun!"

"Muhteşem olduğun gibi mi? Seni istediğim gibi mi?"

"*Tucker!* Bunu söyleyemezsin!"

"Neden? Bu doğru. Kendinden utanmanı gerektirecek bir şey yok. Sadece kıskanıyorlar çünkü sen bir afetsin."

Adam onun poposunu okşadığında kalbi yerinden fırladı. Bilinçli bir şekilde etrafına bakındı ama etrafta Tucker'ın uygunsuz PDA'sına tanık olacak kimse yoktu. Tucker onun ilk "gerçek" erkek arkadaşı gibi hissediyordu. Tobias ve kısa bir süre çıktığı diğerleri erkek arkadaştan çok arkadaş olmuşlardı ama Tucker daha fazlasını istediğini en başından belli etmişti. İlk buluşmalarında onu öpmüş ve içinde ona dokunmaktan utanmamıştı. Heyecan ve heyecanlıydı.

Sonuna *kadar* gitmemiş olsa da, onun herkesten daha ileri gitmesine izin vermişti. Kendini evliliğe saklayacağına yemin etmişken, onun ilki olmasına izin vermeyi düşünmesi şok ediciydi. Ama cinsel hayal kırıklığı artarken, Tucker çok ihtiyaç duyduğu, suçluluk hissetmeden kendini şımartabileceği sağlıklı bir çıkış noktasıydı.

Tucker boş arsanın arka köşesine park ettiği Bronco'suna doğru götürdü ve yolcu kapısını açtı. Kadın binmek için hiçbir hareket yapmayınca gözleri kısıldı.

"Babamın ne dediğini biliyorsun."

Tucker onu aldıktan sonra mahallelerinden hızla geçerken berbat bir ilk izlenim bırakmıştı. Babası ondan ayrılmasını emretmemişti ama Tucker'la arabaya binmesine izin verilmiyordu. Eğer buluşmak istiyorlarsa, birinin onu alması ya da bırakması gerekiyordu.

Tucker gözlerini devirdi. "Yemin ederim, bir daha hız yapmayacağım."

"Eğer babam seninle arabaya bindiğimi öğrenirse, ömür boyu cezalı olurum." "Öğrenmeyecek."

"Jesse ona söyleyecek."

Tucker saatine baktı. "Antrenmanını bitirmesine daha bir saat var. O bitirmeden seni geri getirebilirim. Kampüsten ayrıldığını bile bilmeyecek. Tüm bu süre boyunca kütüphanede olduğunu söyleyebilirsin."

İç i burkuldu. Bu tam da babasının ona öğüt verdiği türden bir şeydi - erkek arkadaşı onu yalan söylemeye ve kuralları çiğnemeye teşvik ediyordu. Hayatındaki tüm erkekler oybirliğiyle Tucker'dan hoşlanmıyordu. Babası, Jesse ve erkek arkadaşları çıkmaya başladıkları anda karşı çıkmışlardı ama onun yaptığını görmemişlerdi.

Tucker'ın grubu, o ve arkadaşlarının bu yaz katıldığı bir konserde sahne almış. Sonrasında takıldılar ve gerisi tarih oldu. Tucker onun tanıdığı herkesten çok farklıydı. Rock yıldızı olmak gibi büyük hayalleri vardı. Onun müzik ve dünyayı gezme planları hakkındaki konuşmalarını dinlemeyi seviyordu. Böylesine büyük hedefleri olan birinin etrafında olmak, kendi geleceğini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. O özgürdü, özgür bırakılmıştı. Dinin kısıtlamalarına ya da aile beklentilerinin ağırlığına bağlı değildi. Onun yanında olmak ona farklı bir insan olabileceğini hissettirdi... Ama henüz tüm kuralları yıkmaya istekli değildi.

"Üzgünüm ama Jesse'ye ya da babama yalan söylemek istemiyorum," dedi. Tucker kızgınlığını gizlemekte iyi bir iş çıkarmamıştı.

"Ateşli olduğun için şanslısın," diye homurdandı ve onu kendine doğru çekerek arabasının açık kapısına sıkıştırdı. "Beni deli ediyorsun."

"Bilmiyorum," diye söze başladı ama adamın ağzı onunkini kapatınca sözünü kesti.

Onu derinden öptü. Adam kendisini ona doğru bastırırken sırt çantasının yere düştüğünün belli belirsiz farkındaydı, bu yüzden ereksiyonunu hissetmeyi ihmal edemezdi. Bacaklarının arasındaki boşluk titreşirken gömleğini kavradı.

"Beni istemiyor musun?" Tucker onun yanaklarına öpücükler kondururken ve kıcını kavrarken nefes nefese kaldı.

"Tabii ki istiyorum," diye fısıldadı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başını geriye eğdi. Tanrım, böyle dokunulmaya ihtiyacı vardı. Açlıktan ölüyordu, yanıyordu. İçinde hapsolmuş pek çok arzu vardı. Özgür bırakmak istediği, deneyimlemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Suçluluk duygusu cinsel arzularının önüne geçti. İyi Hristiyan kızlar erkek arkadaşlarının dillerini ağızlarına sokmalarına ya da popolarına dokunmalarına izin vermezlerdi. İyi bir Hristiyan kız bunu durdurur ve uzaklaşırdı. O olduğu yerde kaldı. Bir süredir iyi bir Hristiyan kız olmamıştı. Görünüşte pek bir şey değişmemişti. Kiliseye gidiyor, aynı arkadaşlara sahip oluyor ve kendini adanmış bir öğrenci olmaya devam ediyordu. Ama üvey kardeşiyle paylaştığı karanlık sırrı kimse bilmiyordu.

Jesse'nin ziyaretleri devam etti. Kadının umduğu gibi, Jesse onun flört etmesinden rahatsız olmamıştı. Adam geceleri kızın odasına girdiğinde, kız uyuyormuş gibi yaparak dünyaya sağlıklı bir görüntü sunuyorlardı. Kiminle çıkarsa çıksın, Jesse'nin hâlâ aklının bir köşesinde olmasından nefret ediyordu. Ama sonunda ona bir prenses ya da iyi bir kız gibi davranmayan bir erkek arkadaşı olmuştu. Tucker ona bir kadın gibi davranıyor, bastırılmış arzularını harekete geçirme fırsatı veriyordu.

Tucker onun göğsünü kavrarken, "Çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı. Kadın onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Tanrım, benim için çok ateşlisin. Hadi gidelim buradan."

"Yapamam," dedi nefes nefese ve etrafına bakındı, artık onu öpmediği için mantığı kendini gösteriyordu. "Bunu yapamayız. Birileri görebilir! Yapmak zorundayım..."

Onu şaşırtan ani bir hareketle onu kucağına alıp Bronco'sunun arkasına taşıdı ve soğuk metale yasladı.

"Artık kimse bizi göremez," dedi boğuk bir sesle.

Çevredeki ağaçlara baktı, bu da onlara sahte bir mahremiyet hissi veriyordu, sonra tekrar Tucker'a baktı, Tucker da ona bakıyordu.

Bu kararlılık onu gerginleştirdi. "Tucker, yapamam..."

"Henüz bana kirazını vermeye hazır değilsin," dedi sabırsızca. "Ama neler kaçırdığına dair sana bir önizleme sunabilirim."

Ellerini onun omuzlarına dayadı. "Neden sen?" "Dur sana göstereyim," dedi adam şortunun düğmesini açarken.

Bileğini kavradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni iyi hissettirmek," dedi dudaklarına karşı. "Hadi, en azından bunu ver bana. Sana dokunmama izin ver."

"*Orama* dokunmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı skandala uğramış bir halde.

Başını sallamadan önce bir süre ona baktı. "Sen çok masumsun. Şimdiye kadar kimsenin sana ulaşmamış olması bir mucize. Sanırım bunun için Jesse'ye teşekkür etmeliyim."

Fermuarını indirmeden önce kızın kendisini nasıl kavradığını test etti. Bu çok tehlikeliydi. Bunu biliyordu ama iç çamaşırını incelemek için gömleğini kaldırırken onu durduracak iradeyi kendinde bulamadı.

"Tabii ki pembe giyiyorsun," dedi erkeksi bir onaylamayla. "Çok güzel ve mükemmel."

"Tucker?"

Adamın ses tonundaki belirsizliği duyduğu için mi onu öptüğünden emin değildi. Eğer öyleyse, bu iyi bir stratejiydi. Aklından her türlü direnme düşüncesini silip atmıştı. Adamın eli önünü okşarken heyecanını ve aciliyetini hissetti. Nefes nefese kaldı ve bacakları tutmadığında üzerine oturabileceği bir şey sağlayan tamponu için minnettar oldu.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim," diye soludu elini düzeltirken. "Parmaklarıma boşalmanı istiyorum. Tanrım, hissediyorsun..."

Bir dakika önce ona yaslanmıştı ve bir dakika sonra gitmişti. Gözlerini açtı ve Tucker'ın olduğu boşluğa anlamsızca bakarken bir bağırış ve ardından garip bir itiş kakış sesi duydu. Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı, aracın etrafında döndü ve olduğu yerde durdu.

Jesse, kaldırırma yayılmış olan Tucker'ın üzerine çıktı. O izlerken bile Jesse yumruğunu geri çekti ve Tucker'ın yüzüne indirdi. Tucker'ın kafası geriye savruldu ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla kaldırırma çarptı. Jesse, kadın dehşete düşmüş sersemliğinden kurtulana kadar iki güçlü darbe daha indirdi.

"Jesse, dur!" diye bağırdı.

Kadın savrulan kolunu yakalamadan önce bir yumruk daha indirdiğinde kan fişkırdı.

"Dur!"

Çaresiz ılığı sonunda sisi delip geçmiş gibiydi. Jesse hareketsiz kaldı. Tucker'ın yüzü yarılmış bir dudak, kırılmış burun ve parçalanmış bir elmacık kemiğı yüzünden kan içindeydi.

"Ne oluyor Jesse?" diye fısıldadı, derinden sarsılmıştı.

Jesse ayağı kalktığında, olduğundan emin olmak için Tucker'ın yanına çöktü ama ona dokunamadan Jesse onu kabaca ayağı kaldırdı. Ona bağırarak için nefesini tuttu ama Jesse'nin yüzündeki ürpertici ifade aklını başından aldı.

Jesse ürpertici bir yumuşaklıkla, "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," dedi. Ağzı düştü. "Jesse, o-"

Onu görmezden geldi ve otoparka doğru çekmeye başladı. Kadın topuklarını sıktı.

"Değilim," diye söze başladı ama Jesse döndü, çömeldi ve onu omzunun üzerinden fırlattı. Tucker'ı görebilmek için ellerini onun sırtına dayadı. "Hareket etmiyor!"

Jesse onu cipin yanına bırakıp kapıyı çekerek açarken, "Yaşıyor," dedi sert bir sesle. "Bin arabaya."

Ne yaptığına inanamayarak aval aval ona baktı. Onun yumruk atmayı bildiğini, hele hele birini sistematik bir şekilde nasıl döveceğini bildiğini hiç bilmiyordu. Tucker da kendi payına düşen kavgalara karışmıştı ama Jesse onu şok edici bir kolaylıkla etkisiz hale getirmişti. Jesse'nin içinde bu seviyede bir şiddet olduğunu bilmiyordu ama gömleğindeki, kolundaki ve elindeki kırmızı lekeler farklı şeyler söylüyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Açık şortunun dizlerine kadar düşmesi talihsiz bir andı. Şortunu yukarı çekip bağlaması için geçen sürede Jesse başladığı işi bitirmek için Tucker'a dönerken epey yol kat etmişti. Kollarını onun beline doladı ve tüm gücüyle geri çekti.

"Jesse, *yapma!*"

Durdu ama arabaya geri dönmedi. Eğer isterse Tucker'ı dövmeye devam edebileceğinin ve bu konuda yapabileceğı hiçbir şey olmadığını farkındaydı. Öfkesini dizginlemeye çalışırken göğsü pompalanıyordu. Onu hiç görmediğı kadar öfkeliydi.

"Jesse?"

"Arabaya bin."

Sesi öfkeyle titriyordu. Onu tutuşunu gevşetmeden önce tereddüt etti. Adam Tucker'ın yüzükoyun yatan halinden dönüp onu arabaya kadar takip ettiğinde bir nebze rahatladığını hissetti. Arabaya tırmanırken onun boş ifadesine dikkatle baktı. Adam alışkanlıkla kapıyı onun için açık tuttu. Adam kapıyı çarpmamış olsa da kadın irkildi. Neredeyse çarpmasını dileyecekti.

Sürücü tarafına doğru ilerlerken, koltuğunda döndü ve Tucker'ın oturduğunu ve iki eliyle başını tuttuğunu görünce rahatladı. Onun iyi olduğunu umuyordu. Telefonu yanında olsaydı, onu kontrol etmesi için arkadaşlarından birine mesaj atacaktı ama telefonu Tucker'ın Bronco'sunun diğer tarafındaki sırt çantasındaydı. Az önce olanları düşününce, sırt çantası şu anda o kadar da önemli görünmüyordu. Jesse arabaya bindiğinde yüzü öne dönüktü.

"Seni zorladı mı?" çıktıklarında Jesse tükürdü. Kızın başı ona doğru döndü. "Zorlamak mı?"

"Sana dokunmasını mı istedin?" diye sabırsızca açıkladı.

Bir an için yalan söylemeyi düşündü ama bacaklarının arasındaki belirgin ıslaklık ve dürüstlük ona "Evet" dedirtti.

Jesse tek kelime etmedi ama öfkesi taksiyi doldurdu ve kalbinin düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu. Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Konuşma," dedi sertçe. "Arabayı çarpmadan önce."

Midesi bulanarak pencereden dışarı baktı ve kan tadı alana kadar alt dudağını ısırды. Jesse, Tucker'ın onu zorladığını mı düşünüyordu? Eğer inandığı şey buysa tepkisi anlaşılabilirdi ama Jesse'nin erkek arkadaşına fiziksel müdahalede bulunmadan önce sorular sormasını diledi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bunların hepsi onun suçuydu. Herhangi biri gelebilirdi. Tesadüfe bakın ki, sözlerini kesen Jesse olmuştu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki zihni hâlâ dönüyordu.

Eve dönüş yolculuğu boyunca tek kelime etmediler. Jesse arabayı evlerinin önüne çektiğinde, öne doğru sallanmasına neden olacak kadar sert bir fren yaptı, böylece emniyet kemeri kilitlendi. Jesse arabadan inip bu kez kapıyı arkasından çarparak açtığında, kız ona fark etmediği bir bakış fırlattı.

Ne yapacağından emin olamadan bir süre orada oturdu. O içeride kaybolana kadar babasının evde olabileceğini fark etmedi. İçini kaplayan korku, emniyet kemerini çözmesine ve Jesse'nin peşinden koşmasına neden oldu.

Ön kapıdan içeri daldı ve koridorda hızla ilerlemeden önce boş oturma odası ve mutfığa göz attı. Koridorun sonuna doğru ilerlerken Jesse'nin yatak odasında olduğunu gördü. Ebeveynlerinin odasının boş olduğunu ve babasının uzun bir mesaiden sonra uyumadığını görünce rahatladı.

Jesse'nin odasına doğru ilerledi, açık kapı aralığında durduğunda gergin bir şekilde üstünü çekiştiriyordu. Kontrollü, atletik zarafetinden çok uzakta, manik bir şekilde volta atıyordu. Bu durumu nasıl düzeltereğini bilemiyordu, özellikle de Jesse ile araları pek iyi değilken.

Bu yaz ayrı kalmışlardı. Jesse spor kamplarına katılıyor, kilisenin yenilenmesine yardım ediyor, arazi bisikletine biniyor, avlanıyor ve balık tutuyordu; o ise zamanını çıktığı kişiyle ve arkadaşlarıyla geçiriyordu. Annem ve babam onun aniden dolan sosyal takvimine dikkat çekmişlerdi ama hayal kırıklığına uğramak yerine onun adına mutlu olmuşlardı. Bunu Jesse'den kaçmak ve onun ziyaretleri sırasında uyuyabilmek için kendini yormak amacıyla yaptığını bilmiyorlardı.

Doğru bir stratejiydi ama istediği etkiyi yaratmamıştı. Aralarına koyduğu duygusal mesafeye ve dikkatini dağıtan şeylere rağmen vücudu hâlâ Jesse'ye tepki veriyordu. Üvey kardeşinden cinsel olarak etkilenmenin utancı, Tucker'a ayrıcalıklar tanınmasına neden oluyordu, aksi takdirde hormonları çıldırmış olmasaydı bunu yapmazdı.

Saate baktı. Annesi bir buçuk saat içinde evde olacaktı. Lynne'in okul sonrası programlarına yardım ettiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Babasının ne zaman evde olacağından emin değildi ama Jesse'nin Tucker'la yaptıklarını ona söylemeyeceğine dair söz vermesi için her şeyi yapardı.

Babası aklını kaçıracaktı. Ona dokunmaya cüret ettiği için meseleyi kendi eline alıp silahla Tucker'ın peşine mi düşecekti? Tobias'la çıkmaya karar verdiğinde önce Lynne'e gitmiş, o da babasına verdiği sözü tutmuştu. Babası ona açıkça acı verse de, tek bir şartla çıkmasına izin verdi; hiçbir erkeğin ona rahat olmadığı bir şeyi yapması için baskı yapmasına izin . Bu, babasının ona seks yapmasına izin vermediğini söyleme şekliydi. Tucker'la sonuna kadar gitmemişti ama bu babam için önemli değildi. Babasının tepkisini hayal etmek onu terletiyordu. Kuralları çiğnemenin ve yasak bölgeye girmenin verdiği heyecan kaybolmuştu. Şimdi tek düşünebildiği sonuçlarıydı.

"Aklından ne geçiyordu?"

Jesse'nin iğrenme dolu sözleri başını öne eğmesine neden oldu.

"Özür dilerim."

"Pardon?"

Göz ucuyla onun parmaklarını hararetle saçlarının arasında gezdirdiğini gördü.

"Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, kimse beni onun sana böyle dokunmasına izin vereceğine ikna edemezdi."

bir meydan okuma dalgası geçti. "Neden olmasın? O benim erkek arkadaşım!

On yedi yaşımdayım. Diğer kızlar..." Onunla yüzleşmek için döndü.

"Sen diğer kızlar gibi değilsin! Sen bundan daha iyisin." Sertçe yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

"Ya da ben öyle sanıyordum."

Sözlü darbe nefesini kesmişti. Jesse hiçbir zaman kasıtlı olarak incitici olmamıştı ama bu onu tam kalbinden bıçakladı ve bir an için dikkatini ailelerinin yaklaşan gelişinden uzaklaştırdı. Kız bir yanıt düşünmeden Jesse döndü ve yumruğunu duvara indirdi. Sadece Tucker'ın değil, kendi kanıyla da kaplanmış olan elini geri çekerken, elleriyle ağzını kapatarak nefesini tuttu. Bunun son olacağını düşündü ama adam yumruğunu tekrar geri çekip açıkça duvarı paramparça etmek üzereyken, kadın ileri atıldı. Kolunu geri çekerek yumruğun gücünü durdurdu, böylece başka bir delik açmak yerine duvarı sadece çatlattı.

"Lütfen dur," diye yalvardı.

Sanki onun dokunuşuna dayanamıyormuş gibi, sanki kadın kirliymiş gibi omuz silkti. Etrafından dolaştı, doğrudan ona bakmaktan başka bir yere bakmadı. Bir kez daha parmaklarını saçlarında gezdirdi, üzerine bulaşan toz, sıva ve kanı fark etmedi.

"Yaralanmışsın," dedi sessizce.

Tekrar adım atmaya başladı, başı eğik, elleri iki yanında esniyordu. "Elini temizlememe izin ver."

Yanıt yok. Sesine tepki yok. Temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi. Bu tedirgin durumdan kurtulması gerekiyordu. Bu tanıdığı Jesse değildi. Dokuz aydır onun dünyaya gösterdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordu ama her nasılsa bu yönü gece geç saatlerde yaptığı ziyaretlerden daha şok ediciydi. Öfke onun yapısının bir parçası değildi. Şiddet de öyle. Her ikisini de görmek ona bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı, bunu düzeltmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Yere bakarken düz bir monoton ses tonuyla "Gitmelisin," dedi. "Jesse."

"Seni kendimden daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Kimseye izin vereceğini hiç düşünmemiştim..."

Bacağı fırladı, spor ayakkabıları titreyen ama hareket etmeyen eski bir şifonyere çarptı. Bundan cesaret alan Jesse tekrar tekmeledi ve ardından yarın canını yakacağını bildiği bir hareketle dizine vurdu. Öfkesinin derinliklerinde bile ona asla zarar vermeyeceğini bildiğinden, kendini onunla hedefinin arasına soktu. Tam da beklediği gibi, adam yıkılmaz olduğu anlaşılan şifonyerden hemen geri çekildi.

Gözlerindeki vahşi bakışa rağmen ona doğru uzandı ve yüzünü kavradı.

"Kendine zarar vermeyi bırak," diye yalvardı.

Adam geri çekilmeye çalıştı, ama kadın buna izin vermedi, tutuşunu sıkılaştırdı ve aralarına mesafe koymak için attığı adımlarla eşleşti.

"Bana bak," diye emretti.

Başının üzerinden baktı, çenesi sabitti. Yanaklarını okşarken gözleri yaşlarla doldu.

"Lütfen."

Ellerini yüzünden çekti. Onu üzere olduğunu anlayınca vücudunu onunkine yapıştırdı. Adam kaskatı kesildi.

"Seni o duruma soktuğum için özür dilerim. Görmek zorunda kaldığın için üzgünüm... Düşünmüyordum." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Lütfen bana kızma."

"Geri çekil," dedi soğuk bir sesle.

İtaat etme dürtüsü güçlüydü ama olduğu yerde kaldı. Geri çekildiği anda, öfkesini odadan çıkarmaya devam edecek ve bu da ailelerinden bir şey saklamasını imkânsız hale getirecekti. Onun soğukkanlı ve mantıklı olmasına ihtiyacı vardı. Karşısında, ortalığı kasıp kavurma isteğiyle titreyen Jesse'yle ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği Jesse'nin ona zarar vermeyeceğiydi ve her ne kadar yalnız kalmak istese de, Jesse'nin varlığı onu nükleer silahlanmadan alıkoyan tek şeydi.

"Lütfen babama söyleme," dedi.

Duvara dik dik baktı ve cevap vermedi.

"Yemin ederim, bir daha yapmayacağım." Yine bir şey yok.

"Jesse." Onu kendisine bakmaya zorlamak için parmak uçlarında yürüdü ve bu işe yaramayınca başını aşağı çekti. İnatla bakışlarını kaçırmaya devam etti. Endişeli, sinirli ve öfkeli bir şekilde aklına gelen tek şeyi yaptı ve ağzını onunkine değdirdi. Fırtınalı mavi gözler hemen onunkilere kaydı. Geri çekildi, ellerini bıraktı, kendi düşüncesizliği karşısında afalladı. Ne halt ediyordu böyle? Önce Tucker'ı, şimdi de üvey kardeşini öpüyordu. Ona neler oluyordu böyle? Geri çekildi, ellerini birbirine doladı, yanakları sıcacıktı.

"Bugünlerde böyle mi yapıyorsun? Öpücüklerle mi?" Jesse alaycı bir tonda sordu.

Ona ters ters bakmadan önce ağzı açık kaldı. "Hayır!"

"O zaman neydi o?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece sakinleşmeni istedim!" "Yani, beni öptün."

Midesi kıvrandı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Adam ona bakmaya devam edince, "Daha önce de dudaktan öpüşmüştük" diye tersledi.

"Kazara."

"Evet, bu da öyleydi."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten bugün olanları babama anlatmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Neden yapacağını bilmiyorum." Asıl sorunlarına döndükleri için rahatlamıştı. "Senin de başın en az benim kadar belaya girerdi! Onun ağzını burnunu kırdın! Babam yapmaz-"

"Babam sırtımı sıvazlayacak, bunu sen de biliyorsun. Babam seni Tucker gibi çocuklar hakkında uyarmıştı. Seni hazır olmadığın bir şeye zorlamak için deneyimsizliğinden yararlanacak çocuklar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kalçasını dışarı çıkardı. "Hazır olmadığımı kim söyledi? Ben ne istediğimi biliyorum!"

Gözleri karardı. "Öyle mi?"

"Evet!" dedi meydan okurcasına. "Ben küçük bir kız değilim. Gelecek yıl son sınıf öğrencisi olacağım. İstersem deney yapabilirim! Eğer istersem..."

Aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı. Adam onun üzerinde yükselirken kadın sessizliğe gömüldü.

"Ne yapmasını istiyorsun?"

Ses tonundaki bir şey ensesindeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Odadaki tek ses onun hızlı nefes alış veriydi. Adam konuşmadan ona bakarken, göğüs uçları o kadar keskin noktalar halinde sertleşti ki canı acıdı. Utanç ve şaşkınlıkla geri adım attı ve devasa şifonyere çarptı.

"Denemek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle onu sıkıştırırken.

Sertçe yutkundu, düşünmeye çalışırken kalbi kulaklarında gümürdüyordu. Adamın eli aralarında hareket etti. Şortunda bir çekiştirme hissettiğinde buz kesti. Adam fermuarını indirmeye başladığında bileğini kavradı ve başını salladı. Adam şortunu aşağı doğru iterken onun bakışlarını tuttu. Tucker'ın yaptığı gibi onu kavradığında nefesi kesildi. Parmakları iç çamaşırının köşebentine bastırdı. İçine girmiyordu ama malzemeyi dudaklarının arasına itecek kadar sertti.

"Ne kadar deney yaptınız?"

Öfkeyle sertleşen sesi, kadının içinin sıkışmasına neden oldu. Sıcaklık aşağıda birikti. Dehşet içinde, salgıladığını hissetti. İç çamaşırının ıslandığını hissetmeyeceğini umarak nefesini tuttu ama bir saniye sonra adamın parmakları kaydı, ovuşturdu ve sonra ifadesi sertleşti.

İç çamaşırını kenara itti ve bir parmağını içine soktu. Kadın boğuk bir çığlık attı ve kaçmak için çaresizce şifonyere çarptı ama Jesse acımasızdı. Parmağı o kadar derine battı ki, kızın ağzı sessiz bir nefesle açıldı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye hırladı şakağına karşı ve amcığı onu daha fazla balla yıkadığında tısladı. "Tanrım."

"I..." Başka bir parmak ilkin katılırken gözlerini kapattı. "Jesse."

"Kaç kere?" diye hırladı.

Adamın gömleğini avuçladı ve tek bir kelime bile edemedi. Çekiştirdi. Adam rahminin ağlamasına neden olurken zihni dönüyor, duyguları spiral çiziyor, sırtı kamburlaşıyordu. Adam, saç fırçasının hiç olmadığı kadar derine inerken kadın parmak uçlarına kalktı.

"Kaç kez?" diye ısırdı.

"Ben... Bilmiyorum," diye geveledi şortu ayak bileklerine kadar inip bacaklarını açmasına izin verdiğinde, adam da hemen bundan yararlandı.

"Bunu o kadar yaptın ki, saymadın mı?"

Sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki onu zar zor anlayabiliyordu ama onu parmaklarken ne söylediğinin bir önemi yoktu. Bu gerçekten oluyor muydu? . Güpegündüzdü. Jesse asla bir şey yapmazdı.

Gün boyunca cinsel ilişkiye giriyordu ama ona dokunduğu da inkâr edilemezdi.

Şok onu sersemletmişti. Sallanmaya başladığında Jesse onu yakaladı. Jesse onu kucağına alıp yatağına yatırırken başı dönüyordu. Sırt üstü yatarken bacakları yana sarktı, neler olduğunu anlamaya çalışırken göğsü pompalanıyordu. İç çamaşırı bacaklarından aşağı çekilirken sarsıldı. Bir fermuarın açıldığını duyduğunda nefes almayı bıraktı. Adamın kot pantolonundan çıkarken kaba bir şekilde kaval kemiğine sürtündüğünü hissetti.

"Jesse?" diye fısıldadı.

İri bir el dizinin arkasını kavradı ve kaldırmaya başlayarak onu genişçe açtı. Elleri, bugün ilk kez aynı saat içinde iki farklı erkek tarafından dokunulan kalbini örtmek için bacaklarının arasına daldı Buna bir son vermeliydi. Onunla konuşup aklını başına getirmeliydi ama hâlâ birikmiş bir öfkeyle parlayan mavi gözlere bir kez bakınca vücudu içgüdüsel bir teslimiyetle uysallaştı.

"Çok sabırlıydım. Aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum ama sen kendini ona teslim ettin," diye homurdanarak onu yatağın kenarına sürükledi.

"Ben..." diye başladı ama içine bir şey girmeye başlayınca zihni bulandı. Jesse kalçasını kavrayıp, morarmış, kanlı eliyle aletini içine sokarken onu hareketsiz tutarken vücudunun uzunluğuna baktı. Gecikmeli olarak, onu durdurmak için uzaklaşmaya çalıştı, ancak tutuşu onu yerinde tutarak sıkılaştı.

Dişlerini gösterip içeri girerken boynundaki tendonlar öne çıktı. Üzerinde hâlâ kırmızı lekeler bulunan beyaz tişörtü vardı. Birleştikleri yere bakarken meme uçları belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Kendini onun üzerine attı, boynundaki zincirin üzerindeki altın haç yüzünün üzerinde sallanırken kendini onun içine gömdü. Adamın iniltisi kadıninkini bastırdı.

"Jesse?"

"Nasıl yapabildin?" diye nefes nefese geri çekildi ve yavaşça tekrar içeri girmeye başladı. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Kullanılmayan kanalı acı içinde kasılırken, gömleğini kavradı, vücudu onun istilasına uyum sağlamaya çalışırken ayaklarını yere vurdu. Gözlerinin kenarından panikle yaşlar süzülüyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum..." Adam kızlık zarını yırtarak çekirdeğine saplandığında sesi kesildi.

Jesse kaskatı kesildi ve sonra başını kaldırdı. Gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak ona baktı. Öfkesinin her zerresi akıp gitmiş, yerini ısırap almıştı. Titreyen eliyle kızın ıslak yanağını kavradı.

"Bakire misin?" diye fısıldadı.

Kız sarsakça başını salladı.

Alnını onunkine yasladı. "Tanrım, özür dilerim. Çok üzgünüm, bebeğim."

Kadın onun altında bir tahta gibi kaskatı yatarken adam özür dilemeye devam etti. Sokakta basketbol oynayan çocukların sesinin belli belirsiz farkındaydı. Panjurları açıktı. Penceresinin bir kısmını kapatan bir çalı vardı ama biri içeri baksa şunu görürdü...

"Bana bak."

Dağınık düşünceleri durdu. Adam saçlarını okşarken onun bakışlarıyla karşılaştı. Yine ağabeyine benziyordu. Sakin, nazık, şefkatli. Ama onun içindeydi ve henüz çekilmemişti. Aletinin içinde kızgın bir çelik parçası gibi titrettiğini hissedebiliyordu. Şimdi acı azalıyordu, iyi hissettiriyordu.

"Sen asla..." diye kararsızca başladı ve sonra tısladı ve aleti kadının içinde seğirirken gözlerini kapattı.

"Bana ilk kez o zaman dokundu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onunkilere dikildi. "Ve bu son kez. Benden başka kimse sana dokunmayacak." Bakışları kızın yüzünde gezindi ve dudaklarına indi. "Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun." Kalçaları hareket etti ve kız irkilmeyince heyecandan nefesi kesildi. "Özür dilerim. Buna ihtiyacım var."

Adam hareket etmeye başladığında hiç ses çıkarmadı. Onun kendi yaşındaki diğer çocuklardan daha iri olduğunu biliyordu ve gücüne tanık olmuştu ama şimdiye kadar ikisini birden hiç deneyimlememişti. Çok derine, çok hızlı gidiyordu.

"Jesse, canımı yakıyorsun," diye fısıldadı.

Hiç yavaşlamadı. Vücudunun dürtüleri dışında her şeye karşı sağırdı ve acımasızca rahatlama arıyordu.

"Jesse!"

Onu itti ve ondan hiçbir tepki alamayınca, elleri tişörtünün altına kaydı ve sırtını tırmıkladı. Bu onu da cesaretlendirmiş gibiydi. Kadın korkmuş ve acı içinde onunla ciddi bir şekilde mücadele etti ama Jesse her ikisinden de habersizdi. Adam sonunda orgazm olup kadının üzerine yığıldığında, kadın soğuk terler içindeydi.

Adam yan yattı, böylece kadın rahat bir nefes alabildi. Kısmen onun altında sıkışmış halde, hırpalanmış, sarsılmış ve uyuşmuş bir halde tavana baktı. Bunun olmaması gerekiyordu. Böyle bir şey olamazdı. Ama olmuştu. Şimdi ne olacaktı?

Jesse yüzünü ona dönerek yan yattı. Jesse elini titreyen karnının üzerinde gezdirirken gerildi.

"Özür dilerim."

Az önce yaptığı şey için mi, ne kadar sert davrandığı için mi, yoksa bakire olmadığına inandığı için mi üzgün olduğundan emin değildi. Bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kadının yüzünü kavradı ve kendisine doğru eğdi. Doygun, ağır göz kapakları onun boş, gözyaşı dolu yüzünü aradı.

Başparmağı alt dudağının üzerinden geçerken, "Bunu telafi edeceğim," diye yemin etti.

Bunu telafi edebilmesinin tek yolu, hiç olmamış gibi davranmalarıydı. Sanki onun düşüncesini duymuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kendimi asla affetmeyeceğim." Onun yanağını okşadı. "Seni asla incitmeyeceğime, seni her zaman koruyacağıma dair kendime söz verdim. Bugün her iki konuda da başarısız oldum ve bunu geri alamam. Beni affedebilir misin?"

Hiç düşünmeden başını salladı. Özrünü kabul etmek bir refleksti, hayatı boyunca kiliseye gitmenin ona öğrettiği bir şeydi. Hiçbir şey affedilemeyecek kadar korkunç değildi, bu bile... Titremeye başladığında gözyaşlarını yutkunarak geri çekti.

Jesse onu kendine doğru çekti. Acısının nedeni kendisi olmasına rağmen, bir kolunu ona doladı ve son bir saat içinde olan her şey onu bunaltırken boğazına sarılıp hıçkırdı. Jesse onun saçlarını okşadı ve tekrar tekrar özür diledi.

"Yemin ederim Violet," diye hararetle nefes aldı. "Asla-"

Başını çevirdi ve onun ağzına yapıştı. Bunu onun düşüncesizce sözler vermesini istemediği için mi, yoksa farklı bir rahatlık istediği için mi yaptığından emin değildi. Her iki durumda da işe yaradı. Konuşma kesildi ve vücudunu bu kadar acımasızca kullandıktan sonra umutsuzca ihtiyaç duyduğu fiziksel güvence nazik, neredeyse saygılı bir öpücük şeklinde geldi.

Birkaç erkekle öpüşmüştü ama deneyimlerinin çoğu Tucker'dan gelmişti. Bir playboydu ve harika bir tekniği vardı, ama Jesse'nin onu öpüşünde, sanki kırılğan bir camdan yapılmış gibi, ilk seferinin travmasını yatıştıran bir şey vardı. Bu o değildi. Bu onun

onu gece yarısı ziyaret eden karanlık alter egosu. Bu Jesse'ydi, onu öperken sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi yüzünü sıkıan Jesse.

Diğer erkekleri öpmek karnının çarpmasına neden oluyordu ama Jesse ile dünyası dönüyormuş gibi hissediyordu. Jesse onu diğer her şeyi bastıran bir özümsemeyle öptü. Nefes almasına izin vermek için bile durmadı.

Parmakları bacaklarının arasını yokladığında kadın kaskatı kesildi ve elini itmeye çalıştı.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye dudaklarına doğru nefes aldı.

Adamın parmağı içine girdiğinde daha fazla acı çekmeye hazırды. Şaşırtıcı bir şekilde, hoş, tanıdık bir arzu zonklaması uyandırdı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Dudağını ısırdı.

"Violet."

Gözleri açıldı ve onunkilere baktı. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Kızgın değildi ama yoğunluğu geri gelmişti. Onun inceleyen bakışları altında kızardı, farkındalığı alevlendi ve nerede olduklarını ve yakında anne ve babasının olacağını hatırlattı...

Jesse'nin başparmağı klitorisini okşadı. Kadın bastırılmış bir çığlık attı ve .

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, neyi sevdiğini bana söyle. Seni uçurmak istiyorum."

Ona nasıl hissettirdiği konusunda yol göstermesini istedi ama kelimeler onu aşırıyordu. Onun yerine inlemeleri, solukları ve titremeleri onu yönlendirdi. Sonunda boşaldığında, çığlığını bastırmak için kendi kolunu ısırdı.

"Aferin kızıma."

Jesse'nin tatmin olmuş sesini çok uzaklardan duydu. Jesse'nin elinin, içinden karnına damlayan şeyi yumuşattığını hissetti. Gözleri iradesi dışında kapandı.

"Jesse," diye mırıldandı.

Onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Her şey . Git uyu." "Ama ben..."

Onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kızın ağzı gevşemedi önce dilleri düelloya tutuştu. Kıkırdarak öpüşmeyi kesti ve onun alına bir öpücük kondurdu. "Uyu, bebeğim."

DERINLERDEN YÜZEREK ÇIKTI. VÜCUDU GRIP OLMUŞ GIBİ AĞRIYORDU.

Hasta mıydı? Gözlerini açtı ve çevresini inceledi. Oda karanlıktı ama bir gece lambası onu yatak odasına yönlendirmişti.

Dinledi ama koridordan hiçbir ses gelmiyordu. Akşam yemeğini mi kaçırmıştı? Doğrulamak için elini yatağa dayadı ve bacaklarının arasında alışılmadık, sürükleyici bir acı hissetti. Aklından grafik görüntüler geçerken nefesi boğazında düğümlendi. Eli vücudunda gezindi ve hareketsiz kaldı. Artık üzerinde ne bir üst ne de bir şort vardı. Geceliklerinden birini giymişti. Kaşları birbirine çarptı. Bu bir rüya mıydı? Parmakları bacaklarının arasına bastırdı ama yapışkan bir kalıntı yoktu. Temizdi ama hassas ve ağrılıydı. Neden hatırlamıyordu?

Yorganı arkaya attı ve banyoya girdi. Işığı açmadı ama Jesse'nin kapısına gitti ve içeri adım atmadan önce kulağını kapıya dayadı. Jesse'nin odası karanlıktı ama koridora açılan kapı açık olduğu için odanın boş olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak, üzerinde bir çeyreklik sektirebileceği kadar sıkı çarşaflar olan yatağa baktı.

Aklını kaçırdığından endişelenerek koridora girdi. Ebeveynlerinin evinin kapısı kapalıydı, bu da ebeveynlerinden birinin ya da her ikisinin de yattığını gösteriyordu. Saat kaçtı? Oturma ve yemek odası boştu ama tek bir lamba yanıyordu. Mikrodalganın üzerindeki rakamlara baktı ama arka bahçedeki tanıdık olmayan titrek bir ışık dikkatini dağıttı. Jesse ateş çukurunun yanında duruyordu. Camdan ona baktı, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu, avuçları endişeden nemlenmişti.

Sanki onu hissetmiş gibi, yarı yarıya döndü. Arkasındaki ateş yüzünden yüzünü göremiyordu ama eliyle onu dışarıya çağırdı.

Cevaplara ve onaylanmaya duyduğu ihtiyaç belirsizliğini bastırmadan önce tereddüt etti. Ona doğru ilerlerken sandaletlerini ayağına geçirdi. O yaklaşırken adam kolunu uzattı. Kadın hiç tereddüt etmeden kendini onun yanına bıraktı.

"Daha iyi hissediyor
musun?" diye sordu. Kadın
sertleşti. "Ben iyiyim."

Onun kolunu okşadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Uçurumun kenarında asılı kaldı, zihninin ona haykırdığı şeyin doğru olup olmadığını bilmek istiyordu ama bunu dile getirmedi. Bunun yerine, toparlandı

İnkâr şemsiyesinin altına girdi ve küçük ateşin alevlerinin onu hipnotize etmesine izin verdi. Jesse'nin gücünü ve sıcaklığını içine çekti. Aralarında bir şeylerin değişmesini istemiyordu. Bu tanıdık, rahat ve olması gereken bir şeydi. Diğer şeyler iç gıcıklayıcıydı ama her açıdan yanlıştı.

Ateşin içinde bir şey fark edince gözleri kısıldı. Bir adım öne çıktı. "Bir şey var..." Daha iyi bakınca sustu. Kalbi boğazında düğümlendi. "Bu benim üstüm ve şortum mu?"

"Ve iç çamaşırı," diye onayladı Jesse.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Neden yakıyorsun onu?" Gözleri mavi ve turuncu alev karışımıydı.

"Nedenini biliyorsun."

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, istemiyorum."

"Ne zaman o şortu ya da bluzu görsem aklıma Tucker geliyordu."

Nefesi kesildi. Yüzünün rengi soldu ve sallanmaya başladı.

"Hey." Jesse onun titreyen bedenini kendine doğru çekti. "İyi değilsin. olmalısın."

Kız daha konuşmadan, adam onu kucağına aldı ve eve doğru yürümeye başladı. "Annemle babama iyi hissetmediğini söyledim. Babamın vardiyası uzun sürdü,

O yüzden doğruca yatağa gitti. Annem çorba yaptı ve sonra yattı. Sadece ağrın mı var yoksa-"

"Onlara ne anlattın?" diye tısladı. "Ne hakkında?"

"Ne hakkında?" diye tiz bir sesle yankılandı. "Morarmış eklemlerin, duvarındaki delik, Tucker ve..." Aralarında olanları düşündükçe boğazı daralıyordu.

"Deliği görmediler. Yama yapana kadar önüne bir şey koydum. Elimi fark etmediler ve Tucker'ı duymaları için bir neden yok. Bildikleri kadarıyla seni okuldan eve getirdim ve sen de kendini iyi hissetmediğin için yattın."

Onu eve taşıdı ve mutfaka gidip ocağın başına geçmeden önce masaya oturttu. Sesi o kadar gerçekçi, o kadar kontrollü ve soğukkanlıydı ki, sanki öfkelenmesi ve bekâretini alması sıradan bir şeymiş gibi. Ne hissedeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu. Adam hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu, belki de değişmemişti?

Ona tavuk tortellini çorbası ve ekmek getirdi ve kendisi için de bir kase yaptı.

"Çay ister misin?" diye sordu.

"Su iyi," dedi beceriksizce ve adamın masaya koyduğu haplara baktı.
"Nedir bu?"

"İbuprofen."

Hapları yutarken yanakları kızardı. Yemek yemeye başladığında, tanıdık çevresini inceledi. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ama kendini farklı hissediyordu, sanki bir yıllığına Narnia'ya gitmiş ve bir saniye bile kaçırmadan geri dönmüş gibiydi. Ama onun istediği de buydu, değil mi? Her şeyin olması gerektiği gibi olmasını?

Jesse'ye baktı. Kan sıçramış tişörtünün yerini tertemiz beyaz bir tişört ve eşofman almıştı. Altın haçı sergileniyordu. İçine girerken ileri geri sallanışının anısı rahminin sıkışmasına neden oldu. Uyluklarını birbirine kenetledi ve bir ısırik almadan önce çorba kaşığına üfledi. Çok lezzetliydi. Öğle yemeğinden beri bir şey yememişti ve şimdi... Saate baktı. Saat neredeyse sekizdi.

"Başka bir şey ister misin?"

Jesse'ye odaklandığında onun çorbasını içine çektiğini fark etti. Ağzı seğirdi. "Hayır, teşekkür ederim. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Ona sıırttı. "Üzgünüm, açlıktan ölüyordum."

Adam onu alnından öpüp ayağa kalkarken kadın kaskatı kesildi. Buzdolabını karıştırırken gözleri onu mutfığa kadar takip etti. Bugün olanlara aktif olarak katılmamış olsaydı, herhangi bir şey olduğunu hissedemezdi. Hiçbir gariplik ya da gariplik yoktu. Jesse sevecen ağabeyliğine geri dönmüştü ve o da... Çorbasına baktı. Küçük kız kardeş rolünü oynamaya devam edecekti. Bu herkes için en iyisiydi.

"mi?"

Jesse'nin sorusu bulanık düşüncelerini yarıp geçince sarsıldı. "Hayır, bu harika. Sanırım hâlâ yorgunum."

Saçlarını geriye doğru tararken ona sempatik bir bakış attı. "Sana banyo yaptırmamı ister misin?"

O ve Lynne regl dönemleri hakkında açıkça konuştukları için bu soru bile sıra dışı değildi. Jesse onları şımartmayı ya da ped veya tampon almak için mağazaya gönderilmeyi umursamazken, babası bunu kesinlikle reddediyordu.

"Hayır, ben iyiyim. Bitirebildiğim kadarını bitirip ," dedi hafifçe.

"Tamam." Dışarıya baktı. "Yangına göz kulak olmalıyım."

"Evet, öyle yapıyorsun." Adam arkasını döndüğünde, "bir şey yaktın mı...?" diye sormadan önce tereddüt etti. Yine bir kız gibi kızardı

Bakire. O değildi. artık, Yani o olur var için olsun
geçmiş onun utancını.

Jesse kaşlarını kaldırdı. "mıydım?"

"Bilmiyorum." Göz temasını kesti ve ayağını sandalyesinin ayağına doladı. "Çarşaflarınız? Lekeli miydi?"

"Hayır."

Onun hareket ettiğini duymamıştı, bu yüzden çenesini kavrayan el için hazırlıklı değildi. Adam ona bakarken yüzünün pancar gibi kızardığını hissetti.

"kanı çıkardım," dedi alçak bir sesle ve kadının meme uçlarını sertleştirdi.

"Endişelenmene gerek yok."

"Beni sen giydirdin," diye fısıldadı.

"Annemin seni kontrol etmek isteyeceğini biliyordum. Seni çıplak bulamadı."

Onun açısından çok pratik ama "Beni temizledin."

Bakışları kadının ağzında sabitlendi. "Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu." Gözleri onunkilere dikildi. Kalp atışları hızlandı.

"Ateşle ilgilenmeden önce bana sormak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu nazikçe.

Kadın başını salladı. Adam arkasını dönmeden önce parmağı çenesinde gezindi. Çorbasına geri döndü ve kasesini lavaboya koymadan önce mekanik bir şekilde yemeğini yedi. Alışkanlık ona mutfağı temizletiyor ve bulaşıkları yıkıyordu. Dışarı baktı ve Jesse'nin dalgın dalgın ateşe baktığını gördü. Ne düşünüyordu acaba? Hayatı alt üst olmuş gibi mi hissediyordu, yoksa üvey kız kardeşinin bekaretini bozmak hiç yaşanmamış gibi unutacakları bir şey miydi? Gece geç saatlerde yaptığı ziyaretler gibi asla konuşmayacakları bir şey miydi?

Bir yandan dişlerini fırçalarken, bir yandan da banyoda ilişkilerine dair bir iz aradı ama her şey sıkıcı ve sıradan görünüyordu. Tucker'dan haber var mı diye bakmak için telefonunun yanında olmasını diledi. Jesse'nin Tucker'la kavga ettiği haberi çoktan çıkmış mıydı?

Doğum kontrol hapını yutana kadar gözleri fincan tabağı gibi açılmış bir şekilde aynaya baktı. Vay anasını. Bir yıl önce ağır ve ağrılı regl dönemini düzenlemek için doğum kontrol hapi almıştı. Asıl amacı için buna ihtiyaç duyacağı hiç aklına gelmemişti. Hamile kalma düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. O bir Hıristiyandı. Yaşamın kutsal olduğu ve her ne pahasına olursa olsun korunması ve muhafaza edilmesi gerektiği ona öğretilmişti. Kürtaja inanmıyordu, ama kazara hamile kalırsa

üvey kardeş, başka seçeneği kalmayacaktı... Safra yükseldi. Yatağa doğru sendelemeden önce ağzındaki tadı kovmak için gargara yaptı.

Yorganın altına girdi ve doldurulmuş uzun boynuzlu atını ağrıyan göğsüne bastırdı. Bugün pek çok aptalca karar vermişti. Sonuçları ağır oldu ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Ne yazık ki en kötüsü Tucker'ın başına gelmişti. Ona kızmış mıydı? Umarım çok kötü yaralanmamıştır. Ve bunun sonucunda bekâretini kaybetmişti. Düşündüğü adama değil, akla gelebilecek en beklenmedik kişiye. Endişe sancıları üzerine çökerken bile, Jesse'nin sancılar içindeki anıları dikkatini dağıtıyor ve vücudunun karıncalanmasına neden oluyordu.

Bu tür günahkâr düşünceleri aklından kovdu ve Tanrı'ya şükretti ki annesi ve babası öğleden sonra olanlardan habersizdi. Jesse'yle ileride birbirlerine karşı nasıl davranacakları konusunda endişelense de, uykunun çekiciliğine karşı koyamayacak kadar yorgundu. Yumuşak bir iç çekişle kendini unutkanlığa bıraktı.

CHAPTER 9

JESSE

JESSE, VIOLET'IN YATAĞININ YANINDA DURUYORDU. KALIN KIRPIKLERİ VIOLET'IN Yanakları ve ağzı hafifçe aralanmış, derin bir uykuda olduğunu belli ediyordu.

Onun kızıydı. Sonunda.

İlişkilerini tamamlamalarına yol açan garip olaylar dizisine hayret ederken saçlarını geriye doğru taradı. Antrenmanın ortasında takım arkadaşlarından biri ona Tucker'ın Violet'in bekâretini alıp grup arkadaşlarıyla paylaşmakla övündüğünü söyledi. Takımın geri kalanının onun bakışlarından kaçınma şekli, herkesin Tucker'ın yaydığı yalanları duyduğunu, ancak Reggie dışında kimsenin ona söylemeye cesaret edemediğini söyledi.

Sahadan gizlice çıkıp üniformasını değiştirmeyi ve eşyalarını arabaya atmayı hiç düşünmemişti. Tucker'ın Bronco'sunu fark etmesi ve yan tarafında iki kişi görmesi tamamen tesadüftü. Onlara doğru gitmeye başladığında bile arabanın arkasına geçmişlerdi. Beklediği son şey, Tucker'ın elini Violet'in pantolonuna sokmuş olmasıydı.

Yumruğunu Tucker'ın güzel yüzüne indirmekten büyük zevk almıştı. Violet onu durdurmasaydı, çıplak elleriyle onu öldürebilirdi. Tucker'ın playboy şöhretini biliyordu ve Tucker ona cinsel baskı yaparsa Violet'in ilişkiyi keseceğini düşünmekle hata etmişti. Violet'in onun bu yaklaşımını hoş karşılayacağı hiç aklına gelmemişti.

Öfkesi geri geldiğinde, onu sakinleştirmek için başparmağını Violet'in ağzına soktu. Kadın geri çekildi ama adam onu takip etti, ona alan bırakmak istemiyordu. O da

başparmağını dilinin üzerinde gezdirerek onu emmeye teşvik etti. Kız refleks olarak itaat ettiğinde, adam bir iniltiyi bastırdı ve yüzünü kızın yastığının üzerine yayılmış saçlarına gömdü.

Kendi payına düşen kızlarla takılmış ama hiçbirisiyle yatmamıştı. Yatmak istememişti. Kendini onun için saklıyordu. Aralarında konuşulmayan bir anlaşma olduğunu sanıyordu. Onu tüketen ihanet ve acı, bir daha asla yaşamak istemediği bir şeydi. Sakinleştirici bir nefes aldı ve onun tadına doyamadığı büyüleyici kokusuyla rahatladı. Tucker'ın elini önce onun pantolonuna sokmuş olması önemli değildi. Onun içine giren tek erkek oydu. Önemli olan tek şey buydu.

Bugün, Violet sonunda hamlesini yaptı. Onu öptü. Yüzündeki mahcup ifadeye bakılırsa bunu yapmak istememişti ama öptüğüne çok memnun olmuştu. O düşüncesizce öpücük öfkesini şehvete dönüştürmüştü. Keşke sessiz kalması için ona rüşvet vermek yerine içgüdüyle ya da arzuyla hareket ettiğini bilseydi. Tucker'dan öğrendiği hileleri onu manipüle etmek için kullandığını düşünerek kaba, sert ve haddini aşan bir tavır takınmıştı.

Violet acınası bir inilti çıkardı. Ona sokuldu, kötü bir rüya mı gördüğünü yoksa verdiği haplara rağmen acı mı çektiğini merak etti. İlk seferinde hak ettiği gibi nazik ve sevgi dolu bir deneyim yaşamadığı için bir an pişmanlık hissetti. Keşke onun bakire olduğunu bilseydi... Ama onu ve Tucker'ı suçüstü yakalamıştı, böyle söylese bile ona inanmazdı.

Önce kendini Tucker'a verdiğini varsayarsak ve ne kadar kaygan olduğunu düşünürsek, yavaş ve nazik olmak aklından geçen en uzak şeydi. Ve onun bakire olduğunu fark ettiğinde bile, kendini o kadar uzun süre inkâr etmişti ki, ihtiyacının gücünü zapt edememişti. Tucker'la uğraşmanın verdiği öfke hâlâ vücuduna pompalandığından, ilkel ve vahşi davranıyordu. Violet onun iddiasını uysalca kabul etmedi. Onunla savaştı. Heyecan verici, ufuk açıcı bir deneyim olmuştu. Romantik değildi ama mükemmeldi çünkü tüm uygarlıktan sıyrılmış olan onlardı. Violet bu zorluğun üstesinden geldi ve sonrasında da bedeniyle ona güvenerek onu orgazma ulaştırmasına izin verdi. Daha önce başka kızlar üzerinde pratik yaptığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Violet o kadar sert boşaldı ki kendinden geçti.

Ailelerinin yakında evde olacağını bildiğinden, onu temizledi ve giydirdi. Onu istediği gibi inceleyecek zamanı yoktu. Bunun yerine, çarşaflarını çıkarmadan önce onu yatağına yatırdı ve odasını yeniden düzenleyerek

Cevaplayamayacağı sorulara yol açacak bir delik. Yatak takımını yıkadıktan sonra Violet'i kontrol etti, bu da onun üzerinde mastürbasyon yapmasına neden oldu. Annem geldiğinde yüzünü bir bezle yeni temizlemişti.

"Sorun nedir?"

"Vi kendini iyi hissetmiyor," dedi alçak sesle ve Violet'in bu uygunsuz anda uyanmayacağını umdu.

Annesi yatağa yaklaşp Violet'in karmakarışık saçlarını geriye doğru tararken derisinden çıkacakmış gibi hissetti. Annesi elinin tersiyle Violet'in nemli alnına ve yanağına bastırırken Tanrı'ya dölünün her damlasını alması için dua etti.

Annem kaşlarını çatarak, "Ateşi var," dedi. "Bir şey içti mi?" "Hayır, uyumayı umuyordu."

"Çorba yapacağım," dedi annem.

Annesi kapıya doğru yürürken, elindeki bezle Violet'in yüzünü bir kez daha kendini alamadı. Kafasını kaldırdığında, annesinin kapının girişinde sevgiyle gülümseyerek onu izlediğini gördü.

"Sen çok iyi bir kardeşsin," demişti uzaklaşmadan önce.

Asla onun kardeşi olmak istememişti. Onu ilk gördüğü andan beri kaderinde daha fazlası olmak olduğunu biliyordu. Herkes yanlış anlıyordu, o değil.

Jesse doğruldu ve başparmağını Violet'in ağzından çekti. Ona iyileşmesi için zaman vermeye yemin etmişti ama kaya gibi sertti. Pantolonunu aşağı itti ve Violet'in elini tutup parmaklarını onun etrafında kıvırdı. Elini uzunluğu boyunca hareket ettirdi ve mutlak mutluluk içinde titredi. Küçük, ipeksi parmakları harika hissettiriyordu ve onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak kanını ısıtıyordu, uzun sürmedi.

Doruğa ulaştığında soluk soluğa başını geriye eğdi. Spermelerini kızın tenine yaydı ve dilini kızın ağzına sokarken yüzünü sabit tuttu. Kadın miyavladı ve kaçmaya çalıştı ama adam teslim olana kadar onu esir tuttu.

Kapalı kapıya baktı. Ailesinin onu kontrol etme ihtimali hâlâ vardı. Odasına girmek onun için çok riskliydi ama dayanamadı.

Kendini uzaklaştırdı ve ona hızlı bir öpücük verdi. Kadın kaşlarını çatı, yüzü tiksinti gibi görünen bir ifadeyle buruştu ve adama sırtını döndü. Adam geri adım atarken sırıttı.

Kız solgun, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde ateş çukurunun yanında ona katıldığında, adam onun sorularını hissetti ama kız bunları dile getirmedi. Dikkatli davranmak zorundaydı. Daha önce de yoldan çıkmışlardı. Buna ikinci kez izin vermeyecekti. Kampanyasına yarın başlayacak ve ona ilişkilerinin her zaman nasıl olması gerektiğini gösterecekti.

CHAPTER 10

VIOLET

VIOLET GÜN İŞİMDAN UYANDI. PARMAK UÇLARINDA BANYOYA GİRDİ VE Yatak odasından çıkmadan önce yüzünü ve dişlerini yıkadı. Yemek odasından gelen ışıltıyı görünce şaşırdı ve babasını masada oturmuş İncil okurken buldu.

"Hey, ufaklık. Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Öne doğru gelip sandalyenin arkalığını kavradığında kalbi kaçmıştı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Tanrı beni uyandırdı ve Söz'ü okumam gerektiğini söyledi." Açık İncil'e dokundu. "Annem dün kendini iyi hissetmediğini söyledi. Yatmadan önce seni kontrol ettim ama baygındın. Senin için dua ettim."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "İşe yaradı. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Lynne'in sandalyesini çekti. "Kahve?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır!"

Kıkırdadı. "Kakao o zaman."

Babası mutfığa giderken o da oturdu. Babası ona rahatlatıcı bir içecek hazırlarken ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı. İnsanların sadece ona bakarak büyük bir değişiklik olduğunu anlayabileceklerini düşünmüştü ama keskin gözlü babası bile bir şeylerin ters gittiğini düşünmüyor gibiydi. Bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Al bakalım."

Babası şekerlemelerle dolu bir kupayı koyduğunda sıırıttı. "Teşekkür ederim."

Babasının onu yakından izlediğini fark etmeden önce ağzına birkaç tane attı. Dondu kaldı.

"Ne?"

"Lynne bana kendini iyi hissetmediğini söylediğinde, başka bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

Nabızı atmaya başladı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Kahvesinden uzun bir nefes çekti. "Düşündüm de, belki, çocuk sorunları?"

Ellerini bardağın etrafına sardı ve titreyen şekerlemelere baktı.

"Vi?"

Onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı.

"Nadiren hastalanırsın. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Tucker'la ayrıldık," derken kendini duydu.

Kelimeler ağzından çıkana kadar bilinçli bir karar verdiğini fark etmemişti. Bu saatte kalkmasının başlıca nedeni olan yiyecek bir şeyler almanın ötesini düşünmemeye çalışıyordu. Görünüşe göre zihni o uyurken bazı kararlar almıştı.

Tucker, Jesse onu fena halde dövdüğü için ondan nefret etmese bile, dün olduğu kişi değildi. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Jesse kısmen haklıydı. Tucker ona cinsel baskı yapıyordu ve sonunda ona boyun eğecekti ve bu ona karşı derin duygular beslediği için olmayacaktı. Vücudunun ihtiyaçlarını gidermek için olacaktı. Artık Jesse onun için bunu yaptığına göre, bu çocukları dikkatini dağıtmak ya da bir çıkış yolu olarak kullanmasına gerek yoktu. Aylardır yaşadığı duygusal çalkantılar dünkü olaylarla silinip gitmişti. O artık yeni bir insandı ve resmen kadınlığa adım atmıştı.

"Ben de olabileceğini düşünmüştüm," dedi

babam. Kadın gözlerini kıstı.

"Gülümsüyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Kız bir şey söyleyemeden elini kaldırdı.

"Tucker'ın iyi bir çocuk olduğuna eminim ama sana davranış şeklini beğenmedim. Her zaman sanki onun malıymışsın gibi boynuna sarılırdı..."

Başını iki yana salladı. "Seninle ilgilenen ve sana saygı duyan bir adam istiyorsun. Tucker sadece kendini önemsiyordu. Sen daha iyisini yapabilirsin."

Şekerlemelerini sıcak kakaonun içine itti. "Bana ondan

neden ayrıldığını söylemek ister misin?" "Hayır."

"Belki de birileriyle çıkmaya ara vermelisin." Kız ona seviyeli bir bakış attığında, "Ya da kilisedeki çocuklardan biriyle çık, böylece bu kadar endişelenmeme gerek kalmaz" diye ekledi.

"Günaydın."

Jesse dağınık saçları ve buruşuk gömleğiyle yemek odasına girdiğinde başlarını çevirdiler. Jesse doğruca onun yanına geldi. Jesse onun yüzünü ellerinin arasına aldığımda midesi sıkıştı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu.

Babasının onları izlediğinin farkında olarak onun elini tuttu. "Ben iyiyim. Sadece açım."

Jesse başını salladı ve onu alnından öptü. "Sana bir şeyler hazırlayacağım." Babama doğru ilerledi ve sırtını sıvazladı. "Peki ya sen?"

"Ben yiyebilirim."

Erimiş şekerlemelerini kaşığıyla kesti, kakaoya batırdı ve ağzına attı.

"Vi erkeklerle sorunları olduğunu söyledi. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Babam sordu.

Jesse elinde bir yumurta kartonuyla açık buzdolabına doğru döndüğünde boğuldu.

"Çocuk sorunları mı?" diye yankılandı.

"Tucker'la işlerinin bittiğini söyledi."

"Baba!" diye bağırdı ve onun koluna vurdu.

"Ne? İyi haberi yayıyorum. Hepimiz endişelendik, özellikle de Jesse. Bize Tucker'ın geçmişinden bahsetmedi ama bahsetmesine gerek yoktu. Kötü haber olduğunu anlamak için tek yapmanız gereken çocuğa bakmaktır."

"Anladım!" dedi yüksek sesle. "Her şey bitti."

Tavana baktı ve "Teşekkürler İsa" diye mırıldandı.

Lynne geceliğinin üzerine bornozunun kuşağını bağlayarak belirlediğinde onu tekmelemeyi düşünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, dualarımızı kabul ettiği için Tanrı'ya şükrediyoruz," dedi babam.

O bir karşılık veremedi Lynne tıpkı Jesse'nin yaptığı gibi yüzünü kapattı.

"Nasıl hissediyorsun tatlım? Okuldan sonra evde kalman gerekiyor mu?"

"Hayır, normale döndüm. Sadece acıktım."

"Hallediyorum anne," diye seslendi Jesse.

Annem babama bir öpücük vermeden önce onun yanağını okşadı ve mutfğa doğru ilerledi. Bir fincan kahve alıp masaya oturmadan önce Jesse'ye sarıldı.

"Bizim için bir kutsal kitabın var mı Isaac?" Lynne sordu.

"İncil'imi açtığımda bunu gördüm." Babam sayfanın üzerine eğildi ve bir bölüme dokundu. "Vaiz 3: 1-8. Her şeyin bir zamanı, göklerin altında her faaliyetin bir mevsimi vardır: Doğmanın ve ölmenin bir zamanı, ekmenin ve sökmenin bir zamanı, öldürmenin ve iyileştirmenin bir zamanı, yıkmanın ve inşa etmenin bir zamanı..."

Babam hayatın sürekli değişen mevsimlerini anlatan bölümü okurken Lynne başını salladı.

"Yırtmanın da zamanı vardır, onarmanın da, sevmenin de zamanı vardır, nefret etmenin de, savaşın da zamanı vardır, barışın da." Babam sözlerini bitirdi ve altını çizdiği pasajı düşünürken başını yana eğdi. "Son zamanlarda kendi payıma düşen endişelerim ve iç savaşlarım oldu. Her zaman her sonucu kontrol etmeye ve olacağını düşündüğüm şeylere hazırlanmaya çalışıyorum."

Babası aniden ona sırtınca Violet hazırlıksız yakalandı.

"Ama endişelenmenize gerek yok. Tanrı dualarımı duydu ve onlara cevap verdi. Olmaması gereken şeylere Tanrı izin vermez."

Ağzı düştü. "Baba!"

"Bir şey mi kaçırdım?" Lynne kaşlarını kaldırarak sordu.

"Vi rock yıldızı özentisinden ayrıldı," diye paylaştı babam utanmaz bir sevinçle.

"Tatlım, dün bu yüzden mi kendini iyi hissetmiyordun?" Lynne masanın öbür ucuna uzanıp onun elini okşarken büyük bir sempatiyle sordu.

Jesse annemle onun önüne bir tabak krep koydu. "Sıcakken yeseniz iyi olur."

MAKYAJININ SON RÖTUŞLARINI YAPIYORDU KI JESSE

banyo kapısını iki kez çaldı. Kadın içeri girebileceğini söyleyemedi, adam içeri girdi ve onu şaşırttı.

"Okula gitmek istediğine emin misin?" diye sordu. "Evde kalıp dinlenmeyi tercih ediyorsan gitmek zorunda değilsin."

Çenesini kaldırdı. "Ben iyiyim."

Onun bakışlarını tuttu. "Bana rol yapmak zorunda değilsin. Dün seni incittiğimi biliyorum." Uzanıp hafifçe yan tarafını okşarken gözleri yüzünde gezindi. "Birden fazla şekilde. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Sertçe yutkundu, onun şefkati karşısında gözleri hafifçe yaşardı. "Ben gerçekten iyiyim."

Kadının gözlerinde gördüğü şey onu rahatlatmış olmalı ki başını salladı.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Onun ardından bakakaldı, kalbi kulaklarında gümbürdüyor, tüm sinir uçları uğulduyordu. Her şey aynıydı ama yine de... değildi. Olanları görmezden gelmiyordu ama ayrıntılarıyla da anlatmıyordu. Minnettar ve kafası karışık.

Odasına girdiğinde, nerede bıraktığını hatırlamadan önce otomatik olarak sırt çantasını aradı. Keşke bugün okulda nelerle karşılaşacağını bilseydi. Tucker'ın morarmış yüzünü göstermeyeceğinden şüpheleniyordu... Tabii Jesse'nin sebepsiz saldırısını okula bildirmeye karar vermediyse? Olanlara tanık olan biri var mıydı? Söylentiler dolaşıyor muydu? Tucker onunla iletişime geçmeye çalışmış mıydı?

Aklını kurcalayan sayısız soruyla birlikte koridora yöneldi. Annesi çoktan gitmişti ve mutfağı ve oturma odasını hızlıca taradıktan sonra Jesse'nin zaten SUV'de olduğu dışarıya yöneldi. Sırt çantası olmadan kendini çıplak ve garip hissederek ona doğru yürüdü.

Yolcu koltuğuna kaydı ve kemerini bağladı. Jesse country radyosunu açmıştı. Müziğin içinde kaybolmaya çalıştı ama günün getireceklerini tahmin ederken zihni fazlasıyla doluydu.

"Sırt çantan nerede?"

"Tucker'ın Bronco'sunun yan tarafındaydı. Umarım hâlâ park yerindedir," dedi tırnaklarını kapıya vurarak.

"Umarım biri teslim etmiştir."

"Evet."

"Tucker'dan ayrılıyor musun?" diye sormadan önce uzun bir duraklama oldu.

Sağ ayakkabısının burnu huzursuzca yere vurdu.

"Evet." "Bu çok iyi."

Onun detay vermesini bekledi, ama vermeyince konuyu takip etmedi. Onun yerine, "Başının belaya gireceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordu. "Ne için?"

Sonunda ona baktı. Beyaz bir gömlek ve kot pantolon giymiş, lacivert şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Zincirindeki altın haç göğsünde parlıyordu.

"Birine saldırdığın için," dedi sertçe. "Kavga ettiğin için takımdan atılabilirsin. Tucker'a yaptığın şey spordan tamamen men edilmene neden olabilir."

"Bir nedenim vardı."

Kadın gerildi ve elini yumruk haline getirerek ona sessizce, "Beni zorlamadı," diye hatırlattı.

Dün sergilediği öfkenin bir izi yüzünde belirirken, ona sert ve ısıltılı bir bakış fırlattı. "Yapma, Vi."

"Sadece dürüst davranıyorum! Eğer ofise çekilirsen..."

"Çekilmeyeceğim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Tucker bunu hak etmişti ve o da bunu biliyordu. Dün neden antrenmanı terk ettim sanıyorsun?"

Doğruldu, bu yeni bilgi onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Jesse'nin futbol antrenmanı ile meşgul olması gerekiyordu. Bu yüzden aklını kaçırmış ve Tucker'ın bu kadar rahat davranmasına izin vermişti. O kadar sarsılmıştı ki, Jesse'nin neden en başta onlara rastladığı aklına bile gelmemişti.

"Neden antrenmanı bıraktın?" diye sordu.

sıkıca tutarken ön kollarındaki kaslar esnedi. "Tucker'la bir alıp veremediğim vardı ama ikinizi bulduktan sonra onu neden aradığımın bir önemi kalmadı."

"Yani beni aramıyordun, onu arıyordun," diye açıklık getirdi.

"Evet."

"Ve beni onunla bulmayı beklemiyordunuz."

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı, çünkü saldırganlığı odaya yayılmıştı.

Ha

va. "Hayır."

Yani dün yaşananlar onun yüzünden değildi, çünkü o düşündüm. Jesse zaten Tucker'a antrenmanı terk edecek kadar kızgındı. Tucker'ı onu parmaklarken yakalamak Jesse'nin öfkesini tetiklemişti ve bu da davranışlarının arkasındaki itici güçtü. Jesse onları bulduğunda o uygunsuz pozisyonda olmasaydı, bugün hâlâ bakire olacaktı.

Kendini aniden hasta hissederek pencereden dışarı baktı ve okula vardıklarını görünce rahatladı. Park yerini taradı ama Tucker'ın Bronco'sundan hiçbir iz yoktu.

Kapısını iterek açtığında Jesse, "Seninle kayıp eşya bürosuna geleceğim," dedi.

Görünüşe göre sırt çantasını da görmemişti. Binalar kümesine doğru ilerlerken diğer öğrencilere baktı. Kimse onları işaret etmedi ya da ilginç bir dedikoduyu doğrulamak için yanlarına gelmedi. Arkadaşları onlara seslendiğinde, o ve Jesse ellerini kaldırarak onayladılar ama sohbet etmek için durmadılar. Yine her şey normal görünüyordu. Garip bir şekilde.

Sırt çantasının teslim edildiğine dair büyük umutları yoktu ama büyük bir rahatlama yaşadı, bir melek doğru şeyi yapmıştı. Hemen elini ön cebe daldırdı ve telefonunu bulduğunda sessiz bir teşekkür duası etti. Ofisten çıkarken mesajlarına göz attı ve sıra dışı bir şey görmeyince rahatladı. Bir mucize eseri, dün hayatında patlayan atom bombası başka kimse tarafından fark edilmemişti.

"Vi."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Jesse yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ne?"

"Tucker'dan haber var mı?"

"Hayır."

Jesse başını salladı. "Bu çok iyi."

Zil çaldığında onun kolunu sıktı. "Sonra görüşürüz."

Onun uzaklaşmasını izledi. Sadık Marissa onun yanında belirdi. Jesse dört ay önce Madyson'dan ayrıldıktan sonra kimseyle çıkmamıştı. Bir süredir bekârdı ve bu da pek çok spekülasyona ve dedikoduya neden olmuştu. Kızlar ona yaltaklanıyor, gözüne girmek için çırpınıyorlardı ama o onların cazibesine karşı bağışıklık kazanmış görünüyordu.

İlk dersine gitmek için ters yöne döndü. Göğsünün neden sıkıştığından ya da gözlerinin neden sulanmaya başladığından emin değildi. Gözünün kenarını sildi ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Her şey yolundaydı. Dün olanlar oldu. Geri alamazdı ve alabilseydi, alır mıydı? Kadınlığa geçiş eşliğini geçmişti. Bugün daha bilge ve daha olgundu.

Peki neden kendini bu kadar kayıp ve yalnız hissediyordu?

BİR YERDE YEMEK YEMEK İSTER MİSİN?

Jesse'nin mesajına iki dönem boyunca yanıt vermedi. Onunla arasına mesafe koyup koymaması gerektiğinden emin değildi. Her şeyi olağan karşılamıştı ama uyandığında hissettiği o sakın kabullenme duygusu azalmaya başlamıştı.

Arkadaşları etrafında konuşuyor ve gülüyorlardı ama o kendini kopuk hissediyordu, sanki normal frekansı kapalıydı. Jesse ve Tucker arasında olanlar hakkında hiçbir şey duymadıkları açıktı. Aksi takdirde onu bombardımana tutarlardı. Georgia teneffüste Tucker'ı sordu. Kavga ettiklerini ve mola verdiklerini söyledi. Arkadaşları sırtını sıvazladılar ve ona sempatik bir şekilde sarıldılar. Onlara içini dökme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, aralarından ayrılmak zorunda kaldı.

Bir sonraki dersinde, bir gün önce olduğu gibi hâlâ tuhaf bakışlarla karşılaştığını fark etti. Dikkatini ödevine verdi ve herkesin onun içini görebileceği paranoyasını görmezden gelmeye çalıştı. Violet Carr'ın dün bekâretini kaybettiğini bilen biri olsaydı, *kimse* ona dik dik bakmazdı. Aval aval bakarlardı. Ve eğer kime kaybettiğini bilselerdi...

"Emin misin?" diye fısıldadı biri. "Hayır. *Violet*?"

Arka sıralardan biri onun hakkında dedikodu yaparken sırtı gerildi. Telefonuna uzandı ve Jesse'nin kampüs dışında öğle yemeği davetini kabul etti. Buradan gitmesi gerekiyordu.

Zil çalar çalmaz kapıdan fırladı ve koşarak otoparka gitti. Jesse çoktan direksiyonun başına geçmişti. Aç değildi ama başka türlü hissettiği halde normal görünme çabası onu zorluyordu. Yanlışlıkla arkadaşlarına bir şey söyleyeceğinden korkuyordu ve bu bir kez oldu mu, geri dönüşü yoktu. Jesse'yle olmak daha iyiydi. En azından onunla rol yapmak zorunda değildi.

"Hey," dedi kız sırt çantasını yere atıp yolcu koltuğuna zıplarken.

"Hey," diye cevap verdi ve biraz temiz hava almak için camı indirdi. "Ne yemek istersin?"

"Ne olursa."

"Meksika?"

"Elbette," diye iç geçirdi.

"İyi misin?"

"Evet."

Jesse iyi bilinen bir taco restoranına uğradı. Menüyü inceledi ve Jesse sırtına dokunduğunda sarsıldı.

"Ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Tavuklu taco alabilir miyim ve buzdolabından buzlu çay alacağım."

Başını salladı ve oturmasını işaret ederek başını salladı. Parlak yuvarlak bir masaya oturmadan önce içkisini kaptı. Jesse iki tıknaz inşaat işçisinin arkasında duruyordu. Kendini Jesse'nin yapısını yetişkin adamlarla karşılaştırırken buldu. Jesse'nin geniş omuzları ve askeri duruşu onu on sekiz yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu. Ayrıca bu yaz kilisenin yeniden inşasına yardım ederken biraz kas yapmıştı. Bu işte yetenekliydi ve hafta sonları bir müteahhidin yanında çırak olarak çalışıyordu.

Gözleri adamın üzerinde gezindi, iyi oturmuş kot pantolonunu ve ince belini inceledi. Gözleri yukarı doğru hareket ettiğinde yakasının üzerinde bir şey fark etti. Oturduğu yerden yarı kalktı, elleriyle ağzını kapatarak adamın ensesinde bıraktığı çiziklere baktı. Gömleğini kaldırıp sırtını inceleme dürtüsü karşı konulmazdı.

Jesse tezgâha yaklaştığında kasiyer siyah şapkasını düzeltti ve kızardı. Jesse ona nazikçe gülümsedi ve sipariş verirken eliyle tahtayı işaret etti. Jesse iyi adam olmaya geri dönmüştü. İnsanlar için kapıları açık tutan ve her zaman yardım eli uzatmaya istekli olan yardımsever adam. Kimse onun patlamaya hazır bir öfkesi olduğuna inanmazdı, bir anda alevlenebilecek bir öfke. Onu yatağa sabitlerken bakışlarındaki açlığı düşünmek, bacaklarını birbirine kenetlemesine ve çekirdeği nabız gibi atarken yana doğru eğmesine neden oldu. Dün çok acımasızdı. Kararlı. Hâlâ bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Kadının üzerinde bunun hayal gücünün tuhaf bir ürünü olmadığını kanıtlayacak görünür bir iz yoktu ama adamın üzerindeki iz, giriştikleri yoğun savaşın reddedilemez bir kanıtıydı.

Jesse içkisini masaya koydu ve başını yana eğdi. "Ne?" Dudağını ısırdı ve ona oturmasını işaret ettikten sonra elini uzatıp nazikçe boynuna dokundu. İzi takip etti, Jesse'n bu iz için kan kaybettiğini biliyordu.

bugün hala orada.

"Boynunuz hakkında bir şey söyleyen oldu mu?"

"Hayır."

"İzler var," diye sinirli bir şekilde yutkundu, "izler."

Omuzlarını yuvarlarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sadece o değil."

"Özür dilerim."

"Bunu hak ettim."

Terleyen buzlu çay kutusundaki su damlacıklarını silkeledi. "Acımış olmalı."

"Buna değdi."

Kalbi boğazına düğümленirken gözlerini kaçırdı. "Vi."

İsteksizce ona baktı. "Tucker'dan

haber aldın mı?" Başını iki yana

salladı.

Başını salladı, görünüşe göre tatmin olmuştu.

"Ona mesaj atmayı düşünüyordum ama onunla yüze konuşmayı tercih ederim."

"O biliyor." "Yine

de."

Jesse tartışmak için ağzını açtı ama kasiyer onun adını söyledi. Violet başını iki yana salladı, kız Jesse'yle ilgilenip yiyeceklerini bir torbaya doldurdu. Jesse arkasını döndüğünde kapıya doğru yöneldi. Violet şaşırarak ayağa kalktı ve onu takip etti.

"Burada yiyeceğimizi sanıyordum."

"Daha iyi bir yer biliyorum," dedi.

Adamın okul civarında kalacağını sanıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, adam ıssız bir parka girmeden önce epey bir yol kat etti.

"Neredeyiz biz?"

"Buraya patikada koşmak için geldim."

Kaşlarını çattı. "Buraya ne zaman geliyorsun?"

"Öğle yemeği sırasında veya okuldan sonra biriyle eve bırakılırsanız.

Yolun dışında olduğu nadiren kalabalık oluyor."

Kocaman burritosunu uzatırken "Güzelmiş," dedi.

Sincapları, kuşları ve yanlarından geçen yalnız bir koşucuyu seyrederek dostça bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Yemeğini bitirdiğinde çöpünü plastik torbaya attı, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Yüzünü açık pencerelerinden gelen serin esintiye doğru kaldırdı ve uzun bir iç çekti.

Hayatının alt üst olduğunu düşünüyordu ama gerçekte ne değişmişti? O ve Jesse iyiydi. Arabadaki titreşimleri değerlendirdi ve

kötü bir şey tespit etmedi. Çıkmaya başladıklarında aralarında bir gerginlik olmuştu ama artık yoktu.

Tucker'dan hoşlanmıştı ama ondan ayrıldığı için üzülmemişti, bu da artık var olmayan bir kaşıntıyı kaşındığını doğruluyordu. Kaybettiği tek şey masumiyetiydi ve kızlar bunu her gün kaybediyordu. Üvey kardeşleri için değil ama bu gerçeği silmek mümkün değildi. Bir daha asla olmayacaktı, bu yüzden Jesse'yle seks yapmasıyla sonuçlanan talihsiz olaylar dizisinden yakınmanın bir anlamı yoktu. Geriye dönüp baktığında, ne istediğini bildiği ve deney yapabilecek yaşta olduğu konusunda ısrar etmesi Jesse'nin kontrolü kaybetmesine katkıda bulunmuştu. O kadar ileri gitmek istememişti. Belki de ona kontrolden çıkan bir ders vermek istemişti.

"Vi."

Gözleri hâlâ kapalıyken onun sesine doğru döndü. Beklediği son şey onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmekti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve oturduğu yerde doğruldu.

"Jesse, ne...?"

Ağzını hafifçe, alaycı bir şekilde onunkine değdirdi. Kadın gözlerini kırıştırdı, vücuduna yayılan sıcaklık karşısında şaşkın ve telaşlıydı.

"Düşünme," dedi onun dudaklarına karşı. "Sadece hisset." "Ama..."

Ağzını kendi ağzıyla kapatırken onun sözünü kesti. Düşünmek için hiç şansı yoktu. Adamın dudakları beynine kısa devre yaptırmıştı. Gece yarısı ziyaretleri sırasında üzerine gelen karıncalanma hissizliği onu yuttu. Jesse'nin felce verdiği yanıt öpücüğü derinleştirmek ve ürpertinin yerini kavurucu bir sıcaklığa bırakmak oldu. Zihinsel olarak olanlardan kopmaya çalıştı ama Jesse'nin uyandırdığı duygular buna izin vermedi. Onu içine çekti ve hislerle yıkadı. Kız inlediğinde, adam öpücüğü keserek onu şefkatle kucakladı.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Nefes almaya çalışırken onun bileğini kavradı. "Bunu biliyorum, ama yapamayız-"

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "İnkâr etmenin de kabullenmenin de bir zamanı vardır."

Babasının bu sabah paylaştığı kutsal yazıya getirdiği yorum kalbini hoplattı.

"Kısıtlama zamanı ve şımartma zamanı." Jesse onun ağzının kenarını öptü. "Bu bizim zamanımız, Violet. Düşünmeyi bırak ve *hisset*." Elini fırçaladı.

dudaklarını onunkilere değdirdi. "Aç ağzını."

Daha iyi düşünmeden önce dudaklarını ayırdı. Jesse ona fikrini değiştirmesi için zaman vermedi. Onun itaatkârlığından yararlandı ve dilini ağzına soktu, sonra ensesinden kavradı ve göğsüne koyduğu çırpınan elini görmezden gelerek onu konsolun üzerine çekti.

Onu, diğer her şeyin varlığını sona erdiren bir özümsemeyle öptü. Bir duygu girdabının içinde kaybolmuştu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Şefkat, arzu ve ondan ona sızan çaresiz bir aciliyet vardı.

Sonuçları ya da doğru ve yanlış düşünmek yoktu. Sadece artan bir arzu ve bu konuda bir şeyler yapmanın ezici ihtiyacı vardı.

Jesse nihayet uzaklaştığında, ona sarıldı çünkü kendini bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissediyordu. Nerede olduklarını hatırlaması bir saniyesini aldı, çünkü çevresiyle bağlantısını tamamen kaybetmişti.

Jesse onun gözlerini aradı ve kızarmış yanağını avuçladı. "Hissediyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkundu, başını salladı. Adam alnını onunkine dayamadan önce bir rahatlama parıltısı gördüğünü sandı.

"Okuldan sonra bizimle ilgileneceğim, tamam mı?"

Kadın cevap vermeyince, adam gerildi. Çenesini kavradı ve buğulu gözlerini aradı.

"Okuldan sonra," diye tekrarladı, öfkesi alevlenirken sesi düşüyordu. "Benimle misin?"

"Evet."

Geri çekilmeden önce ona sert bir öpücük verdi. "Düşünme."

Adam kontak anahtarını çevirdiğinde, kadın öne doğru baktı ve şaşkın bir şekilde emniyet kemerini bağladı. Şu anda düşünmek onu aşırıyordu.

Jesse hızla kampüse dönerken ikisi de tek kelime etmedi. Çoktan sınıfta olmaları gerektiğini gösteren ikinci zil çaldığında otoparka girdiler. Kız dışarı çıkıp sınıfa koşmaya hazırlanırken Jesse "Vi!" diye seslendi.

Onunla yüzleşmek için
döndü. "Benimle
misin?"

Yüzünde anlam veremediği garip bir ifade vardı ve geç kaldığı için bunu çözecek zamanı da yoktu.

"Evet," diye bağırdı kızgın bir şekilde, sonra da çekip gitti.

CHAPTER II

JESSE

"BU DOĞRU MU?"

Jesse defterinden başını kaldırdığında Blaine, Anton ve Brody'yi masasının önünde buldu. Ona dikkatle bakıyorlardı sanki... Doğruldu ve sandalyesinde geriye yaslanırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu doğru mu?"

"Tucker'ı dövdüğünü mü?" Blaine ağzından kaçırды ve Anton tarafından dirseklendi. Jesse gözlerini kıstı. "Bunu nereden duydun?"

"Tucker'ın grubundaki çocuklardan biri dün okuldan sonra otoparkta ona saldırdığını söyledi. Yaptın mı?"

Brody, Jesse'nin morarmış, şişmiş eklemelerine baktı ve "Kız kardeşim hakkında yaydığı kötü söylentileri duysaydım ben de öyle yapardım. Ben ve bazı çocuklar, doğru olup olmadığına bakmaksızın Tucker'ın kışına tekme basmayı düşünüyorduk."

"Bu doğru değil," diye tersledi Jesse.

"Öyle değil mi?" Blaine sordu ve Jesse yerine otururken bir adım geri çekildi. "Violet onunla hiç yatmadı." Onun Violet'e sahip çıkma anısı bekareti aletinin seğirmesine neden oldu. Hiçbiri ereksiyon olduğunu fark etmeden oturdu. "Ondan ayrılıyor."

"Onun hakkında söylediklerini duyduğu için mi?"

"Hayır," diye homurdandı ve onlara sert bir bakış fırlattı. "Onun bir pislik olduğu sonucuna kendi başına vardı. Tucker'ın onun hakkında söylediklerini duymasını istemiyorum. Bu onu sadece üzecektir."

"Bunu duymasını nasıl engelleyeceksin? Okulun her yerinde var."

"Gerçeği söyleyerek. Onunla yatmadı, Tucker da itibarını zedelemek için bu söylentiyi çıkardı. Bu kadar basit."

Anton ve Blaine, Brody'yi geride bırakarak haberi yaymak için ayrılmadan önce birbirlerine baktılar.

Brody, "Seninle gelmemi isteseydin arkanda olurdum," dedi.

"Biliyorum."

"Koç Rick öyle çekip gitmene çok kızdı." "Bu sabah ondan özür diledim."

"Ne kadar hasar verdiniz?"

Jesse ağrıyan elini esnetti. "Bu kadar yeter. Daha fazlasını yapmak istedim ama muhtemelen yapmasam daha iyi olacak. Yoksa hastanelik olurdu. Violet ya da başka bir kızla böyle aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşünecek."

Brody başını salladı. "Umarım Violet dersini almıştır ama içimde öyle bir his var. Bu eziklerde ne buluyor?"

Hiçbir fikri yoktu ama eğer bu konuda bir şey söyleyecek olsaydı, Tucker onun çıktığı son erkek olurdu.

Brody ona dünkü antrenmanda kaçırdıkları ve yaklaşan maçları hakkında bilgi verdikten sonra, dikkatlerini tahtaya çeken öğretmenleri tarafından sözü kesildi. Brody yerine otururken Jesse sandalyesine çöktü ve gözlerini saate dikti.

Neden onları okula geri getirmişti ki? Violet'i eve götürmeliydi. Ona düşünmesi için iki ders saati vermek tehlikeliydi. En son aynı fikirde olduklarını düşündüğünde, Violet Tobias'la çıkmaya başlamıştı. Bu sefer kenara çekilmeyecekti. Yapamazdı. Ona sahip olduktan sonra olmazdı. Onun içinde olduktan sonra olmazdı. Onun her şeyine sahip olmaya bu kadar yakinken olmazdı.

Kendini bir ipte yürüyormuş gibi hissediyordu. Çok güçlü yaklaşp onu korkutmaktan ya da ona çok fazla alan tanıyıp yoluna daha fazla engel çıkarmasına izin vermekten korkuyordu.

Dört ay boyunca onun akla gelebilecek en şaşırtıcı erkeklerle çıkmasını izlemek zorunda kalmıştı. Bunlar, diğer kızların sorgusuz sualsiz reddettiği, görünmez olanın varilinin dibiydi. Arkadaşları bile onun zevksizliğinden yakınıyor ve buna neden izin verdiğini soruyorlardı ama Violet kimsenin tavsiyesine kulak asmıyordu. Onunla görüşmenin zor olacağını biliyordu.

Tobias. Çok az şey biliyordu ki, o sadece bir ilkti ve Tucker ortaya çıkana kadar her adam giderek daha da kötüleşti.

Tucker, Violet'i onun önünde öpecek ve sevecek kadar cesur olan tek kişiydi. Bu manzara onu fiziksel olarak hasta etmişti. Tucker'ın bunu Violet'in bir şey yapıp yapmayacağını görmek için kasten yaptığından şüpheleniyordu. Yapmak istiyordu ama Violet'e kendisinden için daha fazla sebep vermek istemiyordu çünkü Violet bütün yaz boyunca bunu yapmıştı ve gerçekten mutlu görünüyordu. Aklını başında tutan tek şey, onun iffetli öpücüklerden öteye gitmeyeceğine inanmaktı.

Spordeki saldırganlığı artmıştı. Günlerini mümkün olduğunca çok aktiviteyle doldurmak için elinden geleni yaptı. Geceleri, yapabildiği tek şekilde iddiasını ortaya koyuyordu. Violet'in kendisine dokunduğu ya da o odasındaiken uyandığı anların bir tekrarı bile olmamıştı, gerçi bunun için elinden geleni yapmıştı.

Onu kontrol etme ihtiyacı için kemiriyordu. Onunla birlikte olduğunu söylemişti ama ya yine fikrini değiştirdiyse? Kalp atışları hızlanırken spor ayakkabılarını huzursuzca yerde sürükledi. O zaman tekrar değiştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Öğle yemeği için ona katılmış olması iyiye işaretti. Onu parkta öpmek hesaplanmış bir riskti. İlk başta şok olmuş ve direnmişti. Onu kendine çekmek için öpücüklerini hafif, neredeyse alaycı tuttu. Kızın karşılık vermesi uzun sürmedi ve sonra kontrolünü yıpratın o tatlı kabullenış geldi. Durmak zorundaydı, yoksa onu hemen arabaya götürebilirdi. Onun sersemlemiş zevk dolu bakışlarını sık sık görmek istiyordu.

Violet onu istiyordu, ama onu istemek istemiyordu. İlişkilerini platonik tutmak için elinden geleni yapmıştı ama dün adam bunu kırdı. Onun geri çekilmesine izin vermeyecekti. Aralarındaki kimyaya en az onun kadar kapılmıştı. Onu tensel bağlarla kendine zincirleyecek ve gizli tutmaya çalıştığı cinsel arzularını yerine getirecekti. İyi bir kız olmayı o kadar çok istiyordu ki ama değildi, tıpkı Violet'in sağlıklı görüntüsünün başka bir tarafı olduğu gibi. Violet'in kardeşi olduğu imajını yok etmeli ve kendisini bir erkek olarak görmesini sağlamalıydı. Taşıdığı unvan ne olursa olsun *onu* sevmesini sağlayacaktı.

Sekiz dakika kaldı.

Annem bir buçuk, belki iki saat içinde işini bitirdi. Babam bugün izinliydi ama kiliseden birine yardım edeceğini ve akşam yemeğine kadar dönmeyeceğini söyledi. Ev kalacaktı.

Violet ona dokunmasına izin verir miydi? Eğer ona kalçalarının arasında bir şans daha verirse, bunu boş harcamayacaktı.

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için şapkasını kaldırdı ve kadının iz bıraktığı ensesine dokundu. Dün gece aynada sırtının fotoğrafını çekmiş, kadının yarattığı ve çok yakında solacak olan kaotik desen karşısında büyülenmişti. Başka koşullar altında, soyunma odasında markalarını göstermeyi çok isterdi ama sözde bekarken dedikoduların yayılmasını göze alamazdı, bu yüzden gelecekte bu tür şeylere dikkat etmesi gerekecekti.

Ayağa kalkıp sırt çantasını bir omzuna asarken öğretmen ona baktı ama yorum yapmadı. Okulun bittiğini haber veren zil çalmadan önce kapıya giden yolu yarılamıştı. Blaine ona seslendi ama o durmadı. Kısa bir süre Violet'in sınıfına mı gitmesi yoksa arabanın yanında mı beklemesi gerektiğini tartıştı ama onu kaçırma riskini almak istemedi. Sonunda otoparka yöneldi.

Cipe yaslandı ve kalabalığın içinde Violet'i ya da son sınıftaki arkadaşlarını aradı. Dakikalar geçti. Tam ava çıkmak üzereydi ki Violet'in Lettie ile birlikte otoparktan geçtiğini gördü. Violet göz teması kurup ona gülümsediğinde korkuları buharlaştı. Violet arkadaşıyla vedalaşıp ona doğru ilerlerken kalbi kulaklarında gümürdedi.

Direksiyonun arkasına geçmeden önce Violet'in cipe binmesini bekledi. Violet ellerini kucağında kavuşturmuş, dümdüz önüne bakıyordu. *Gergin* olduğu sonucuna vardı ama bununla başa çıkabilirdi. Kaçmamış ya da başka bir inkâr nöbetine girmemişti. Ona gelmişti. Önemli olan tek şey buydu.

Adrenalin patlaması konsantre olmasını zorlaştırdı. *Lütfen annem ve babam evde olmasın, diye* sessizce dua etti. Garaj yoluna girdiğinde, ebeveynlerinin arabalarının olmadığından emin olmak için garajı açtı ve gitmiş olduklarını görünce bir teşekkür duası etti. Aptalca bir sırıtişla Violet'e döndü ama Violet çoktan yolcu kapısını kapatıp eve doğru ilerliyordu. Yol boyunca kafasından türlü türlü senaryolar geçirmiş ve ona tek bir kelime bile etmemişti.

Violet'in peşinden koştu ve onun koridorda ilerlediğini gördü. Yatak odasının açık kapısında durmadan önce gerçekten yalnız olduklarından emin olmak için kontrol etti. Dosyasını çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Masa. Kadının titreyen elleri ona dikkatli gerektiğini hatırlattı.

"Vi."

"Hmm?" "Bana

bak."

Kadın hareketsiz kaldı. Uzun sessizlik ve havayı dolduran ani gariplik onu hızla harekete geçirdi. Sırt çantasını yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Kadının yüzünü kavradı ve nazıkçe kaldırdı.

"Violet."

Kirpikleri kalktı ve gözlerinin yeşile döndüğü ortaya çıktı, bu da çelişkili hissettiğinin kesin bir işaretiydi. Eğildi ve alnını onunkine dayadı.

"Benim, Violet."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bu çok..." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Duymaya hazır olmadığı ifadeler boğazını tıkadı. Onları yuttu ve "Bana güveniyor musun?" diye mırıldandı.

Başını sallamadan önce gözlerini kırıştırdı, soru onu açıkça şaşırtmıştı. Alt kirpiklerinde bir damla gözyaşı süzüldü. Düşmeden önce onu fırçaladı. Sevinç gözyaşları olmadığı sürece gözyaşlarının burada yeri yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Biliyorum."

Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onun sarsıldığını hissetti ama ayrılmaya çalışmadı. Cesaretlenen adam öpücüğü derinleştirmek için başını eğdi. Kızın ağzı geçici olarak aralandığında, adam daveti hemen kabul etti. Kızın tadı sakız ve buzlu çay gibiydi. Alman çikolatalı kekinden bile daha bağımlılık yapıcıydı.

Onu duvara yasladı, elleri yüzünden saçlarına doğru kaydı. Başını istediği yöne çevirdi ve ağzını aldı.

"Beni geri öp," diye nefes aldı.

Kadın pasif bir şekilde onun istediğini yapmasına izin veriyordu ama adam onun aktif katılımını istiyordu. Hatta bunu talep ediyordu. Violet on dört yaşında tanıştığı o düşüncesiz vahşi çocuktan olgunlaşmıştı ama gerçek doğası hâlâ yüzeyin altında gizleniyordu. Onun sadece tatlı yanlarını istemiyordu. Kazanmak için her şeyi yapabilecek rekabetçi vahşiyi ve sırtını işaretleyen savaşıyı da istiyordu. Tanıştıkları anda onu utanmadan arkadaş olarak kabul eden savunmasız, yalnız kızı istiyordu. Ve kendine dokunan ve onunla birlikte mastürbasyon yapan kirli kızı istiyordu. Kız kendini tutuyordu ve o buna izin vermeyecekti.

Çenesine öpücükler kondurdu. "Bu nasıl bir his?" Adam kulak memesini emerken kadın sallanıyordu.

"Söyle bana," diye homurdandı ve onu aklından çıkarmak için kalçasını sıktı.

"İyi hissettiriyor," dedi o kadar sessizce ki, ona doğru bastırılmasaydı onu duyamayacaktı.

"Peki ya bu?"

Adam elini göğsüne koyduğunda, kadın kıpırdamadan durdu. "Bu nasıl bir his?" diye sordu.

"Um..."

Başparmağı göğüs ucuna dokunduğunda, kızın boğuk nefesi kulaklarına müzik gibi geldi.

"Bu sana kendini nasıl hissettiriyor,

Vi?" "Ateşli," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Peki ya bu?"

Kadının boynuna ıslak bir öpücük kondurdu ve vücudunun ellerinin altında titrediğini hissetti.

"Beni güçsüzleştiriyor," diye fısıldadı.

Bilmesi gereken tek şey buydu. Geri adım attı. Sinirleri hemen geri geldi ama savunmaya geçmesi için ona zaman vermedi. Çömeldi ve onu omzuna aldı.

"Jesse?"

Ona cevap vermedi çünkü onu yere atmamak ve içine girmemek için tüm disiplinini kullanıyordu.

Banyo kapısını kapattı. Ailesi eve geldiğinde yatak odasının kapısını kapalı görseydi, hiçbir şey düşünmezlerdi. Violet'in odasına gittiklerinde banyonun kapısını kapalı görürlerse, onun içeride olduğunu düşüneceklerdi. İhtiyaç duyarlarsa kendilerini toparlamaları için onlara birkaç dakika kazandıracaktı. Ayrıca onu yatağında istiyordu. Bu gece, sadece yapmak üzere oldukları şeyin anılarıyla değil, çarşaflarına sinmiş fiziksel kanıtlarla da uyuyacaktı. Sabırsızlanıyordu.

Onu yatağının kenarına oturttu. Kız ona baktı, belli ki emin değildi ama onun için mücadele ediyordu. Adam alçakgönüllülükle eğildi ve onu alnından öptü. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşi arayan bir çiçek gibi ona çevirdiğinde, kalbi eridi. Onun sert sırtını okşarken ve tamamen rahatlayana kadar yüzünün her santimini öperken vücudunun taleplerini görmezden geldi.

"Kollar yukarı," dedi sessizce.

Göz kapakları kalktı. İtaat etmeden önce yeşil gözleri bir an için onu inceledi. İçinden kopup gelen zafer duygusu ellerinin titremesine neden oldu. Gömleğinin alt kısmını kavradı ve kaldırarak her bir santimini ortaya çıkardı. Kızarmadan ve ellerini bebek mavisi satenle kaplı göğüslerini örtmek için kaldırmadan önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu.

"Hayır, bunu yapma," diye uyardı, parmaklarını birbirine geçirdi ve onu içine alabilmek için kollarını genişçe tuttu.

"Jesse!" diye itiraz etti, çıplak üst yarısını gizlemek için iki büklüm oldu.

Kızın vücudundan utandığına inanamıyordu. O muhteşimdi.

"Sanmıyorum," diye başladı.

Sinirlerini ve yükselen paniğini bastırmak için onu yatağa yatırdı ve duymak istemediği kelimeleri durdurmak için ağzını tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde, kız da onu sikişinin zonklamasına neden olan bir hararetle öptü. Endişesini cinsel saldırganlığa dönüştürüyordu ve bu onun için gayet iyiydi. Ama onun coşkusunun kendisi üzerindeki etkisini hafife almıştı. Onu ateşe veriyordu! Dudaklarını ayırdı ve kontrolün bir kısmını elinde tutabilmek için kadının vücudunda aşağı doğru hareket etti. Bunun uzun sürmesini istiyordu ve onun vücudunu incelemeye kararlıydı.

Onun cennet gibi kokusunu içine çekerek boynundan aşağıya doğru öptü. Dili köprücük kemiğinde gezinirken, kadın titredi ve sonra onun altında gevşedi. Göğüsleri o kadar hassastı ki, onları hafifçe okşamak bile kıvrınmasına ve soluk soluğa kalmasına neden oluyordu. Adam daha da aşağıya kayarak ellerini kızın yanlarında gezdirdiğinde aniden durdu ve yüzünü kızın titreyen karnına gömdü, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu.

Parmakları adamın saçlarına battı. "Jesse?"

Duyguları göğsünde kabardı ve gözlerini yaktı. Başını kaldırdı ve kadının vücudunun uzunluğuna baktı. Gözleri buluştuğunda, yüz ifadesi yumuşamadan önce kızın gözleri parladı. Adamın yanağını okşarken tek kelime etmedi. Ruhları birbiriyle yeniden hizalanırken zaman durdu. Bunun olması gerekiyordu. Bunun doğruluğunu hissediyor muydu? Sadece o ve kendisi vardı. Arzu onu gece gündüz rahatsız etse de bu sadece seks değildi. Aralarındaki bağ manyetikti, durdurulamaz bir güçtü. Kadın ay, adam da okyanustu; kadının itişine ve çekişine itaat ediyor, onu geri çekilmeye ya da kıyıya akın etmeye zorluyordu. Ona karşı savunmasızdı, bir anda yerine oturan bağın kölesiydi.

On dört. Kız onun her şeyiydi ama o da aynı şeyi hissediyor muydu? Başını çevirdi ve avucunu öptü. Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu, ona ne kadar taptığını gösterecekti. Hiç kimse onu ondan daha fazla sevemezdi. Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Saygılı keşfine devam etti. Dudakları karnının ipeksi teninde gezinirken, diliyle kalça kemiklerinin izini sürmeden önce küçük belini kavradı. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdiğinde nefes almayı bıraktı. Onunla uyumlu iç çamaşırları giydiğini keşfetmek ağzını sulandırdı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve pantolonunu çekiştirdiğinde, Violet kışını kaldırmadan önce tereddüt etti ve onu sürüklemesine izin verdi.

Yatağın ayak ucunda diz çöktü, Violet önünde uzanıyordu, üzerinde sadece bir sütyen ve külot vardı. Onu dün çıplak görmüştü ama hayranlıkla izleyememişti. Şimdi hayran olmuştu.

Tanrı onunla zaman geçirdi. Yüzü tek başına portre değerindeydi ama vücudu filmlerde, dergilerde ya da televizyonda gördüklerinin çok ötesindeydi. Hiçbir şey et ve kanla kıyaslanamazdı. Şimdi eline tam oturduğunu bildiği göğüsleri, küçük bir beli, geniş kalçaları ve bazı erkeklerin çok kalın olarak etiketleyeceği kalçaları vardı, ama o bunları seviyordu. Kadınsı, kaslı ve güçlüydüler. Teni hala yazdan kalma bronzluktaydı.

Adamın eli saten kaplı tümseğinin üzerinde gezinirken, kadın kalçalarını birbirine kenetledi. Adam baldırlarına masaj yaparken kalçalarının üst kısımlarını öpüp onları ayrılmaya ikna ederken dudakları titredi.

Bir yılı aşkın süredir bunun hayalini kuruyordu. Onun iç çamaşırlarıyla otuz bir çektikten ve geride bıraktıklarını yalayıp yutmaya çalıştıktan sonra, artık doğrudan kaynağından faydalanabilirdi. Yavaş gitmeye niyetliydi. Tadını çıkarmak ve baştan çıkarmak için, ama onun uyarılma kokusu salyalarının akmasına neden oldu.

"Hadi, bebeğim. Benim için bacaklarını aç. Seni tatmam gerek," dedi kısık sesle.

"Neyin tadına bakayım?" Violet dirseklerinin üzerinde durup aval aval ona bakarak sordu.

"İçinde olmasından hoşlandın mı?"

Adamın başparmağı kalçalarının arasına girdiğinde dudağını ısırdı. "Yaptın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ağzımı üzerinde da çok seveceksin." "Ne? Yok artık!"

Yatağa doğru kaymasını engellemek için onun belini kavradı. "İyi olacak, söz veriyorum."

"Bu iğrenç! Neden isteyesin ki...? Cevabım hayır!"

Kadın debelenmeye başlayınca, adamın titrek kontrolü kırıldı. Sırılsıklam iç çamaşırını çekerek aşağı indirdi ve çıkardı. Adam kadının bacaklarını ayırdığında kadın doğrulup oturdu, yanakları utanç ve öfkeyle kızarmıştı.

"Jesse, sakın-"

Ağzını onun üzerine koyduğunda sesi kesildi. Onun canlı tadı dilinde patladı. İç çamaşırını çalmakla kalçalarının arasında olmak, bir yemeğin tadına bakmak yerine tadını tarif eden biri gibiydi. Kıyaslanamazdı ve açlıktan ölüyordu. Kadının paniklemiş sesini ve başını itip omuzlarına vuran çırpınan ellerini görmezden geldi. Hiçbir yere gitmiyordu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, bu yüzden ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı ama kız boğuk bir çığlık atıp yatağa geri düştüğünde doğru yolda olduğunu anladı.

"Aman Tanrım, lütfen dur," diye yalvardı.

Durmaya hiç niyeti yoktu, Tanrı'nın istediği gibi sonunda doğrudan ondan nektar içerken değil. Kadının vücudunun inişli çıkışlı hareketlerinden büyülenmiş ve çıkardığı acı dolu, çaresiz seslere bayılmıştı. Kendini onun içinde boğdu ve huzursuz kalçalarına bindi.

Violet tehditler savurdu, yalvardı, sonra hıçkıra hıçkıra ağlayarak çarşaflarını çekiştirdi. Onun orgazmı ve kendisiyle savaşmasını izledi ama sonunda teslim olmaktan başka çaresi kalmadı. Doruğa , delici çığlığı kulak zarlarını acıttı. Kaygan duvarları kasıldığında, amına tutunacak bir şey vermek için parmağını içeri kaydırıldı.

Orgazmı geçtiğinde, adamın ağzından uzaklaşmak için yan dönmeye çalıştı ve zayıf, titrek elleriyle onu itti.

"Lütfen, Jesse. Daha fazla dayanamayacağım." "Neredeyse bitti," diye yatıştırdı.

Sonunda tatmin olduğu için değil, patlamaya hazır olduğu için durdu. Ayağa fırladı, gömleğini çıkardı, iç çamaşırını ve kot pantolonunu indirdi. Ayakkabılarını tekmeleyecek ya da pantolonundan çıkacak sabrı yoktu ama öne doğru eğildi ve kadının içine girdi. Adam onun dar kanalına girerken Violet inledi. Adam onu öperken gözleri parladı ve onu kendi tadına bakmaya zorladı. Arkasını dönmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"Mükemmelsin," diye nefes nefese kaldı. "Şimdiye kadar tattığım en iyi şey. Asla doyamayacağım."

Adam kendini kılıfına sokarken dişlerini gösterdi.

"Beni içinde hissetmek nasıl bir duygu?" dedi sertçe.

"İnanılmaz," diye nefes aldı, kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak onu daha da derine çekti ve ellerini üzerinde gezdirdi.

Sanki Vi ağzını sikinin üzerine koymuş gibi sarsıldı. "Vi, yapma..."

Coşkuyla akıttığı gözyaşlarından ıslanmış kirpiklerini kaldırarak ona baktı. "Yani sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum öyle mi?"

"Geleceğim."

Kız onun dudaklarını yaladı. "Öyleyse, gel."

Hepsi bu kadardı. Onun emriyle, sadece onun içinde olmanın şaşkınlığıyla döküldü. Violet'in üzerine yığıldı ve yüzünü çarşaflarına gömdü, uzun süre dayanamadığı için inledi. Ama Violet onun altındayken ve parmak uçları tenini okşarken gerçekten hayal kırıklığına uğramak zordu.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Neyi biliyor musun?" diye

mırıldandı. "İnsanların

ağızlarını..."

Kadının iç kasları sikinin etrafında çırpınırken, adam başını kaldırıp ona baktı. Gözleri orgazmdan cam gibiydi ve tüm yaptıklarına rağmen hâlâ biraz utanmış görünüyordu.

"Oral seks hakkında bir şey bilmiyor

muydun?" Başını salladı, gözleri

irileşmişti.

"Bunu sık sık yapacağız," dedi dudaklarını onunkilerin üzerinde

gezdirerek. "Öyle mi?"

Kadının gizlemeye çalıştığı hevesi fark eden adamın ağzı kıvrıldı. "Evet." Kız kıpırdandığında, adam kaşlarını kaldırdı. "Tekrar yapmamı ister misin?"

Yanaklarına renk gelmişti. "Hayır!" dedi kararlılıkla ama vücudu aksini söylüyordu.

Violet iyi bir kız değildi, Tanrı'ya şükür. Aleti yeniden canlanarak seğirdi.

"Jesse."

Kızın ses tonu, belirsizliğin geri geldiğini görmeden önce onu

uyardı. "Yapmalı mıyız bilmiyorum..."

"Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor mu?" diye araya

girdi. Gözlerini kırıştırdı. "I..."

"Bu bir evet ya da hayır cevabı."

Gözleri uzaklaştığında kalbi durdu.

"Violet." Dikkatini çekmek için yanağını avuçladı. "Sana yaptığım şeyden hoşlandığını söyle."

"İstiyorum, ama..."

Aynı fikirde olduklarını sanıyordu, ama o hâlâ içindeyken kadın ellerinden kayıp gidiyordu. Aralarındaki şeyin bir lanet değil, bir hediye olduğunu nasıl fark edememişti? İçgüdüsel olarak başka biriyle asla böyle olamayacağını biliyordu. O, onun için her şeydi. Neden bunu fark etmemişti? Onu kaybedeceği korkusu öfkesinin küllerini alevlendiriyordu.

"Şu anda herhangi bir karar vermek ya da aramızda olanları paylaşmak zorunda değiliz. Birbirimizi keşfetmek ve sadece olmak için zamanımız var." Onun gözlerini aradı. "Başka birine karşı da böyle hissettin mi?"

Kadın başını salladı. Adamın içinden geçen rahatlama, alnını onunkinin üzerine düşürmesine neden oldu. Bu konuda yalnız değildi. Sonsuza dek bağlanmaya hazır olmayabilirdi ama onu hayatına almaya istekliydi. Şimdilik önemli olan tek şey buydu. Her şey yerli yerine oturacaktı. Onu o kadar nazikçe saracaktı ki, çok geç olana kadar yakalandığını fark etmeyecekti.

"Sahip olduğumuz şey özeldir, hayatta bir kez gelir. Bunu görmezden gelmek suç olur."

Savunmasız ifadesi değişti, arsızlaştı. "Suç mu?"

Sütyenini çekiştirdi, böylece göğsü dışarı fırladı. "*Ciddi* bir suç."

Bu konu hakkında konuşmayı bırakmıştı. Yapacak çok daha önemli şeyler vardı, ihmal edilmiş göğüslerine saygı göstermek gibi. Etkileyici yüzü onu çok tahrik ediyordu. Adamın kendisine yaptıklarına verdiği tepkiyi gizleyemiyordu. Adam onun içinde sertleşti ve kısa süre sonra ona sürtünmeye başladı.

"Öp beni," diye emretti.

Ağzını onunkine bastırdı. Onun sert teşvikiyle daha cesur ve kendinden emin oldu. Dili adamın ağzına girdiğinde adam inledi.

"Evet, ben de bunu istiyorum. Ver onu bana."

Bu kez, yolun her adımında onunla birlikteydi. Havaya ter, seks ve kendine özgü menekşe ve gül karışımı kokusu sinmişti. Hızla onun ritmini yakaladı. Adam ona bakmak için başını kaldırdı. Saçları çarşafın üzerine yayılmıştı, iki eliyle ona tutunuyordu ve göğüsleri her hamlede zıplıyordu. Gözleri tekrar ela rengine dönüyordu. Tutkuyla kızarmıştı. Ona sımsıkı tutunmuştu.

sanki uçuruma atılmaktan korkuyormu  gibi. Ona korku, merak ve ihtiyaç karışımı bir duyguyla bakıyordu. Adam hepsinden zevk alıyordu.

Kendisinin yakla tı ını hissetti inde, klitorisini ovu turarak onun da kendisiyle birlikte gelmesini istedi.

"Bana bunun nasıl bir his olduğunu anlat," dedi dudaklarına karşı.

Gözlerini kırpı tırarak kapattı. "Bu..." Kalçaları adamın eline çarparken irkildi ve adamın pazularına yapı tı. "Sanki yapmazsam  lecekmi im gibi... Oh, Tanrım. *Jesse*."

Adını o tiz ses tonuyla söylemek ba ını d nd rm   t . "Tekrar söyle."

"Aman Tanrım."

"Benim adım," diye homurdandı ve ona istediğini vermek için bakımlarını durdurdu.

Gözleri açıldı, fırtınalı yeşil elayı kovalıyordu. "*Jesse*."

"*Jesse*, ne?" Bacaklarının arasındayken ve parmakları onun için olan balın içinde kayarken ona sata madan duramıyordu.

"İstiyorum..."

Cümlesini bitirme zahmetine katlanmadı ama adamın elini kenara itti ve onun yaptığı hareketi devraldı.

Fantezilerinden biri gözlerinin önünde canlanınca bir an için afalladı. "İ te benim kızım. Kendini bo alt."

"*Jesse*," diye nefes aldı sarsılmadan önce.

Kollarını ona sarıp bir gemi enkazından kurtarılan bir kazazede gibi titrerken, o sinir yı ınına doğru bastırarak doru a ulaşmasını uzattı. Bu sefer boşalması daha uzun sürdü. İyi bir tempo tutturdu ve sonunda orgazm olduğunda nefes nefese kalmıştı ve son derece memnundu. Kadının  zerine yı ıldı ama onu bo mamak için üst yarısını yana kaydırmayı ihmal etmedi.

İliklerine kadar doymu tu ve Violet'in de nihayet aynı dalga boyunda olduğunu hissediyordu. Onun altında tamamen rahatlamı tı, fiziksel efor a ırısı aktif zihnini sakinle tiriyordu.

İsteksizce saate bakana kadar birkaç dakika geçti. Lanet olsun. Günlerce böyle kalabilmeyi diliyordu ama hayat hâlâ akıp gidiyor, onları ileriye doğru itiyordu.

Kendini zorla kaldırıp yatağın üzerine diz   kt   nde, Violet ona  a kın bir bakış attı ve bu bakış, Violet'in bacaklarını kabaca açmasıyla   keye d n   t .

"*Jesse*!"

Kadının utanç dolu sesi adamın sırtına neden oldu ama gözleri kadından akan menideydi. İlkel bir içgüdüyle onu tekrar içeri itti ve tekrar dışarı döküldüğünde tenine yaydı. Onunla kaplanmasını istiyordu. Neyse ki kadın buna karşı koymadı. Adam pişmanlıkla saati tekrar fark edene kadar yarı indirilmiş göz kapaklarının altından onu izledi.

"Eğ r şanlıysak, annem eve gelmeden önce yaklaşık on dakikamız var," diye açıkladı.

"Ne?"

Kadın ayağa fırlayıp banyoya koştuğunda hiç şaşırmadı. Sonunda giysilerini çıkarıp yatağa uzandı. Duşta Violet'e katılmayı düşündü ama bundan hoşlanmayacağını hissetti. Gözlerini kapadı ve yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. Hayalleri sonunda gerçek oluyordu.

CHAPTER 12

VIOLET

3 GÜN SONRA

VIOLET GERİ DÖNMEYEN ÖNCE MAKYAJINA SON RÖTUŞLARI YAPTI.

banyo aynasındaki görüntüsüne bakmak için kalktı. Kilise için, normalde özel günler için ayırdığı bir elbise giymişti. Elbise babasının hoşuna gitmeyecek şekilde kalçasının ortasında bitiyordu ama uzunluğu uzun kolları ve mütevazı yakasıyla dengelenmişti. Katmanlı eteği salladı ve geçmişte kendisini aptal gibi hissettiren fırır detayına hayran kaldı. Ama son birkaç gündür zihniyeti değişmişti. Kadınlığının hiç bu kadar farkında olmamıştı ve hayatında ilk kez onu tamamen kucaklıyordu.

Annesi ve babasının on altıncı yaş gününde ona hediye ettiği kalp kolyeyi, yansımasına bakarken ince altın zincir boyunca ileri geri kaydırdı. Geçen hafta kiliseye bakire olarak gitmişti ve bu hafta, dört gün önce kabul edilen birinin sahip olması gerekenden daha fazla cinsel deneyimle dönmüştü. Ama Jesse sadece sporda ve akademide başarılı biri değildi. Gece ziyaretlerinden onun yüksek bir seks dürtüsüne sahip olduğunu biliyordu, ama fiziksel gerçeklik tamamen başka bir şeydi.

Cuma günü okula gittiklerinde, normal davranmak için elinden geleni yaptı. Marissa'nın tuhaf bakışını yakalayana kadar iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Jesse'ye veriyordu. Jesse'ye baktı ve onun konuşulanları dinlemediğini, tamamen kendisine odaklandığını gördü. Okul yolundaki öpüşme seansı kısa ve tatmin edici olmamıştı ve Jesse açıkça hâlâ bunun etkilerini hissediyordu. Onun ateşli bakışlarına bir kez bakmak, kızın utanç verici bir şekilde nemlenmesi için yeterli oldu. Onları ele verecekti! Derhal gruptan ayrıldı ve öğle yemeğine kadar ondan uzak durmayı başardı, o sırada Jesse onu boş bir sınıfa çekti.

"Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" diye sordu.

"Bence ortalık kadar birbirimizden uzak durmalıyız." Başını yana eğdi.

"Sakinleşmek mi?"

Adamın daha önceki bakışlarından bahsetmeye utanıyordu, bu yüzden önceki gün kendisine gösterdiği ilgiden dolayı ağrıyan sert meme uçlarını işaret etti. Aralarındaki bağ her zaman güçlüydü ama şimdi o kadar çığ ve hassas bir frekansa ayarlanmıştı ki, birbirlerinin yanında dokunmadan durmak zordu. Dün gece yemekte göz temasından özenle kaçındılar. Birlikte televizyon izlemek söz konusu bile değildi. Jesse babasıyla araba yolunda basket atarak enerji harcarken, o da aşırı uyarılmış duyularına bir mola vermek için yatak odasına gitti.

"Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu çok fazla." Bu çok hafif bir ifadeydi ama Jesse ona canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakarken bulabildiği en iyi şey buydu. Jesse'nin de onu çok istediği açık olmasaydı, onun bu sınırsız tepkisi utanç verici olurdu.

"Sonra seni yalnız bırakacağım," dedi

Jesse. Kız kaşlarını çatı. "Neyden sonra?"

Onu ağır bir şekilde okşamak için kapıcı dolabına itmiş. Bir noktada, elini onun üzerine koydu. Kız bunu çabuk kavradı. Çok geçmeden adam onu ağzına alması için yalvarmaya başladı. Dün onun üzerine inmesinden ne kadar zevk aldığını hatırlayarak, ona da aynı şeyi hissettirmek için can atıyordu.

Ne yapmasını istediğini fısıldadı ve öğle yemeğinin bittiğini gösteren zil sesi duyulduğunda amacına ulaştı. Yakalanma endişesine rağmen Jesse ışığı açarak onun yutkunmasını ve dökülenleri yalamasını izledi. Kız gitmeye çalıştığında, onu duvara yasladı ve sınıfa gitmesine izin vermeden önce başı dönene kadar Fransız öpücüğü verdi.

Jesse'nin o akşam bir futbol maçı vardı. Jesse bir takım arkadaşıyla eve dönerken, o da annesi ve babasıyla birlikte maça gidip geldi. Jesse maçtan sonra kafası güzel bir şekilde yatak odasına gelip onu öpmeye çalıştığında kız çığına döndü.

"Annem ve babam evdeyken bunu yapamazsın!" dedi skandalla.

"Tamam. Yarın."

Annesine kahvaltıda arabayla gezmeye gideceklerini ve sonra da arkadaşlarıyla buluşup sinemaya gideceklerini söyleyene kadar ne demek istediğini anlamamıştı. Annesi gülümsedi ve onlara iyi eğlenceler diledi.

"buluşuyoruz?" Violet yolcu koltuğuna tırmandığında sordu.

"Hiç kimse. Yalan
söyledim."

"Söyledin mi?

Neden?"

"Anneme gerçekten ne yapacağımızı söyleyemem."

Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. "Ne yapacağız şimdi?"

Gözleri ağır göz kapaklarının altında parlıyordu. "Sanırım öğreneceksin, değil mi?"

Jesse'nin yalanının bir kısmı doğrudu. Arabayla gezmeye çıktılar. Jesse'nin şehir sınırları dışına çıkması onu şaşırtmıştı. Jesse ehliyetini aldığı anda, yeni buldukları özgürlüğün tadını çıkararak neredeyse arabada yaşamaya başlamışlardı. Texas Hill Country'yi ve komşu şirin kasabaları baştan sona keşfetmişlerdi. Bu daha basit bir zamana geri dönmüştü. Öyle demiyordu ama evden ve sürekli keşfedilme korkusundan uzaklaştığı için rahatlamıştı. Dünyanın geri kalanından uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu fark etmemişti ama Jesse ona sormadan bunu sağladı.

Yaklaşık iki saatlik yolculuk boyunca çok az konuştu. Zihni hâlâ son birkaç gün içinde olanları ve sinir uçlarını tıngırdatan güçlü cinsel kimyayı işlemekte zorlanıyordu. Jesse arabayı güzel bir gölün kenarına çektiğinde çok şaşırdı ve arabanın bagajından kalın bir battaniye ve soğutucu çıkardığında çok sevindi. Birkaç ağacın gölgesinde piknik yaptılar. Battaniyenin üzerine uzanıp yemek yerken ve suya bakarken her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular.

Jesse'nin ona dokunması ve bir gece önce ondan esirgediği öpücük için yüzünü kaldırması kaçınılmaz görünüyordu. Onu battaniyeye yatırdı ve şehvete boğdu. Onu ya da kendini inkâr etme düşüncesi yoktu. Ona düşünmemesini söylemişti ama o . Bu düşünmenin ötesindeydi.

onu. Prensipleri ve adab-ı muaşeret duygusu, her şeyin önüne geçen bir tutkunun girdabında kaybolmuştu.

Jesse karşı konulmazdı. Eğlenceli, hoşgörülü, cömert, ısrarcı. Ona mümkün olduğunca çok zevk vermeye niyetli görünüyordu ve onun vücudundan acı verici bir şekilde büyülenmişti. Jesse'nin, onun kendisini keşfettiği kadar keşfetmesine izin vermeden önce iki kez boşalması gerekmesine rağmen, o da aynı şeyi hissetti. Gün çok çabuk geçmişti ve o daha ne olduğunu anlamadan eve doğru gidiyorlardı.

Akşam yemeği şehvet dolu bir sis içinde geçti, ama annesi kızarmış yanağını avuçlayıp "Biraz güneş almışsın gibi görünüyor. Bugün eğlendin mi?"

Jesse onun yerine "Bir sürü," diye cevap verdi.

Yüzünde geniş bir sırıtış olduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Onu masanın altından tekmeleme dürtüsüne direndi ve babasına bakmaktan kaçındı.

"Hangi filmi izledin?" Annem sordu.

Jesse'nin "Beklediğimizden daha fazla yol kat ettik. Göldeki yer çok güzeldi, sadece bir saat sonra ayrılmanın utanç verici olacağını düşündük, bu yüzden kaldık ve diğer planlarımızı iptal ettik."

Hem minnettar hem de onun tatlı dili karşısında şaşkıındı. Jesse ne zaman bu kadar usta bir yalancı olmuştu?

Sol tarafındaki kapı açılarak Violet'i hayal aleminden çıkardı. Jesse kilise için gri bir pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymiş halde banyoya girdi. Onu gördüğünde hareketsiz kaldı. Gözleri onun üzerinde gezinirken Violet sırtıttı ve tam etkisini görebilmesi için bir dönüş yaptı. Durduğunda Jesse'nin kapısını kapattığını ve kemerini çözmekte olduğunu gördü.

Yüzü kızarıırken bile kalbi haince bir beklentiyle yerinden fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?"

Yatak odasının güvenliğine doğru bir adım attı. "Sana söyledim; annem ve babam etraftayken hiçbir şey yapmayacağım!"

"Kahvaltı ediyorlar."

"Umurumda değil!" diye

tısladı.

Yatak odasının güvenliğine kaçmaya çalıştı, ancak adam bir kolunu onun ortasına doladı ve kapısını sıkıca kapatırken onu geri çekti.

"Jesse," diye inledi adam onu kendine doğru çevirip makyaj masasına yasladığında. "Yapamayız."

"Beni istemiyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Onu o kadar istiyordu ki, bu korkutuyordu. "Kiliseye gidiyoruz!"

"Senden istediğim bu değildi."

Çenesini kavradı, delici mavi gözleri midesini titretti. Sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi ona odaklanması heyecan verici ve sinir bozucuydu. Birlikte olduğu her kıza karşı bu kadar yoğun mu davranıyordu? Kıskançlık hissi ona çenesini adamın elinden çekip alma gücü verdi. Adam kaşlarını çatı ama geri adım atmadı.

"Beni istediğini söyle."

"İstiyorum, ama-"

Ona sert bir öpücük verdi. "Duymak istediğim tek şey bu, bebeğim."

Adamın birkaç kez söylediği bu sevgi sözcüğü dikkatini dağıtmıştı. Bunu ilk kez, bekâretini acımasızca aldığı için özür dilediği zaman duymuştu. Onun yumuşak ve şefkatli söyleyişine bayılmıştı. Bütün kız arkadaşlarına bebeğim mi demişti? O bunları düşünürken Jesse ayaklarının dibinde diz çöktü, elbisesini yukarı çekti ve onu iç çamaşırının üzerinden öptü. Ayak parmakları kıvrıldı ve arzu damarlarında dolaşırken kanı yoğunlaştı.

"Yapamazsın," diye .

"Yapabilirim," dedi ve bir çekişle iç çamaşırını ayak bileğindeki botlarına kadar indirdi. "Tut şunu."

Kız otomatik olarak itaat etti, eteğini onun yolundan çekerek geç de olsa kaçmaya çalıştı. "Anne ve baba..."

Bacaklarından birini omzuna atarken "Dolu mu?" dedi. "Olmak üzere olduğumuz gibi."

Kendini makyaj masasına yaslarken bile son bir direniş gösterdi. "Jesse, bence yapmamalıyız..."

"Şşş bebeğim, fazla zamanımız yok."

Adamın dili kıvrımlarında gezinirken ciğerleri sıkışmıştı. İki gün önce onun kendisini öpmesine izin vermemişti ve şimdi aileleri birkaç oda ona oral seks yapmasına izin veriyordu. Bu doğru değildi. Saygısızlıktı, ahlaksızlıktı, kötülüktü ve... Adamın dili klitorisinin üzerinde gezinirken bacakları titriyordu. Aynı zamanda akıl almaz derecede zevkliydi ve duramayacak kadar iyi hissettiriyordu.

"Ungh."

Kadın adamın ağzına doğru sallanırken boğuk bir ses çıktı. Hiç utangaçlık yoktu. Dün yaptıklarından sonra değil. Jesse onun tepkisini sevdiğini ve tutmasını istemediğini açıkça belirtti. Kadın

istese de yapamazdı. Onun içinde bir cehennemi körükledi. Sahip olduğunu bilmediği ihtiyaçlar ve asla tatmin edilemeyeceğinden endişe ettiğı ruhunun derinliklerindeki bir açlık.

Aşağı baktı ve Jesse'nin onu izlediğini gördü. Jesse'nin onun nefesindeki her kıpırtıyı, her kas seğirmesini kaydetmesi onu tedirgin etmişti. Şimdiden vücudu hakkında ondan çok daha fazla şey biliyordu. Onu neyin mağara yaptığını, neyin çıldırttığını, neyin hıçkırıklara boğduğunu. Onunla göz göze geldiğinde h   midesi bulanıyordu. Bir yanı h   bunu yaptıklarına inanamıyordu. Diğer yarısı ise sevinçten ağılıyordu.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve göz kapaklarının coşkuyla düştüğünü gördü. Onun için bu kadar az şeyin yeterli olması onu şaşırtmıştı. Doğuştan şehvetliydi. Çekinmeyen, utanmayan, memnun etmeye ve memnun edilmeye hevesli. Dört aydır bek r olması bir mucizeydi. Adam açlıktan ölüyordu ve kadın da bunun meyvelerini topluyordu.

Adamın saçlarını kavradı ve dünyasının paramparça olmasına hazırlanırken yüzünü parlak ışıklara doğru eğdi.

"Jesse!"

Jesse'nin yatak odasından gelen babasının öfkeli sesi onu o kadar korkuttu ki, Jesse onu sabitlemeseydi düşebilirdi.

"Isaac, Tanrı aşkına," diye itiraz etti Lynne. "Bütün mahalleyi uyandıracaksın. Sakin ol. Tüm gerçekleri bilmiyoruz. Bakalım ne diyecekler."

"Hiçbir şey söylemediler," diye karşılık verdi babam. "Ve ben de şu anda bu işin aslını öğrenmeye çalışıyorum."

Bacağını Jesse'nin omzundan çekti ve gözleri dehşetle bir halde geri çekildi. Aileleri bunu bilemezdi, değil mi? Jesse ayağı kalkıp kolunun tersiyle ağzının silerken, yatak odasının kapısının açıldığını duydular.

"Violet!"

Sıçradı ve babam girmeye çalışırsa diye aceleyle banyonun kapısını kilitledi. Sesi kızgın geliyordu. Ne halt olmuştu?

"Buradayım baba." İç çamaşırını bulmak için telaşla etrafına bakındı, yerden aldı ve üzerine geçirdi. "Giyiniyorum. Neler oluyor?"

"Jesse nerede?"

Yalan söylerken ona baktı. "Sanırım bir şey için dışarı çıktı." "Seni yemek odasında görmek istiyorum. Konuşmamız gerek."

Anne ve babalarının sesleri azalırken o ve Jesse birbirlerine baktılar.

"Biliyorlar," diye fısıldadı Violet ve şişmeye başladığını hissettiği boğazına dokundu.

Jesse düşünceli görünüyordu. Kemerini bağlarken, "Sanmıyorum," dedi.

Adamın umursamaz tavrına inanamıyordu. "Başka ne hakkında konuşuyor olabilirler ki? Babamın hayatımda hiç böyle bağırdığını duymadım!"

Jesse onun yüzünü sıktı. "Her neyse, bununla birlikte başa çıkacağız. İyi olacağız, söz veriyorum."

Onun sakın tavrı duygularının kontrolden çıkmasını engelledi. Derin, sakın bir nefes aldı ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Eğer babam yakınlıklarından şüphelenmiş olsaydı, zorla banyoya girip onları suçüstü yakalayabilirdi. Ama yapmamıştı. Belki de Jesse haklıydı ve bu başka bir şeydi. Bu zayıf umuda tutunarak, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Pencerenizden çıkıp ön kapıya geleceğim."

Kulağını yatak odasına açılan kapıya dayadı ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için içeri girdi. Jesse sessizce pencereyi açıp dışarı çıktığında kalbi boğazına düğümlenmişti. Hayatları bu hale mi gelmişti? Jesse'nin "Günaydın Bay Davidson" dediğini duyunca başını iki yana salladı ve koridora doğru yürümeye başladı.

Komşuları, "Jesse, en iyi Pazar kıyafetinle bitkilere bakarak ne yapıyorsun?" diye sorunca, kadın dönüp baktı.

Başka ne yanlış gidebilirdi ki? Jesse'nin cevabını duymak için biraz daha oyalanmak istedi ama ailesinin uzaktan gelen sesleri onu beklediklerini hatırlattı. Elleri titreyerek koridorda ilerlemeye başladı ve Jesse'nin acele etmesi için dua etti, böylece içine girdiği şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Yemek odasına girdiği anda anne ve babası sessizliğe gömüldü. Babasının yasaklayıcı ifadesi avuçlarını terletti. Annesi sıkıntılı görünüyordu.

" oluyor?" Violet sordu.

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Babam sordu.

Ellerini sıkmamak için kendini zor tuttu. Suçluluk duygusu ve panik zihnini bulandırıyor, düşünmesini zorlaştırıyordu. Babasını tutamıyordu.

korkutucu bir bakışla bakıyordu, bu yüzden yol göstermesi için Lynne'e baktı. "Hiçbir fikrim yok, ne...?"

"Az önce bir telefon aldık," dedi Lynne sessizce. "Tucker hastanede, Jesse'nin neden olduğu söylenen ciddi yaralanmalar nedeniyle tedavi görüyor. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Zihinsel olarak sarsıldı. "Tucker hastanede mi?"

"Evet," dedi babam sertçe. "Ve nedenini bilmek istiyorum. Jesse'nin Tucker'a böyle bir dayak atmasının tek nedeni sensin. Peki Vi, ne oldu?"

Düşüncesizce davranışı ona musallat olmak için geri dönüyordu. Bu, kimsenin yaptığıнын yanına kâr kalmayacağını kanıtıydı. Tucker'ın kendisine uygunsuz bir şekilde dokunmasına izin verdiğini ve Jesse'nin onları bu şekilde bulduğunu itiraf etmek zorunda kalacak mıydı? Ailesinin ne kadar üzüleceğini ve hayal kırıklığına uğrayacağını bilmek gözlerinin dolmasına neden oldu.

"Ah, tatlım," dedi Lynne sempatik bir sesle ve Violet'e doğru yürümeye başladı ama babası elini kaldırarak Lynne'i durdurdu.

"Cevaplara ihtiyacım var," dedi babam sertçe. "Size güvenmememiz için hiçbir neden göstermediğiniz için ikinize karşı hoşgörölü davrandık ama Jesse'nin birini hastanelik ettiğini söyleyen bir telefon alacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyor musunuz? Tucker saldırıdan dava açabilir!"

Yüzündeki kan çekildi.

"Neden ondan ayrıldın?" Babam sordu. "Sana bir şey mi yaptı? Jesse bu yüzden mi ona saldırdı?"

Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Jesse'nin ön kapıdan geçmesini istedi ve babası yumruğunu masaya vurup boş tabak ve bardakları sallayınca sarsıldı.

"O çocukla çıkmaya izin vermemem gerektiğini biliyordum. yerinde sorun vardı. kadar sağduyulu olduğunu sanıyordum. Şimdi, Jesse'nin senin adına araya girip onu öldüresiye dövdüğünü duydum. Bunun ne kadar ciddi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Jesse'yi bu hale getirecek ne oldu?"

Ön kapı açıldı. Jesse elleri cebinde içeri girdi. Bay Davidson'la yaşadığı zor durumdan sağ salim kurtulduğundan hiç şüphesi yoktu. Kimse Jesse'nin ahlaksız ya da kanunsuz bir şey yaptığından şüphelenmezdi, özellikle de bu kadar kusursuz giyinmişken. Jesse odayı iyi niyetli bir ifadeyle taradı ve bakışları kızın perişan yüzüne takılınca bu ifade kayboldu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Şu anda çok fazla," dedi babam kollarını göğsünde kavuşturarak.
"Açıklaman gereken çok şey var."

"Tamam, ne hakkında?" Jesse hiçbir rahatsızlık ya da suçluluk belirtisi göstermeden sordu.

"Tucker'ın hastaneye kaldırılmasından senin sorumlu olduğunu söyleyen telefon hakkında."

Jesse bir süre ona baktıktan sonra, "Hastaneye ne zaman gitti?" sordu.

"Bugün."

"Ne için?"

"Bir kafatası kırığı, kötü bir beyin sarsıntısı ve ona verdiğiniz birkaç hediye daha."

"Ama bu Çarşamba günü oldu. Tucker bu kadar kötü yaralandıysa, hastaneye gitmek için neden bu kadar bekledi?"

"Ağrı ve baş dönmesinin geçeceğini düşündü ama ailesi sonunda onu kontrol ettirmeye zorladı."

"O olacak mı?" Violet ellerini birbirine dolayarak sordu. "Buna henüz karar verilmedi," dedi babam sınırcasına. "Ve ikinizden de bilmek şey *neden* olmadığı." Babam Jesse'ye odaklandı.

"Kendini açıklamak ister misin?"

Jesse "Seninle yalnız konuşmak istiyorum" demeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Violet ona doğru bir adım attı ve bir şey söylemesini engellemek için elini uzattı.

"Dur orada," diye emretti babam ve ona sert bir bakış fırlattı. "Ya konuşmaya başla ya da odana git." Kaşlarını kaldırdı. "Ne olacak?"

Jesse'nin kendisine bakmasını, onlara söylemek üzere olduğu şey hakkında bir ipucu vermesini diledi ama bakışları babasından ayrılmadı. Neden ailesiyle yalnız konuşmak istiyordu ki? *Onlar* hakkında konuşarak işleri daha da kötüleştirmezdi, değil mi? Dikkatsizliği yüzünden Tucker'ın hastanelik olması yeterince kötüydü. Babasının Jesse'yi öptüğünü ve bunun da bekâretini kaybetmesine yol açtığını bilmesine gerek yoktu.

"Violet, git," dedi babam.

Bir süre daha oyalandı ama geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Jesse'nin anlatmaya karar verdiği hikâyeyle ya da gerçekte çelişme ihtimali olmadan hiçbir şey söyleyemezdi. Yatak odasına yürüdü, kapıyı kapattı ve pencereye baktı. Hayatında ilk kez kaçmayı düşündü,

Ama Jesse ailelerine her şeyi anlatmazsa bu kısa sürecek, utanç verici ve daha da suçlayıcı olacaktır.

Yatağına uzandı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. On dakika önce kendini dünyevi, olgun ve güçlü hissediyordu. Şimdi ise kendisini, Jesse'yi ve Tucker'ı bekleyen sonuçlardan dehşete düşmüştü.

Ya Tucker'ın beyninde kalıcı hasar oluştuysa? Kafasının betona çarptığı an gözünün önüne geldi. Jesse'nin verdiği hasara ilk elden tanık olmasına rağmen, iyi olduğundan emin olmak için Tucker'a mesaj bile atmamıştı. Tek endişesi okula döndüğünde ondan ayrılmaktı. Onun nesi vardı ki? Teknik olarak hâlâ onun kız arkadaşıydı ama yine de onu kontrol etmemiş ve o yaralarını sararken başka bir erkekle birlikte olmaya devam etmişti.

Tek savunması Jesse'yle aralarında geçenlerin Tucker'la olanları gölgede bırakacak kadar şok edici olduğuydu. O kadar ki, onu aklından tamamen çıkarmıştı. Tucker'ın bakış açısına göre, Jesse ona tahrik olmadan saldırmıştı. Kız istekliydi ve sonra aşırı korumacı ağabeyi onu feci şekilde dövmüştü. Eğer Tucker hikâyeyi kendi tarafından anlatırsa, annem ve babam Jesse'nin onu nasıl zor bir durumda bıraktığını öğreneceklerdi.

Karnı guruldadı. Ayağı fırladı ve kulağını yatak odasının kapısına dayadı ama hiçbir şey duyamadı. Jesse onlara ne anlatıyordu? Neden bu kadar uzun sürüyordu? Sessizlik neden bağırışlardan ve cam kırılmalarından daha uğursuzdu? Aileleri şokta mıydı? Bu yüzden mi tepkilerini duyamıyordu?

Bir şeyler yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşarak sırt çantasını düzenlemeye başladı ve o kadar dalmıştı ki kapının açıldığını duymadı.

"Violet?"

Döndüğünde Lynne'in kapıdan kafasını uzattığını gördü. "Kilise için hazır mısın?"

Lynne gülümseliyordu ama ağladığına dair bir işaret de yoktu. Lynne dehşete düşmüş, hayal kırıklığına uğramış ya da isyan etmiş gibi görünmüyordu, sadece yorgun görünüyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi?

"Evet, hazırım."

Annem koridora geri döndüğünde, banyodan Jesse'nin odasına doğru koştu ama Jesse orada değildi. Koridorda aceleyle ilerlediğinde oturma ve yemek odasının da boş olduğunu gördü. Bu *da* ne böyle?

"Bizi arabada bekliyorlar," dedi annem.

Soru sormak için ağzını açtı ama daha iyi düşündü ve sessiz kaldı. Önce Jesse'yle konuşması gerekiyordu. Merdivenlerden aşağı uçu ve babasını annesinin arabasının direksiyonunda gördü. Arka koltuğa geçip Jesse'ye baktı ama Jesse camdan dışarı bakıyordu ve az önce ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Emniyet kemerini bağladı ve birinin cezasını açıklamasını beklerken elini elbisesinin kıvrımlarında dolaştırdı.

Babam nihayet konuştuğunda kiliseden birkaç dakika uzaktaydılar.

"Tucker'ın ailesiyle temasa geçtik ve şükürler olsun ki uzun vadeli bir hasar olmayacak. Jesse özür dilemek için hastaneye gitmeyi teklif etti ama onu orada istemediler. Suç duyurusunda bulunmamaya karar verdiler." Babamın eli havayı kesti. "Bunların hiçbirisi iyi değil. Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir ve bu kadar ciddi bir konuda böyle bir telefonla gafil avlanmak bize haber verilmeliydi. İkinizden de daha iyisini beklerdim. Yaptıklarının cezası olarak Jesse futbolu bırakıyor."

Sesli bir şekilde nefesi kesildi. Futbol Jesse'nin en sevdiği spordu ve takımdaki en iyi oyuncularından biriydi. Geçen yıl ulusal şampiyonluğa ulaşmışlardı ve Jesse'nin onları tekrar şampiyonluğa taşıyacağına güveniyorlardı. Futbol Teksas'ta kutsaldı ve kilisenin sadece birkaç basamak altındaydı. Tepkisini öğrenmek için Jesse'ye baktı ama Jesse'nin yüzü hâlâ kapalı duruyordu.

"Jesse senin bu işe karışmadığını iddia ediyor."

Dikiz aynasına baktı. Babası güneş gözlüğü takmasına rağmen bakışlarının etkisini hissetti.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Buradaki ortak payda sensin ve Jesse'nin onunla dövüştüğü gün Tucker'dan ayrılıyor musun?" Babam başını salladı. "Randevu ayrıcalıklarını iptal ediyorum. Okul yılının geri kalanında biriyle çıkmaya izin yok. Ayrıca öngörülebilir bir gelecek için okuldan sonra ya da hafta sonları dışarı çıkmayacaksın."

Lynne konsolun karşısına uzandı ve babasının kolunu kavradı. "Isaac."

Babam direksiyona vurdu, belli ki hâlâ sinirliydi. "Hayır! Ona karşı hoşgörülü olmayacağım. Bunu zaten çok fazla yaptım ve bakın bizi nereye getirdi. Eğer Tucker'ın ailesi suç duyurusunda bulunmayı seçseydi, Jesse kız kardeşini birlikte olmaması gerektiğini bildiğim bir adama karşı savunma ihtiyacı hissettiği için onun geleceğini mahvedebilirdi! Violet da onun gibi olursa lanetleneneceğim."

Violet kaskatı kesildi. Onun adını söylememişti. Aslında hiç olmamıştı ama onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu - iki yaşındayken gecenin bir onu terk eden annesinden. Violet'in o anneye benzediğini düşünmek

Onları terk eden bencil kadının canı o kadar yanmıştı ki nefesi kesilmişti. Babasının yüzünün buruştuğunu görmemesi için yüzünü pencereye doğru çevirdi.

"Violet bir hata yaptı," dedi Lynne yüklü sessizliğin içinde. "Jesse de bir hata yaptı. Sır sakladıkları ve yanlış karar verdikleri için cezalandırılacaklar ve güvenimizi yeniden kazanmaları gerekecek. Tucker ve ailesinin bu kadar anlayışlı olması bir lütuf. Bu konuyu kapatalım."

Kilisenin önüne geldiklerinde kimse tek kelime etmedi. Violet arabadan indi ve değişken duygularını kontrol altına almak için kendine zaman tanımak amacıyla elbisesiyle oynadı. Lynne onun yanında durdu ve sabırla bekledi. Violet kiliseye doğru yürümeye başladığında Lynne onun sırtını okşadı. Merdivenleri çıkarken kimsenin gözleriyle karşılaşmadı ve eşikte durakladı, bu hafta yaptıklarından sonra kiliseye girmesine izin verilip verilmeyeceğinden emin değildi. Birkaç yüz yıl önce olsa taşlanarak öldürülürdü.

"Babanın söylediklerini ciddiye alma," diye mırıldandı Lynne, bir kolunu onun beline dolarken. "Üzgün ama bunu atlatacaktır. Hepimiz atlatacağız."

Boğazındaki yumruyu yuttu. Lynne'in sempatisini ya da ona olan inancını hak etmiyordu. Tucker buzdağının sadece görünen kısmıydı. Annesi Jesse'yle ne yaptıklarını bilseydi... Başını kaldırdı ve babasının bir sıranın yanında durduğunu, sanki biliyormuş gibi onu eşikte süzülürken izlediğini gördü... Aniden arkasını döndü ve boş sahneye bakarak yerine oturdu.

Lynne, babama katılmak üzere koridordan aşağı inerken, "İnançlı ol," diye teşvik etti.

Arkasından biri yaklaştı. Jesse konuşmasa da artan hisleri ona kim olduğunu söyledi. Soracak çok sorusu vardı ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Jesse'nin hangi hikâyeyi anlattığı gerçekten önemli miydi? Jesse onu bu işin dışında tutmaya çalışsa da babam suçlunun kendisi olduğunu biliyordu. En kötüsü de babamın haklı olmasıydı. Bu onun hatasıydı. Bunu daha sonra tartışacaklardı. Önce gülümsemeleri ve sevgi dolu, Hristiyan bir aile imajlarını korumaları gerekiyordu.

Kalabalığın arasından ilerledi ve anne babasının oturduğu sıraya karşıdan girdi. Jesse onun yanına yerleşti. Kendisini selamlayanlara başıyla selam verdi ve kendisini daha da kötü hissetmesine neden olan birkaç kucaklaşmadan kaçınamadı. Onun da kendilerinden biri olduğunu düşünüyorlardı. Hâlâ saf ve iyi olduğunu düşünüyorlardı ama değildi. Hem de hiç. Midesinin bulandığını hissetti.

"Bu mesaj bütün hafta aklımdaydı," diye söze başladı Pastör Sonny, ciddi bir ifadeyle cemaate bakarak. "Bir günahın hayatınızın gidişatını nasıl değiştirebileceği. Küçük bir günahın zarar vermeyeceğini, kimsenin bunu öğrenmeyeceğini varsayıyoruz ama hiçbir günah Tanrı'nın gözünden kaçmaz."

Papaz Sonny onunla göz teması kurarken Violet koltuğunda kambur durma isteğine direndi.

"Büyük Kral Davut'un yaşamını inceleyeceğiz. Çobanlıktan krallığa yükseldi ve güçlü bir savaşçı olarak selamlandı, ancak bir günahı Tanrı'nın onun için hazırladığı bereketi elinden aldı ve hayatının geri kalanının acı ve ihanetle dolu olmasına neden oldu." Papaz Sonny devam etmeden önce etkili olması için durakladı, "Tabii ki Bathsheba ile olan ilişkisinden bahsediyorum."

Violet, Kral Davut'un kötü şöhretli ilişkisinin öyküsünü biliyordu - sarayının çatısından güzel bir kadını yıkanırken nasıl gördüğünü ve yanına çağırdığını. Bathsheba hamile kaldığında, Kral Davut onu kendine almak için kocasını savaşta öldürttü.

"Bir günah," dedi Pastör Sonny sahnede düşünceli bir şekilde yürürken. "Zina çok önemli bir şey gibi görünmüyor ama bir çocuk doğduğunda Kral Davut çocuğu kocasınınmış gibi göstermeye çalıştı ve bu işe yaramayınca sadık askerini öldürdü." Papaz Sonny başını salladı. "İnsanlar bir günahın her zaman başka bir günaha yol açacağını anlamıyor. Bir kez o yola girdin mi, duramazsın. Farkına bile varmadan, kendi yarattığınız bir ağın içine hapsolursunuz. Kral Davut yanına kâr kaldığını sanıyordu ama Tanrı her şeyi gördü ve cezası çok ağır oldu."

Pastör Sonny, Kral Davut'un günahının pek çok sonucunu sıraladı; bunlardan biri de ilişki sırasında hamile kalan çocuğun ölümüydü. Ancak Violet'in kanını donduran, Davut'un çocukları Amnon ve üvey kız kardeşi Tamar arasındaki ensest ilişkinin trajik öyküsüydü. Amnon kız kardeşini öylesine saplantı haline getirmişti ki, kız kardeşinin kendisini beslemesi için hasta numarası yapmış ve sonra da ona tecavüz etmişti.

"Burada, on beşinci ayette Amnon'un Tamar'a sahip olduktan sonra, ondan bir zamanlar sevdiğinden daha çok nefret ettiği yazıyor." Papaz Sonny cemaatin bunu anlayabilmesi için durakladı. "Birini bu kadar çok istediğinizi, ona sahip olmak için her şeyi riske attığınızı, ancak her şeyi tüketen sevginizin sadece geçici bir şehvet olduğunu keşfettiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Amnon onu sadece ona sahip olamadığı için istedi ve kardeşi Avşalom onun intikamını almak için onu öldürdüğünde bu günahın bedelini hayatıyla ödedi."

Papaz Sonny parmağını kaldırdı.

"Kral Davut günahlarını oğullarına aktardı, onlar da bunları yansıttı ve büyüttü. Yanlış bir adımın kimseye zarar vermeyeceğini ve ortaya çıkarsak bunun sonuçlarıyla başa çıkabileceğimizi düşünürüz, ancak etkilenenin sadece biz olmadığımızı unuturuz. Seçimlerimizden en çok zarar görenler ailemiz, en çok sevdiklerimizdir. Kral Davut'un durumunda, bu nesilden nesile geçen bir lanetti. Ve bununla da kalmaz. Arkadaşlarımıza ve toplumumuza da yansır. Yaptığınız her şey önemlidir. Bence bunu aklımızda tutarsak, kendimizi ve değer verdiğimiz kişileri büyük bir kederden kurtarabiliriz."

Özüne kadar ikna olan Violet gözlerini kapattı. Jesse ile cinsel ilişkiye girdiklerinin ortaya çıkması ailelerini birçok açıdan yıkıma uğratacaktı. O ve Jesse kan kardeşi değillerdi ama öyle yetiştirilmişlerdi ve aileleri birbirlerini öyle görmelerini istiyordu. Seks işleri karmaşıktı, bu yüzden karma aileler ilk etapta bunun olmasını engelliyordu. Daha da kötüsü, aileleri evlilik öncesi sekse inanmıyordu.

Babası Jesse ile Tucker arasındaki kavgayı etkilediğinden şüphelendiği için ona ceza verirse, Jesse ile aralarında cinsel bir ilişki başlattığını öğrenirse ne yapardı? Jesse onu gece yarısı ziyaret ediyordu ama bunun ötesine hiç geçmemişti. Onu öpmüş ve sonra farkında olmadan deneyimli olduğu izlenimini vererek onunla alay etmiş, bu da onun kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Tucker ya da Jesse'nin ellerini pantolonuna sokmasına engel olmamıştı. Jesse onu yatağına yatırdığında ona karşı koymamıştı. Bir yanı bilmek ve deneyimlemek istiyordu ve sonrasını ya da gelecekteki komplikasyonları düşünmeden bunu yapmıştı. Ya onun cinsel pervasızlığı Kral David'in ailesini olduğu gibi onların ailesini de yok ederse? Gençken Lynne ve babasının ayrılacağından çok korkmuştu. Ya en büyük korkusunun gerçekleşmesine neden olduysa?

"Luka 8:17'de bütün sırların gün ışığına çıkarılacağı ve herkes tarafından bilineceği söylenir. Günahınızın yanınıza kâr kalacağını sanıyorsanız, inanın bana, kalmayacak. Yıllar, hatta on yıllar sürebilir ama yanlışlarınız ortaya çıkacak ve bunun bedelini şu ya da bu şekilde ödeyeceksiniz. Bu kaçınılmaz," dedi Pastör Sonny öyle bir inançla ki Violet dizlerinin üzerine çöküp tövbe etmek istedi.

Jesse ellerini onunkilerin üzerine koyana kadar ellerinin yumruk haline geldiğini fark etmedi. Geri çekildi ve Lynne'e yaklaşacaktı ama dikkatleri çekmek istemedi. Jesse, Lynne'in

ona bir daha böyle dokunamazlardı. Bu hafta yaptıklarını bir daha asla tekrarlayamazlardı. Kendini bildi bileli bir aile özlemi çekiyordu. Tanrı dualarını kabul etmiş ve ona özlemini duyduğu sevgi ve şefkati veren bir anne ve erkek kardeş vermişti. Onları kaybedemezdi.

Tam o anda dua etmeye başladı. *Tanrım, beni uygun gördüğün şekilde cezalandır, ama lütfen ailemi bir arada tut. Ailem benim seçimlerim yüzünden incinmeyi hak etmiyor. Yemin ederim hatalarımı düzelteceğim. Jesse ile ilişkiyi düzelteceğim. Bir daha asla ahlaksızca bir şey yapmayacağız. Lütfen zayıflıklarımı ve hatalarımı ortaya çıkarma. Daha iyisini yapacağım. Bunu düzeltmek için her şeyi yapacağım. Lütfen bana merhamet edin.*

Jesse sanki onun sıkıntısını hissetmiş gibi elinin tersiyle onun kalçasına dokundu. Bu kez kadın uzaklaştı. Tam tahmin ettiği gibi, Lynne ona baktı. Violet başını onun omzuna yasladı. Lynne onu azarlamadı ama yanağını okşayarak onu bir çocuk gibi rahatlattı. O anda kendini çocuk gibi hissetti. Bunalmış, utanmış ve birinin pisliğini temizlemesini dilemişti.

"Bazı insanlar günahlarını iyi bir şeye dönüştürmeye çalışır, ama günahla başlayan hiçbir şey Tanrı tarafından kutsanmaz. Her zaman başarısız olacaktır," diye gürledi Pastör Sonny.

Üvey kardeşiyle yatmanın uzun vadeli sonuçlarını düşünmemişti. Kendini cinsel keşfe, karanlık arzularını tatmin etmeye ve zevke kaptırmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Hayal mi görüyordu, yoksa Pastör Sonny birkaç kez doğrudan ona mı bakmıştı? Tanrı ona bu mesajın hangi kilise üyeleri için olduğunu seçme yeteneği mi vermişti? O kadar ağır bir şekilde azarlanmıştı ki, zar zor dik oturabiliyordu. Her nokta bir kırbaç gibi derinden kesiyordu. Tucker'ın hastanede olduğunu öğrenmesi ve bu mesaj arasında, Tanrı'nın hayatını mahvetmeden önce ona son bir uyarı verdiği daha açık olamazdı.

Amnon'un üvey kız kardeşine kavuştuktan sonra verdiği tepki zihninde tekrar tekrar canlandı. *Ondan bir zamanlar sevdiğinden daha çok nefret ediyordu.* Bir gün Jesse'nin onu hor görmesi ya da çıktığı diğer kızlara baktığı gibi ona bakması onu öldürecek. Daha önce onun kız kardeşiydi, bu da onu özel kılıyordu ama onunla yatarak diğerleri gibi olmuştu. Kolay, unutulabilir. Onunla çıkmasına ve kur yapmasına gerek kalmamıştı, doğrudan sekse yönelmişti. O da buna izin verdi. Ya Amnon gibi Jesse de onu tabu ve iç gıcıklayıcı olduğu için arzuladıysa ve bir kez doyuma ulaştığında...?

Karnına buz yayıldı. Kimse incinmeden bu işi bitirmek daha iyiydi. Şimdiden duyguları devreye girmişti, oysa bu onun için sadece seksle ilgili olabilirdi. Kız arkadaşları varken bile onun odasında otuz bir çekiyordu. Onlar onun için yeterli olmamıştı. Aşırı seks düşkünüydü. Belki de herhangi bir kız iş görürdü ve o sadece... müsaitti?

"Dua edelim," dedi Papaz Sonny.

Kalbi ağırlaştı, gözlerini kapattı. Papaz, Kral Davut'un hatalarından ders almalarını ve kendi hayatlarında daha iyisini yapmalarını umarak cemaat için dua ederken kucağına düşen gözyaşları fark edilmedi.

"VIOLET."

Sandalyesinde döndüğünde babasının yatak odasında dikildiğini gördü. Bütün gün tek kelime bile etmemişlerdi. Lynne akşam yemeği sırasında onları öğrencileriyle ilgili hikâyelerle eğlendirerek ortamı yumuşatmaya çalışmıştı. Violet ne yemeğin, ne arkadaşlığın ne de hikâyelerin tadını çıkarabilmişti ve odasına sığınmak için izin istemişti. Suçluluk duygusu omuzlarına ağır, boğucu bir kışlık palto gibi çökmüştü. Babasının ya da Jesse'nin gözlerinin içine bakamamıştı. Zamanı tersine çevirebilmeyi ve Tucker arabasına binmesi için ona baskı yapmaya çalıştığında ondan uzaklaşabilmeyi diledi. Doğru şeyi yapmak için çok fazla tehlike işareti ve kaçırılmış fırsat vardı. En başından durdurabilseydi hepsini büyük bir dertten kurtarabilirdi.

Zamanını odasını temizleyerek ve tüm sefahat izlerini ortadan kaldırarak geçirdi. Kıyafetlerini ve çarşaflarını yıkadı, süpürdü, düzenledi ve suçlayıcı metin mesajlarını sildi. Ayrıca Tucker'a mesaj atarak Jesse'yle olanlar için özür diledi ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Hararetli, uzun soluklu mesajına tek kelimelik bir cevap aldı: *Hayır*. Görünüşe göre ondan ayrılmasına gerek yoktu. Duygular karşılıklı gibi görünüyordu.

Babası onun odasına girdi ve yatağının kenarına oturdu. "Bugün sana çok sert davrandım."

Bakışlarını indirdi. "Bunu hak ettim."

"O telefon görüşmesi kötü bir şoktu. Tucker'ın iyi olacağına ve Jesse'nin bileğine hafifçe vurularak kurtulduğuna sevindim. Çok daha kötüsü olabilirdi."

Başını salladı.

"Jesse'nin bize her şeyi anlatmadığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, gerçeği kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ama bildiğim bir şey var. Senden başka hiçbir şey onun bu kadar aşırı tepki vermesine neden olamazdı. Senin için her şeyi yapardı, bu ona her şeye mal olsa bile. Bunu anlıyor musun, Vi? Jesse bugün sicilinde asla silinmeyecek bir şey olmasına çok yaklaştı. Artık yaptıklarının sonuçları var. Geleceğini karartabilecek sonuçlar."

Gözleri yaşlarla dolarken titrek bir sesle "Biliyorum," dedi.

Babam sert bir iç çekti. "Sadece... daha dikkatli ol. Atlamadan önce düşün. Tek istediğim bu. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını salladı ve ona gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Babam ayağa kalktı ve onun omzunu sıktı. "Yatağına git. Uzun bir gün oldu."

Adam odasından çıktıktan sonra banyoya girdi ve ilk kez Jesse'nin odasına açılan kapıyı kilitletiğinden emin oldu. Jesse ona iki kez yaklaşmıştı ama onu geri çevirmişti. Annesi ya da babasının konuştuklarını duyması riskini almak istemiyordu ve açıkçası söyleyecek bir şey de yoktu. Tucker'ı kimsenin öğrenmeyeceğinden çok emindi ama Papaz Sonny'nin dediği gibi, gerçek her zaman kendini gösterecekti.

Jesse'yle ilişkisini kimse öğrenemezdi. Eğer ortaya çıkarsa, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Babası birbirleriyle yattıklarını öğrenirse Jesse'yi öldürmezdi ama kendi çocuklarını savunmaları babasıyla Lynne'i birbirine düşürebilirdi. Ya da belki de hepsi sorunun kendisi olduğunu anlayacaktı. Tırnakları avuçlarının içine battı. Kimse şüphelenmeden bu işi hemen bitirmeliydiler. Belki de birbirlerini sevgili yerine arkadaş olarak görmeye geri dönebilirlerdi.

Dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlanırken gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Odasına geri döndüğünde durakladı. Aileleri yattıktan sonra Jesse'nin ona geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Sadece konuşmak için bile olsa bunun olmasına izin veremezdi.

Burnunu çekerek odasına açılan iki kapıyı da kilitledi. Babası acil bir durumda kapılarını açık bırakmalarını tembihlemişti. Bu farklı türden bir acil durumdu. Sınırların belirlenmesi gerekiyordu.

Yatağına tırmandı ve uyumak için kendini zorladı, ama Papaz Sonny'nin uyarıları onu dönüp durmaya zorladı. Banyonun ışığı saat on biri biraz geçiyordu. Kapının altındaki boşluktan bir gölgenin yaklaştığını gördü.

Sonra Jesse kapı kolunu ileri geri çevirirken keskin bir tıkırtı duyuldu. Bir duraklama oldu ve sonra daha fazla güç kullandıkça daha yüksek bir tıkırtı duyuldu. Jesse küfrederken kadın yorganı başına çekti.

"Vi!" diye tısladı.

Hareket etmedi. Birkaç dakika sonra yorganı indirdi ve banyonun ışığının kapalı olduğunu gördü. Bir nefes verdi, yan döndü ve yarın onları doğru yola sokacak bilgelik ve güç için dua etti.

CHAPTER 13

VIOLET

ERTESİ SABAH JESSE DIŞLERİNİ FIRÇALARKEN

geçici olarak banyo kapısını çaldı. Kadın cevap vermeyince kilitli kapıyı denedi.

"Violet?"

Cevap vermeyince bir gümbürtü duydu. Kapıya çarpanın adamın eli mi yoksa alnı mı olduğundan emin değildi.

"Violet."

Ses tonundaki hayal kırıklığına uğramış özlem gözlerini yaşarttı. Ağzını çalkaladı ve banyodaki işlerini hızla bitirdi. Yatak odasına gitmeden önce onun kapısının kilidini açtı ve kendi kapısını kilitledi.

Bütün gece ona ne söyleyeceğini prova etti. Onun nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dün kilisede de aynı vaazı dinlemişti. Paralellikleri görmeli ve aldıkları risklerin farkına varmalıydı - sadece kendi ilişkileri için değil, aileleri için de. Biraz düşündükten sonra onun da aynı sonuca varacağını umuyordu. Sonuç olarak, onu kaybetme riskini göze alamayacak kadar çok şey ifade ediyordu. Buna itiraz edemezdi.

Randevulaştıkça gardırobunun sınırlarını zorluyordu ama bugün kimseyi etkilemeye ya da memnun etmeye çalışmıyordu. Ne Jesse'yi, ne Tucker'ı, ne de başka bir erkeği. Kot pantolon ve bol bir bluz giydi, saçlarını at kuyruğu yaptı ve altın kalp küpeler taktı. Rahat, sade, hiç de seksi değildi. Sadece her şeyin seks araya girmeden önceki haline dönmesini istiyordu.

Yemek odasına girdiğinde annesiyle babasını yemek masasında ibadet ederken buldu. Bu genellikle hafta sonu yapılan bir şeydi, hafta içi değil. Annesi genellikle okula gitmek için acele ederdi ve izin günlerinde babam genellikle bir ev projesi üzerinde çalışır, balık tutar ya da kiliseye bir konuda yardım ederdi. Görünüşe göre, daha fazla hazır bulunmayı planlıyorlardı, bu da onun lehine işliyordu.

"Selam tatlım," diye selamladı annem.

Babasının yarım gülümsemesiyle rahatladı. Her şey affedilmişti. Bugün yeni bir gündü ve iyi seçimler yapmak için bir fırsattı. Kendine yulaf ezmesi yapmak için mutfağa gitti ve Jesse yanında belirdiğinde kaskatı kesildi.

"Günaydın."

Gözleri yukarı kaydı, adamın fırtına mavisini çarpıştı ve hızla başka tarafa baktı. "Günaydın. Kahvaltıda yulaf ezmesi ister misin?"

"Banyo tezgahının üzerinde bir şey unutmuşsun."

"Bunun için üzgünüm," dedi hafifçe. "Sonra alırım."

"Jesse," diye seslendi babam. "Bugün Koç Rick'le takımdan ayrılma konusunu konuşacak mısın?"

"Evet," dedi Jesse sert bir sesle.

Şaşkın bir duraklama oldu ve sonra annem sordu: "Bu konuda daha fazla konuşmamız gerekiyor mu oğlum?"

"Hayır," dedi Jesse ve topuklarının üzerinde dönüp ön kapıdan çıkarak hepsini şok etti.

Annem ve babam önce birbirlerine, sonra da Violet'e bakarak onun çıkışını izlediler. Jesse daha önce anne babasına hiç karşılık vermemiş ya da saygısızlık etmemişti. Sert ses tonu ve öfke gösterisi hiç ona göre değildi.

"Onunla konuşmalı mıyım?" Babam mırıldandı.

Lynne uzun bir iç geçirdi ve koltuğuna geri oturdu. "Doğru şeyi mi yapıyoruz? Bu onun son senesi. Onu futbolu bırakmaya zorlamak büyük bir ceza olur."

Babam parmaklarını masaya vurdu. "Yaptığının yanına kâr kalacağını düşünmesine izin veremeyiz."

"Tabii ki hayır ama takımı ulusal şampiyonaya katılabilir ve o da çok çalıştı."

"Dersini almasının tek yolu, verdiği bir şeyden vazgeçmesini sağlamaktır. Başka hiçbir şey gerçek bir ceza olmayacaktır."

karşı çıktı.

Violet oturma odasının penceresinden Jesse'nin basketbol topunu alıp garaj yolunda top sürmeye başlamasını izledi. Muhtemelen onunla futbolu bırakması hakkında konuşmak istediği için üzgün olduğunu düşündü. Bu büyük bir meseleydi. Tüm takımını hayal kırıklığına uğratiyordu. Herkes neden bıraktığını bilmek isteyecekti. Ne söyleyecekti ki? Omuzları çöktü. Onun hatası olan şeylerin hiç bitmeyen listesine eklenecek bir şey daha.

Asık suratla, çaydanlık çığlık attığında döndü ve yulafın üzerine sıcak su döküp esmer şeker ve süt ekledi. Masada oturmuş, anne ve babası Jesse için uygun cezanın ne olduğunu tartışırken onları sadece yarı yarıya dinliyordu. İçten içe başka bir şey bulacaklarını umuyordu ve babası ayak dirediğinde dehşetini gizleyemedi.

"Onu spor yapmaktan tamamen men etmedim, ki bunu . Futbolu bırakması ileride böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacaktır." Babam masadan kalkarken annem ona odaklandı. "Sen iyi misin?"

"Bunların hepsi benim suçum," dedi Violet ve kaşığını bıraktı, bir lokma daha alamadı.

Annem bunu inkar etmedi. "Bu dersleri daha sonra öğrenmektense şimdi öğrenmeniz ikiniz için de daha iyi olur." Annem onu çenesinin altına sıkıştırdı. "Bu şimdi büyük bir mesele gibi görünüyor. Dünyanın sonu gelmiş gibi görünebilir ama bir gün buna güleceksin." Violet ona kuşkululu bir bakış attığında Lynne'in dudakları kıvrıldı. "Yemin ederim güleceksin. Cezana gelince, okuldan sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkmak yok. Jesse, Koç Rick'le konuştuğundan sonra doğruca eve geleceksiniz."

"Evet, hanımefendi."

Violet ayrılma vakti gelene kadar yulaf ezmesiyle oyalandı. Ön kapıdan çıktığında Lynne'in araba yolunda Jesse ile konuştuğunu gördü. Jesse annesini dinlerken başını eğmiş ve başını sallıyordu. Violet yaklaşıırken, Lynne'in binebilmesi için cipin kilidini açtı ve Lynne yolcu koltuğunda kıpırdanırken sırt çantasını almak için eve girdi. Jesse direksiyona geçerken Lynne araba yolundan geri geri çıktı.

"Konuşmamız gerek," dedi motoru çalıştırırken.

Violet ellerini kalçalarının arasında kavuşturdu. "Seni futbolu bırakmaya zorladıkları için üzgünüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Belki babamla konuşursan onu ikna edebilirsin."

"Futbol umurumda değil. Ben bizi önemsiyorum," diye tersledi.

Kalbi küt atmaya başladı. "Biz iyiyiz."

"İyi miyiz?"

"Tabii ki."

Mahalleden geçerken bir dur işaretinde biraz fazla sert fren yaptı.

"Bu yüzden mi beni odanın dışında tutuyorsun? İyi olduğumuz için mi?"

Tucker'ın kışını tekmelediği gün sergilediği saldırganlıktan bir parça geri geliyor ve endişesini tavan yaptırıyordu.

"Sanırım," diye söze başladı, kot pantolonundaki hayali tüyleri temizlerken, "dün olanları göz önüne alırsak..." Neden bu kadar gergindi? Bu Jesse'ydi. Ona her şeyi anlatabilirdi. "Yaptığımız şey..." diye geveledi ve patladı, "Artık bunu yapamayız!"

Elleri direksiyon simidinde bükülürken kollarındaki damarlar belirginleşti. "Hayır."

Provasını yaptığı konuşmayı . "Ne demek *hayır*?"

Dar, parlayan mavi gözlerinden ona yakıcı bir bakış fırlattı. "Korktuğun ya da vicdan azabı çektiğin için bizi bitiremezsin."

"Vicdan azabı çekmiyorum," diye yalan söyledi. "Sadece fark ettim ki..." Ellerini yüzünde gezdirdi. "Ne düşünüyorduk ki? Sen benim *kardeşimsin*."

"Kan yok."

"Ama biz kardeş olarak yetiştirildik. Seni hiç başka bir şey olarak görmedim ta ki..." Başını çılgınca salladı ve iki elini trafik polisi gibi havaya kaldırdı. "Hayır. *Hayır!* Bu iş artık bitmeli. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydik."

Konsolun üzerinden uzandı ve onun kalçasını kavradı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Tucker'ı öğrendiklerinde annemle babamın yüzlerini gördün mü? Bizi öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini hayal edebiliyor musun?" Zihninde her türlü travmatik senaryo canlanırken sesi titriyordu. "Evlenmeden önce sekse bile inanmıyorlar ve biz..."

Onun dizini sıktı. "Sorun yok, Vi."

"Hayır, değil! Bu konuda hiçbir şey yolunda değil. Bu yanlış ve günah ama biz yine de yaptık! Annem ve babam bilselerdi *ölürlerdi!*"

"Annemle babamın nasıl hissedeceğine göre karar veremeyiz," dedi sert bir şekilde. "Kendi seçimlerimizi yapacak ve sonuçları ne olursa olsun kabul edecek yaşayız."

"Bunun sonuçlarına katlanmak istemiyorum," diye kekeleyerek adamın elini bacağından çekmeye çalıştı. "Ailemizin parçalanmasının sebebi ben olmayacağım. Bir sürü aptalca karar verdim ama bunu düzeltebilirim."

Kavrayışı sıkılaştı. "Düzeltilecek bir şey yok. Sen ve ben birlikte olmalıyız."

"Olacağız! Kardeş olarak, aile olarak, daha fazlası değil!" Elini tokatladı. "Bana böyle dokunamazsın! Bu uygunsuz!"

Sesi yükseliyordu. Histerikleşmeye başlamıştı. Duyguları vahşi, vahşi bir şeydi ve onu pençeleyerek saldırmasına neden oluyordu. Bu işin bitmesini, gömülmesini, sona ermesini istiyordu. Neden onunla tartışıyordu ki? İçten içe bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu biliyordu, sadece *şu anda* bitmesini istemiyordu. Ama bir noktada bitecekti, büyük olasılıkla doyumuna ulaştığında. Bu onun için yeni bir deneyimdi, bir kızın bir şeyleri bitirmesi. Sadece inatçı davranıyordu.

"Beni uzaklaştırmayı bırak," diye bağırdı.

"Seni itmiyorum. Sadece bana dokunmanı istemiyorum." "Dün amını yalıyordum ve bugün sana dokunamıyor muyum?"

Kaba dili bir tokat kadar şok ediciydi. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Benimle böyle konuşma."

"Senin içine girdikten sonra gerçekten kardeş gibi davranmaya devam edebileceğimizi mi düşünüyorsun? Yaptığımız onca şeyden sonra?"

"Evet!"

Ona inanmaz bir öfkeyle dolu bir bakış fırlattı. "Son birkaç gün senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Görünmez bir iğne kalbini delip geçti. Gölde geçirdikleri gün çok özeldi, neredeyse rüya gibi bir mükemmellikteydi. Bu anıya değer verecekti, özellikle de bunu asla tekrarlayamayacaklarını bildiği için.

Onun bacağını sıktı. "Vi."

Sertçe yutkundu. "Son birkaç gün güzeldi ama-"

"Güzel mi?"

Kısmen adamın kulakları sağır eden bağıırışı yüzünden, kısmen de "Canımı yakıyorsun" diye irkildi.

Elini bacağından çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Buna inanamıyorum."

"Futbolu bırakmak zorunda kalman yeterince kötü değil mi? Tucker'ın hastanelik olması? Bunun kaderinde olmadığına ikna olman için daha kaç işarete ihtiyacın var? Papaz Sonny'nin dünkü mesajını dinlemedin mi?"

"Duydum."

"Ve?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Ağzı sarktı. Kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyordu. Papaz Sonny'nin mesajı, görünüşte zararsız bir günahın nasıl büyük bir yıkıma yol açabileceğine dair bir uyarıydı. Ailesini riske atmak istemiyordu. Hiçbir şey böyle bir sonucu göze almaya değmezdi. Bunu göremiyor muydu?

Bu, düzenli olarak günaha düşkünlüğün insanı değiştirdiğinin, böylece başkalarının duygularını umursamadan sadece arzularını tatmin etmeyi önemseydiğinin kanıtı mıydı? Jesse o kadar ileri gitmiş miydi? Kararlılığı daha da sertleşti. Onları doğru yola sokacağına yemin etti ve onun inatçılığına bunu yapacaktı.

"İlişkimizin eski haline dönmesini istiyorum," dedi gergin sessizliğin içinde.

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Başka seçeneğin yok."

Göz ucuyla adamın başını kendisine doğru çevirdiğini gördü. Tek kelime etmedi. Söylemesine gerek yoktu. Bir bıçak ucu kadar keskin bakışları kızın üzerinde gezindi. Kadın yola dönmesi için ona eşiğindeyken, adam bunu yaptı.

"Beni Tucker'la yakalamasaydın bunlar olmazdı. Bizi buraya getiren bu domino etkisi başladı. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum ve bu yolda devam edersek olacak olan da bu. Annemle babamı zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." Gözleri yaşlarla dolarken hızla kırıştırdı. "Sen de benim için arkadaşlığımızı riske atamayacak kadar değerlisin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bunun hakkında konuşmayacağız. Sanki hiç yaşanmamış gibi olacak," dedi.

Adam kılını bile kıpırdatmadı ama öfkesinin gücü görünmez bir güç olarak kıza çarpıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Gelmeyen bir patlamaya hazırlandı. Birkaç dakika sonra koltuğuna yığıldı. Adamın değişken öfkesi sinirlerini bozuyordu. Çok kısa sürede çok değişmişti. Sabırlı, düşünceli, nazik ağabeyini geri istiyordu. Bu o değildi.

Her şeyin, saklayacak hiçbir şeyi olmadığı, kendini güvende ve temiz hissettiği ve ifşa olma tehdidinin olmadığı zamanlardaki haline dönmesini istiyordu. Bunun sonunun kötü olacağını biliyor olmalıydı. Bu bir tabuydu, skandaldı ve ortaya çıkarsa hayatları boyunca peşlerini bırakmayacaktı.

Kimse böyle bir yola girmelerini desteklemez. Arkadaşları bile dehşete düşerdi. Jesse uzun vadeli etkilerini düşünecek zamanı bulduğunda ona hak verecekti. Ama o zamana kadar araları gergin olacaktı. Onunla anlaşmazlık içinde olmaktan nefret ediyordu ama bu gerekliydi. Adam sağlıklı düşünemiyordu. Zihinlerini yeniden programlamak zaman alacaktı, böylece birbirlerini cinsel olarak görmeyeceklerdi. Geri dönüşü olmayan bir noktaya önce bunu şimdi bitirmek en iyisiydi.

Onu rahat bırakması gerektiğini bilmesine rağmen, "Tucker'ı dövdüğün gün hakkında annemle babama ne anlattın?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Tamamen uydurma."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Onlara gerçeği söylemediğin için teşekkür ederim." Ardından gelen sessizlik onu ürpertti. "Özür dilerim. Her şey için."

"Ben değilim."

Onun ne demek istediğinden emin değildi ama detay vermesini istemedi. Okula varmak rahatlatıcıydı. Arabayı park etmeden önce emniyet kemerini çözmüş ve sırt çantasını kucağına almıştı. Arabadan atladığında, onun veda ederken bir şeyler söylemesini bekledi ama söylemedi.

Bir grup arkadaşları birkaç araba ötedeydi. Marissa, Brody, Anton ve diğer birkaç kişiye kocaman bir gülümsemeyle yaklaştı, her şeyin normale dönmesi için kararlıydı.

"Selam," diye selamladı.

"Jesse nereye gidiyor?" Anton sordu.

Döndü. Adamın hemen arkasında olacağını düşünmüştü ama adam ters yönde, boş tarlada ilerliyordu. "Hiçbir fikrim yok."

"YARIN GÖRÜŞÜRÜZ," DEDI MARIE'YE, SONRA DA EVE DOĞRU YOLA KOYULDU.

SUV. Jesse çoktan direksiyonun başına geçmişti. Yolcu kapısını açtı ve "Koç Rick'le konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. ."

Görünüşe göre ruh hali düzelmemişti. Özür dileme ihtiyacı tekrar yükseldi ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Arabaya bindi ve emniyet kemerini bağladı. "Çok uzun sürmedi. Seni vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm."

"Onunla öğle yemeğinde konuştum."

Bu da okul bittikten birkaç dakika sonra neden trafikte süründüklerini açıklıyordu. "İyi misin?"

"Fark eder mi?" diye sordu test edercesine. "Evet. Tucker'a izin vermemiş olsaydım-"

"Onun hayatını kurtardın. Müdahale etmeseydin durmazdım." Bu onu biraz daha iyi hissettirdi. "Onun dışında kimseye söyledin mi? Koç Rick bıraktığını söyledi mi?"

"Hayır. Koç haberi antrenmanda verecek." "Ne sebep gösterdin?"

Omuz silkti. "Gerçek bu. Ailemin beni takımdan çıkarmasına neden olan bir hata yaptım. Bunu hak ettim."

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Jesse onu suçlamasa da bu, omuzlarındaki ezici ağırlığı ortadan kaldırmıyordu. Jesse onunla konuştuğu için minnettardı. Onu bütün gün görmemişti ve kendisinden kaçtığından şüpheleniyordu. Her ne kadar gizliden gizliye onun ortalıkta görünmemesine minnettar olsa da, bu durum kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

Her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapsa da, bunu pek başaramıyordu. Üç arkadaşı bir sorun olup olmadığını sordu. Georgia onun zayıf bahanesini kabul etmedi ve Tucker'la olan ilişkisinin durumu hakkında onu sorgulamaya başladı. Tucker'la ayrıldıklarını itiraf ettiğinde, gözyaşlarına boğulmaya başlayınca arkadaşları ona sarıldılar. Keşke ağlamasının gerçek sebebini bilselerdi.

Bilinçli bir düşünce olmadan Jesse'ye uzandı, kendini yakalamadan önce teselli arıyordu. Bu sabah ona kendisine dokunamayacağını söylemişti. Bu iki yönlü bir yoldu. Elini tutmak için bile olsa, aralarındaki şeyler hâlâ çok hamdı.

Eli yanan gözlerinin üzerinden geçti. İşler nasıl bu kadar çabuk rayından çıkmıştı? Birkaç gün içinde çok şey kaybetmiş gibi hissetti. Tucker'ı, Jesse'yi, masumiyetini, ailesinin saygı ve güvenini. Her şey inişli çıkışlı bir hız trenine dönüşmüştü ve şimdi dibe vurmuştu ve buradan nereye gideceğini bilmiyordu.

Bunun bu kadar dayanılmaz olacağını tahmin etmemişti. Doğru olanı yapmak neden bir parçasını öldürüyormuş gibi hissettiriyordu? Kendini tükenmiş, üzgün ve yalnız hissediyordu.

Jesse'yle ayrılığın garip ve öfkeli aşamasındaydılar. Gözleri kapalıyken bile onun içinde devam eden savaşı hissetti. Bunun nedeni ister kendisi olsun, ister takım arkadaşları ve takımın büyük bir kısmının

Okul yakında futbolu neden bıraktığı konusunda spekülasyon , emin değildi.

Cip yavaşladığında gözlerini açtı ve adam onu ilk öptüğü ıssız parka kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsunuz? Annem doğruca eve gitmemizi istedi."

"Okuldan sonra Koç'la konuşabileceğimi düşündü, yani zamanımız var."

Park etti, emniyet kemerini çözdü ve ona doğru döndü. "Konuşmamız gerek."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne hakkında?"

Gözleri kısıldı. "Sen ve ben hakkında."

"Konuşacak bir şey yok."

Öne doğru eğildi, gök mavisi gözleri parlayarak, "Bana verdiğin şeyi geri alamazsın Vi," dedi.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı.

"Hayır, değildi," diye kestirip attı. "Bu..." Aralarında eliyle işaret etti. "Bu bir hata değil. Hissedemiyor musun?"

"Neyi hissetmek?" diye sordu şaşkınlık numarası yaparak. Adam gerildi. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Bana karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davran."

"Ben öyle bir şey demedim. Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin."

Eğildi ve homurdandı: "İkimiz de beni bir süredir kardeşin olarak görmediğini biliyoruz."

Gece geç saatlerde yaptığı ziyaretleri kabul etmeye en çok bu kadar yaklaşmıştı. Karnındaki keleklerin ve sıcaklığın patlaması onu dehşete düşürdü. İlişkilerinin yanlış olduğunu ilan etmenin vücudunun ona karşı tepkisini bastırmak için yeterli olacağını düşünmüştü. Ama öyle olmadı. Zayıf ve hassas bedeni, sonuçlarını umursamadan ateşe geri atlamaya hevesliydi.

Kadın arkasını dönmeye çalıştığında Jesse yüzünü tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Çok uzun zamandır cehennemdeyim. Oraya geri dönemem." Alnını onunkine yasladı. "Beni seviyorsun, sadece bir kardeş olarak değil. Kabul et bunu."

Kalbi göğüs kafesine çarparken gözleri bütün gün uzak tuttuğu yaşlarla doldu. "Yapamayız."

"Yapabiliriz." Sesi amansız bir kararlılıkla titriyordu.

Derinlere dalmak istiyordu. Onun liderlik etmesine ve her şeyi halletmesine izin vermek istiyordu ama onun bunu düşünmediğini biliyordu. O an için şırmak sadece daha fazla kalp ağrısına yol açacaktı. "Jesse."

"Gerçekten birbirimize karşı hissettiklerimizin yok olacağını mı düşünüyorsun? Sadece öpüşmedik. Her santimini sahiplendim. Sen de en az benim kadar istedin. Hâlâ da istiyorsun."

Kızardı ve elini adamın göğsüne dayayarak nefes almak için bastırdı. "Önemli değil! Bu yanlış."

"Şunu söylemeyi kes. Bunda yanlış bir şey yok."

"Eğer bu çok *doğruysa*, annemle babama söylemeye hazır mısınız?" diye meydan okudu.

Onu gerçekten isteseydi, ailelerine bunun bir kaçamak değil, sürdürmek istediği gerçek, sevgi dolu bir ilişki olduğunu söylemeye istekli olurdu. Ondan böyle bir söz çıkmadı. Uzun sessizlik derin bir yara açtı ve düşündüğü her şeyi doğruladı. Ne kadar çelişkili hissettiği ya da ortaya çıkarsa bunun ailelerini mahvedeceği umurunda değildi. Amnon gibi o da sadece sekse odaklanmıştı ve ihtiyaçlarını giderene kadar durmayacaktı. Ayrıca ilişkilerini kirli bir sır olarak saklamakta bir sakınca görmüyordu. Neden? Uzun vadede en az zararı görsünler diye mi?

Ondan uzaklaştı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek kirlenmişlik ve kullanılmışlık duygularını bastırmaya çalıştı. Böyle bir ilişkiye girdiği için başına gelen buydu. Vücudu Jesse'nin ona yaptıklarından ne kadar zevk alırsa alsın, bu uzun sürmeyecekti. Sığır gibi hormonlarını dürttü ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Tanrı'ya bu kaygan yokuştan aşağı inmelerine engel olacağına dair söz verdi. Jesse zaten çok ileri gitmişti, bu yüzden ikisinin de iyiliği için bir tavır almak zorundaydı.

Ön camdan boş parka bakarak, "O kadar çok hata yaptım ki. Tucker'la yapılan hatalar. Seninle yaptığım hatalar her şeyi..." Sertçe yutkundu. "Zor. Bunun için özür dilerim. Bunu geri alamam ama şu andan itibaren doğru olanı yapabilirim. Sadece olanları unutmak istiyorum."

Göz ucuyla, adamın tamamen hareketsiz bir şekilde kendisine dönük oturduğunu gördü.

"Lütfen beni eve götür," dedi sessizce.

"Bu işi bitirebileceğini mi sanıyorsun?"

Kalbi göğsünde sıkışıp kalmış bir kuş gibi çarpmasına rağmen başını çevirip adamın bakışlarıyla buluştu. "Evet. Aynen böyle."

Yüzü boş kalsa da, gözlerinde ensesindeki ince tüyleri diken diken eden bir şey değişti. İçindeki her şey alarma geçti. İçgüdülerine uyararak emniyet kemerini çözdü ve kapıyı çekerek açtı.

ve tek bir hareketle cipten dışarı yuvarlandı. Dengesini sağlayamadan sendeledi ve kıpırdamayan Jesse'ye baktı. Kendini korkmuş, aptal ve aşırı tepkisinden dolayı utanmış hissederek ona ters ters baktı.

"Arabaya bin Vi," dedi soğuk bir sesle.

Jesse'ye her zaman güvenmişti ama hayatında ilk kez tereddüt etmişti. Kontrol onda gibi görünüyordu ama içinden bir ses arabaya geri dönerse az önce koyduğu tüm sınırları aşacağını söylüyordu. Bir parçasının bunu istemesinden utanıyordu. Onun içinde kaybolmak çok kolay olurdu ama yalnız kalma korkusu cinsel arzularından daha güçlüydü.

Kapıyı adamın suratına çarptı ve patıkaya yöneldi. İkisinin de serinlemeye ihtiyacı vardı. Adam arabada otururken o yürüyüşe çıkacak ve... Bir kapının kapandığını, SUV'un alarminin tanıdık bip sesini ve ona doğru koşan birinin sesini duyunca kaskatı kesildi.

Bir el kolunun üst kısmını sardı. "Violet."

Yüzünü ona döndü, parmak uçlarına basarken gözlerini kısarak güneşe baktı ve dişlerinin arasından, "Konuşmamız bitti. Söyleyeceğin hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Ben kararımı verdim. Bunu kabul etmek zorundasın."

Onun gözlerini aradı. "Son sözün bu mu?" "Evet!"

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Parkı görmek ister misin?"

Adamın ruh halinin bu kadar çabuk değişmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Ben... Sanırım biraz yürüyeceğim."

Ona kendisinden önce gelmesini işaret etti. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce bir süre ona baktı. Adamın tartışmaya devam etmesini bekliyordu ama adam ona alan açtı, kalabalık hissetmesin diye birkaç adım gerisinde durdu. Aralarında tek bir kelime bile geçmeden dakikalar geçtikten sonra kambur omuzları düştü.

Zorla geri püskürtmesi onu sinirlendirmişti. Hoşnutsuz, hatta kızgın olmak için haklı sebepleri vardı ama kararını nezaketle kabul etmesini bekliyordu. Her zaman çok yumuşak başlı, saygılı ve onun isteklerine boyun eğmeye istekli olmuştu ve şimdi... Şimdi, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu yeni bir ışık altında görüyordu. Düşünceli sinirliliği onu hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyordu. Bundan tahrik olmaması gerekiyordu ama tahrik olduğunu inkâr edemezdi. Onda yanlış olan bir şeyler vardı. Arabaya geri dönmesini emrettiğinde neden ıslandığının başka bir açıklaması yoktu. Bu Jesse'ydi, saçlarını ören, annesiyle babası kavga ettiğinde onu teselli eden ve ödevlerine yardım eden ağabeyi. O neden

onun kurnaz gülümsemesinin altındaki çeliği hiç fark etmemiş miydi? Neden aynı anda hem ondan etkileniyor hem de itiliyordu? Böyle olmazdı. Düşüncelerini arındırması gerekiyordu ama zihni, bastırmaya çalıştığı ama başarılı olamadığı grafik, uygunsuz fantezilerle dolup taşıyordu.

Neden hiç kimse günahın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğundan bahsetmemişti? Yasak olanı sadece bir kez içen birinin bağımlısı olabileceği bir uyuşturucuydu. Jesse kendini o kadar kaptırmıştı ki kendinde değildi. Gerçi bir süredir kendinde değildi. Jesse ondan çok daha uzun süredir sefahat havuzundan yudumluyordu. Onunla tekrar bir araya gelmek için can atan eski sevgilileriyle neler yaptığını kim bilebilirdi ki? Yakalanmamıştı, bu da onu bu noktaya kadar cesaretlendirmişti. Tucker tarafından ifşa edilmesi, her şeyin yanına kâr kalmayacağına dair bir uyandırma çağrısı olmalıydı. Jesse ihtiyacı olan şeyi neden başka bir kızdan almadı? Üvey kız kardeşiyle yatmak için neden bu kadar çok şeyi tehlikeye atmıştı?

Yokuş yukarı çıkarken baldırlarına kramp girdi. Nefes almak için yavaşladı ve daha fazla egzersiz yapması gerektiğini aklına not etti. Yol bazı ağaçların altından kıvrıldığında minnettar oldu. Gölgenin tadını çıkarmak için durakladığında, akan suyu duyunca başını eğdi.

"Patıkaya paralel uzanan bir dere var. Görmek ister misin?" Jesse sordu.

Kız başıyla onaylayınca, adam ağaçların arasından yolu gösterdi. İlerideki mavilik gözüne ilişince canlandı. Küçük bir açıklığa geldiklerinde ellerini kalçalarına koydu ve sakın manzarayı inceledi. Güneş ışığı hızla akan suyun yüzeyinde dans ediyordu.

"Buraya gelmeyi neden sevdiğinizi anlayabiliyorum. Burası çok güzel," dedi.

Bir an için gözlerini kapattı ve doğanın sıkıntılı düşüncelerini yatıştırmasına izin verdi. Keşke saati geri sarabilseydi. Her şeyin basit ve masum olduğu zamanları özliyordu ama bir yanı o günlerin geride kaldığını biliyordu. Havva gibi o da elmadan bir ısırik almıştı ve artık dünyayı sevimli, pastel tonlarda görmeye geri dönüş yoktu. Artık gökkuşağının her canlı tonunu görebiliyordu ve gölgelerdeki ayartmalar hakkında ilk elden bilgi sahibiydi. Yetişkin kararlarıyla birlikte ağır cezalar, komplikasyonlar ve imkânsız seçimler de geliyordu. Ama o üzerine düşeni yapıyor ve Tanrı'ya verdiği sözü tutuyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Yumuşak bir hava akımı onu uyaran tek şeydi. Gözlerini açtığında Jesse'yi karşısında buldu. Geriye doğru tökezlerken eli koruyucu bir hareketle havaya kalktı.

"Sen ne...?"

"Eski halimize geri dönemem."

Adamın düz konuşması kadının donup kalmasına neden oldu ama kalbinin davul gibi çarpmasına neden olan şey adamın gözlerindeki garip, kutsal olmayan parıltıydı.

"Patikaya geri dönmek istiyorum."

Ses tonundaki endişeyi o bile duyabiliyordu. Jesse'nin buna tek tepkisi onun geri çekilen adımlarına eşlik etmek oldu. Gözleri ona bir avmış gibi sabitlenmişti. Gözlerini kırpmıyordu bile.

Zihninin uzak bir köşesinde, adamın kararını kabul etmiş gibi yaptığını, böylece gardını indirip onu kimsenin karışmayacağı تنها bir yere getirdiğini fark etti. Yoldan epey uzaklaşmışlardı ve görünürde kimse yoktu.

"Geçen hafta benim için bir rüyaydı. Bekaretini almak ve sonra tamamen teslim olman, bana her şeyini vermen..." Bir eli yanında yumruk haline geldi. "Şimdi, olanları unutmak istediğini söylüyorsun ve benim de sana bir kız kardeş gibi davranmaya geri dönmem gerekiyor." Başını iki yana salladı. "Bu işler böyle yürümüyor, bebeğim."

"Eve gitmeliyiz. Annem ve babam..."

"O telefon gelene kadar her şey mükemmeldi," diye araya girdi Jesse, onun gergin konuşmasını duymazdan gelerek. "Futbolu bırakmak zorunda kalmam umurumda değil. Bu ona hak ettiği dayığı atmam için ödenecek küçük bir bedel."

"Tucker-"

Aralarındaki mesafeyi, kızın irkilerek bağırmasına neden olacak bir hızla kapattı. Onu bir ağaca yasladı ve eğilirken yüzünü kavradı, böylece göz göze geldiler.

"Onun adını son kez söylüyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onun hakkında bir şeyler duymaktan bıktım. Yaptığım şeyden pişman değilim. Yine olsa yine yapardım ama hasarın kalıcı olduğundan emin olana kadar durmazdım."

"Bunu kastetmiş olamazsın!"

"." Parmak eklemlerini kadının boğazının hassas çizgisinde gezdirdi. "Sana dokunmaya hakkı yoktu."

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, sadece ince bir mavi halka vardı. Kaçması, dövüşmesi ya da avazı çıktığı kadar bağırması gerekiyordu ama Jesse ile arkasındaki devasa ağaç arasında sıkışıp kalmasına neden olan garip bir felce kilitlenmişti.

"karşı bir şey hissetmediğini söyleyemezsin. Sana inanmam."

Parmak eklemleri kadının göğüslerine doğru indi. Göğüs ucunu tıngırdattığında kadın sarsıldı.

"Sana yaptıklarımı seviyorsun," diye homurdandı göğsünü avuçlarken ve yüzündeki tutuşunu sıkılaştırarak tepkisini ondan saklamasına imkân vermedi. "Bunu o kadar çok istiyorsun ki titriyorsun."

Titriyordu. Bunun arzudan mı yoksa dehşetten mi kaynaklandığından emin değildi. İki eliyle adamın bileğine sarıldı ve çekiştirdi. "Lütfen bunu yapma."

"Hiç kimse için böyle hissetmemiştim," dedi Jesse neredeyse kendi kendine. "Sana sahip olduğumda, kendini bana verdiğinde tatmin olacağımı düşünmüştüm ama sen hep elimden kaçmaya çalışıyorsun." Yüz ifadesi sertleşti ve dudaklarını Violet'in dudaklarına bastırırken parmakları Violet'in yanaklarına battı. "Ama artık sana sahibim, Violet. Ve gitmene izin vermeyeceğim."

Eli göğsünden ayrılıp kot pantolonunun düğmesine giderken bakışlarını üzerinde tuttu. Felci kırıldı. Harekete geçti ama adam bunu tahmin etmişti ve bacaklarını altından çekip aldı.

Oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri olmadan sırt üstü yere düştü. Sarsılmış ve sersemlemiş bir halde orada öylece yattı, Jesse görüş alanını kapatana kadar ağacın gölgesinin alt tarafına baktı. Pantolonunu çözdü, dizlerine kadar çekti ve parmaklarını içine soktu. Adam elini geri çekerken kız öfkeli bir çığlık atarak doğruldu. Kız kendini savunamadan, adam aynı parmakları kızın ağzına öyle bir soktu ki kız öğürdü.

"Beni istemediğini bir daha söyle," diye alay etti Jesse.

Safranın yanı sıra kendi balının da tadını aldı. Başını yana çevirdi ve öksürdü.

Jesse onu elleri ve dizleri üzerine yatırıp arkasında diz çökerken korkutucu bir sakinlikle, "Geriye gitmiyoruz," dedi. "Aramıza hiçbir şey girmeyecek. Başka hiçbir erkek, annem ve babam, hatta Tanrı bile."

Arkasına uzandı ve onu itti. "Bunu yapamazsın!"

"Bunu yapmak zorundayım. İkimiz için de." Kadın kaçmaya çalıştığında, adam onu geri çekti ve poposuna onu hareketsiz bırakacak kadar sert bir şaplak attı. "İnsanların ne düşüneceğinden korkuyorsun ve gerçekten ne istediğini itiraf edemeyecek kadar utanıyorsun."

Parmakları onun içine kaydı.

"Sırılsıklam, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Kardeşin için mi ıslandın, Violet?"

"Dur!" hıçkırdı, kaçmak için çimleri yırtarken.

Kalçalarını kavradı, onu geriye doğru çekti ve kabzasına kadar soktu. Kadın çığlık attı. Korkunç ses ağaçlardan sekerek onlara geri döndü. Başını eğip nefes nefese kalırken, yardıma koşan bir iyilikseverin uzaktan gelen çığlığını bekledi ama derenin hoş sesinden başka bir şey duyulmuyordu ve şimdi fark ediyordu ki bu ses herhangi bir yardım çağrısını bastıracaktı.

"Buraya sık sık geliyorum çünkü ne kadar izole bir yer," dedi Jesse, onun çok daha küçük olan bedenini örterken. "İstedğin kadar çığlık at. Kimse seni duymayacak."

"Bu sen değilsin," dedi, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bir sorun var. Bunu göremiyor musun?"

"Benim sorunum sensin," diye inledi saçlarına doğru. "Bir yılı aşkın süredir aklım başımda değil. Benimle oynamayı ve yoluma engeller çıkarmayı seviyorsun. Bana ne istersen yapmana izin verirdim, ama işler zorlaştığı anda kaçmak istiyorsun. Artık bunu yapmana izin vermeyeceğim. Benimle kalacaksın."

Sığ, sert hamlelerle hareket etmeye başladı, bu hamleler kadının içine bir şeyler sapladı ve etrafındaki zemini yerinden oynattı.

"Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl günah olabilir, Violet?" diye nefes nefese söylenirken, eli bluzunun altından kayarak karnını okşadı. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu hissetmiyor musun?"

Adam kendini derinlere bıraktığında boğuk bir hıçkırık çıkardı. Bunun olduğuna inanamıyordu - adamın onu halka açık bir yerde alabilecek kadar ileri gittiğine. Acımasızdı, utanmazdı, tamamen kontrolden çıkmıştı. Adam daha güçlü bir şekilde hareket etmeye başladığında, dizleri yumuşak toprağa battı.

"Birlikte olmamız gerekiyor. İçimdeki her şey bunu söylüyor. Senin de bunu hissettiğini biliyorum. Senin için her şeyi yaparım bebeğim, her şeyi."

Başını iki yana salladı.

Hızını yavaşlattı ve yanağını onun nemli yanağına bastırdı. "Ne oldu, bebeğim?"

"Sen benim için hiçbir şey yapmazdın," dedi hırıltılı bir sesle.

"Elbette isterim," diye fısıldadı kalçalarını sallarken. "Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

"Durmanı istiyorum."

Aniden kızın omuzlarını itti, böylece yüzü çimlere gömüldü ve poposu havaya kalktı.

"Durmamı istemiyorsun ve ben de bunu kanıtlayacağım."

CHAPTER 14

JESSE

VIOLET VÜCUDUNUN ÜST KISMI GÜZEL, SESSİZ BİR SES ÇIKARIRKEN KAVISLENDİ gevşemeden önce çığlık attı. Adam kadından akanları yalayıp yutarken, kadın ürperdi ve kaçmaya çalıştı ama vücudu zayıf ve koordinasyonsuzdu ve onunla boy ölçüşemezdi. Sonunda pes etti ve adamın istediğini yapmasına izin verdi.

Memnun olduğunda yanağını onun yapışkan iç uyluğuna yasladı. Daha önce hiç sarhoş ya da kafası güzel olmamıştı ama şu anda hissettiklerine benzediğinden şüpheleniyordu.

Birkaç cehennem saati boyunca onu kaybetmiş olabileceğini düşündü ama o ait olduğu yere geri dönmüştü. Kendi şeytanlarını doyurdu ve onunkileri de doyurduğundan emin oldu. 69'a geçmeden önce elleri ve dizleri üzerinde becerdi, yüzüne bindi, ağzıyla boşalmasını sağlarken onu tekrar sertleştirmeye zorladı. Bundan sonra, ayak bileklerini omuzlarına yaslayarak onu misyoner olarak aldı. İşte o zaman günah, Amnon ve Tamar ve Tanrı'yla yaptığı bir anlaşma hakkında gevezelik etmeye başladı. Üç bin yıl önce yaşanmış boktan, ensest bir ilişki ya da kadının Tanrı'ya ne söz verdiği adamın umurunda değildi. Onun Tanrı'yla kendi anlaşması vardı. Tanrı Violet'i hayatına sokabilsin diye babasını kaybetmişti. Violet onun kaderiydi, kurtuluşuydu, *onundu*. Kız ona aitti, o da kıza. Neden bunu göremiyordu? Günah olarak nitelendirdiği şey ona ruhani bir arınma gibi geliyordu. Kız onun için bir evdi ve dikkatle beslediği bağları yok etmesine izin veremezdi.

Adam ona misyoner pozisyonu verdiğinde orgazm oldu ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Daha önce onun böyle ağladığını hiç duymamıştı. Perişan haldeydi, teselli edilemezdi. Söylediği hiçbir şey onu sakinleştirmede, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı

-Yüzünü en sevdiği yere gömerek o acınası çığlıkları zevk çığlıklarına dönüştürdü. Onunla mücadele etti ve sesi kısılana kadar yardım istedi ama Tanrı onun tarafındaydı. Kimse müdahale etmedi. Onu serbest bırakılması için yalvartı ve tatmin olmadan önce ondan iki orgazm daha çıkardı.

Ayağa kendine çeki düzen vermeden önce onun tümseğini öptü. Kot pantolonunu yukarı çekmeden önce dalgınca bacaklarındaki kalıntıları fırçaladı. Beyaz yerine siyah bir gömlek giydi için minnettardı. Öyle olmasaydı, az önce yerde yuvarlandıkları için kir ve çimen lekeleriyle kaplanmış olacaktı.

Nefis bir görüntü oluşturan Violet'i inceledi. Sırt üstü yatmış, bluzu karnını ve sütyenini ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmiş, kot pantolonu bir ayak bileğine takılmış, diğer bacağı ise tamamen çıplaktı. Kukusu adamın bakımları yüzünden parlıyordu, uyluklarının içi bıraktığı aşk ısırıkları yüzünden ve şişmişti. Ondan daha fazla onay alma dürtüsü baştan çıkarıcıydı ama zamanları yoktu.

Yırtık iç çamaşırlarını aldı ve yanına çömelmeden önce cebine koydu. "Vi."

Onun sesine verdiği tek tepki, kapalı göz kapaklarının kenarından süzülen bir damla gözyaşıydı.

"Gitmeliyiz, bebeğim," dedi onun gevşek ellerini kavrayıp yukarı çekmeden önce.

Kadın ayaklarının üzerinde sallandığında şaşırmadı. Sert davranmıştı. Aslında acımasızdı, ama hayatının en güzel günlerini "iyi" olarak nitelendirdiğini duymak ve ilişkilerini reddetmesi onu şefkate yer bırakmayan akılsız bir duruma soktu.

Buruşuk bluzunu açmadan önce onu sabitledi ve bacağını pantolonunun içine sokup yukarı çekmeden önce üzerindeki otları, kiri ve yaprakları fırçaladı. Her ikisinin de kot pantolonları şüpheli bir şekilde kirliydi ama neyse ki adamın koyu renk gömleği ve kadının renkli bluzu lekelerin en kötüsünü gizliyordu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Kız onu kabul etmeyince, içten içe omuz silkti ve onu omzuna aldı. Kız karşı koymadı ya da ses çıkarmadı. Otoparktan epey uzaktaydılar ama şimdi ona sahip olduğuna göre Everest Dağı'na tırmanabilirmiş gibi hissediyordu.

Yolda kimsenin yanından geçmediği için minnettardı. Cipi açtı ve onu yolcu koltuğuna oturttu. Kadın sonunda gözlerini açtı ama ona bakmadı. Dümdüz önüne baktı, ifadesi boştu.

Emniyet kemerini bağlamak için arabaya tırmandı. Adam göğüslerini okşadığında ya da şakağını öptüğünde tepki vermedi. Cansız bir oyuncak bebek gibi davranıyordu. Yaptıkları şey için kendini cezalandırıyordu ama adam onu nasıl hayata döndüreceğini biliyordu. Ağzı bacaklarının arasındayken, meme uçlarını emdiğinde ve göt deliğiyle oynadığında çılgına dönüyordu. Aklından ne geçerse geçsin, üstesinden gelirdi. Sonunda onun olduğunda geri çekilmesine izin vermeyecekti. Onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Sürücü koltuğuna oturmadan önce sırt çantasından telefonunu aldı. Otuz kısa mesaj ve takım arkadaşlarından gelen bir düzineden fazla aramayı görünce şaşırmadı. Bunlarla daha sonra ilgilenecekti. Önemsemediği tek cevapsız arama annesinininki. Arabayı çevirirken onu geri aradı.

Kontak anahtarı.

"Evde misin?" Annem sordu.

"Hayır, yoldayız. Violet parkta yürüyüş yapmak istedi. Şimdi gidiyoruz."

Geri geri giderken Violet'e baktı. Manken taklidini iyi yapıyordu.

"Koç Rick babamla beni aradı," dedi annem.

"Hiç şaşırmadım."

"Üzgünüm Jesse, ama Isaac öyle

hissediyor-" "Sorun yok, anne."

İç çekti. "İkinizle evde görüşürüz. Yemeğe başlayabilir misin?"

"Tabii."

"Teşekkürler,

evlat." "Sorun

değil."

Telefonu kapattı, bardak tutucusuna attı ve elini Violet'in kalçasına koydu. Violet onu itmedi, bu da onu memnun etti. Tucker'ı yumrukladığında hissettiği şey, bu sabah onları bitirmeye çalıştığında onu saran kırmızı bulanıklığın yanında hiçbir şeydi. Violet'le ilgilenmek için kenara çekmemesinin tek nedeni, takımdan ayrıldıktan sonra ailesinin Koç Rick'ten bir telefon bekleyeceğini bilmesiydi. O işi hallettikten sonra Violet'le ilgilenecekti. Araları düzelene kadar eve gitmeyeceklerdi.

Onun kalçasını okşadı. Yaptığı şey yanlıştı ama onun içine boşalmışken, dilinde onun tadı varken ve kadın uysal bir şekilde yanında oturup ona dokunmasına izin verirken kendini suçlu hissetmek zordu. Onun söz konusu olduğu yerde doğru ve yanlışın bir önemi yoktu. Ona sahip olma ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti.

Pazar gününe kadar geçen günler bir rüyaydı. Violet her fantezinin ötesine geçmişti. Yoğunluğu ve ihtiyaçlarıyla onu korkutacağından endişe ediyordu ama Violet sadece ona ayak uydurmakla kalmıyor, zaman zaman arzuları onunkileri aşıyor gibi görünüyordu. Onun yarattığı her senaryoya hevesle atlıyordu. Sonunda onun olduğuna inanamıyordu. Vücutları birbirleri için yaratılmıştı. O kadar uyumluydular ki, kelimelere gerek yoktu. Violet'i dış dünyadan izole etmek için etrafında inşa ettiği alternatif gerçekliğin duvarlarını yıkan o lanet telefon görüşmesine kadar her şey mükemmeldi.

Isaac onları neredeyse banyoda bulduğunda yüzünde beliren dehşet ifadesi, ailesine açılmaya hazır olmadığını gösteriyordu. O değersiz piçin hastanede olduğunu öğrenmesi ve Papaz Sonny'nin vaazı arasında, kaydettiği ilerlemenin büyük bir darbe aldığını biliyordu. Kilisede onun zihinsel ıstırabını hissederek onu rahatlatmaya çalıştı ama kız onu reddetti.

Ebeveynleri yanındayken, ona alan tanımak zorunda kalmıştı. Onu yatak odasından kovduğunu öğrenmesi büyük bir şok yaratmıştı. Uyuyamamıştı ve bunun ne anlama geldiği konusunda kendi sonuçlarını çıkarmaktan başka çaresi yoktu, ki bu sabah okula giderken kız da bunu doğruladı.

Bir parçası hâlâ o yalnız kızdı, insanları hayal kırıklığına uğratırsa terk edilmekten korkuyordu. Dün, ebeveynlerinin hayal kırıklığının ağırlığı altında ezilmişti. Kızın sevgi ve kabul görme ihtiyacını hiçbir zaman bir kusur olarak görmemişti, ta ki kızın kendisini asla ailesine tercih etmeyeceğini anlayana kadar. Bu olmazdı.

Annesi ve babası öğrenirse, böylesine bariz bir ahlaksızlığı mazur görmezler ya da çatıları altında gelişmesine izin vermezlerdi. Ailelerinin onları ayıracak kadar ileri gideceğinden şüpheleniyordu. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya hazırdı ama Violet'in onun yanında olacağından emin olması gerekiyordu ve Violet orada değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ailelerine karşı gelmektense ayrılmayı tercih ederdi.

Kanını ısıtan ateşi görmezden geldi. Oraya varacaklardı. Bir gün Violet onu, onun Violet'i sevdiği gibi sevecekti. O zamana kadar onu kendisine mümkün olduğunca yakın tutmaya niyetliydi. Pastor's Sonny'nin Kral David'in hataları ya da ebeveynlerinin hataları hakkındaki dersine izin vermeyecekti.

onaylamama onu ondan uzak tuttu. Onu seviyordu. Hayatı onun etrafında dönüyordu. Aralarına kimsenin girmesine izin vermezdi.

Evin önüne geldiklerinde babasının kamyonetinin yerinde görünce rahatladı. Violet'in kapısına gitmeden önce sırt çantasını taktı. Violet ne çevresinin ne de kendisinin farkında değildi. Yüzü kir içindeydi, saçları karmakarışık ve eğer ebeveynlerinden biri onu bir an için gördüyse, hiçbir açıklama onu bu durumdan kurtaramazdı.

"Eve geldik bebeğim," dedi emniyet kemerini çözerken, çantasını omuzladı ve onu kollarına aldı.

Onu eve taşıdı ve komşuların başka i lerle meşgul olmasını umdu. Doğruca banyolarına yöneldi ve onu küvete koymadan önce iki kapıyı da tekmeleyerek kapattı.  antalarını bıraktı ve yere yığılmadan önce onu yakaladı.

"Temizlenmeliyiz." Sa ındaki uğur böceğine bir fiske vurdu. "Seni yıkamamı ister misin?"

Zengin yosun rengindeki gözleriyle ona doğru baktı. Adam onun yanağını avuçladı. "Violet?"

Yanıt yok.

"Seninle ilgileneceğim," dedi ve onu soymaya ba ladı.

Giysileri bir yığın haline geldiğinde, soyundu ve onunla birlikte tırmandı. Onu iyice temizleyebilmek için pozisyon vermeye başladığında kızın karşı çıkmasını bekliyordu ama kız baştan sona garip bir şekilde uyumlu kaldı. Ne kadar zamanları olduğunu bilmediği için minnettardı.

Sabunlu bezi cildinin üzerinde gezdirirken, " ok sert davrandığım için özür dilerim," dedi. "Yaralandın mı?"

Cevap vermedi.

Saçını iki kez  ampuanlamak zorunda kaldı. Ayaklarının altı ve her parmağının arası da dahil olmak üzere her santimini ovdu. Daha fazla kalabilmeyi diledi. Kadının utanmadan onunla bu kadar yakından ilgilenmesine izin vermesi, onu vah ice alıkoymaya zorlayan içindeki varlığı yatı tırdı. Aralarındaki fiziksel bağı güçlendirme ihtiya ı onu t ketmi ti. Aralarındaki bağı korumak için ona mümkün olduğunca sık sahip olmayı planlıyordu, özellikle de zihni ve bedeni birbiriyle savaş halindeyken. Sonunda, aralarındaki şeyle savaşmayı bıraktığında hizalanacaklardı.

Onunla birçok kez birlikte olmasına rağmen, vücudu onun yakınlığına tepki veriyordu. Onun etrafında olup da onu istemezlik edemezdi. O bir kez düşündü

saplantısının hafifleyeceğini düşünmüştü ama her zamankinden daha kötüydü.

Adam hızla temizlenirken o düşün arka tarafında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Yüzünden aşağı damlayan suya ya da adam yanına geldiğinde tepki vermedi. Adam saçlarını sıkıp havluya sarmadan ve onu aceleyle kurulamadan önce ona karşılık vermediği nazik bir öpücük vermekten kendini alamadı.

Ona eşofmanlarını giydirirken hisleri tetikteydi. Parkta yaptıkları sert seksin tek izi şişmiş dudaklarıydı ama bu da bir düzine şekilde mazur görülebilirdi. Onu oturma odasına götürdü, kanepeye oturttu ve en sevdiği programı açtı.

"Ben yemeğe başlayacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ona bakmadı ya da sorusunu kabul etmedi. Mutfığa gitmeden önce onu alnından öptü. Annesinin tezgâhta duran tortilla, fasulye ve sebzelerden akşam yemeğinin taco olacağını anladı. Sebzeler kesildikten ve hamburger ocakta pişmeye başladıktan sonra Violet'in saç fırçasını getirdi.

Onu yere, bacaklarının arasına yerleştirdi ve saçlarını taradı. Onun saçlarıyla oynamayı her zaman sevmişti. O kadar ki, annem ona nasıl örüleceğini öğretmişti. Şimdi de onu tekrar kanepeye yatırıp pozisyon değiştirmeden önce bunu yaptı, böylece dizlerinin üzerinde ona bakıyordu.

Gözleri o ürkütücü yeşilden çok elaydı. Üzerine titremesi istediği etkiyi yaratıyordu. Annem ve babam gelmeden önce, onun tutarlı olmasına ihtiyacı vardı. Violet duygularını her zaman koluna takmıştı. Onların eksikliği, yapabileceği her şeyden daha fazla dikkat çekerti.

"Violet."

Tepki yok.

Onun yanağını okşadı. "Aramızdaki şey günah değil." Kızın gözleri ona odaklandı.

"İnsanlar hayatları boyunca aramızdaki bağı ararlar. Bu nadir ve özel bir şey. Uğruna savaşmaya değer."

Bakışları başka yöne kaydı. İçindeki varlık bu reddediliş karşısında hırladı ama sabırlı olmak zorundaydı. Onu kendi hayranlık ve tapınma seviyesine ulaştırmaya zorlayamazdı.

"Annem ve babam balayına gittikten sonra ne dediğini hatırlıyor musun?"

Kadın hareket etmedi ama adam onun daha da geri çekildiğini hissetti. Ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdirerek kendini kapatıp kaçmasını engellemeye çalıştı.

Zihin.

"İyi şeylerin senin başına gelmediğini söylemiştin. Her şeyi mahvedecek bir şey olacağından korkuyordun."

Kendisine bakmaya zorlamak için yüzünü tuttuğunda, savunmak için gözlerini kapattı. Titriyordu, bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Buz kırılıyordu. Ona sokularak kırılmayı teşvik etti.

"O korkular asla yok olmadı. Hâlâ buradalar, seni kontrol ediyorlar, beni kontrol etmeye çalışıyorlar. Bu bir lütuf, lanet olası bir hediye ve sen buna bir lanetmiş gibi davranıyorsun." Dudakları düşen ilk gözyaşını yakaladı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bizi yok etmene izin vermeyeceğim. Anneme ve babama, arkadaşlarına, Tanrı'ya yalan söylemek istiyorsan umurumda değil ama bana yalan söyleyemezsin. Seni senden daha iyi tanıyorum." Kulağının kabuğunu öptü ve kız titrediğinde rahatlayarak iç çekti. "Sana yaptığım şeyden hoşlanmadığını söyle bana. Acı verici bir şekilde canlı hissetmediğini. Daha fazlası için bana yalvardın."

Boğuk bir ses çıkardı.

"Sen de beni istiyorsun," diye fısıldadı sertçe. "Beni emmen için seni zorlamak zorunda kaldım ama sonunda boğazından aşağı boşalmamı istedin."

Kız omzuna yumruk attığında, adam arkasına yaslandı ve kızın damlayan gözlerle ona baktığını gördü.

Adam yumuşadı ve kızın yüzünü kavradı. "Gerçekten Tanrı'nın, birbirimizi istemediğimiz halde birbirimizi istememize neden olacak kadar acımasız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu, günaha karşı koyma sınavı." Çılgılık atmaktan sesi kısılmıştı. "Ya da birbirimize olan bağlılığımızın bir testi," diye karşı çıktı.

Başını iki yana salladı.

"Aramızda olanları Kral Davut'un Bathsheba'yla ya da o üvey kardeşlerle olan ilişkisiyle kıyaslama," diye hırladı.

Onun göğsünü itti. "Sen benim kardeşimsin."

"Genetik olarak değil."

"Yasal olarak aynı ebeveynlere sahibiz."

"Etiketlerin o kadar önemi var mı? Ya üvey kardeşin olmasaydım?" "Ama ! Ve her neyse, bu hala iyi değil! Bizim yapmamamız gerekiyordu.

seks yap!"

"Ama evlenmek her şeyi düzeltecek mi?"

Violet bembeyaz kesildi.

"Sen..." diye boğuk bir ses tonuyla başladı ama garaj kapısının açılma sesiyle kesildi.

Violet onu, topukları üzerinde geri sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde itti. Çılgınca gözyaşlarını sildi ve sonra saçlarına dokundu ve sanki onun için örerken uyumuş gibi kaşlarını çattı. Ayağa kalktı ama yüzüne biraz renk katmak için bir öpücük çaldı. Annem kapıdan içeri girdiğinde mutfığa doğru gidiyordu.

"Hey, çocuklar."

"Hey, anne."

Jesse onun yanağını öptüğünde, gözlerinden geçen rahatlamayı yakaladı.

Annem onun yüzüne sarıldı. "İyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

Annem gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Parka gitmek her şeyi bir perspektife oturttu ve kafamı toplamama yardımcı oldu."

Oturma odasından Violet'in boğuk soluğunu duydu ama annem bunu fark etmedi. Annem onu mutfığa kadar takip etti ve her şeyin tamamlandığını görünce neşelendi.

"Şimdiden pijama mı giydin?" Annem eşofmanını çekiştirerek sordu.

"Terli ve kirliydik, bu yüzden eve geldik ve . Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olur. İstersen duş alabilirsin. Bunu ben hallederim."

Annesi onun göğsünü okşadı. "Sağ ol oğlum. Sanırım geleceğim. Baban yakında evde olur."

O AKŞAM HEPSİNİN BEKLEDİĞİNDEN DAHA YOĞUN GEÇTİ.

Koç Rick pes etmedi. Anne ve babasıyla tekrar konuşmak için sabit hattı aradı ve birkaç takım arkadaşı duyduklarını doğrulamak için uğrayıp anne ve babasına fikirlerini değiştirmeleri için yalvardı. Jesse, Isaac'ın cezaya doğru sürüklendiğini görebiliyordu, ama paçayı sıyırmak istemedi.

Isaac futbolu bırakması gerektiğini söylediğinde, antrenmanlarda ya da maçlarda geçireceği zamanı artık Violet'e ayırabileceğini fark etmeden önce şaşırılmış ve başlangıçta sinirlenmişti. Futbol ya da Violet arasında kalsa, hiç düşünmeden Violet'i seçerdi. Nihayetinde bunu Tucker'ın kışını tekmelemenin bir başka ödülü olarak görüyordu.

Arkadaşlarının ve takım arkadaşlarının yenilgiyi kabullenmesi iki saat sürdü. Onlar kederli kornalar çalarak uzaklaşırken o garaj yolunda durdu. Violet onun yanındaydı. Erkek arkadaşları ya da erkek kardeşleriyle gelen kızlar tarafından evden çıkarılmıştı. Solgun ve halsizdi ama o kadar iyi çalışıyordu ki arkadaşlarının sorduğu tek soru soğuk algınlığına yakalanıp yakalanmadığı olmuştu.

O sabahki davranışı ve ziyaretçiler geçidi sayesinde, annem ve babam akşam yemeğinde çoğunlukla ona odaklanmışlardı. Annesi elini Violet'in koluna koyana kadar kimsenin Violet'in halsizliğini ve ona yaptığı taco'dan sadece birkaç ısırık aldığını fark etmediğini düşünüyordu.

"Tatlım, iyi misin?"

Violet gözle görülür bir şekilde bir yanıt bulmakta zorlanırken, "Bugün patikada sana çok sert davrandım, değil mi?" diye sordu.

Violet küçük bir sarsıntı geçirdi ve ona bakakaldı. "Kızgınsın, değil mi?"

Kızın gözlerindeki isyan parıltısından memnun oldu ve başını sallarken yanaklarına vuran kızarıklıktan .

Yüksek sesle iç çekti. "İnatçı."

Violet onu kucağına aldığı anda bağırdı ve "Ben *iyiyim*! Beni yere bırak!"

"Gururlanma," diye azarladı. "Bir dahaki sefere sana daha yumuşak davranacağım." "Siz ikiniz," diye kıkırdadı annem

Violet'i yatak odasına götürürken.

Kapıyı arkasından kapattı ve kızın yatağına doğru ilerledi. Onu yatırmadan önce örtüleri geri çekti.

"İbuprofen ister misin?"

"İyiyim dedim ya," dedi asık suratla ve gözlerini tavana dikti.

Onun yanına tırmanmaya karar vermeden önce kapalı kapıya bir göz attı.

Violet'in gözleri neredeyse fırlayacaktı. "Deli misin sen?" diye tısladı.

Adam uzandığında, kız diğer tarafa yuvarlandı ve adam onu ait olduğu yere geri sürüklemeseydi kaçacaktı.

"Bırakın beni!"

"Sus," dedi onu kendine doğru çekip yüzünü boğazına bastırırken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi boğuklaşmıştı. "İkimize de ihtiyacımız olanı veriyorum."

"Bunu istemiyorum," dedi kadın, adam kollarını onun etrafında sıkılaştırana kadar kıvrınarak.

Kızgın bir of çekti ve nefesinin altında mırıldandı. Dudaklarının tenine değdiğini hissetmek kanını kaynattı. Vücudunun tepkisini görmezden geldi ve ona günün erken saatlerinde veremediği rahatlığı vermeye odaklandı. Yarattığı fiziksel travmayı yatıştırmaya çalışırken onun sırtını, omuzlarını ve yanlarını okşadı. Uzun dakikalar boyunca tamamen kaskatı kesilmişti. Titremeye başlayıp istemeyerek de olsa adamın üzerine yığılana kadar yaklaşık on beş dakika geçti.

"Seni incitmek istememiştım," diye mırıldandı. "Ama incittin."

Gözyaşlarıyla kalınlaşmış ve korkuyla lekelenmiş sesi, adamın saç çizgisi boyunca öpücükler yerleştirmesine neden oldu.

"Özür dilerim bebeğim."

"Senin bu yönünü daha önce hiç görmemiştım." "Ben de."

"Değişmişsin." "Sen de öyle."

Bunu inkâr etmedi. Gerginliğinin son damlasına kadar biraz daha zaman geçti ve tam da istediği gibi onu kollarında kemiksiz bıraktı. Annesi ve babası masayı toplarken çatal bıçak ve tabakların uzaktan gelen şingirtisini duydu ve geri dönmeyeceğini kesin olarak anladı. Violet'i kendine doğru çekti ve ona dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gelen şeyi yaptığı için azarlanma korkusu olmadan onu bu şekilde kucaklayabileceği bir gelecek hayal etti. Eli gömleğinin içinde kıvrılana kadar uyuduğunu düşündü.

"Bunun özel olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Onun onayıyla kalbi yerinden fırladı.

Yüzünü görebilmek için geri çekildi. Geniş, yalvaran bakışları adamın midesini bulandırdı.

"Sahip olduğumuz şeyi seksle mahvetmek istemiyorum," dedi aceleyle. Adam bir iniltiyi bastırdı. "Mahvetmeyecek," diye başladı.

"*Lütfen*, Jesse. Seksi bunun dışında tutmayı deneyebilir miyiz ve sadece...?"

Tüm söylediklerine rağmen, hâlâ inkâr ediyor ve saati asla geri dönemeyecekleri bir zamana çevirmeye çalışıyordu. Onu kol mesafesinde tutmak istiyor ve içgüdüsel olarak seksin onu her aldığında güçlendirdiği ve güçlendirdiği bağları gevşetmeye çalışıyordu. Buna izin vermezdi. Her şeye sahipti

Aralarındaki bağı, kız onun bir parçası olacak kadar birbirine kenetlenene kadar kullanma niyetindeydi.

Onu hayal kırıklığına uğratmanın en kolay yolunu düşünmeye çalışırken, titreyen bir eliyle yanağını kavradı.

Gözleri içten gözyaşlarıyla parlayarak, "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi.

Söylediği hiçbir şey ona doğru yolda oldukları konusunda güven vermiyordu. İlişkilerini sürdürdükleri için Tanrı'nın onu, onları ve aileyi parçalayarak cezalandıracağına inanıyordu. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermeye niyeti yoktu ama sadece zaman onu haklı çıkaracaktı.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye söz

verdi. "Deneyecek misin?" diye zorladı.

Tereddüt ettiğiinde, gözleri yaşlarla doldu.

Acıma duygusu ona "Evet" dedirtti.

Yüzü rahatlamayla aydınlanırken bile sözünü tutamayacağını biliyordu.

CHAPTER 15

VIOLET

2 8 AY SONRA

VIOLET, ANNESİ VE BABASIYLA BIRLIKTE OTURMA ODASINDAKİ KANEPEYE UZANDI. kendi koltuklarında oturuyorlardı. Babam televizyon izleyip haberlerden spora ve ardından eski, siyah beyaz bir sitcom'a geçerken annem kağıtlara not veriyordu.

"Isaac!" Annem öfkeyle, "Kanalı değiştirmeyi bırak!" dedi. "Kanalı değiştirmeyi bırak. Violet ne olacak?"

"değil. Buna alışkınım," diye mırıldandı Violet.

Zaten o da izlemiyordu. Çocukken kötü rüyalar gördüğünde ya da kendini iyi hissetmediğinde, gizlice babasının yatak odasına girer ve yerde uyurdu. Onun yanında olmak bile öcü adamı kovuyor ve kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. On yedi yaşında, onların varlığının da aynı sihirli etkiyi yaratacağını umuyordu ama aradığı güvenlik ve rahatlık hissi bir türlü gelmiyordu.

Ön kapıda bir anahtar sesi duyunca gerildi.

"Selam," dedi Jesse sırt çantası, spor çantası ve bir omzuna astığı kazağıyla içeri girerken.

"İşte " Annem sevgiyle söyledi. "Basketbol antrenmanı nasıldı oğlum?"

"Uzun." Jesse annemin başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Açlıktan ölüyorum."

"Önce temizlenmelisin. Acele edersen ocaktaki yemek hâlâ sıcak olacak."
Jesse duş almak için koridordan odasına doğru koşarken annem güldü.
"Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer sözü
Doğru, mi Isaac?"

"Evet," dedi babam dikkati dağılmış bir şekilde.

"Hangi yemeği yaptım da bana aşık oldun?" Annem sordu.

"Sıcak ballı tavuk pırzola."

Annem Violet'in onu izlediğini görünce sırıttı. "Hazırsın, tatlım.
Bu tarifi zaten ezbere biliyorsun."

Babam kanalı değiştirirken, "Bu yıl çıkmıyor," dedi.

Annem göz kırparak, "Biliyorum, ama bu bir tanesine göz kulak
olamayacağı anlamına gelmez," dedi.

Violet dikkatini televizyona vermeden önce Lynne'e zayıf bir gülümseme
verdi. Aradığı kişi o değildi ve eğer ona rastlarsa ve her zaman hayal ettiği
kadar mükemmel biri çıkarsa, ona başka birini bulmasını söyleyecekti. Ona
aradığı şeyi verebilecek birini. Onun verebileceği hiçbir şey yoktu. Bir
zamanlar sahip olduğu iyi nitelikler onarılamayacak kadar harap olmuştu.

Elini yastığın altına soktu. Jesse seksi ilişkilerinin dışında tutacağına dair
verdiği sözü tutmamıştı. Denememişti bile. Babası okul sonrası programlara
katılmasına, hafta sonları dışarı çıkmasına izin vermeyerek ve Jesse'yi okula
gidip gelmek için tek seçeneği yaparak onu kolay bir av haline getirmişti.
Aslında o bir tutsaktı ve Jesse bundan sonuna kadar yararlandı.

Taleplerinde acımasızdı, ancak yağmalayıp talan ederken mide bulandırıcı
derecede nazikti. Ondan istenmeyen orgazmlar yaşamak için her fırsatı
değerlendiriyor, kendinden nefret ettiğinde ve gözyaşlarına boğulduğunda onu
teselli ediyordu. Bazen, birazcık pişmanlık hissettiğinde, birkaç günden fazla
tutamayacağı sözler veriyordu. Bu, umut ve ardından gelen ezici hayal
kırıklığıyla dolu cehennem gibi bir döngüydü.

Adamın yüzsüzlüğü onu hayrete düşürmüştü. Onu en olmadık yerlerde
pusuya düşürmüştü. Okul güvenli bir bölge değildi. Her an boş bir bilgisayar
laboratuvarına itilebilir ya da tribünlerin altına itilebilirdi, böylece onunla
istediğini yapabilirdi. Gerçekten ulaşamayacağı tek zaman, birkaç kez
uyuyakaldığı sınıftaydı. Stres ona zarar veriyordu.

onun üzerinde. Notları düşmeye başlamıştı ve ailesi karnesini görmeden önce bu durumu düzeltmesi gerekiyordu.

Jesse, müteahhitten öğrendiği becerileri evin etrafındaki işleri tamir etmek için kullanarak kolayca ailesinin gözüne girmeyi başarmıştı. Anne ve babasının bilmediği bir şey vardı: Jesse yatak odasında açtığı delikleri onarıyor ve her şeyi yeni bir kat boyayla kaplıyordu. Violet, bekâretini aldığı günden kalan son hatıradan da kurtulduğu için rahatladığını inkâr edemezdi.

O kadar tetikteydi ki, Jesse'nin konuşmadan saniyeler önce odaya girdiğini hissetti.

"Hey, anne, Raiden nasıl?" Jesse aradı.

Violet, Jesse'nin sesini mutfığa kadar takip etti, bir kâse almak için dolabı açarken çıkardığı sesi dinledi ve ocaktaki tencereye daldığı sırada kapağın tezgâha konma sesini duydu.

Annem üzüntüyle, "Biraz daha iyi ama ne kadar bitkin ve kafası karışık olduğunu görebiliyorsun," dedi.

Annesi, anne ve babası kötü bir boşanmanın ortasında olan ve küçük çocuğun kaldığı bir öğrenci olan Raiden hakkında onlara sık sık bilgi veriyordu. Raiden o kadar mutsuzdu ki eve gitmek yerine okulda kalmak için yalvarıyordu.

"Bu çok kötü," dedi Jesse. "Annesiyle konuştuktan sonra işlerin düzeleceğini umuyordum."

"Hayır, oğluna ne yaptığını göremeyecek kadar kendini kaybetmiş durumda. Zavallı Raiden. Günde en az on kez bana sarılıyor. Bu kalbimi kırıyor."

Jesse, "Belki gelecek hafta okuldan sonra uğrayıp onunla basketbol oynayabilirim," diye teklif etti.

Annemin yüzü . "Bu onun için dünyalara bedel olurdu."

Violet'in göğsünde kararsız duygular savaşıyordu. Jesse nasıl oluyordu da *hem* aileleri yattıktan sonra bir bardak su içecek kadar aptal olduğunda onu garaja iten canavar hem de zor zamanlar geçiren bir çocukla basketbol oynamak için yoğun programından zaman ayırmaya istekli iyi bir adam olabiliyordu?

Jesse iri elinde tuttuğu bir kâseyle göründü. Televizyona baktı, onu tanımadı ya da yayıldığı üç kişilik koltukta yer açmaya çalışmadı. Onun masada yemek yiyeceğini, yatak odasına gideceğini ya da ait olduğu yere, yere oturacağını ummuştu. Bunun yerine, orada durmuş bekliyordu.

Garip an uzadıkça, annem yattığı yerden kalkmaya başladı.

"Buraya oturabilirsin, evlat."

"Gerek yok," dedi Jesse kolayca ve oturmadan önce Violet'in bacaklarını kaldırıp ayaklarını kucağına yerleştirdi.

Babam Violet'e kaşlarını çatı ama Violet fark etmemiş gibi davrandı. Jesse'nin onu bu kadar kolay alt etmesinden nefret ediyordu. Baskı altındaki soğukkanlılığı onu hayrete düşürmüştü. Jesse onları bazı riskli ve tehlikeli durumlara sokmuştu, ama onun soğukkanlılığı ve iyi huylu, sevecen yüzü, aksi takdirde iyi bir niyetinin olmadığını anlayacak olan otorite figürlerini hemen etkisiz hale getirmişti. Onun altın çocuk rolüne inandıkları için onları suçlayabilir miydi? Onun en kötü halini görmüş olan kendisi bile, aksini kanıtlayan düzinelerce olaya rağmen, tanıdığı ve güvendiği o tatlı, destekleyici ağabeyin hâlâ orada bir yerlerde olduğuna inanmak istiyordu.

Kanepenin diğer ucuna doğru süründü ve yastığını kanepenin koluna dayayarak yeniden yerleşti, bacaklarını ona dokunmayacak şekilde yukarı doğru kıvrıdı. Ona yakın olmak istemiyordu ama kasvetli düşünceleriyle yalnız kalmak da istemiyordu. Aileleri orada olduğu için Jesse en iyi davranışını sergileyecekti.

"Seni eve Allison mı getirdi?" Jesse ona, ön kapıdan girdiğinden beri kendisini açıkça görmezden geldiği gerçeğini göz ardı ederek sordu.

İçten içe öfkeleni. Onu eve kimin bıraktığı onu ilgilendirmezdi ama ailelerinin dinlediğini bildiği için cevap vermekten başka çaresi yoktu. "Evet."

Annesi ve babası geçen hafta okul sonrası aktiviteler ve hafta sonları dışarı çıkma yasağını kaldırdığında Jesse pek mutlu olmamıştı. Yeniden tanınan özgürlüğünün tadını çıkarıyor, otostop çekiyor ve mümkün olan her fırsatta arkadaşlarıyla takılıyordu. Jesse basketbol sezonunun başlamasıyla daha da engellendi. Garip bir şekilde ilgisizdi ve katılmak konusunda isteksizdi, ancak annem ve babam ısrar etti, muhtemelen takımının geçirdiği korkunç futbol sezonu için suçluluk duyuyorlardı.

Jesse yemeğini bitirdiğinde boş kâsesini bir kenara bıraktı ve minderlerin üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Adam büyük boy battaniyesinin altından geçerken kadın gerildi. Ona katlanıp katlanamayacağını ya da kaçıp odasına gidip gidemeyeceğini tartışırken, Jesse'nin ayağını kavrayıp kucağına çekmesi korkunç bir şok oldu. Ona çıkışmak için başını kaldırdı ama o ve babam spor spikerinin anlattığı istatistikler hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Çekiştirdi ama adamın demir pençesi gitmesine izin vermedi. Onun küstahlığına inanamıyordu. Adam onun kendisine dokunmasını istemediğini biliyordu ama yine de dokunmuştu. Onu sürekli zorluyor ve olay çıkarmayacağını bildiğı için başkaları varken mümkün olduğunca çok serbestlik tanıyordu. Tam bir pislikti! Topuklarını taşaklarına sokmalı ya da parmaklarını ayak parmaklarıyla ezmeliydi ama rahat ortamı bozmaya değmezdi.

Adamın nasırlı başparmakları ayağının altında gezinirken dişlerini sıktı. Adam hassas bir noktaya dokunduğunda inlememek için dudağını ısırđı. Adamın bu kadar dikkatli olmasından nefret ediyordu. Kız sertleştiğinde, adam baskıyı hafifletiyor ve kız ayak parmaklarını oynattığında, yaptığı şeyin hoşuna gittiğini hissederek oyalanıyordu. Sessiz iletişimlerinin, var olmayan sözlü iletişimlerinden daha iyi olması ironikti. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onun nasıl hissettiğı ya da ne istediğı umurunda değildi. Onun söylediklerinin hiçbir şey ifade etmediğini öğrenmişti. Nasıl oluyordu da bir alanda onunla bu kadar uyum içindeyken diğerk alanlarda onun istek ve ihtiyaçlarına karşı tamamen sağır ve dilsiz olabiliyordu?

Annem gülümseyerek onları incelerken, "Bu çok güzel," dedi.

Bir Cuma akşamı hepsinin bir arada olması nadir görülen bir durumdu. Marie ve Allison ile alışveriş merkezine gitmemesinin tek nedeni Jesse'nin antrenmandan sonra Brody ve Blaine ile çıkacağını düşünmesiydi.

"Bu hafta sonuna güzel bir başlangıç yapmalıyız," dedi annem heyecanla. "Sinemaya gitmek isteyen var mı?"

Jesse'nin müteahhitle çalışmak için erkenden kalkması gerektiğini bilen Violet, onun bunu reddedeceğini düşündü. "Elbette. Ne izleyelim?" dediğinde sinirlenmişti.

Dikkatini vermeyeceğı için bir öneride bulunmadı. Birkaç dakika tartıştıktan sonra bir aksiyon filminde karar kıldılar. Annesi ışıkları kapatıp perdeleri sıkıca kapatarak tek ışığın perdeden gelmesini sağlarken Violet en son geçirdikleri sinema gecesini hatırlamaya çalıştı. Eskiden yorganın altında toplanıp çeşitli şekerlemelerle karışık patlamış mısır yemeyi severdi. Anılar yırtık pırtıktı ve sanki başka birine aitlermiş gibi hafifçe odak dışı kalmışlardı.

Aynı odada, aynı dört kişi televizyonun karşısında oturuyordu ama ailesiyle çevriliyken hissettiğı memnuniyet ve güven duygusu, annesi ve babası sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen yerini keskin bir yabancılaşma hissine bırakmıştı. Bir ateşin önünde oturmak ama ateşin sıcaklığını hissetmemek gibiydi...

Yumuşak bir horlama Violet'in başını çevirmesine neden oldu. Filmin açılış jeneriği bitmeden Lynne'in uyuyakaldığını görünce şaşırmadı.

Violet başını iki yana sallayarak, "Bunu hep yapar," dedi.

"Çok çalışıyor. Kendini rahat bıraktığı anda dünya için ölmüş demektir," dedi babam. "Bırak uyusun."

Violet kendisine rağmen, açılıştaki kovalamaca sahnesinden itibaren durmaksızın aksiyona sahne olan filmin içine çekildiğini fark etti. Hikayeye o kadar dalmıştı ki, masajın durduğunu fark etmesi biraz zaman aldı ve ayaklarını işkencecisinin kucağına dayamış, rahat ve konforlu bir şekilde uzanıyordu.

Uzaklaşmaya çalıştığı anda Jesse onun kaval kemiğini kavradı. Olduğu gibi kalmasını söyleyerek onu sıktı. Bu ne cüret? Boştaki ayağıyla onu tekmelemek için sırt üstü yattı ve adamın eli çıplak kalçasına değdiğinde kaskatı kesildi.

Ana karakter bir tünele düşerken televizyon ekranı karardı ve Jesse'nin eli pijamasının paçasından içeri girip onu bacaklarının arasından kavradığı anda oturma odası karanlığa gömüldü. Sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Ailelerinin önünde bir hareket yapmayacağına dair güveni milyonlarca parçaya bölündü. Karakterin küfretme ve hayal kırıklığı içinde duvara vurma sesi Violet'in koordinasyonsuz, çılgınca kaçma çabasını gizledi. Panik içini kavururken bir yüzücü gibi garip bir şekilde kulaç attı.

Ekrandaki bir patlama odayı kısa süreliğine aydınlattı. Başı iki ebeveynin arasında gidip geldi. Koltukları kanepeyi çevreliyordu ama biraz önlerindeydi ve televizyona doğru eğilmişlerdi. Annesinin başı keskin bir şekilde eğikti, bu da hala uyuduğunu gösterirken, babam koltuğunun kenarına tünemiş, ekranda olanlara perçinlenmişti. Eğer babam onlara bakarsa, annemin vücuduna ve Jesse'nin kucağına örttüğü pelüş, büyük boy battaniye ne yaptığını gizleyebilirdi ama... Onlar odadayken Jesse ona nasıl dokunabilirdi? Delirmiş miydi?

Başparmağı saten iç çamaşırının içine kayınca Jesse dikkatini tekrar ona verdi. Zayıf ışıpta Jesse'nin başını kendisine doğru çevirdiğini gördü. Filmle ilgileniyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyordu. Uzaklaşmak için kendini zorladı, ama klitorisini okşamaya başladığında, ciddi bir şekilde savaşılmaya başladı. Tutsak bacağını vahşice çekiştirdiğinde, adam iç çamaşırını kenara fırlattı ve orta parmağını içine soktu.

Nefesi ekrandaki sağır edici silah sesleri arasında kayboldu. Göz ucuyla Lynne'in doğrulduğunu gördü. Babası sesi kısmak için uzaktan kumandayı kaptı.

"Çok mu gürültülü?" Babam sordu.

"Biraz, ama bu yüzden hoparlörlerimiz var, değil mi? Tam etkiyi almak için?" Lynne ayağa kalkıp gerinirken esnedi.

Violet, Jesse'nin bacaklarının arasına sıkıştırdığı elinin arkasını pençeledi. Lynne onlara doğru ilerlerken bile Jesse geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. Korkudan başı dönen Violet, Lynne Jesse'nin yanağını öperken gözlerini kapattı. Annesinin yakınlığına tepki olarak vücudu kasılırken, Jesse'nin parmağının ucu kıvrıldı ve tüyleri diken diken oldu.

"Vi uyuyor mu?" Annem mırıldandı.

"Mm hmm," dedi Jesse dikkati dağılmış bir şekilde, sanki filme dalmış gibi. "Senden kısa bir süre sonra uyuyakaldı."

Annesi üzerine eğilip oğlunun parmaklarının içine gömüldüğü yere çok yaklaştığında tepki vermemek için kendini zor tuttu. Annesi şefkatle saçlarını geriye doğru taradığında içini ısıran bir panik kapladı.

Annem uzaklaşmadan önce, "Tatlı rüyalar, tatlı kızım," diye mırıldandı.

"Yatağım beni çağırıyor," dedi annem çenesini çatlatan bir esnemeyle babamın yanağını öperken.

Annem koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken Jesse, "İyi uykular," diye seslendi, parmağını çekip klitorisine sürdükten sonra ovuştururken bile.

Jesse onun bedenini ele geçirmeye çalışırken, o da umutsuzca geri çekilmeye çalışarak sessiz bir savaş başlattı. Jesse'nin onu tutsak eden bacağındaki tutuşu kayınca, Jesse yan masadaki lambaya doğru hamle yaptı ve lambayı yaktı. Odaya ışık dolunca babam başını çevirdi ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Işığı açık bıraksam olur mu?" diye nefes nefese kendini kanepenin diğer ucuna, Jesse'nin ulaşamayacağı bir yere sürükledi.

Aksini dilediği belli olsa da babam başını salladı ve filme geri döndü. Bir an için yüzünü kol dayanağına gömdü, vücudunu kontrol etmek için çırpındı, sonra gözleri Jesse'ye kaydı. Orta parmağını ağzına götürdüğünde midesi altüst oldu. Lanet olsun ona!

Ayağa fırladı ve Jesse de ayağa kalkmaya başlayınca dondu kaldı. Jesse'nin onu takip edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmemiş olsaydı, annesi ve babası yanındayken ona dokunmazdı.

Filmin, ona yapmayı planladığı şeyin sesini gizleyeceğini bildiğinden, tekrar yerine oturdu. Çenesinde bir kas kıpırdadı.

Ondan olabildiğince uzağa oturmadan önce pantolonunu düzeltti ve kurdu uzak tutmak için ışık çemberinin içinde büzüldü. Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi ve Jesse'nin kucağındaki battaniyenin altından gelen hareketleri görmezden gelmeye çalıştı. Gerçekten de...?

Jesse ayağa fırladığında babam başını çevirdi. "İşe gitmek için erken kalkmam gerekiyor," dedi Jesse.

Babam başıyla onayladı. "Bu kadar uzun süre ayakta kalmana şaşırdım," dedi saatine bakarak.

Babam ekrana geri döndüğünde Jesse homurdandı. Orada öyle uzun süre durup ona ki, babası tekrar arkasını döndü.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, evlat?"

"Hayır," dedi Jesse ve koridordan yatak odasına doğru yürüdü.

Bacaklarını yana yatırdı ve battaniyeyi bir kez daha etrafına doladı, titriyordu. Bunu yaptığına inanamıyordu. Sınırları zorluyordu ama hiç *bu* kadar ileri gitmemişti. Hiç utanması ya da vicdanı yok muydu? Kalçalarını birbirine kenetledi ve bacaklarının arasındaki hafif zonklamayı görmezden geldi. Adamın vücudunu ona tepki vermeye, onu arzulamaya şartlandırmasından nefret ediyordu. Babasına bir bakış Jesse'nin ateşlemeye çalıştığı arzuyu bastırdı.

Gurur duyduğu oğlunun kendisine akla hayale gelmeyecek şeyler yaptığını söylese babası ona inanır mıydı? Göğsü sıkıştı. Babası olaydan beri bu konuyu hiç açmamış olsa da, Jesse'nin Tucker'ı hastaneye yatırmasından hâlâ onu sorumlu tuttuğunu biliyordu. Babası Jesse'yi aklamıştı ama onu değil. Ona baktığında gözlerinde artık masum olmadığından şüphelendiğini gösteren bir şey vardı. Eğer cesaretini toplayıp Jesse'nin ne yaptığını ona anlatırsa ve o da ona inanmazsa ya da daha kötüsü onu sorunun kendisi olmakla suçlarsa, bu onu öldürebilirdi. Yüzü buruşurken ışığı kapattı.

"Sen de mi yatıyorsun, Vi?" Babam dönüp ona bakmadan sordu.

"Hayır. Ben kalıyorum."

Ana karakter bir helikopterden imkansız, şık bir atlayış yaparken onun titrek sesi fark edilmedi.

Kaç kez bir arkadaşına, okul danışmanına, gençlik papazına ya da gizlilik yemini etmiş bir terapistle sırrını açmayı düşünmüştü? Ama ona kim inanırdı ki? O bile olanlara inanamıyordu. Muhtemelen onun sözüne inanacak tek kişi, ondan vebadan kaçır gibi kaçan tek kişiydi. Tucker, daha önce de

Jesse'nin sahip olduğunu kimsenin bilmediği bir öfke. Tucker okula dönmüş ve yokluğunu bir plak şirketinden aldığı teklifle ilgili bir masal anlatarak açıklamıştı. Dönüşü herkesin ona olan ilgisini kısa süreliğine yeniden artırmıştı ama bu kez umurunda değildi. Baş etmesi gereken daha büyük sorunları vardı; herkesin idolleştirdiği, hayranlık duyduğu ve karıncayı bile incitmeyeceğini düşündüğü üvey kardeşi.

Film bittiğinde, bir kez daha koltuğa uzanmış ve başını kol dayanağına yaslamıştı. Babası ona bir göz attı ve hâlâ uyanık olduğunu görünce, *I Love Lucy*'nin tekrarlarına karar vermeden önce birkaç kanal arasında gezindi. O çocukken babam sadece eski filmleri ve dizileri izlemesine izin verirdi, böylece açık bir şey gösterilmesinden endişe etmesine gerek kalmazdı.

Lucy'nin maskaralıklarını izlerken birlikte kıkırdadılar. Bölüm bittiğinde babam ayağa kalktı.

"Uyanık mı kalacaksın?" diye sordu.

"Evet."

Yanına geldi ve kumandayı lambanın yanına koydu, böylece kolayca ulaşabilecekti.

o.

"İyi geceler, ufaklık."

"İyi geceler baba," diye yankılandı.

Başka bir bölüm başlarken onun koridorda ayaklarını sürüyerek ilerleyişini dinledi.

Yorgundu ama odasına gitmeye cesaret edemiyordu. Lambayı kapattı çünkü parlak ışık gözlerini sulandırıyordu. Oturma odasına doğru ilerleyen ayak seslerini duyunca başını eğdi. Babasının su içmek istediğini ya da bir şey unuttuğunu düşünerek başını kaldırdığında karanlık bir figür kanepenin etrafında dönüyordu. Onun babam olmadığını anladığında çığlık atmak için ağzını açtı. Jesse ona doğru hamle yaptı ve o daha sesini çıkaramadan bir eliyle dudaklarını kapattı.

Eğildi ve alnını onunkine dayayarak, "Sensiz bir gece daha geçiremem," diye mırıldandı.

Kız avucunu ısırmaya hazırlanırken, adam onu kanepenin ortasına sürükledi ve yüzüstü çevirdi. Alt kısmı dizlerine kadar çekilmeden önce battaniye yere atılmıştı. Nefes almak için başını yana çevirdiğinde bile Jesse çoktan içine girmişti. Vücudu uyum sağlamak için mücadele ederken yastıkları tırmaladı ve ayaklarını tekmeledi.

"Şşş," diye yatıştırdı onun üzerine inerken.

Bacakları birbirine kenetlenmişken, adam kendini inanılmaz derecede büyük hissediyordu ve kadın ıslak olmasına rağmen bu yeterli değildi. Adam geri çekilirken ve sonra daha fazla bölge için iterken kanepenin iniltisini emdi.

"Aferin kızıma. Neredeyse oldu," diye övdü ve Vi'nin öfkeli tıslamasını görmezden geldi. "Tanrım, kendini çok iyi hissediyorsun Vi. Çok mükemmel."

"Ne *ediyorsun* sen? Her an içeri girebilirler."

"İki kez otuzbir çektim ve hala dönüp duruyorum. Elim işe yaramıyor. Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Delirmek üzereyim. Uykuda bile kaçamıyorum çünkü seni hayal ediyorum."

Elleri, ellerine ulaşana kadar kızın kollarında gezindi. Kadın ellerini çekmeden, adam parmaklarını birbirine doladı.

"Bir an bile huzur bulamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bir şeyi o kadar çok istemek, ona sahip olmak için her şeyi yapmak?"

Ürperdi ve kendini tamamen kılıfına sokarken yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Teşekkür ," dedi hararetle.

"Sen hastasın."

Nefes almadan önce dili kulağına daldı, "Sen de öylesin. Aramızdaki fark, ben bunu kabul ediyorum."

Adam itmeye, derinlere saplamaya ve ayak parmaklarını kıvrım kıvrım yapmaya başladığında gözlerini kapattı.

"Bunun hastalıklı olması gerekmiyor. Bu çarpık olmak zorunda değil. Eğer izin verirsen çok güzel olabilir. Eğer savaşmayı bırakır ve olmamıza izin verirsen." Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Beni sağdığını ve daha da ısladığını hissedebiliyorum. Bunu seviyorsun."

Söylediklerini inkâr etmeye çalışırken yüzünü minderlere gömdü ama bedeni onun emri altında değildi. Onun emrindeydi ve zihni olanları engellemek için elinden gelen her şeyi yaparken, ona yanıt verdi, onu balla yıkadı, onu karşıladı.

"Bütün hafta benden kaçtın, beni inkâr ettin, kendini inkâr ettin. Bunu neden yapıyorsun? Seni ne kadar istediğimi kanıtlamamı mı istiyorsun? Sensiz nasıl kaybolduğumu mu?"

Adam ellerini bırakıp kanepenin kenarından aşağı inerken ve alt yarısını kendisiyle birlikte çekerken midesi altüst oldu. Onu halının üzerinde dizlerinin üzerine çökecek şekilde konumlandırdı ve arkasına geçti. Ne yazık ki yüzü, az önce minderlerin üzerinde oluşturduğu nemli noktaya denk geldi.

Yüzünü buruşturarak doğruldu. Jesse hemen bu pozisyonundan yararlanarak ellerini üstünün altından geçirdi. Karnını okşadı ve göğüslerini kavrayarak vücudunun ona uyum sağlaması ve olacıklara hazırlanması için zaman tanıdı. Bir eli klitorisini kopardı. Tiksintiyle başını adamın omzuna yasladı ve bacaklarını açarak ona daha fazla erişim sağladı. Boynunu emerken buna mecbur kaldı.

"Bana bunu istediğini söyle," dedi karanlık bir sesle.

Bu cinsel bulanıklığı kesti. Farkındalık geri geldi. Elini göğsünden çekmek için adamın kolunu çekiştirdi ama bu ona sadece meme ucunu sıkmakla yetindi ve bu da onu daha fazla istenmeyen bir sıcaklıkla boğdu.

"Kabul et. Sadece bu seferlik," diye yalvardı.

Kız sessiz kaldığında, dişleri kızın omzuna battı.

"Çok inatçı," diye homurdandı ve kontrolü dağılmadan önce yüzünü zayıflık kokan minderlere itti.

Sert ve emin vuruşlarla hareket etmeye başladığında vücudunu kendi vücuduyla örttü. Jesse'nin düzensiz nefes alışları dışında duyabildiği tek ses televizyondaki Lucy'nin feryatlarıydı. Etlerinin sert, ritmik şapırtıları ve televizyon arasında kimsenin yaklaştığını duymak imkânsızdı. Jesse her hamlede doğrulup onu geriye çekerken annesiyle babasının uyuyor olması için dua ediyordu, bu yüzden her santimini alıyor, bir hayvan gibi hırlıyor, umutsuzca onları birleştirmeye çalışıyordu.

Onun yaklaştığını hissedince, kendi orgazmına ulaşmak için kendine dokunarak günahlarını artırdı.

"Evet, bebeğim. Benimle gel," dedi hızını artırırken sertçe.

Doruğa ulaştığında, onun üzerine kapandı ve adını haykırdı. Kendi orgazmını kovalarken onu görmezden geldi, ki bu da ulaşamayacağı bir yerdeydi. Jesse onun elini kenara itti, klitorisini tıngırdattı ve paramparça olana kadar kendini ona dayaması için onu cesaretlendirdi. Kız önce sevinçten, bir dakika geçmeden de utanç ve suçluluk duygusunun tanıdık tokadıyla titrerken Jesse ona sarıldı. Onu engellemek için ne yaparsa yapsın, sonu hep burada bitiyordu.

Jesse yavaşça geri çekildi. Uyluklarını birbirine bastırdı ve Jesse'nin eli menisinin içinden geçip kıkına ve sırtının alt kısmına yaymadan önce tekrar içeri ittiğinde şaşırmadı.

Ayağa kalktığında, zihni onu kalkmaya, giyinmeye ve temizlenmeye çağırdı ama hareket edemedi. Jesse'nin odadan çıktığını hissetti ve saniyeler sonra yatak odasının kapısının kapandığını duydu. Stüdyodaki seyirciler gülerken bile Violet ağlıyordu.

CHAPTER 16

VIOLET

DÖRT SEKİZ AY SONRA

BAŞPARMAKLARI SIRT ÇANTASININ ASKILARINA ASILMIŞTI; VIOLET EN UÇTA DURUYORDU

araba yolundan. Şans onun yanındaydı. Annesi bu sabah sınıfını bahar için süslemek üzere erkenden ayrılmış, Violet'in annem soru sormadan işe gidiş geliş saatlerini değiştirmesine izin vermişti.

Komşusu köpeğiyle yanından geçerken Violet'e başıyla selam verdi ve aynı zamanda kızarmasına neden olan hafif şaşkın bir bakış attı. Utanmış ama planını uygulamaya kararlı bir şekilde sokağın sonuna baktı ve aracının ortaya çıkıp onu bu durumdan kurtarmasını diledi...

"Ne yapıyorsun?"

Sertleşti ama varlığının baş belasına hitap etmek için arkasını dönmedi.

"Bekliyorum," dedi, bariz olanı belirterek.

"Anlıyorum. Neyi bekliyorsun?"

"Okula giden otobüse yetişeceğim."

İşe giden ya da çöpü dışarı çıkaran komşularının gözleri önünde oldukları için minnettardı. Bu, Jesse kötü bir şey yaparsa sayısız tanığı olacağı anlamına geliyordu. Yapmazdı tabii ki. Kendini saklamıştı.

kapalı kapılar ardındaki kınanacak davranışlar için. Toplum içindeyken davranışları kusursuzdu.

"Otobüse yetişemeyeceksin."

Kayışlarını sıkıca kavradı. "Annem çoktan işe gitti. Birlikte gitmediğimizi bilmeyecek."

"Ama babam bilecek. Bana burada ne işin olduğunu sordu."

Döndü ve elinde kahve fincanıyla pencerede duran babasını gördü. Lanet olsun. Kamyonentinin orada olup olmadığını görmek için garaja bakmak aklına gelmemişti. İşte olduğunu varsaymıştı.

"Ona neler olduğunu anlatmak ister misin yoksa arabaya mı bineceksin?"

Jesse'nin sataşması gözlerini kırmızıya boyadı. Sanki saklayacak bir şeyi yokmuş gibi, sanki geleceği onun sırlarını saklamasına bağlı değilmiş gibi bu soruyu sormuştu. Onun kışını öpmesi gerekirdi, onu kışkırtması değil. Kimseye söylemeyeceğinden bu kadar emin olması onu o kadar öfkeliendirdi ki konuşamadı. Konuşmak istedi. *Konuşmalıydı!* Ama ne kadar mutsuz olsa da yardım almaya cesaret edemiyordu.

Jesse'nin onu kırılma noktasına kadar zorladığı bugünkü gibi günlerde, zihni olası tüm sonuçları hesaplıyordu. Hiçbirinin sonu iyi bitmiyordu. Eğer acısını serbest bırakırsa, bu bir hastalık gibi yayılacak, ailesine bulaşacak, kiliselerini sarsacak ve sıkı sıkıya bağlı topluluklarına şok dalgaları gönderecekti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bölümlere ayırmak daha iyiydi. İçindeki kargaşayı bastırmak ve Jesse'nin aklının başına gelip duracağına inanmak. Ayrıca, birine içini dökmek ona neler olduğunu açıklamak anlamına geliyordu ve... bunu yapamazdı. Bu her şeyi çok gerçekçi kılacaktı.

", Vi."

Jesse sanki on beş dakika önce ona yaptıklarından dolayı üzülmesini gerektirecek hiçbir neden yokmuş gibi ona kızgın bakma cüretini gösterdi.

"Violet?"

Jesse ile göz temasını kesip babasının ön merdivenlerde dikildiğini gördü.

"Bir sorun mu var?"

Şişelenmiş duygular içini parçalıyor, gözlerini yaşartıyordu.

Babasının yüz ifadesi karardı. "Ne oldu?"

Sonunda ağzından şu sözler döküldü: "Jesse beni . Onunla gitmek yerine otobüse binmek istiyorum."

Babam gözlerini kırptırdı, açıkça şaşırmıştı. O ve Jesse nadiren tartışırlardı. Geçmişte buna hiç gerek olmamıştı.

"Jesse?" Babam kaşlarını çatarak sordu.

"Bunu telafi edeceğim."

Jesse o uğursuz sözü verirken teni karıncalandı.

"Sorunlarından kaçmak hiçbir şeyi çözmeyecek," diye uyardı babam başını sallayarak. "Sana bundan daha iyisini öğrettim. Bunu okula giderken hallet. Eminim Jesse seni üzmemiştir."

Göğsündeki basınç arttı. Boğazının dibinde bir çığlık titreşti.

Babası Jesse'ye bir dizi anahtar fırlattı. "Kamyoneti al. Bugün SUV'a ihtiyacım var." Babası ona sert bir bakış attı. "Uslu dur."

Bu ince azarlama, kızın aşırı tepki gösterdiğini ve çocukça davrandığını düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Babam eve doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra garaj kapısı açılarak neredeyse kendisi kadar yaşlı olan kamyonet ortaya çıktı. Sinir krizi geçirmek yerine kamyona doğru yürümek için kendini kontrol etmesi bir dakika sürdü. Jessie o yolcu koltuğuna yerleşene kadar çantasını almadı.

Beklediği sarı okul otobüsü geçip kemerini bağladı ve elini lacivert emniyet kemerine doladı. Tek istediği ondan bir an olsun uzak kalmaktı ama dünya ona karşı komplo kuruyor gibiydi.

Jesse kamyoneti çalıştırıp garajdan geri geri çıkarken tek kelime etmedi. Mahallelerinden ayrılırken aralarında sessizlik hüküm sürüyordu. Karnı yumruk gibi sıkıydı.

"Seni incittim mi?"

Fiziksel olarak demek istemişti ama onu incitmek için teninde bir çürük bırakması gerekmiyordu. Tutkuyla yapılan izler solup giderdi. Onun açtığı yüzlerce görünmez, jilet inceliğindeki duygusal kesiklerin, hayatının geri kalanında onu yaralayıp rahatsız edeceğini biliyordu.

"Fark eder mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seni incitmek istememiştim. Niyetim bu değildi."

"Niyetiniz *neydi*?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Biliyorsun."

Güne başlamadan önce kaşıntısını kaşımak için mi? Adam onu banyoda köşeye sıkıştırıp küvete soktuğunda ve ırzına geçmek için fayanslara yasladığında karşı koymadı. Adam onu dizlerinin üzerine çöktürüp ağzını sikerken hiç direnmedi. Ancak onu küvette diz çökmüş halde bıraktıktan sonra

Yüzünden sular damlarken annesinin mutfakta şarkı söylediğini duyunca şaşkınlığını üzerinden attı ve kustu.

Bu sabahın neden diğerlerinden farklı olduğundan emin değildi. Çok daha aşağılayıcı şeyler yapmıştı ama bugün ilişkilerinin ne kadar çarpık bir hal aldığını fark etti. Bütün o karşılaşma boyunca tek kelime bile etmemiş olmaları ve adamın amacına ulaşır ulaşmaz çekip gitmesi, onun gerçekten Amnon'a dönüştüğünü anlamasını sağlamıştı. Ondandır nefret etmiyordu ama şehvetini tatmin etmek için onu kullanmaya bağımlıydı ve bunun onu nasıl etkilediğini umursamıyordu. İlişkileri ekşi, karışık, ahlaksız bir karmaşaya dönüştü.

Jesse değişmişti. Artık kandırmıyordu. Artık onu kendisine hazırlamak için okşamıyor ve sevmiyordu. Ondandır beklediği şefkat yok olmuştu. Kız onun için sadece bir bedendi. Gülümsemesinin eskisi gibi olmadığını, nadiren güldüğünü ve yüzünde daha önce olmayan bir sertlik olduğunu kimse fark etmemiş gibiydi. Yalnız kaldıklarında ve adam maske takmadığında, onun gözlerinde gördükleri karşısında ürperdi. Kardeşi gitmişti ve onun yerine her şeyi yapabilecek bir yabancı gelmişti.

Jesse yanlış çıkışa saptığında, ona sert bir bakış attı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir gezinti için."

Kanı buza dönüştü. "Hayır!"

"Konuşmamız gerek."

Konuşmak mı? Bu artık yapmadıkları bir şeydi. Okula gidiş gelişleri tamamen sessizlik içinde gerçekleşiyordu. Sadece ortak arkadaşlarıyla takılırken ya da ailelerinin yanındayken sohbet ediyorlardı. Yalnız kaldıklarında Jesse onu sırtına almaya odaklandığından gününün nasıl geçtiğini ya da umutlarını ve hayallerini soramıyordu.

"bir şeyimiz yok."

Eli direksiyonun üzerinde esnedi. "Var."

Elini önüne doğru savurdu. "Konuş bakalım! Austin'den neden ayrılıyoruz?"

"Bölünmemizi istemiyorum ve kafamı boşaltmam gerekiyor."

"Okula geç kalacağız."

"Zamanında geri döneceğiz. Fazla uzağa gitmiyoruz."

Altı şeritli sıkışık otoyoldan iki şeritli otoyola geçtiklerinde elini hafif kazağının kıvrımlarında dolaştırdı. Bu saatte herkes iş ve okul için şehre doğru yol alırken, o ve Jesse ters yönde hızla ilerliyordu.

Jesse'nin çok uzağa gitmediklerine dair güvence vermesine rağmen, onun rahat edemeyeceği kadar uzağa gidiyorlardı. Anne ve babasını arayıp Jesse'nin aklını kaçırdığını söylemeyi düşünürken, Jesse nihayet yavaşladı ve ana otoyoldan işaretlenmemiş toprak bir yola saptı.

"Neredeyiz biz?"

"Neredeyse vardık," diye bağırdı çukurlu yolda hızla ilerlerken.

"*Neredeyse nereye?*" diye sordu kadın, kapının kolunu tutarak.

"İşte," dedi bir dönemeci dönerlerken.

Ağaçlar yerlerini göz alabildiğine uzanan mavibonca örtüsüyle kaplı düzlüklere bıraktı. Kır çiçeklerinin arasında fotoğraf çekmek, mükemmel kareyi yakalamak umuduyla her parka, tarlaya ve hatta otoyol boyunca akın eden yerel halk için bir geçiş ayıniydi.

Jesse arabayı yoldan çekerken, camını açarak gök mavisi güzellikleri hayranlıkla seyretti. O ana kadar ne kadar muhteşem bir gün olduğunu fark etmemişti. Sabah soğuğu yerini ılık bir bahar gününe bırakıyordu. Kuşlar birbirlerine cıvıldıyordu. Araba ya da insan sesi yoktu, sadece uzaktan yalnız bir çiftlik evi görünüyordu. Manzara o kadar pastoral ki, bir tabloya benziyordu.

"Logan'ın teyzesi bu yolun sonunda yaşıyor," dedi Jesse. "Bunu görmek hoşuna gider diye düşündüm."

Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru çevirirken ", " diye mırıldandı.

Okula zamanında gitme ve neden burada oldukları konusundaki endişeleri yok oldu. Dakikalar kutsanmış bir sessizlik içinde geçti. Gözlerini açtığı anda, gözyaşlarını geri kırıptı. Neden olduğundan emin değildi. Çenesini kollarına dayadı ve o kadar yoğun bir mavi denize baktı ki içinde yüzebileceğini hayal etti.

"Violet."

Huzur balonu patladı. Gerginlik tekrar içeri süzüldü. Endişe, güneşin sıcaklığını yüzünden çaldı.

"Ne?" dedi odun gibi bir sesle.

"Bu sabah çok ileri gittiysem özür dilerim."

Diş macununun temiz tadı, acı greyfurt tadındaki ihanetin ağızda bıraktığı tatla yok oldu. "Ama bu seni tekrar yapmaktan alıkoymayacak, değil mi?"

Bir duraklama ve sonra, "Hayır."

Göğsü titrerken ona doğru döndü. "Durmak zorundasın! Bunu daha fazla yapamazsınız! Bize ne yaptığını görmüyor musun?"

Ellerini yalvarırcasına ona doğru uzatırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Denedim, Vi. I-"

"Daha çok çalış!" diye bağırdı.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Yemin ederim öyleyim. Ama ne kadar direnirsem, o kadar aşağı itmeye çalışıyorum..." Elini yumruk yaptı. "Kontrolü kaybettiğimde daha da kötü oluyor."

"Bu normal değil, Jesse. Bu *yanlış*!"

Yüz ifadesi sertleşti. "Doğru olabilirdi eğer..." Gözlerini ondan ayırıp boş yola baktı.

"Ne yapsaydım? Sana teslim olsaydım mı? Ne istersen yapsaydım? Yaptığım şey bu değil mi? Daha ne istiyorsun?"

"Beni geri istemeni istiyorum!"

Adamın feryadı kalbinin durmasına neden oldu.

"Vücuduna sahip olmanın yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu sertçe. "Bana teslim olman yeterli mi?" Başını iki yana salladı. "Ben de bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama değilmiş. Bana bakışından nefret ediyorum. Bir parçanın bunu istediğini bildiğim halde sana dokunduğumda kaskatı kesilmenden." Elini havada gezdirdi. "Buna en az benim kadar ihtiyacın var. Beni geri istemene izin vermeni istiyorum Vi ve bizi cezalandırmayı bırak."

"Seni istemiyorum." Sesi istediği kadar kararlı değildi.

Gözleri kısıldı. "Yalan söyleme. Her zaman zorlamıyorum. Çoğu zaman ben daha sana dokunmadan ıslanmış oluyorsun. Üç gün önce sikimin üzerinde öyle sert sallanıyordun ki kendimi desteklemek zorunda kaldım. Ne-"

"O benim *bedenim*, *ben değilim*!" diye

haykırdı. "Senin vücudun," diye

tekrarladı adam düz bir tonda. "Evet!"

"Teslim olmayacaksın, değil mi?" demeden önce tam bir dakika boyunca ona baktı.

"Bu sabah seninle kavga mı ettim?" diye sordu küstahça.

Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi elini sallayarak bunu geçiştirdi. Öfke zihninin duvarlarını yaladı.

"Demek istediğim, ne olduğunu kabul etmeyeceksin," diye açıkladı.

"Aramızdaki şey *gitti*! *Sen* onu yok ettin!"

Hâlâ direksiyonda olan eli, direksiyonu kavradıkça ve elinin arkasındaki damarlar belirginleşti.

"Onu yok etmedim," dedi kabaca. "Onu kucakladım, ona teslim oldum. Değişimden, annemden, babamdan ve *Tanrı*'dan korkman bunu kötü bir şey haline getirdi ama değil. Bu lanet olası bir hediye."

Gözleri şevkle parlıyordu ve kadının içine bir endişe damlası gönderdi.

"Babam, olması gerekmeylene Tanrı'nın izin vermeyeceğini söylerdi. Tanrı durmuyor

birlikte olmamızı engelledi. Şimdiye kadar bir şekilde müdahale ederdi, sence de öyle değil mi? Ne yaparsan yap, Tanrı seni bana doğru itmeye devam ediyor. Otobüse binmene bile izin vermedi! Konuşabilmemiz için bizi buraya getirdi. Olmamız gereken her şeyi olmamızı engelleyen tek şeyin sen olduğunu neden göremiyorsun? Mutlu olmamızı?"

"Davranışlarını haklı çıkarmak için Tanrı'yı kullanmaya cüret etme. Yaptıklarının yanına kâr kalmasının tek nedeni insanları kandırmakta çok iyi olman ve benim bunu yapamayacak kadar zayıf olmam..." Umutsuzluk ve öfke içinde savaşıırken boğazı daraldı. "Sen..." Gözleri yanarken, umutsuzca kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken başını eğdi.

"Zayıf olduğun için değil. Beni sevdiğin için kimseye söylemedin."

Başını kaldırdı. "*Aşk mı?*" Kelimeyi zar zor çıkarabildi. Bunu ona söylemeye nasıl cüret eder?

"Beni seviyorsun," dedi o kadar sarsılmaz bir güvenle ki, kız onun gözlerini oymak istedi. "İçten içe birlikte olmamız gerektiğini biliyorsun. Başka hiç kimseye bana verdiğin tepkiyi vermezsin."

"Bu doğru değil." Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

o.

"Doğru olmayan ne?"

Sesi sakindi ama kız onun hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Kuru dudaklarını yaladı ve etrafına gergin bir bakış atmaktan kendini alamadı,

ama görünürde kimse yoktu. "Bence gitmeliyiz." "Doğru olmayan ne?" diye tekrarladı.

Kadın konuşmayınca, adam ona doğru eğildi.

"Sadece bana cevap verdiğin doğru değil mi?"

Kadın kot pantolonunu çekiştirdi. Adam koltuğun diğer tarafına uzandı ve kadının çenesini kavradı, gözleri şiddet tehdidiyle parlıyordu.

"Eğer birinin sana dokunmasına izin verdiğini öğrenirsem, onu öldürürüm."

"Kimse yapmadı!" Kendisini daha sıkı tutan eline vurdu. "Biriyle çıkmama izin yok ve kimseyi istemiyorum, sen de dahil! Aslında, bence yeniden birileriyle çıkmaya başlamalısın."

"Randevu."

Sesi düz ve duygusuzdu.

"Evet, çık. Başka kızlarla seks yapmak." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Seni sevseydim, birlikte olmamız gerektiğine inansaydım, seni bir başkasına doğru iter miydim?"

Çenesindeki el çekildi. Telefonunu almak için sırt çantasına uzanmak üzereydi ki adamın gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. Midesi alt üst oldu. Onu en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlayamıyordu. Özür dilemek ve onu teselli etmek için duyduğu karşı konulmaz ihtiyaç onu dehşete düşürdü. Onun nesi vardı böyle? Onu ölçülemeyecek kadar incitmiş ve söz üstüne söz vermişti. Söylediği bir şeyin sonunda ona ulaşmış olması neden umurunda olsun ki? Umursamamalıydı.

Ama o yaptı.

"Benden nefret ediyorsun," dedi sessizce. Kadın sertçe yutkundu.

"Benden nefret ediyorsan, söyle."

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. En çok ihtiyaç duyduğu anda sesi onu terk etti.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Benden nefret etmek istiyorsun ama ."

Adam ona doğru uzanırken, "Geri çekil," diye emretti.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı ve bacağını kavrayıp çekiştirerek onu bank koltuğuna uzattı.

Göğsüne yaslanan elleri görmezden geldi ve alnını onunkine dayadı.

"Beni başka biriyle istemezsin." "Evet, istiyorum!" diye boğuldu.

"Tamam bebeğim," dedi, açıkça onunla dalga geçerek.

"Gerçekten istiyorum!" diye ısrar etti adam saçlarını okşarken. "Ben ciddiylim. İhtiyacın olan şeyi başka birinden al. Onlarla röportaj yapacağım! Ne tür sapıkça şeylerden hoşlandığını biliyorum. Bir sürtük bulabilirim-"

Adamın ağzı kadınınkini kapladı. Öpücük sert ve cezalandırıcıydı, ama mücadele etmeyi bıraktığında hemen yumuşadı. Haftalardır yapmadığı gibi onu şefkatle, saygıyla öpmeye başladı. Bir saatten kısa bir süre önce onu nasıl kullandığı düşünüldüğünde bu bir şoktu. Vücudu zevkten titriyordu, şefkat ve bağa açlık duyuyordu.

Zihinsel olarak kaçmaya çalıştı ama Jesse acele etmiyordu. İnmek için acele etmiyor ya da keşfedilmekten endişe etmiyordu. Dili

tembelce onunkiyle temas kurdu ve onu meşgul etmeye ikna etti. Tatlı bir şeyin tadı onu içine çekti. Neydi o? Ağzındaki acılığı silmeye hevesli bir şekilde dilinin onunkiyle dans etmesine izin verdi ve onun memnun mırıltısını duymazdan geldi. Kahvaltıda bir elma yemişti. Merakı yatıştıktan sonra uzaklaşmaya çalıştı ama Jesse buna izin vermedi.

Onu on farklı şekilde öperken ağzını meşgul etti -şefkatli, derin, alaycı, tahrik edici. Adamın eli kazağının altından kayarak göğsünü örttüğünde kızın dikkati daha da dağıldı. Adam başını kaldırıp nefes almasına izin verdiğinde, kadının zihni dönmeye başlamıştı.

"Başka kızları da böyle öpmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı dudakları kızın yüzünde gezinirken.

Adam kazağını çenesinin altına sıkıştırırken aklını başına toplamaya çalıştı. Çıplak tenindeki serinliği fark ettiğinde bile Jesse sütyeninin kabını sol göğsünün altına sıkıştırdı. Diliyle meme ucuna dokunduğunda kadın kırbaç yemiş gibi sarsıldı.

"Regl dönemine yakın göğüslerinin hassaslaşmasına bayılıyorum," dedi meme ucuna yapışmadan önce.

Kadın tıslayıp kamburunu çıkarırken kollarını koltuğa sabitledi ve merhamet dilenme isteğini bastırdı. Bu onun için bir fark yaratmayacaktı. Hiçbir zaman da olmadı. Tanrı'nın kendi tarafında olduğunu iddia etmesine rağmen, buna inanmayı reddetti ve ilahi müdahale için dua etti. Belki çiftlik evindeki insanlar neden buraya park ettiklerini merak eder ve araştırmaya gelirlerdi. Ya da belki yoldan geçen biri arabalarında bir sorun olduğunu ya da bir şeylerin ters gittiğini düşünerek içeri bakacaktı. Bir arabanın gürültüsünü duymak için kendini zorladı ama tek duyabildiği Jesse'nin ıslak emme sesleri ve kendi acınası inlemeleriydi.

"Buna bayılıyorsun," dedi hırıltılı bir sesle ve başını iki yana çevirerek meme ucunun dudaklarında gezinmesini sağladı. "Bunu sana bütün gün yapabilirim. Sen çok güzelsin. Bir çayır dolusu mavi çiçek senin yanında hiçbir şey." Mırıldanırken onun göğsünü okşadı, "Bana her şeyi teklif eden kızlar oldu. Çaresizce rahatlamak istememe rağmen kabul edemedim. Senin huzurunda işkence görmeyi ve beni bir kardeş olarak görmeni tercih ederim, zaman birine aletimi batırıp onunla birlikteyken yüzünü hayal etmeye çalışırım. Gerçek olana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var Violet. Başka kimse yapamaz."

Açık pencereden dışarı bakmak için başını arkaya eğdi ve Jesse diğer tarafına geçerken yavaş hareket eden bulutların ilerleyişini takip etmeye çalıştı

Göğüs. Daha fazla dayanamadığında, hayal kırıklığı içinde bacaklarını tekmeledi.

"Jesse!"

Baskıyı azalttı ve sonunda göğsünü serbest bıraktı. Ne kadar büzülmüş ve şişmiş olduğuna hayran kaldı ve yüzünü aralarına gömmeden önce öpücüklerle boğdu.

"Cehennem gibiydi."

Yanlarını okşarken sesi kızın teninde boğuklaşıyordu.

"Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyorum."

Ama öyleydi ve eskiye dönüş yoktu. Belki başlangıçta ilişkilerini düzeltebilirlerdi ama çok ileri gitmişlerdi. Aralarındaki bağ o kadar zedelenmişti ki, normal ya da sağlıklı bir ilişki kurabileceklerini hayal bile edemiyordu.

"Bunu yapmak niyetinde değildim," dedi göğsünün yan tarafını öperek. "Seni buraya gelecek hakkında konuşabilmek için getirdim."

Sertleşti. "Ne geleceği?"

Jesse başını kaldırdı ve onun yüzünü inceledi.

"Bizimkini." Kadın ona bakakaldı.

"Yakında mezun olacağım. Ne yapmamız gerektiği hakkında konuşmak istiyorum-"

"Biz mi?"

Onu gözlerini kırıştırmasına neden olacak kadar sert itti. "Bırak beni!" diye tersledi.

İç çekti. "Sakin ol."

"Sen sakın ! Avazım çıktığı kadar bağırmadan önce çekil üstümden."

İzole edilmiş ortam düşünüldüğünde bu büyük bir tehdit değildi, ama Jesse ayağa kalkıp direksiyonun arkasına oturdu ve aceleyle sütyenini düzelterip kazağını aşağı çekti.

"Benimle tartışacak bir şey yok. Sen mezun olacaksın ve başka bir şehirde ya da iyisi eyalet dışında bir üniversiteye gideceksin. Ben okulumu kendi yoluma gideceğim. Geleceklerimiz aynı değil."

Adam ona baktı, ifadesi okunamıyordu.

"Biz, bizim ya da biz diye bir şey yok. Sahip olduğumuz, olduğumuz şey gitti. Sen..." Sertçe yutkundu, gözleri yaşlarla doldu. "Beni herkesten çok incittin. Sana güvenmiştim. O kadar insan arasında senin asla..."

Adam ona doğru uzandığında, kadın geri çekildi ve kollarını kendine doladı.

"Bunun bitmesini istiyorum. Bitmesine *ihtiyacım* var." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Gitmene ihtiyacım var."

"Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı.

Belli ki çok üzülmüştü. Ona yeterince ileri gittiğini, kötülüğe kötülükle karşılık vermenin Hristiyanlığa uygun olmadığını söyleyen zayıf duyguların telaşını acımasızca bastırdı. Kötülüğü iyilikle yenmesi gerekiyordu ama içinde bu yoktu. Sahip olduğu tek şey öfkeydi. Hem de çok fazla. Aylardır bastırduğu öfke, utanç ve çaresizlik patlamış, sıcak lav gibi püskürmüştü. Onu nasıl gördüğünü ve birlikte oldukları bir gelecek olmadığını ona anlatmak zorundaydı.

"Aramızdaki şey bir hediye değil, zehir," dedi kısık sesle. "Yozlaşmış ve çürümüş ve ondan iyi bir şey çıkmadı. Sence bu kadar iyi hissettirseydi, birbirimiz için yaratılmış olsaydık, bana her dokunduğunda bir saatimi vücudumu fırçalayarak geçirir ve yine de asla temiz hissetmez miydim?"

Adam hareketsiz kaldı. Onun yüz ifadesine sinen ıstıraba karşı kalbini sertleştirdi. Bu onun bu işi sonsuza dek bitireceği andı ve bu süreçte ikisini de mahvedecek olsa bile bunu başaracaktı.

"Babamın gözlerinin içine bakamamaktan nefret ediyorum. Söylediğim her kelimeye dikkat etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum çünkü ağzımdan bir şey kaçıracağımdan korkuyorum. Senin benim ilkim olmandan ve bedenimi sana tepki vermeye şartlandırmandan nefret ediyorum."

Omuzlarındaki muazzam, ezici ağırlığın altında titredi. "Beni birine söylemekten alıkoyan şeyin aşk olduğunu düşünüyorsun, ama değil. Sana olan aşkım. Lynne'e olan aşkım. Senin ne olduğunu bilmek onu mahveder."

"Neyim ben?"

"Sen bir canavarsın" derken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

İfadesi karardı, kırılganlığı ve acısı o kadar çabuk kayboldu ki, orada olduğundan bile emin değildi. Sessizlik hakim oldu. Kamyonun önünde bir kuş kanat çırpı ve neşeyle cıvıldayarak uzaklaştı. Bir esinti ince saç tellerinin yüzünde kaymasına neden oldu.

"Söyle, Vi."

Onun ne duymak istediğini biliyordu ve sonunda bunu yapacak gücü kendinde buldu. "Haklısın. Senden nefret etmiyorum." Bir an için umudun parladığını gördü.

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Kılını bile kıpırdatmadı ama Jesse'nin gözlerinden şeytani ve insanlık dışı bir şey bakarken kollarındaki tüyler diken diken oldu. İlk kez

Jesse'nin onu nehir kenarına götürdüğü gün içinde gizlenen şeytanı bir anlığına görmüştü. Son zamanlarda Jesse'yi daha sık görmeye başlamıştı, çünkü Jesse şehvet dolu iştahı tarafından yönetiliyordu. Eskiden geceleri onu ele geçiren şeytan artık gün ışığında da görülebiliyordu. O ve Jesse artık bir bütündü.

"Gerçekten denedim Violet," dedi Jesse hayıflanarak, gözleri öfkeyle yanarken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin için denedim ama sanırım yeterince iyi değildi."

Adam başını eğip onu klinik bir şekilde incelerken kadın kapının kolunu tuttu, kalbi küt küt atıyordu.

"Bir canavara ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söylemek pek akıllıca değil," diye belirtti.

Nefes almayı bıraktı.

"Bu da ona öyle davranmaması için hiçbir teşvik sağlamıyor."

Adam ona doğru uzanırken bile, kadın kapıyı iterek açtı ve kamyonundan dışarı düştü. Tüm bunlar korkunç derecede tanıdıktı ama bu sefer adamın neler yapabileceğini biliyordu. Ayağa fırlayıp cep telefonunu almak için sırt çantasına uzandığında bile adam arkasından koltuğa doğru kaydı.

Bir an için onu ikna etmeye çalışmayı düşündü ama adamın yüzüne kazanmış kana susamışlığı görünce kaçmanın tek seçeneği olduğuna ikna oldu. Mavi çiçek tarlasına daldı, hedefi uzaktaki yalnız çiftlik eviydi. Birinin pencereden dışarı baktığını ve bir şeylerin fena halde ters gittiğini fark edeceğini umarak ellerini salladı. Duyan birilerinin imdadına yetişmesi umuduyla çılgın atacaktı ama adamın arkasından yaklaştığını duyduğunda nefes almaya bile vakti yoktu. O bir atletti. Güçlü, hızlı. Bunu asla başaramazdı.

Bu düşünce aklından geçerken bile Jesse onu arkadan yakaladı. Çarpmanın etkisiyle düşmesini engelleyen kabarık mavi salkımların arasına yuvarlandı. Elleri ve ayakları üzerinde çırpınarak kaçmaya çalıştı. Jesse onu geri çektiğinde babamın eğitimi devreye girdi. Yumruğunu sıktı ve tüm gücüyle savurdu. Jesse, kız kulağına yumruk attığında taş gibi yere düştü.

Nefes nefese yoluna devam etti. Yaban çiçeklerinin arasından tökezleyerek geçerken, arkasına dönüp yola baktı. Ne kadar uzakta olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı. Çiftlik evi onun tek umuduydu. Göz ucuyla Jesse'nin doğrulduğunu gördü. Panik ona fazladan

Güçlüydü. Her zamankinden daha hızlı koşmaya başladı. Bu ölüm kalım meselesiydi. Bunu başarabilirdi.

Artık evin daha fazla ayrıntısını seçebilecek kadar yakındaydı. Verandada bir salıncak ve pembe ve sarı çiçeklerle dolu saksılar vardı. Orada her kim yaşıyorsa iyi bir insandı. Evde olsalar ona yardım ederlerdi. *Tanrım, lütfen bana yardım et, diye yalvardı. Jesse'nin yanıldığını kanıtla. Kurtar beni. Eğer bunu yaparsan, yemin ederim ki...* Tanrı'yla bir pazarlık yapamadan tekrar yere yığıldı.

Jesse düşüşün ağırlığını üstlendi ve bu sefer dengesini bozmak yerine kollarını kızın etrafında tuttu. Yuvarlandılar. Kadının pençeli elini yere sabitledi ve altın haçı sallayarak üzerine eğildi. Gözleri parlıyordu. Gökyüzünü kaplayan garip bulut oluşumunu, neşeli mavi salkımların etrafını sarmasını ve Jesse'nin ona bakarken yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı.

Zaman durdu.

"Jesse?" diye nefes nefese kaldı.

Eğildi, kadının alnına bir öpücük kondurdu ve mırıldandı: "Tanrım, yapmak üzere olduğum şey için beni affet."

VIOLET EZILMIŞ KIR ÇİÇEKLERİYLE DOLU BİR YATAKTA YATIYORDU. ÇIPLAKTI. O bunun onu rahatsız etmesi gerektiğini biliyordu ama umursayacak iradeyi kendinde bulamıyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin.

Görüş alanında bir şekil belirdi. Jesse'ye odaklanmaya zahmet etmedi. Onun yerine fil kafasına benzeyen bir buluta hayranlıkla baktı. Bu Jesse'nin söyleyeceği her şeyden daha ilginçti. Ona karşı bir şey hissetmediğini söylerken dürüst davranmamıştı ama bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olmuştu çünkü şimdi gerçekten hissetmiyordu. Ona içindeki canavarı göstermişti ama kardeşinin gerçekten gittiğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamazlardı. Asla.

Jesse onu oturur pozisyona çekti, böylece gömleğini başına geçirebildi. Yavaşça onu ayağa kaldırdı. Gömlek o kadar büyüktü ki, onu uyluğunun ortasına kadar örtüyordu. Onu kaldırmak için çömeldiğinde, kadın cansız bir şekilde

omzunu tuttu ve elinde tuttuğu yırtık şeftali rengi kazağını ve lekeli kot pantolonunu gördü. Midesi sarsılırken gözlerini kapattı.

Adam onu kamyonetin yolcu koltuğuna oturturken başı döndü. Otomatik olarak emniyet kemerini göğsüne doğru çekti ve taktı. Ayaklarını birbirine bastırdı ve bir çorabının eksik olduğunu fark etti. Yollarına tek bir arabanın bile çıkmadığı toprak yola baktı.

Jesse önündeki torpido gözünü açtı ve babasının kırmızı şal bandanalarından birini çıkardı. Yüzünü temizlemeye başlamadan önce üzerine su sıçrattı. Elleri titriyordu ve konuşmasına rağmen ona anlamsız geliyordu. Delici çılgınlıklarının kafasının içinde seken yankılarından başka bir şey duyamıyordu, araya parazitler serpiştirilmişti. Eğer konuşma isteği olsaydı, ağzındaki kan, meni ve kir tadını temizlemek için ondan su isterdi. Bunun yerine, adam pes edip sürücü koltuğuna tırmanmak için kamyonu yuvarlayana kadar yüzünü ovmasına izin verdi.

Kamyonet hareket etmeye başladığı anda söndü, gözlerini kapattı ve kapiya yaslandı. Gözlerini bir dakikalığına kapatmış gibiydi. Gözlerini açtığı anda Jesse onu kamyondan dışarı, bir çukura doğru çekiyordu. Gözleri alışana ve çevrelerini tanıyana kadar çırpındı. Garajlarındaydılar ve kapıları çoktan açılmıştı, bu yüzden de çok karanlıktı. Yavaşlayan kalbi yerinden fırladı.

Jesse onu eve götürürken, "Babam evde değil," diye mırıldandı.

Adam onu küvete yerleştirirken deja vu hissine kapıldı. Bu kez şoka girmemiş ve kalbi kırılmamıştı. Aklı başında ve işlevseldi ama duyguları kapatılmıştı. Minnettardı.

Buna karşılık Jesse onun etrafında çırpınıyordu, sarsılmaz duruşu kaybolmuştu. Yüzü asılmıştı ve mavi gözlerindeki cam gibi korku içini ısıtıyordu çünkü bu kez sarsılan oydu. Onu manik bir şekilde fırçaladı ve her temizlemeyi takıntı haline getirmiş gibiydi, hatta sanki bir çocukmuş gibi kulaklarının bile temizledi.

Ona gecelik giydirmeye çalıştığı anda, kot pantolon ve üst giysiye uzandı.

"Violet."

"Okula gidiyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kot pantolonu ve başka hiçbir şey olmadan orada durdu. "Beni almak zorunda değilsin," dedi.

Topuklarının üzerinde döndü ve banyoya girerek gözden kayboldu. İç çamaşırlarına bakarken mırıldandı. Ne renk giymek istiyordu? Jesse temiz ve tamamen giyinmiş bir şekilde yeniden ortaya çıktığında hâlâ karar vermeye çalışıyordu. Kaşlarını çatı.

"On beş dakika oldu," dedi. "Oh."

Yutkundu. "Bence burada kalmalısın."

"Hayır." Arkadaşlarının olduğu okula gitmeliydi. Kısa bir süreliğine de olsa kendini güvende hissettiği yere. Evde, yatak odasında kalamazdı. Kendini kaybederdi.

Jesse itiraz etmedi. Beyaz bir iç çamaşırı seçti ve içine girmesi için ona uzattı. Ellemeden ya da başka bir şehvet uyandırıcı şey yapmadan iç çamaşırlarını yukarı çekti ve ona kot pantolon ile gri kapüşonlu bir tişört giydirdi.

Garaja giden yolu açtı ve kamyonete bindi. Jesse arabaya binmeden önce sonsuza dek gibi görünen bir süre boyunca ön camdan ona baktı. Garaj kapısı açıldı ve içerisi ışıkla doldu.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama trafik saati geçmişti. Gösterge panelinde bir saat olmasına rağmen, ona bakmaya cesaret edemedi. Etrafı daha keskin, daha parlak, daha canlı görünüyordu.

"Özür dilerim."

Jesse'nin mırıltısı onu hiç etkilemedi.

"Yemin ederim, ben-"

"Kapa çeneni."

Sesi, hissettiği kadar boş ve kof çıkıyordu.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum. Kafamın içinde bir şeyler koptu."

"Yardım almalısın," diye soğukkanlılıkla tavsiyede bulundu.

Jesse okulun otoparkına döndü. Herkes derste olduğu için etrafta kimse yoktu. Sırt çantasına uzandı ve döşeme tahtasındaki kirli kıyafetlerini görmezden geldi.

"Violet."

Ona baktı. Canavar gitmişti. Onun yerinde işkence görmüş bir genç vardı. Eğer daha iyi bilmeseydi, saldırıya uğrayanın o olduğunu düşünebilirdi. Solgundu, terliyordu ve harap olmuş görünüyordu. Birkaç saat içinde beş yaş yaşlanmıştı.

"Beni rapor edin," diye emretti.

Sözleri kutsanmış uyuşukluğu yarıp geçti ve bazı ölü duygularını yeniden hayata döndürdü.

Jesse gözleri yaşlarla dolarken hızla kırptırdı. "Yardım almalısın. Çok ileri gittim. Sonuçları ne olsun kabul edeceğim."

Eğildi, yüzünü iki elinin arasında kavradı ve onu öptü. Bu bir özürdü, bir vedaydı.

Geri çekildi, "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kamyonundan atlayıp kapıyı arkasından çarpmadan önce ona son bir aç öpücük verdi.

Elleri ceplerinde, sırt çantası olmadan okula doğru yürüdü. Birkaç saniye orada oturduktan sonra dışarı çıktı, sırt çantasını omuzladı ve ters yöne doğru ilerledi.

Bir binanın kapısını açtığı anda zil çaldı. Öğrenciler koridorları . Herkes sanki o orada değilmiş gibi etrafından dolaşıyordu. Kimse ona seslenmedi ya da hedefine ulaşmasını engellemeye çalışmadı. Ayakları çimento bloklarının içindeymiş gibi hissediyordu. Ofise yaklaştıkça nefes alamadığını daha çok hissetti.

"Tatlım, yardımcı olabilir miyim?"

Violet masanın arkasındaki gülümseyen ofis memuruna baktı. Kadının kısa, kıvrıkcık saçları ve pembe hibiskus küpeleri vardı. Kadın çok neşeli ve sıcak görünüyordu, sanki başına hiç kötü bir şey gelmemiş gibiydi, Violet ise kendini bir palayla parçalara ayrılmış ve dağılmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Kadının gülümsemesi soldu. "Tatlım, iyi misin?"

Violet, gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlarken bile başını salladı. Kadın tezgâhın etrafından dolandı ve ellerini Violet'in kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Neler oluyor canım? Ne oldu?" "I..."

Violet gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. İşte o an gelmişti. Bu onun anıydı. Tek yapması gereken kibar bayana başına gelenleri, altı aydır başına gelenleri anlatmaktı ve her şey bitecekti. Kanıtı vardı: Ağzında, amında, götünde meni vardı. Çiğdi, yara bere içindeydi ve tırnaklarının altında adamın DNA'sı vardı. Tırnak izleri vücudunun her yerindeydi ve ısırıldığı için dili hâlâ şişti. Yapılması gereken doğru şey buydu - her ikisinin de iyiliği için onu yapmaya teşvik ettiği şey.

Ama yapamadı.

"Sanırım regl oldum ve pantolonumu lekeledim," diye feryat etti.

Kadının yüzü aydınlandı. "Tatlım, hepimiz o yollardan geçtik. Her şey yoluna girecek. Gel, sana yardım edeyim."

VIOLET KAMYONUN ÖN KOLTUĞUNA KIVRILMIŞTI.

Sürücü kapısı açıldı. Jesse içeri girip elini kızın başına koymadan önce bir dakika boyunca ona baktı. Kız yaralı bir hayvan gibi inlerken, yaşlar şişmiş gözlerinden süzülüyordu.

Ofisteki tatlı bayan ona bir tampon verdikten ve pantolonunun lekeli olmadığına dair güvence verdikten sonra, kamyonu geri döndü ve koltuğa yığıldı. Saatlerce orada yattı, içeri hikayesini anlatmak için güç toplamaya çalıştı ama hareket edemedi. Çalan zilleri dinledi, zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu ve artık her şey bitmişti.

Jesse kamyonu çalıştırırken ona oturmasını ve emniyet kemerini takmasını söylemedi. Arabayı sürerken eli kızın saçlarını karıştırdı, yanağını okşadı ve kız hıçkırığa hıçkırığa ağlarken titreyen sırtını ovdu.

Jesse kamyonu garaja park ettikten sonra onu kollarının arasına aldı. Anne ve babasının evde olup olmadığını umursamayacak kadar perişan haldeydi ama Jesse onunla birlikte yatağa girdiğinde ikisinin de evde olmadığını anladı.

Kız ağlayıp yumruklarını göğsüne vururken ve ondan nefret ettiğini haykırırken ona sarıldı. Tek kelime etmedi. Öfkelenmesine izin verdi ve her şey bittiğinde onu soydu ve geride bıraktığı her izi düzeltti.

Adamın kendini onun içine bırakması onu şaşırtmadı. Hareket etmedi, sadece onu okşadı ve burnunu soktu. Ama o yatıştırılmak istemiyordu. Bir rahatlamaya, içinde olup biten ve onu parçalayan tüm o korkunç şeyler için bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Kadın onu sırt üstü yatırdığında, adam direnmedi. Ona bindi, devam eden acımasız bir tempo belirledi çünkü zihni doruğa ulaşmasına izin vermeyecek kadar berbattı. Sonunda Jesse onu uçurumun kenarına itmeye yardım etti. Jesse'nin üzerine yığıldığında, Jesse nefes alış verişini düzleşene ve kadın hareketsiz ve sessiz kalana kadar ona sarıldı. Kendisi için bir orgazm aramadı, ama onun alnından öptü, battaniyeleri üzerine örttü ve gitti.

Violet yan döndü, uzaktaki duvara baktı ve kesinlikle hiçbir şey hissetmedi.

CHAPTER 17

JESSE

3 HAFTALAR SONRA

"ARTIK DAYANAMIYORUM. İKİNİZİN ARASINDA NELER OLUYOR?"

Jesse olduğu yerde durdu ve mutfağın girişinde elleri kalçalarında duran annesine döndü.

Violet koridora doğru kaçmaya çalışırken annem sert bir sesle "Vi," dedi. Violet durdu ama sırtını onlara dönmedi.

Annem "Ne oldu?" diye sormadan önce ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı.

Göz ucuyla babasının başını televizyondan çevirdiğini gördü. Jesse'nin omurgasına bir tedirginlik çöktü ama annesi devam ederken yüzünü boş tuttu.

"Siz ikiniz okuldan eve geldiğiniz andan uyuyana kadar her anınızı birlikte geçirirdiniz. Saatlerce konuştuğunuzu ve güldüğünüzü duyabilirdim ve şimdi..." Annem ellerini aralarındaki boş alanda gezdirdi. "Neredeyse tek kelime etmiyorsunuz. Isaac birkaç hafta önce yaşadığınız ve Violet'i otobüse binmek isteyecek kadar üzen anlaşmazlıktan bahsetti mi?"

Annem Jesse'ye şaşkın bir bakış attı, açıkça açıklamasını bekliyordu ama Jesse sessiz kaldı.

"İkinizin bunu hallettiğini ve hepimizin meşgul olduğunu sanıyordum - sen, Jesse, beyzbolla, Vi de bilim projesi yüzünden zamanının çoğunu Georgia ve Allison'la geçiriyor. Ama şimdi bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyorum*."

Annem durdu ve onlara suçlamasını onaylama ya da reddetme fırsatı verdi. Jesse ellerini ceplerine soktu ve Violet'e her adına da cevap vermesi için zaman tanıdı. Bu anın geleceğini biliyordu. Birinin Violet'in hayalet gibi görünmesi ve dilsiz olmasıyla ilgili olarak onunla yüzleşmesi an meselesiydi. Her zaman onun bir parçası olan ateşi sönmüştü.

Hadi, bebeğim. Yapabilirsin, diye sessizce ısrar etti. Bu belirsizliğe dayanamıyordu. Her gün bunun son özgürlüğü olup olmayacağını merak ediyordu. Ne zaman sınıfının kapısında ya da antrenmanda bir yabancı belirse, Violet'in sonunda doğru şeyi yapma cesaretini toplayıp toplamadığını merak ediyordu, ancak her seferinde onu soğuk terler içinde bırakan bir yanlış alarmla karşılaşılıyordu. Bu duygusal iniş çıkışlar çok yorucuydu. Kaderinin belirlenmesini istiyordu. Baltanın düşmesini beklemek dayanılmazdı.

"Jesse?"

Annesinin ses tonundaki belirsizlik içini parçaladı. Annesi ona her zaman güvenmişti ama onun şaşkınlığını ve biraz da endişesini fark etmişti. Tucker'la yaşadığı olay, annesinin onu sandığı kadar iyi tanımadığını fark etmesine neden olmuş muydu, yani Violet'in ciddi kişilik değişiminden o mu sorumlu olabilirdi?

"Violet."

Isaac'ın sert ses tonuyla Violet kıpırdandı. Döndü, kansız bir yüz ve Jesse'nin başka tarafa bakmasına neden olacak kadar cam gibi ve boş gözler ortaya çıktı.

"Bana bunun Tucker'la bir ilgisi olmadığını söyle," diye emretti babam.

Violet düz bir monoton sesle, "Bunun Tucker'la hiçbir ilgisi yok," dedi.

Babam rahatladı ve Jesse'ye baktı. "Bunu telafi edeceğini ." Kuru

boğazını temizledi. "Denedim."

Babam bakışlarını tekrar Violet'e çevirdi. "Bu yeterince iyi değil miydi?"

Jesse gerildi. "Bu onun hatası değil. Benim suçum," diye araya hızlıca girdi.

Isaac'ın dikkati Violet'ten hiç ayrılmadı. "Bırakın kavga etmeyi, en son ne zaman tartıştığınızı duyduğumu bile hatırlamıyorum. Jesse sana bu kadar kin besletecek ne yapmış olabilir?"

Jesse kalbinin bir mengenede sıkıştırıldığını hissetti. Violet'in cevap vermesini beklerken kıpırdanmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu ama Violet hiçbir şey söylemedi.

"Efesliler 4:26 öfkenizin üzerine güneşin batmasına izin vermeyin der. Haftalardır bunun devam etmesine izin veriyorsun," dedi Isaac sessizce. "Şeytan her zaman bir aileye girip anlaşmazlık yaratmak, bölmek ve fethetmek için fırsat kollar. Jesse'nin affedilmeyecek bir şey yapmış olması mümkün değil."

"Baba," diye vurguladı Jesse ama Isaac onu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Matta 6:14, eğer siz başkalarını bağışlarsanız, Tanrı'nın da sizi bağışlayacağını söyler. Hayır biri mükemmeldir. Jesse'ye lütufta bulun Vi, böylece bir gün biri senin için de aynısını yapar." Isaac bir an durakladı ve devam etti: "Jesse yarın McMillan'ların evinde yapacağımız iş için malzeme almak üzere kiliseye gidiyor. Onunla git. Konuşun. Bu konuyu sonsuza dek kapatın. Sorunlarınızı çözemezseniz, annemle ben karışırız ve karışmak zorunda da kalmayız. Siz ikiniz artık yetişkinsiniz. Öyle davranın." Isaac çenesini salladı. "Git üstünü değiştir Vi. Jesse beş dakika içinde gidiyor."

Violet Isaac'in emrine uymak için hareket etmediğinde, odadaki gerilim daha da arttı. Jesse, Violet'in kendisiyle boğuştuğunu hissetti. Sessizliğini bozmasını ve onu kınamasını beklerken kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Isaac koltuğunun kenarına oturdu, belli ki bu işi kendi başına halletmeye hazırdı, ama o bunu yapamadan Violet aniden topuklarının üzerinde döndü ve koridorda gözden kayboldu.

Annem endişeli bir ifadeyle onun gidişini izlerken, Isaac'in sert bakışları Jesse'ye kaydı.

"Her zaman onu korumaya çalışıyorsun." Isaac onun itirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Kızımı herkesten daha iyi tanıyorum. İradesi güçlüdür, düşüncesizdir ve belayı koklar. Tucker'dan beri değişti, ama iyi yönde değil. Sorumluluğa ihtiyacı var. Onu kurtarmak için yanında olmadığında ne olacak?"

Isaac'in kendisi hakkındaki yanılsamalarını yıkmak için ağzını açtı ve bunun yerine kendisinin "Onu seviyorum" dediğini duydu.

"Öyle olduğunu biliyorum." Isaac koltuğunda arkasına yaslanırken iç çekti. "Onun için her şeyi yaparsın. O da bunu biliyor ve bundan faydalanıyor."

İshak onurlu, çalışkan, pratik bir adamdı, ama konu yürek meselelerine geldiğinde kördü. Isaac'in her zaman bir oğulda olmasını istediği her şeye sahip olduğu için, Isaac onun hatalarını göremiyordu. Diğer taraftan, Violet söz konusu olduğunda, İshak onun iyi niteliklerini görmezden geldi ve bunun yerine

Ona asla affetmediği ilk aşkını hatırlatan kötü olanlara odaklandı. Yıllar boyunca kaç kez Violet'i, ona çok sert davranan ve ondan beklediği zarafeti asla göstermeyen babasına karşı savunmuştu?

Yaptıklarını itiraf etse Isaac ne derdi? Isaac, Violet'i sevdiği için ona gerçekten zarar veremeyeceğini varsayıyordu. Violet onun aşkını küçümseyip birlikte bir gelecek hayallerini yok edene kadar da aynı şeye inanmıştı. Kayıtları düzeltebilir ve onun adını temize çıkarabilirdi. Kendini toparladı ama daha konuşmadan Violet yeniden ortaya çıktı.

Siyah bir pantolon, tişört, hafif bir ceket giymiş ve şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Oturma odasını geçip adamın ön kapının yanında durduğu yere giderken tek kelime etmedi. Adam kapıyı onun için açtı. Violet merdivenlerden inerken arkasına baktı. Isaac televizyon izlemeye geri dönmüştü ama annesinin gözleri onun üzerindeydi.

Annesi bardağın dolu tarafını gören, her zaman galip geleceğine inanan ebedi bir iyimserdi. Nazik bir kalbi vardı. Annesinin her zaman biraz naif olduğunu düşünmüştü ama gözleri buluştuğunda, pembe gözlüklerin eksik olduğunu ve annesinin... rahatsız görüldüğünü fark etti. Isaac'ın aksine, annesi kör değildi. Onu hayattan daha çok seviyor olabilirdi ama Violet'i de aynı şiddetle seviyordu ve Isaac'ın aksine Violet'e anında inanırdı. Karnı düğümlenmiş bir halde arkasını dönmekten önce ona güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme attı.

Kamyonun kilidini açana kadar aklına bir şey gelmedi. Camdan karşı tarafta duran Violet'e baktı. O günden beri bu araca binmemişlerdi. SUV'ye geçememişlerdi çünkü alması gereken boya kutuları ve keresteler için kamyonetin kasasına ihtiyacı vardı. Kapıyı çekip açmadan önce bir nefes verdi. İyice temizlemiş olmasına rağmen gözleri otomatik olarak içeriye taradı. Kontak anahtarını çevirdi ve bekledi.

Violet'in kapıyı açması birkaç dakika, içeri girmesi ise birkaç dakika daha sürdü. Yanına yerleştğinde, Violet'in isteksizliğini, kızgınlığını ve en ufak bir korku izini hissetti. Onu suçlamıyordu. O alanda yaptıklarını yapabilecek kapasitede olduğunu bilmiyordu.

Mutlak bir sessizlik içinde at sürdüler. Babasının bunu çözmeleri yönündeki kararına rağmen Violet bunu denemedi. İkisi de hiçbir şeyin bunu düzeltemeyeceğini biliyordu.

Koltuğuna yığıldı ve gözlerini yoldan ayırmadan başını arkaya yatırdı. Violet hemen yanındaydı ama varlığı o kadar silikti ki

neredeyse hiç orada değilmış gibiydi. Bir hayalete dönüşmüştü, hayatın içinde sürükleniyor, kafasının içinde kayboluyordu. Ondan nefret etse de, uzanıp ona dokunma, aralarındaki mesafeyi kapatma dürtüsü içini kemiren, sürükleyen bir dürtüydü ve direksiyonu daha sıkı tutmasına neden oluyordu.

Bluebonnet tarlasını ziyaret ettikleri günden beri ona dokunmamıştı. Yemekte ona tabağını uzatırken parmaklarının ucuyla bile dokunmamıştı. Dokunursa daha fazlasını almaktan kendini alıkoyamayacağını biliyordu ve yeterince almıştı.

Sence bu kadar iyi hissettirseydi, birbirimiz için yaratılmış olsaydık, bana her dokunduğunda bir saatimi vücudumu fırçalayarak geçirir ve yine de asla temiz hissetmez miydim? Violet'in zehir ve tiksintiyle dolu sesinin hatırası, şarapnel gibi içini parçalıyor, henüz iyileşmeye başlamamış yaraları yeniden açıyordu. Violet'in onu sevdiğine ve bir noktada ilişkiye teslim olacağına tüm kalbiyle inanıyordu. Aralarındaki bağın onarılamayacak şekilde kırılabileceği ya da bir gün Violet'in

sanki orada değilmış gibi.

Ona karşı olan hislerini nasıl bu kadar yanlış değerlendirmişti? Kendini ona teslim etmeden aylar önce gözlerinin onu takip ettiğini mi hayal etmişti? Onu arzulamadığı halde arzuladığına kendini ikna etmiş miydi? Doğruldu ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken elini saçlarında gezdirdi. Hayır. Hepsi kafasında değildi. *Onu* öpmüş, bu da ilişkilerini fiziksel bir taşımıştı. Ve içinde bulundukları koşulların gerçekliği sahip oldukları şeyi lekelemeden önce, Violet kendini özgürce vermiş, onun ona sunabileceği her şeyi deneyimlemeye heveslenmişti. Kabul töreninin anıları ve gönüllerince deneyler yaptıkları bir avuç gün, sonsuza dek ulaşamayacağı şeylerle ona eziyet etse bile, her şeyin zihninde olmadığına dair ona güven verdi.

Vücutları birlikte kıvrandığında ve dış dünyadan gelen saçmalıklar kaybolduğunda, aralarında çiçek açan şey o kadar özeldi ki, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti. Bu yüzden onun çırpınışlarını, inkârlarını ve çöküşlerini görmezden geldi. Birlikte olamamalarının tüm nedenleri hakkında gevezelik etmesini görmezden geldi. olanları kabullenmesi için ona zaman ve alan tanımaya çalıştı, ama ona ne kadar çok sahip olursa, iştahı da o kadar artıyordu. Vücudunun onun için ağlaması, sancılar içinde ona sınıksı sarılması ama yine de onu defalarca reddetmesi onu çılgına çeviriyordu. O

Vücudundaki sürekli baskının çekincelerinin üstesinden geleceğini varsaymıştı. Sonunda aşkın her şeyin üstesinden geleceğine inanmıştı.

Ne kadar da yanılmıştı.

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Öfke onu içine çekerken siyah noktalar görüşünü bozdu. Gözlerini kısarak yola baktı ve kana susamışlığın ötesini düşünmeye çalıştı. Kız bunu söylediğinde aklını yitirmişti. Onun kendisini asla sevmeyeceğini anladığında. Hayatını onun etrafında kurmuştu ama kadın onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ona canavar dedi ve o da şeytanını serbest bırakarak haklı olduğunu kanıtladı. Onu sevmediği, hayallerini yok ettiği ve olabileceği adamı mahvettiği için onu cezalandırdı. Onu bir hayvan gibi parçaladı ve o da şimdi bile adamın aletini sertleştiren bir saldırganlıkla karşılık verdi. Tüm medeniyetten soyutlanmışlardı, bu da onun eşit olduğunu kesin olarak kanıtlayan aşkın bir deneyimle sonuçlanmıştı. O kır çiçekleri tarlası her zaman onun Cennet versiyonu olacaktı ve Violet, istese de istemese de, onun kötü, vahşi baştan çıkarıcısı Havva'ydı.

Adam ona baktı. Kadın dümdüz önüne bakıyor, bir eliyle göğsünde duran emniyet kemerini gevşekçe kavırıyordu. Eğer ondan gerçekten nefret ediyorsa, neden onu ihbar etmemişti? Onu ifşa etmesi için birçok fırsat eline geçmişti ama o bunu yapmamıştı. Annesinin kalbini kırmak istemediğini iddia ediyordu ama o gün eve geldiklerinde ona bakmasına izin vermesinin ya da onun bedeninden ihtiyacı olanı almasının annesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, adrenalin artışını ve zihni Violet'in ona binişini canlandırırken kaslarının esneme şeklini görmezden geldi. Violet'in aralarındaki kimyaya teslim olduğu tek zaman, onu ateşin doruğuna çıkardığı ya da vicdan azabını umursamayacak kadar duygusal olarak paramparça olduğu zamanlardı. Ancak o zaman aralarındaki bağa kendini kaptırır ve bunun onu yatıştırmasına izin verirdi.

Şiddetli çatışmalarının ertesi günü, Hava Kuvvetleri'ne katılmak üzere kayıt işlemlerini tamamlamak için askerlik şubesini ziyaret etti. Violet'in aklının başına geleceğini umarak son kararını ertelemişti ama zamanı azalıyordu. Annem ve babam onun yerel bir üniversiteye gideceğini sanıyorlardı. Annemi çok üzdüğü için ordu hakkında konuşmayı bırakmıştı ama fikrini değiştirmemişti. Hava Kuvvetleri'ne katılmak babasına verdiği ve her zaman tutmaya niyetli olduğu bir sözdü. Violet'e kadar kararını hiç sorgulamamıştı. Eğer askere giderse, hayatı kendisine ait olmayacaktı. Arabasıyla o تنها yere gitti.

ayaklarına kapandı ve geleceğine karar vermesini istedi, ancak kesin bir dille onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi.

Onun kadar acımasızca reddedilen bir erkeğin karasevdasından anında kurtulması gerekirdi. Hayatının kadınının onu başka kadınlarla seks yapmaya teşvik etmesi ve ilişkilerini zehirli ve çürümüş olarak etiketlemesi, hayatına devam etmesini çocuk oyuncağı haline getirmeliydi. Kendisinden iğrenerek elini yüzünde gezdirdi. Eğer büyücülüğe inansaydı, hâlâ onu arzuladığı için kadının ona büyü yaptığına inanabilirdi. Kadın onun bir parçasıydı, iliklerine kadar işlemişti. Onu çıkarmak mümkün değildi. Denemişti. Ona sahip olmak isteyen sayısız kız vardı ama uğruna cinayet işleyeceği kız ondan nefret ediyordu. Onu hâlâ seviyordu ve bir parçası her zaman seveceğinden şüpheleniyordu. Hayatı acımasız bir şakaydı.

Kilisenin boş otoparkına girdi ve malzemeleri daha kolay yükleyebilmek için kamyonu ters çevirdi. Kiliseye yaklaşırken Papaz Sonny'nin kendisine verdiği anahtarları karıştırdı ve bir kapı çarpması sesi duyunca başını kaldırdı. Violet kamyonun etrafından dolanıp onu geçerek merdivenleri koşarak çıkarken durakladı. Violet'in kışına bakmaktan kendini alamadı ve onun dört ayak üzerinde, sağ yanağında elinin kırmızı çizgisi ve çoktan solmuş bir ısırik iziyle birlikte canlı bir görüntüsü vardı.

İhtiyaç ona bir beyzbol sopası şiddetiyle çarptı. Ondan uzak durmak için büyük çaba sarf etmişti. Onun arkadaşlarıyla okula gidip gelmesine ve onların evlerinde olabildiğince çok zaman geçirmesine minnettardı. Bu, kendini ondan uzak tutmasına, kendini kontrol etmesine yardımcı oluyordu ama geç ve sessiz bir Cuma öğleden sonrasında kilometrelerce uzakta yalnız olduklarının da farkındaydı.

İblisi salyalarını akıttı ve zihninde erotik görüntüler, son yıkıcı karşılaşmalarının anlık görüntüleri yanıp söndü. Ahlaksız arzular zihninde yılan gibi kıvrılıyor, kadının reddinin acısını bastırıyordu. Merdivenlerin dibinde duraksadı. Islah olmuş bir yanı ona kamyonda kalmasını emretmek ya da daha iyisi ailesini arayıp onu almalarını söylemek istiyordu. Onun yanında güvende değildi.

Ama tek kelime etmedi. Bunun yerine, parmakları karıncalanarak ve kalbi hızla çarparak ona doğru ilerledi. Ne yapacağını biliyordu. Belki de bir parçası, onunla kamyona bindiği andan beri biliyordu. Her zaman bu şekilde bitecekti. Eğer ona sahip olma fırsatı karşısına çıkarsa, karşı koyacak iradesi yoktu. Özgürlüğünü tehlikeye atsa bile. ailelerini mahvetse bile. Hiçbir şey ile mutlak mutluluğu karşılaştırılmazdı.

Ona sahip olmak. Ona sahip olmak için her bedeli öderdi. Ait olduğu yere, onun içine gömülmek için.

Yakalanma riskleri olsa da fark etmezdi. Onu istediğı zaman, istediğı yere götürebilirdi. Tanrı'nın evinde olması umurunda bile değildi. Ondan alabileceğı tek şey seksse, kadın onu ihbar edene ya da biri kafasına bir kurşun sıkana kadar alabildiğı kadar alacaktı. Bağımlı bir manyaktı. Kendisini hor gören birini istediğı için korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı. Ama umurunda değildi. Onun nefretini ve küçümsemesini kabul ederdi. Onun kavgasını alacaktı. Ona ne verirse versin, yeter ki *onu* elde etsin.

Gözlerini yere indirmiş, sakın üvey ağabey rolünü sürdürüyordu. Violet onun gözlerinin içine bakarsa, başına gelecekleri anlardı. Anahtarı kilide sokup çeviren elinde ince bir titreme vardı. Kapıyı iterek açtı ve Violet içeri adım attı. Onun sıraların arasındaki koridorda yürüyüşünü izledi. Devasa vitray pencerelerden gelen ışıktay, ruhani, dokunulmaz görünüyordu. Ona kaç kez sahip olursa olsun, çıldırtıcı bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde kalmıştı.

Ellerini kalçalarına koyan Violet boş sahneyi inceledi. Ne düşünüyordu acaba? Kiliseye üstünkörü bir bakış attı. Burası ailelerinin evlendiğı ve dört yıl boyunca neredeyse her Pazar geldikleri yerdi. Burada dua ederek, ibadet ederek, gönüllü olarak sayısız saatler geçirmişti. Yazının önemli bir bölümünü bu kiliseyi yenilemek için harcamıştı... Ne için? Tanrı'nın yüzüne gülmesi ve istediğı tek şeyi ondan alması için mi?

Öfke kanını ısıttı. Babası öldüğünde annesine bakarak iyi bir evlat olmuştu. İyi notlar almak için özenle çalışmış, bir atlet olarak yeteneklerini geliştirmek için çok çalışmış ve parasını el emeğıyle kazanmıştı. Hile yapmadı ya da çalmadı. Tek bir hayali vardı. Tek bir zayıflığı. Her şeyden çok arzuladığı tek bir şey. Tanrı'nın Violet'i onun olması gerektiğı için hayatına soktuğunu düşünüyordu, ancak Violet'in birlikte olamayacaklarına ikna olmasının nedenlerinden biri de Tanrı'ydı.

Violet, Tanrı'nın cinsel ahlaksızlığı nasıl yargıladığına ve evlilik dışı seksin Tanrı'nın tasarımına nasıl aykırı olduğuna dair her ayeti alıntılamıştı. Onu kendisiyle evlenmeye zorlayacaklarını düşünseydi, anne ve babasının onları suçüstü yakalamasına izin verirdi. Ancak ebeveynlerinin bulacağı çözümün, bu patavatsızlığı düzeltmeye çalışmak yerine üstünü örtmek olacağından şüpheleniyordu. Rahatlayacaklardı.

onu orduya göndermek ve gelecekte birbirleriyle temas kurmamalarını sağlamak için, Violet'i kendisine bağlamak için hiçbir koz bırakmadı.

Tanrı ve Violet onun hayatında önemli bir yer tutuyordu. Ona rehberlik etmiş ve onu şekillendirmişlerdi. Onlara her şeyini vermişti ama en iyi arkadaşını ve ruh eşini sonsuza dek kaybetmiş, eli boş ve kalbi kırık bir şekilde oradan ayrılmıştı. Tanrı onu aptal yerine koymuş, sahte hayaller ve asla gerçekleşmeyecek umutlarla ona eziyet etmişti. Tanrı, ödüllendirilmeyen sadık adamlara ne olduğunu bilmiyor muydu? Dua etmeyi bırakırlar ve meseleyi kendi ellerine alırlardı. Eğer iyi adam olmak ona istediğini vermiyorsa, kendini dizginlemenin ne anlamı vardı?

Violet'in eski İncil, mobilya cilası ve ahşap sıraların kokusuyla karışan pudra kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Artık içinde nazik, sevgi dolu ya da sabırlı olmak için bir şey kalmamıştı. Çaresiz, yoksun ve açlıktan ölüyordu. Mezuniyetine sadece iki ay kalmıştı ve askere gitme tarihi yaklaşıyordu, onunla sadece birkaç haftası kalmıştı. Kaçınmayacaktı. Ne kadar şımarırsa şımarsın bunun asla yeterli olmayacağını bilerek tıka basa yiyecekti.

Violet sanki onun düşüncesinin kuyruğunu yakalamış gibi, kafasını çevirdi. Gözleri anda, kızın gözleri anında parladı. "Söz vermiştin."

Sesi, sessiz ve sakın mabette bile neredeyse hiç duyulmuyordu. "Elimden geleni yaptım." Sesi şehvetle hırçınlaşmıştı. "Ben hiç Seninle ilgili verdiğim sözleri tutabilirim. Senin yanında olamam ve..." Sertçe yutkundu ve elini uzattı, avuç içi dışarıdaydı. "Geçen seferki gibi olmayacak. Nazik olabilirim."

Kadın geri çekilince eli yumruk oldu ve yanına düştü. "Kaçma," diye emretti, bunun ilkel içgüdüleri tetikleyeceğini biliyordu bastırmaya çalışıyordu. Nazik olmayı hak ediyordu. Tatlıyı hak ediyordu. Eğer ona gelirse, savaşımadan dokunmasına izin verirse, öfkeli şeytanını kontrol edebilirdi, ama eğer... Violet koridordan aşağı fırladığında kontrolü kaybıldı.

Eğer arka kapı kilitli olmasaydı, Violet kaçabilirdi. Bunun yerine kilitte uğraşarak değerli saniyelerini harcadı ve adam onu yakalayamadan kaçmak zorunda kaldı.

Merdivenlerden yukarı sıçradı, sahneyi geçip mabedin diğer tarafındaki bir kapıya ulaşmak niyetindeydi ama başaramadı. Adam onu merdivenlerde dümdüz etti.

"Bunu burada yapamazsın!" diye tısladı şiddetle.

Onun savaşıcı ruhunun geri dönmesinden memnundu. Bu, kendini dizginlemek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. İblisin iştahını kabartabilir ve onlara her zaman hafızalarına kazınacak bir deneyim yaşatabilirdi.

"Neden burada değil? Tanrı zaten ne yaptığımızı biliyor," dedi onu sırt üstü çevirip pantolonunu kabaca indirirken.

Onunla öfkeli bir halat çekme savaşına girerken aynı anda birden fazla girişe göz kulak olmaya çalışıyordu. Adam onu bir basamak aşağı çekecek kadar sert çekince, kadın kafasına tekme atmaya çalıştı ve bu da adamın bir bacağına pantolonundan kurtarmasını sağladı. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Bordo dantelli iç çamaşırını yırttı, bacaklarını zorla açtı ve ağzını amına . Kadının nefesi kesildi ve vücudu bir yay gibi gerildi. Onun tadına bakmayalı haftalar olmuştu. Onun içine girmeyeli haftalar olmuştu. Dili kızın içine battığı anda kaybolduğunu anladı. Kendisini boşaltmak için iç çamaşırını almaya geri dönmüştü ama bunun yanında soluk kalıyordu. Ondan içmeye. Uzaklaşmak için zorlanırken uyluk kaslarının titrediğini hissetmek. İradesi dışında ondan dökülen bala. Kadının çıkardığı o eziyet dolu, çaresiz sesler adamın kulaklarına müzik gibi geliyordu. Etraflarına dair farkındalığı kayboldu. Nerede oldukları ya da onları kimin rahatsız etmeye çalıştığı umurunda değildi. Biri onu fiziksel olarak kızın üzerinden çekip almadıkça durmayacaktı.

Parmağını kadının içine sokarak onu biraz daha boşalması için ikna etti.

Titreyen bedenini bir basamak yukarı çekerken "Lütfen dur," diye yalvardı. Adam da onu takip etti, ağzını onun üzerinde tutarken bir yandan da G-

nokta. Kız, koluyla boğmadan önce mabedin etrafında ahlaksız bir inilti çıkardığında onu bulduğunu anladı.

Başını kaldırdı, hâlâ ona ihtiyacı olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Adam onun kolunu kenara iterken kadın bastırılmış bir hıçkırık çıkardı. Gözleri kendinden nefret, şehvet ve kinle parlayarak ona baktı. Ona hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Sen," diye içgüdüsel olarak başladı ama adam onu kavrayınca sesi kesildi.

Kadının kalçaları birbirine yapışarak elini hapsetti ama adam buna hiç aldırmadı. Parmakları ustalıkla okşarken, bacakları ileri geri savruldu.

"Beni özlüyorsun, Vi. et," diye mırıldandı.

"Sen kalpsizsin..." Kendini bir basamak daha yukarı çekerken dişlerini sıktı. "Kötülük."

Sahneye yığıldı ve cenin pozisyonunda yan döndü. Önündeki ziyafet karşısında ağzı sulanan adam, kot pantolonunu çıkarmak için elini kadından çekti. Violet ayağa fırladı ve kaçmaya çalıştı ama adam bir anda onun üzerine atladı. Adam kollarıyla onu sarıp dört ayak üzerine düşürmeden önce üç adımdan fazla atamamıştı. Violet'in vücudunu kendi vücuduyla kaplarken onu boğmaya çalıştı.

"Hayır, bebeğim. Kaçamayacaksın. Sensiz çok uzun zaman geçirdim."

"Lütfen bunu yapmayın," diye yalvardı.

"Bunu o kadar çok istiyorsun ki kotumu ıslatıyorsun," diye tısladı ona karşı sallanırken.

"*Kiliseye* geldik!"

Sesi skandala uğramış gibiydi.

Boş sıralara bakarlarken yanağını onunkine bastırdı. "Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Seni her zaman isteyeceğim."

Bir eliyle kadının boğazını kavrarken diğer eliyle kot pantolonunu çözdü ve aşağı itti.

"Bunu istediğini biliyorsun," diye soludu aletini ağlayan yarığında aşağı yukarı sürüklerken. "Vücudun hâlâ beni arzuluyor. Hâlâ seni anlamsızca becermemi istiyor." Kız boğuk bir hıçkırık çıkarırken, adam ona sokuldu. "Yapmamı istediğin şey tam olarak bu, değil mi? Bana istediğinin bu olduğunu söyle, Violet."

"Hiç utanman yok," diye .

"İkimize de yetecek kadar var," diye alay etti bir damla gözyaşını silerken. "Birbirimiz hakkında hissettiklerimiz utanılacak bir şey değil. Sevindiğimiz bir şey olması gerekiyor."

"Şeytan bir günahı hediye gibi göstermek için her şeyi söyler," dedi acı bir şekilde.

Yani şimdi bir canavar olmanın ötesinde bir şeytandı. Tüm bunlar onu sevdiği ve duyguları hakkında yalan söylemeye ya da ona hissettirdiklerini saklamaya istekli olmadığı içindi.

"Eğer doğruların yolu buna sahip olamayacağım anlamına geliyorsa..."

Yavaşça itti. O kadar sessizdi ki, ikisi de vücudunun çıkardığı özensiz sesleri duydu. Kadın utanç içinde inledi ve başını eğmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi ve onu görünmez jüriyle yüzleşmeye zorladı.

"O zaman günahkâr olurum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve şehvetini vahşice dindirmek isteyen canavarını zapt etmeye çalışarak onun boyun eğmesini ve tövbe etmesini sağladı. "Keşke herkes seni görebilseydi, her yerinden damlayan

sahnenin üzerinde, her santimimi alıyor. Bunun her anını *seviyorum*. Ne zaman bu kapıdan içeri ve bu sahneye baksan, bunu, bizi düşüneceksin."

"Hayır!"

Sahnenin kenarına doğru umutsuzca bir hamle yaptı ama adam onu yerinde tuttu. Hiçbir yere gitmiyordu.

"İlahi müdahale için dua et," diye alay etti vajinası istila eden sikini kavrarken. "Eğer bu yanlışsa, Tanrı seni kurtaracaktır. Sadık kızının kendi evinde kirletilmesine izin vermez, değil mi?"

Arkaya uzandı ve adamın kalçasını kavradı, tırnakları adamın tenini tırmalıyordu. "Dur! Yapamazsın..."

Onun bu sözlerini duymaktan o kadar sıkılmıştı ki. Adam aniden kadının içine girerek sözünü kesti ve kadının şapelde yankılanan tiz bir çığlık atmasına neden oldu.

"Ne yapamam?" diye fısıldadı, şeytanı zaferle ulurken parmakları boğazını sıkıyordu. "Seni bir kilisede beceremem mi? Beni istemeni sağlayamaz mıyım?"

"Senden nefret ediyorum!"

Kadının sözleri adamın kalbini parçaladı. Umutsuzluk ve şehvet, kontrolünü ve nazik olma arzusunu yok eden yıkıcı bir karışımında birbirine karıştı. Aniden doğruldu ve kadının kalçalarını kavradı.

"Dua et de biri o kapıdan girip seni kurtarsın," diye homurdandı, tüm vücudunun sarsılmasına neden olan sert, acımasız vuruşlarla hareket etmeye başlarken. "Ve ikimizin de acısına son verir."

İstedikini, ihtiyacı olanı alırdı, yoksa delirirdi. Kendini tutmadı, tutamazdı. Onsuz bu kadar uzun süre kaldıktan sonra olmazdı. Tanrı'ya onu ondan alması, feda ettiği onca şeyden sonra bunu ondan esirgemesi için meydan okudu. Violet'e yalvarttı, ağlattı, çığlık attırdı ve inletti. Bu tapınma biçiminin burada hiç uygulanmadığından emindi ama Tanrı izliyorsa bunun unutulmaz olmasını sağladı.

Boşalmaya hazır değildi, ama kız onun etrafında dalgalandığında, neredeyse onunla birlikte uçurumun kenarından geçecekti. Dişlerini sıktı, kadın kendini ona bırakırken tepkisiyle savaştı, ihtiyacı olanı aldı ve onun ihtiyaçlarını karşılarken rahatlayarak titredi.

Bir saniye daha dayanamayarak onu sırt üstü çevirdi. Göğsünün üzerine oturdu, artık dövüşmüyor olmasına rağmen dizleriyle kollarını iki yanına sıkıştırdı ama işini şansa bırakmıyordu. O

yanaklarını sıktı ve ağzını zorla açtı. Bir zamanlar kutsal saydığı bir yeri kirletirken ve cehenneme gideceği gerçeğini kabullenirken attığı sevinç çığlığı kilisede yankılandı.

Violet donuk gözlerle ona baktı. Bu anı uzatmak isteyen adam, sikini Violet'in ağzına soktu ve yanaklarını serbest bıraktı. Gergindi, ısırmasını bekliyordu, ama emip dilinin hassas başın üzerinde gezinmesine izin verdiğinde rahatladı ve saçlarını okşadı.

"Aferin kızıma," diye homurdandı.

Bu büyüü bozdu. Altında kaskatı kesildi ve sikini dışarı atmak için başını yana eğdi. Öksürdü ve öğürdü ama zaten çoğunu yutmuştu, adamın tek umursadığı da buydu. Altında debelenmeye ve tekmelemeye başladı. Adam birkaç saniye hayranlıkla baktı, sonra üzerinden yuvarlandı ve Papaz Sonny'nin ahşap podyumunun arkasına yığıldı.

Violet tökezleyerek ayağa kalktı ve sarhoş bir halde merdivenlere saçılmış kıyafetlerine doğru yürüdü, aceleyle giyinirken yüzünü sildi. Onun kiliseden koşarak çıkışını ve ağır kapının arkasından çarparak kapanırken çıkardığı gürültüyü dinledi.

Kilise kampında otuz bir çektiğinden beri peşini bırakmayan o duyguların -utanç, suçluluk, pişmanlık, vicdan azabı, korku, iğrenme- üzerine çökmesini bekledi. Tek hissettiği sıcak bir memnuniyetti. Herhangi biri gelip onları keşfedebilirdi ama Tanrı müdahale etmemişti. Belki de Tanrı onu terk etmemişti.

Doruk noktası onu uykulu bırakmıştı ama yapacak işleri vardı. Kendini zorla ayağa kaldırdı ve kot pantolonunu yukarı çekip bağladı. Temizlik malzemelerinin bulunduğu dolaba doğru ilerledi ve bir sprey şişesi ile el bezi aldı. Papaz Sonny'nin kendisine emanet ettiği görevi yerine getirmeye başlamadan önce tüm sefahat izlerini sildi.

Dört boya kutusuyla kamyona doğru ilerlediğinde Violet'in ön koltukta büzüştüğünü gördü. Anahtarlar cebinde olduğu ve çevrede onu bırakmasını isteyebileceği kimse olmadığı için yola çıkamamıştı. Tadilat sırasında kullanmadıkları keresteleri ve diğer inşaat malzemelerini yüklerken ön kapıyı açık bıraktı. Yarın McMillan'ların evinde çalışacaklardı, kilisenin üyeleri olan McMillan'ların evinin de onarıma ihtiyacı vardı.

Her şeyi yüklemek otuz dakika sürdü. Kamyonda Violet'e katıldığında güneş batmaya başlamıştı. Violet vücudunu ondan uzaklaştırdığında hiç şaşırmadı. Eğer Violet izin verseydi

onu göğsüne doğru çekti ve ona sarıldı. Onu sevdiğini, bu şekilde olmak zorunda olmadığını söylemek istedi ama onu dinlemeyeceğini biliyordu.

Kendisinden nefret ettiğini, ondan nefret ettiğini biliyordu. Ne zaman bir araya gelseler bu onun varsayılan haliydi. Ne kadar zevkli ve tatmin edici olduğu önemli değildi. Bunu her zaman ahlaksız ve çarpık bir şeye dönüştürdü. Yaptıkları şeyden bir parçasının zevk aldığını itiraf edemiyordu.

Eve doğru giderlerken Violet'in ailesine ne diyeceğini merak ediyordu. Kilisede sevişmek onu uçurumun kenarına mı itmişti? Bu bardağı taşıran son damla mıydı? Bir tedirginlik hissetti ama her şeyi yok eden ezici memnuniyet yüzünden gerçek bir korkuya dönüşemedi. Zihni bomboştu, içindeki kargaşa gitmişti. Ona herhangi bir sıfatla sahip olmak kendisini doğru, merkezde ve bütün hissetmesini sağlıyordu. Onun da aynı şeyleri hissetmediğine inanmayı reddediyordu. Böyle bir bağın tek taraflı olması mümkün değildi. Aralarındaki kimya Tanrı tarafından belirlenmişti. Onun kendisini sevdiğinin çok küçük bir kısmını bile sevseydi, her şeyin üstesinden gelebilirlerdi. Bunun yerine, ikisini de hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olamayacakları bir hayata mahkûm etti.

Arabayı garaj yoluna çektiğinde Violet'e baktı ve kaderine karar vermeden önce ona söyleyecek son bir sözü olup olmadığını görmek için bekledi. Violet kapıyı itip dışarı çıkarken yüzünü başka yöne çevirdi. Adam elleri cebinde, onun ardından yürüdü.

Beklediği gibi, ebeveynleri etrafta dolanıyordu. Anneleri hâlâ mutfakta, babaları ise oturma odasındaydı. Ön kapıdan içeri girdiklerinde ikisi de döndü. Violet olduğu yerde durdu, belli ki bunu beklemiyordu. Kapıyı kapatabilmek için onu içeri götürmeden önce birkaç saniye bekledi.

"Yani?" Isaac sordu.

Annem mutfaktan çıktı, ellerini bulaşık havlusuna silmişti, yüzü hâlâ endişeyle sıkışmıştı.

Violet o kadar kaskatı kesilmişti ki titriyordu. Ona baktı ve ağzının açıldığını ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Violet?" Annem sordu.

Kolunu Violet'in omuzlarına doladı ve Violet gözyaşlarına boğulmadan bir saniye önce onu kendine çevirdi. Eli Violet'in saçlarına gömüldü ve yüzünü göğsüne bastırarak, "Beni affetti ama hâlâ incinmiş ve kızgın," dedi.

Violet'in eli gömleğinin içinde kıvrıldı.

Annemin ifadesi hafifçe yumuşadı. "Affetmek acıyı ortadan kaldırmaz ama geçecektir." Annem yanlarına geldi ve Violet'in sırtını ovdu. "İyi misin tatlım? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Eli Violet'in ensesine gitti ve sıktı. Bir saniye sonra Violet başını salladı. "Violet kamyonu yüklememe yardım etti. Biraz kirliyiz," dedi. Annem başını salladı ve geri çekildi. "Akşam yemeği yarım saat içinde hazır olacak."

Isaac'e baktı ve onaylayan bir baş hareketiyle karşılaştı. Isaac açıklamasından tatmin olmuştu ve Violet'i daha fazla zorlamayacaktı, bunun için minnettardı. Violet'i onların bakışlarından korumak için vücudunu kullandı ve onu koridora doğru yönlendirdi. Daha yakın olduğu için kendi yatak odasına girdi ve onu banyoya yönlendirdi. Onu duşa sokmak niyetiyle, çok geç olana kadar gözlerindeki ateşi fark etmeden gömleğini kaldırmaya başladı. Kadının tokadı başını yana çevirmesine neden oldu.

"Benden istediğini aldın," diye öfkelenildi. "Şimdi git."

Zonklayan yüzünü görmezden geldi ve ona doğru uzandı. "Öyle bir şey değil. Ben istedim ki..."

Elini çekti, saç fırçasını kaptı ve bıçak gibi tuttu. "Ne istediğini biliyorum! Önemsemediğin tek şey bu!"

"Vi."

"ederim," diye boğuldu. "Eğer bana bir kez daha dokunursan, kendimi kaybedeceğim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, ben gidiyorum."

Yatak odasına geri döndü. Banyo kapısını kapattı ve bir saniye sonra kilitledi. Yüzü kızarmış bir halde orada durdu ve kadının hıçkırık sesini bastırmak için düşün açıldığını duydu.

Kapıya yaslandı ve gözlerini kapattı. Üstesinden geldiğini sandığı duygular intikam hırsıyla geri dönmüş, kafasına vurmuş, kendinden nefret etmesine neden olmuştu. Göğsü kükreme isteğiyle kabardı ama yutkundu ve sendeleyerek yatağına doğru yürüdü.

Sebepler olduğu acıdan pişmanlık duysa da, bunun onu gelecekte bu işe karışmaktan alıkoymayacağını biliyordu. Eğer birazcık ahlaklı olsaydı, Violet'in acısına son verir ve teslim olurdu ama o fedakâr bir kahraman değildi. Onun sayesinde sonunda ne olduğunu kabullenmişti. Parlak zırhlı şövalye değildi. O kötü adamdı. Hangi kendine saygısı olan canavar isteyerek bir kafese girer ki? Eğer Violet onun hayatından çıkmasını istiyorsa,

onun ne olduğunu dünyaya ilan etmesi gerekiyordu. O zamana kadar, kendi payına düşeni alacaktı.

Bir noktada, onu ele verecek gücü kendinde bulacaktı. Bunun bu akşam yemekte mi yoksa bir ay sonra mı olacağından emin değildi ama olacaktı. Parmaklıklar ardında olmayan bir gelecek şansı istiyorsa, ondan uzak durmalıydı. Kadın söz konusu olduğunda hiçbir kontrolü olmadığı işin hayatını ordunun belirlemesi onun işin en iyisiydi. Birbirlerini yok etmeden önce gitmesi en iyisiydi.

CHAPTER 18

VIOLET

18 AY SONRA LATER

"İŞ NASILDI TATLIM?" ANNEM BİR YIĞIN DUMANI TÜTEN YEMEK KOYARKEN SORDU

Masanın ortasında ekmekler.

"Bunu sorman komik," babam orantısız bir sırıtışla ve bir tanesine uzanıp ikiye böldü. "Olaylı bir gündü."

Annem elini kaldırdı. "Hiç cesetle , değil mi?" "Bugün değil," dedi babam ekmeğini ısıtırken.

Annem rahatladı. "Tamam. Peki, ne oldu?"

"Aldığımız ilk telefon, ayak parmağını musluğa sıkıştıran kadından geldi."

Violet daldığı hayallerden sıyrıldı ve kaşlarını çatarak babasına baktı. "Ne tür bir musluk?"

"Küvet musluğu."

Violet'in kaşları birbirine çarptı. "Bunu neden yapsın ki?"

"İşteki ilk yılımda böyle sorular sormayı bıraktım," dedi babam tavuk ve taze fasulyeyi çatallarken.

"yerini kesmek zorunda , değil mi?" Annem sordu.

"Ew, Anne!" Violet zihnindeki görüntüleri dağıtmak için elini salladı.

"Ampütasyona gerek yok. Sadece biraz kayganlaştırıcı." Babam kıs kıs güldü. "Seyircisi olduğu için heyecanlı görünüyordu ve baloncuklar gittikten sonra bile şarabını içmeye ve çikolatalarını yemeye devam etti." Babam kaşlarını sallayarak anneme baktı, o da nefesini tutup koluna vurdu. "Onu bir banyo havlusuyla örtmüştüm, aramızda bekar olup olmadığını sorarken havluyu çıkarmaya çalışıyordu. En hafif tabiriyle çok eğleneliydi."

"miydi?" Annem test eder gibi söyledi.

Violet'in dudakları kıvrıldı. Bakışları otomatik olarak Jesse'ye kaydı ve onun ebeveynlerinin şakacı atışmalarına vereceği tepkiyi görmeye çalıştı. Violet'in eğlencesi azaldı. Jesse dalgın dalgın yemeğine bakıyor, onların konuşmalarından habersizdi. Son zamanlarda kafasının meşgul olduğunu fark etmişti. Sabahın erken saatlerinde odasında volta attığını duyabiliyordu. Ayrıca antrenmanı olmadığı zamanlarda bile okuldan eve geç geliyordu.

Ancak onu rahatsız eden her neyse, cinsel dürtüsünü etkilememiştir. Her zamankinden daha açgözlüydü. Kilisede seks yaptıklarından beri, sanki yakalanmak *istiyor gibiydi*. Endişe verici bir şekilde yüzleşiyordu. Artık onun kim olduğunu bilmiyordu. Ona baktığında kardeşini değil, bir yabancıyı görüyordu.

Bugün öğle yemeğinde Brody onu dürttü ve Jesse'nin tuhaf bir insan topluluğuyla birlikte oturduğu kafeteryada çenesini salladı.

"Orada neler oluyor?" Brody sordu.

"Hiçbir fikrim yok," demişti ama bakışları, elini Jesse'nin koluna koymuş olan çarpıcı kızla takılmıştı.

Georgia heyecanla fısıldamak için sırtına bastırmıştı, "Ooh. Çıkıyorlar mı?"

Brody, "Jesse ve Faye mi? Kız hakkında hiçbir şey söylemedi ama kız istekli gibi görünüyor."

Çocuklar şakalaşırken Georgia, "Çarpıcı bir çift oldular. Jesse bu yıl kimseyle çıkmadı, değil mi? Ne oldu?"

Violet cevap vermemek için sandviçini ısırırken, Georgia onu böğründen dürttü.

"Sen onun kız kardeşisin. Bize içeriden verebilmelisin. Size hiçbir şey anlatmadığına inanamıyorum. Siz ikiniz hep birliktesiniz."

"Jesse bir beyefendidir," diye araya girdi Marie. "Öpüşmez ve söylemez. Tüm eski sevgilileriyle arkadaş kalan tanıdığım tek erkek o. Onlardan ayrılması dışında hiçbirinin onun hakkında söyleyecek kötü bir şeyi yok. Onlara birkaç hafta boyunca prenses muamelesi yaptı."

sandalyelerini çeker, onlara çiçek alır ve sonra *bam*." Marie ellerini çırpı. "İşlerinin bittiğini söylüyor. Ne bir uyarı, ne de yürümediğinden başka bir açıklama. Hiçbiri buna anlam veremiyor. İstese onu anında geri alırlar."

"Sanırım en çok Madyson üzüldü. Trent'in ondan ayrıldığını duydum çünkü tek konuştuğu Jesse'ydi." Georgia eklemeyen önce etrafına bakındı, "Yaklaşık bir yıl oldu. Şimdiye kadar onu unutmuş olması gerekirdi."

"Onu gerçekten suçlayabilir misin? Jesse bir kızın erkek arkadaşında isteyebileceği her şeye sahip."

Violet arkadaşlarına kulaklarını tıkadı ve Jesse'nin ne kadar centilmen biri olduğu konusunda arkadaşlarının övgülerini dinlemek zorunda kalmayacağı son yılını hayal etti. Keşke o sabah okula giderken ona ne yaptığını bilselerdi...

Jesse'nin bakışları aniden yükselip onunkilere saplandı. Karnı sıkıştı. Dikkatini tekrar babasına çevirdi ve aç olmamasına rağmen kendini yemek yemeye zorladı. Jesse'nin Faye'le çıkmasını ve tüm sapkın, erotik fantezilerini onun yerine muhteşem kızıl saçlıya aktarmasını umuyordu. O bir seks fanatığıydı. Sapkın, çarpık. Onunla birlikte olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Kadının onun yaklaşımlarından kurtulduğu tek an, gece yatıp yatak odasının ve banyonun kapısını kilitlediği andı. Ertesi gün, ondan kaçma savaşı yeniden başlıyordu.

Jesse hâlâ ona bakıyordu. Onu kararlılıkla görmezden geldi ve kafası güzelken şemsiyesini kılıç gibi kullanan adama karşı kendini savunmak zorunda kalan iş arkadaşıyla ilgili bir hikâye anlatarak gülen babasına odaklandı.

"Ve sonra, Derrick onun üzerine atladı ve dedi ki..." Babam kıkırdadı. "Hava Kuvvetleri'ne katıldım."

Jesse'nin sözleri o kadar gelişigüzel söylenmişti ki Violet bunları duymazdan geldi. Sessizlik çökene ve annesiyle babasının aval aval Jesse'ye baktığını fark edene kadar ne dediğini anlamadı.

Şok, parmaklarının çatalı karıştırmasına neden oldu ve çatal tabağına düşerken yüksek sesle şangırdadı. Jesse'nin üniversiteye sanıyordu ama eğer orduya katılırsa bu çok daha iyi olurdu! Dudakları bütün yıl boyunca ilk kez gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne yaptın?"

Lynne'in boğuk sesi Violet'i sersemletici sevincinden kopardı. Havadaki gerginliği fark edince sevincini gizlemek için başını öne eğdi ama

Jesse'nin sessizliği üzerine ona baktı ve onun kısık gözlerle kendisini gördü.

"Jesse?"

Lynne'in ses tonu yarı yalvarma, yarı talep gibiydi. Jesse dikkatini yavaşça masanın karşısında oturan annesine verdi.

Jesse sakince, "Askere yazıldım," dedi.

"Nasıl? Benden izin istemedin. Sana izin veren hiçbir şey imzalamadım-"

"On sekiz yaşımdayım anne."

Lynne'in yüz ifadesi dehşetten öfkeye dönüştü ve "Yıllardır ordu hakkında konuşmuyorsun!" diye bağırdı.

Jesse annesinin çıkışına gözünü bile kırpmadı. "Seni üzdüğü için, fikrimi değiştirdiğim için değil."

"Babanı kaybetmenin bana ne yaptığını gördün ve kendini aynı duruma sokmak için gönüllü mü oluyorsun?"

Jesse sessizce, "Bir söz verdim," dedi.

Lynne yumruğunu masaya vurdu. "Sence baban otuz yaşında öleceğini bilseydi senden bu sözü yerine getirmeni ister miydi?"

"Onuruyla öldü."

"Bizimle bir hayat yaşamak yerine *öldü*. Ona yalvardığım zaman çıkmak yerine *öldü*." Lynne'in gözleri yaşlarla parlıyordu. "Yemin ettin mi?" Jesse tereddüt edince Lynne ayağa fırladı. "Bunu yasaklıyorum, Jesse. Çok geç olmadan bırak."

"Anne."

"Ben ciddiylim. Bunu tekrar yaşayamam." Lynne ellerini saçlarında gezdirdi. "Bunu düşünebildiğine bile inanamıyorum..."

Lynne aniden ona döndüğünde Violet sarsıldı.

"Onu vazgeçirmeye çalışmadın mı?"

Şaşırان Violet ne diyeceğini bilemeden ağzını açıp kapattı. Lynne'in öfkeli olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Lynne'in vahşi umutsuzluğu karşısında neşesi kayboldu.

"Violet bilmiyordu. Bunu kendi başıma yaptım," diye araya girdi Jesse. "Lynne," dedi babam teselli edici bir ses tonuyla.

"Bunun hakkında konuşalım."

"Konuşmak mı?" Lynne kollarını kendine sararak volta atarken alay etti. "Anlaşılan konuşmak artık bu evde yaptığımız bir şey değil. İnsanlar hayatlarıyla ilgili önemli kararları kimseye söylemeden alıyorlar."

"Anne, bu benim rüyam."

Lynne ellerini masanın üzerine koydu ve oğluna doğru eğildi. "Babanı idol olarak görüyorsun ama onun seçimleri senin seçimlerin olmak zorunda değil. Onunla aynı yolda yürümek zorunda değilsin. Daha iyi yollar da var. Önemli biri olabilirsin Jesse. Pek çok alanda yeteneklisin. Neden hayatında ne yapacağına onların karar vermesine izin veresin ki? Neden kendini o acımasız çevreye teslim ediyorsun? Özgürlüğünün tadını çıkarmalısın." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Neden bizi terk etmek istiyorsun?"

Jesse ilk rahatsızlık belirtisini göstererek yutkundu. "Seni terk etmek istemiyorum."

"Yani, gitme! Gitme!"

Jesse bakışlarını tabağına indirdi. "Bunu yapmak zorundayım." "Neden?" Lynne ağladı.

Sessizlik çöktüğünde Violet'in kalbi kulaklarında gümbürdedi. Jesse genellikle annesine karşı çok dikkatli ve düşünceli davranırdı. Onları anlaşmazlık içinde görmek acı vericiydi. Lynne perişan görünüyordu ama Jesse kararından dönmüyordu. Başlangıçta haber karşısında kendinden geçmiş olsa da Lynne'in yıkımı bulaşıcıydı ve Jesse'nin gözlerini yaşartmıştı.

Gökler açılıp yağmur camları kırbaçlamaya başladığında bir gök gürültüsü sesi onu irkiltti.

"Vi," dedi babam sessizce.

Masadan ve yüksek gerilimli ortamdan ayrıldığı için rahatlamıştı. Yarısı yenmiş yemeğini bırakıp yatak odasına doğru ilerlerken kimse tek kelime etmedi. Kapıyı kapattı ve Lynne'in patladığını duyunca irkildi. Bağırışlarına evi sarsan bir başka sağır edici gök gürültüsü eşlik etti. Kulaklıklarını taktı ve punk rock müziğinin aniden ortaya çıkan beklenmedik fırtınaları bastırmasına izin verdi.

Birbiriyle çelişen duygular içinde çalkalanıyordu. Bir yandan çok heyecanlıydı. Jesse Hava Kuvvetleri'ne girerse özgür olacaktı. Annemin dediği gibi, Jesse'nin hayatına *onlar* karar verecekti. Üniversiteye gittiğinde olduğu gibi canı istediğinde eve gelemeyecek, tatiller ve okul araları olacaktı. İmzayı attıktan sonra, Aktif Görev için en az dört yıl olan taahhüdünü yerine getirmek zorundaydı.

Jesse'nin orduya katılacağı hiç aklına gelmemişti. Lynne gibi o da bu konuyu açtığında üzülmüdü. O zamanlar onun hayatında ne yaptığını gerçekten önemsiyordu. Şimdi ise gitmesini istiyordu. Hayatından, eyaletten, mümkünse ülkeden çıkmasını istiyordu. Dudağını ısırdı. Dudaklarını ısırdı.

ondan nefret ediyordu ama ölmesini istemiyordu. Lynne, Jesse cepheye gönderilecekmiş gibi davranıyordu. Annem aşırı tepki mi veriyordu?

Onu mavi çiçekleri görmeye götürdüğünde konuşmak istediği şey bu muydu? Hangi üniversiteye gitmesi gerektiği hakkında konuşmak istediğini düşündü. Yıllardır ordu hakkında konuşmamıştı. Jesse ona üniversiteye ya da orduya gitmesi konusunda bir seçenek sunsaydı ne derdi? Saçlarını savurdu, böyle düşüncelere dalmak istemiyordu. Jesse'nin geleceği onu ilgilendirmiyordu. Jesse'nin geleceği idi ve askere gitme kararını o vermişti, Jesse de bundan mutluydu, hatta mest olmuştu.

Hayatı ışıksız, dolambaçsız, elinden tutacak kimsenin olmadığı sonsuz bir tünele dönüşmüştü. Jesse karanlıkta ve köşede üzerine atlıyor ve ortadan kaybolmadan önce istediğini almak için onu zorluyor, onu kendini tekrar bir araya getirmeye ve zifiri karanlık uçurumda yolunu bulmaya çalışırken ellerini uzatarak devam etmeye bırakıyordu. Bazen, yürüyemeyecek kadar kırıldığında, süründü. İleride bir şey olması gerektiğine inanarak yoluna devam etti. Jesse'nin duyurusu karanlığı bir iğne ucu kadar ışıkla yarararak ona tünelin, pisliğin ve hayatını ondan kaçmak için yapılandırmanın yakın bir geleceğin hayalini verdi. Sefaletinin bir sonu vardı ve Lynne'in korkusuna rağmen Violet'in hissettiği tek şey ezici bir rahatlamaydı.

Ev ödevleriyle dikkatini dağıtmaya çalıştı ama dikkati dağıldı. Etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için ara sıra kulaklıkları kenara çekiyordu. Tartışma saatlerce sürdü. Çoğu zaman bağırarak Lynne oluyordu ama babasının uzlaştırmacı bir tona benzeyen kısık sesi de duyuluyordu.

Gece yatmaya karar vermişti ve yatak odasının kapısı açıldığında daha yeni dişlerini fırçalamış ve banyo kapısını arkasından kilitlemişti. Annesi başını içeri uzattığında Violet kulaklıklarını çıkardı ve Lynne'in kızarmış, şiş gözlerine bakarken bir elinde tuttu. Kararı beklerken endişesi daha da artmıştı. Annesi Jesse'yi Hava Kuvvetleri'ne katılmaktan vazgeçirmiş miydi?

"Anne?"

Lynne'in yüzü buruştuğunda, kısmen Lynne bayılacakmış gibi görüldüğü için, kısmen de Lynne'in sevincini görmesini istemediği için aceleyle öne atıldı. İçten içe taklalar atarken Lynne'i teselli etmek ona kendini kötü bir insan gibi hissettirdi ama elinde değildi. Kimse Jesse'nin gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Bu için en iyisiydi, Lynne sadece

bunu biliyordu. Lynne ağladıkça, tünelindeki o küçük ışık damlası genişlemeye ve parlamaya başladı, öyle ki sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu.

Lynne geri çekildi ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Lütfen onunla konuşun. Henüz yemin etmedi. Bağlılığından kurtulmak için hâlâ bir şansı var."

Alarm, Violet'in memnuniyetini yarıp geçti. "Ben... Söyleyeceğim hiçbir şeyin bir fark yaratacağını sanmıyorum. O kararını vermiş ve..." Lynne'in kalbi kırık gözlerinden başka tarafa baktı. "Bana ne yapacağını söylemedi. Görünüşe göre kimsenin onu caydırmasını istemiyordu."

Lynne onun kollarını sıktı. "Sen onun en iyi arkadaşısın. Siz ikiniz kan kardeşinden daha yakınsınız. Ona kalmasını istediğini, burada ona ihtiyacın olduğunu söylersen, bunu senin için yapabilir."

Endişe içini parçaladıkça boğazı düğümlenmeye başladı. "Birbirimizden uzaklaştık."

"Sen hâlâ onun için dünyalara bedelsin. Onu büyük bir hata yapmaktan kurtarabilirsin."

"I..."

"Sadece dene. Lütfen."

Görünmez bir nesne boğazını tıkadığı nefes alamıyor, gözleri yaşıyordu. Lynne onun yanağını avuçladı, yüz ifadesi yumuşadı, aynı dalga boyunda olduklarını varsayıyordu, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Lynne onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Uyu. Umarım uyanırsız ve tüm bunlar sadece korkunç bir rüya olur."

Annem gittikten sonra, babamın gelmeyeceğini görmek için birkaç dakika bekledi. Gelmeyince o kapıyı da kilitledi ve yatağa tırmandı. Tavana bakıp yağmurun çatıya vuruşunu dinledi. Babasının kesmeyi düşündüğü bir ağaç dalı, rüzgâr hızlandıkça evin yan tarafına sürtünüyordu.

Jesse okuldan sonra bunu mu yapıyordu? Askerliğe hak kazanmak için evrak işlerini ve testlerini mi hallediyordu? Jesse yemin etmemiş olsa da (bu ne anlama geliyorsa), umarım sonuçlarına katlanmadan geri adım atamayacak kadar ilerlemişti. Lynne için neredeyse her şeyi yapardı ama Jesse'ye kalması için yalvarmak bunlardan biri değildi. Yan dönerken yastığına vurdu. Jesse orduda iyi olacaktı. Lynne'in onun için endişelenmesine gerek yoktu. Bu gerçekleşen bir rüyaydı.

BİR EL AĞZINI KAPATTIĞINDA UYANDI. GÖZLERİ AÇILDI.

bir adam onun üstüne oturdu. Adamın ağırlığı onu yatağa gömerken panikledi ve çırpındı. Adamın eli ve hâlâ şiddetini koruyan fırtına tarafından önemli ölçüde boğulan bir çığlık attı.

"Orduya katıldığım için mutlu musun bebeğim?" sözlerini duymadan önce bir baş eğildi ve bir burun onunkine sürtündü.

Jesse'nin öfkeli tıslaması karşısında kalbi tekledi.

"Babama onun izinden gideceğime dair söz vermemiş olsaydım, hiçbir yere gitmiyor olurum," diye homurdandı elini çekerken.

Korku onu saldırmaya . Avucu adamın yanağına çarptığında tatmin edici bir çatırtı duydu. Adam küfretti ve bir saniye sonra ağzı onunkinin üzerine indi. Dili ağzına girdiğinde nane gargarasının tadı onu boğdu. Tırnaklarını onun üzerinde gezdirdi ve çıplak olduğunu fark etti. Adam tısladı, kadın kan çekmeye çalışırken sırtı kamburlaştı. Ağzı onunkinden ayrıldı ve boynunun omzuna doğru aktığı yere doğru indi. Bileklerini kavrayıp yatağa sabitlerken dişlerini ona geçirdi. Adam cezalandırmak için ısırırken kadın ayaklarını tekmeledi. Kız inlediğinde, adam baskıyı hafifletti ve sanki onu hayvanlar aleminin bir parçasıymış gibi boyun eğdirmek için kaba kuvvet kullanmamış gibi zonklayan etini öptü.

"Dövüşmek mi istiyorsun bebeğim? Çok iyi bir ruh halindeyim," dedi tenine karşı. "Annem bırakmam için elinden gelen her şeyi yaptı." Dili kızın hızla atan nabzının üzerinde gezindi. "Sanırım senden kalmam için yalvarmanı istedi?"

Dişlerini sıktı.

Onun çenesini ısırıldı. "Cevap ver bana." "Evet," dedi asık suratla.

Başını kaldırıp ona baktı. Yatağının ayak ucundaki gece lambası yüzünden yüzü gölgede kalmıştı ama yine de bakışlarının yoğunluğunu hissediyordu.

"Ee? Ne yapacaksın Violet?" Dudaklarını onunkilere bastırdı. "Annemi mutlu etmek için neleri feda etmeye hazırsın?"

"Onu seviyorum."

Sustu.

"Ama kalmanı isteyecek kadar değil."

"Öyle olsun" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Diziyle bacaklarını ayırdı ve ereksiyonunu bacaklarının arasına yerleştirdi. Kadının dayanıksız pijama şortu, erkeğin kavurucu sıcaklığına karşı yetersiz bir korumaydı.

ve çok yakında içinde olacağını bildiği sert aleti. Hapsedilmiş bileklerini çekiştirdi, bu da onun sadece tutuşunu sıkılaştırmasına neden oldu. Keşke cesareti olsaydı da avazı çıktığı kadar bağırıyaydı ve annesiyle babası onu iş üstünde yakalasaydı. Ama artık saf olmadığını anladığında babasının yüzündeki ifadeye tanık olmaktansa Jesse'nin planladığı şeye katlanmayı tercih ederdi.

"Bunu burada yapamazsın!" dedi umutsuzca. "Annem ve babam hemen koridorun sonunda!"

"O zaman sessiz olsak iyi olur."

Adam yüzüne öpücükler kondururken, kadın ona kafa atmayı düşündü. Bu sevecenlik saçmalığı da neyin nesiydi? Nadiren öpüşürlerdi. Genellikle tek umursadığı şey boşalmaktı. Ön sevişme çok azdı. O da böyle olmasını tercih ediyordu. Sadece bu işi bitirmek istiyordu. Neden...? Sonunda kafasına dank edince kaskatı kesildi.

"Buraya nasıl girdin? İki kapıyı da kilitlemişim!"

"Banyo kapısının kilidini kırdım." "Sen-"

"Babamdan tamir etmesini iste, yine kıracağım."

Onu kendi tarafına kaydırdı ve yatakta yukarı çekti, böylece yastıklarına yaslandı. Kadın gitmeden önce, adam onun kaşkorsesini aşağı çekti ve eli pantolonunun içine kayarken göğsüne yapıştı.

"Hayatından çıkmamı istiyorsun, tamam, ama bu tam erişim hakkım olduğu anlamına geliyor," diye homurdandı onu ayırırken.

Orta parmağı utanç verici bir kolaylıkla içeri kayd.

Vücudunun verdiği tepkiden utanarak, "Bunu benim yerime Faye'den alamaz mısın?" diye tersledi.

"Faye?" diye mırıldandı meme ucunun etrafında.

Dişlerini sıktı. "Evet, öğle yemeğinde koluna asılan kızıl saçlı." Adamın aleti kadının kalçasına süründü. "Kıskandın mı?"

Başparmağı klitorisini okşamaya başladığında kadın adamın omzuna vurdu. "Hayır! Benim yerime hastalıklı fantezilerini gerçekleştirecek başka birini bulmanı istiyorum!"

"Bunun gerçekleşme ihtimali çok az," dedi dikkati dağılmış bir şekilde onu çalıştırırken. "Faye'in erkek kardeşi Hava Kuvvetleri'ne yeni katıldı, ben de onunla deneyimleri ve beni nelerin beklediği hakkında konuşuyordum. Diğer şubelere katılan diğerleriyle bağlantı kuruyordum ve Faye de peşimden gelmeye karar verdi. İyi biri ama..."

Kendini ona sürttü.

"O sen değilsin." Vi'nin boğazının dibini öptü. "Dokun bana, Vi."

Elini yumruk yaptı. Bir şimşek hızıyla pantolonunun içindeki el kayboldu ve adamın ıslak parmağı ağzına sokuldu. Parmağını boğazına sokmasını engellemek için iki eliyle bileğini kavradı.

"Yemin ederim, eğer elini üzerime koymazsan, ben..." Kadının eli etrafına dolandığında bir nefes verdi. "Güzel. Şimdi, sana öğrettiğim şekilde okşa beni."

Kadın itaat etti ve aynı anda adamın ağzından çekmediği parmağını emdi. Dişlerinin arasından tısladı ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Yavaşla," diye bağırdı.

Siktir git, diye düşündü, onu patlatmak için elini sıkı.

Adam elini çekmeden bir saniye önce kontrolünün kırıldığını hissetti.

"Havamda olmadığım konusunda seni uyarmıştım," diye tısladı.

Adam oturduğu yerden kalkıp ona doğru uzandığında, kadın kendini kaybetti. Siktir et onu! Onun ruh hali ya da ne istediği umurunda değildi. Annem ve babam yanlarındayken böyle şeyler yapmaması gerekiyordu. Onun nesi vardı böyle?

Boğuşmalar. Peluş hayvanları ve yastıkları uçtu. Jesse yataktan sıçradı, onu sırt üstü yatırdı ve sürükledi, böylece başı şilteden sarkıyordu. Kız, adamın onu neden böyle tuhaf bir şekilde konumlandığını anlayamadan Jesse çenesini kavrayarak başını geriye itti. Aleti ağzına girmeden ve Jesse boğazına yerleşmeden önce bir anlık bir uyarısı vardı.

Panikledi, boğulurken elleri ve bacakları havada dönmeye başladı. Jesse nefes almasını sağlayacak kadar geri çekildi. Kadın öksürdü ve başını yana çevirmeye çalıştı ama Jesse boğazını sıkı ve "Kıpırdama" diye emretti.

Protesto için inledi ve onu itti, ancak demir kalçaları ve ağzına sokulan kaya gibi sert dick tarafından tuzağa düşürüldü. Bu pozisyonda tamamen çaresizdi ve onun merhametine kalmıştı.

"Beni dinlemedin, bu yüzden şimdi bunu benim yapacağız." Elini kızın boğazından göğüslerine doğru gezdirdi. "Ben sana dur diyene kadar beni emeceksin. Benimle kavga edersen ve ben hazır olmadan boşalmamı sağlamaya çalışırsan pişman olursun."

Yavaşça ileri doğru itti. Gözlerini kapattı ve ona karşı koymamak ve öğürme refleksini kontrol etmek için yoğun bir çaba harcadı. Adamın nefesini dışarı verdiğini duydu ve göğsünü kavradığında memnun olduğunu anladı.

"Evet, aynen böyle," diye inledi.

İpli kalçalarının arkasını kavradı ve her boğuk emre itaat etti. Adam altlarını çekip çıkardığında, kalçalarını ayırdığında ve ağzını bacaklarının arasına soktuğunda iyi davranışının ödülünü aldı. Tüm kan kafasına hücum ederken, öforik bir telaş hissetti. Jesse onun vücudunu iyi tanıyordu ve onu ateşin zirvesine çıkarmak için cephaneliğindeki her şeyi kullandı. Yaptıkları şeyde o kadar kayboldu ki, her santimini alabilmek için onu kendisine doğru çekmek için kıcını tuttu.

Adam sanki bir elektrik priziymiş gibi ağzından çekip çıkmadan önce onun gırtlaktan gelen iniltisini duymaktan çok hissetti. Nefes nefese orada yatarken, adam başının arkasını kavradı ve ona derin, ıslak, baş aşağı bir öpücük vermek için kaldırdı.

Onu oturur pozisyona çekmeden önce, "İşte benim kızım," diye mırıldandı.

Kendini toparlamak için zamanı olmadı çünkü adam onu yataktan çekti ve hemen üzerine yatırdı. Yüzünü karmakarışık çarşaflarına gömdü, ki bu çok uygundu çünkü bir saniye sonra adam içine girdiğinde çılgılık attı. Adamın vücudu kadınınkini örterken donup kalmıştı ama kadın bunu umursamayacak kadar kendinden geçmişti. Onun altında zıpladı ve elini boynunun arkasına dolayarak onu teşvik etti. Adam başını onun omzuna yasladı ve kontrolü ele almak için çırpınırken nefes nefese kaldı.

"Beni öldürüyorsun,
Vi." "Acele et," diye
fısıldadı.

Dışarıda fırtına hızlanıyor gibiydi, gök gürültüsü zil gibi çalıyor, bu anı yaşayabilmeleri için hazırlanıyordu.

Onun yanağını okşadı. "Beni istediğini söyle."

Dişlerini sıktı. Onun bedenini kontrol etmekten memnun değildi, her zaman daha fazlası için zorluyordu. Tam bir pislikti.

"Vi, senin de benim gibi buna ihtiyacın var. Bunu inkâr edemezsin." Vi cevap vermeyince, adamın eli Vi'nin saçlarında dolaştı. "Neden kabul edemiyorsun?"

Çünkü tamamen teslim olmaksızın ölmeyi tercih ederdi. Bu anlarda ona hükmediyor olabilirdi ama hâlâ fethedemediği bir yanı vardı. *Asla* da fet. Bazen pes etmeyi düşünse de ona her gün direnme ve askerlik yapma gücünü veren şey buydu. Kimliğinin bu parçasını asla ona teslim etmeyecekti. Eğer teslim ederse, kaybolurdu.

Hareket etmeye başlamadan önce hırıltılı bir "Siktir," diyerek teslim oldu.

Yasak buluşmalarını gizlemek için doğanın onlarla işbirliği yapmasıyla, kendini . Normalde zevk aldığı tensel zevklerin tadını çıkarmasına izin verdi.

Gün ışığında kendini inkar ve çarşaflarını kemirmesine neden olan bir orgazma yol açan taleplerde .

"Anlat bana," diye yalvardı Jesse. "Sadece bu seferlik. Lütfen."

Onu görmezden geldi ve gevşek, harap bir bebek gibi yattı. Ne bekleyeceğini biliyordu ve adam çılgına döndüğünde hayal kırıklığına uğramadı. Jesse sinirini onun vücudundan çıkardı. Çok fazla gürültü yapmaya başladığında, bir eliyle ağzını kapattı. Bu işe yaramadığında, yüzünü yatağa gömdü ve kafasına bir yastık koydu. Boşaldığında bunu kendisi de kullandı, onun üzerine katlandı ve dolgunun içine adını haykırdı.

İçine boşalırken bile yastığı itti ve tısladı, "İstediğin kadar inkâr et, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Aramızdakini seviyorsun, sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın."

İçinden çıktı, kalçalarının arkasından aşağı döküldü. Titreyen bacakları çöktüğünde ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, adam çoktan gitmişti.

CHAPTER 19

VIOLET

2 8 AY SONRA

SICAK TEMMUZ AKŞAMINA RAĞMEN, SAĞLIKLI BİR ATEŞ ÇITIRDIYORDU ateş çukurunda. Jesse'nin veda partisi için arka bahçe, ev ve garaj ağzına kadar doluydu. İtfaiyeciler Jesse'nin koçları, takım arkadaşları ve kilise arkadaşlarıyla kaynaştı. Görünüşe göre mahallenin yarısı partiye katılmaya karar vermişti. Annemin çoğu öğretmen olan arkadaşları yanaklarını okşuyor ve ilkokuldan beri görmedikleri öğrencileriyle hasret gideriyorlardı.

Violet bu günün sonunda geldiğine inanamıyordu. Jesse yarın ayrılıyordu. Bir yanı sürekli bir şeylerin ters gitmesini bekliyordu; evrak işlerinin aksamasını ya da bir karışıklık olmasını ve Jesse'nin gönderilmeden önce ordudan atılmasını bekliyordu ama her şey yolunda gitmişti. Annem yemin edene kadar Jesse'yi kararından vazgeçirmeye çalışmıştı ve artık geri dönüş yoktu. Bu hafta annem için zor geçmişti. Ağlama seansı yapmak için partiden birçok kez izin almıştı.

Evdeki bir kargaşa Violet'in dikkatini çekti. Babası kocaman bir pasta taşıyarak ortaya çıkınca Violet ilerlemeye başladı. İnsanlar Jesse'nin sırtını sıvazladılar ve onu babasının pastayı masaya doğru götürdüler. Pastanın üzerinde bir

Bir çift savaş botu, bir savaş uçağı ve üzerinde "Seni özleyeceğiz Jesse" yazan Hava Kuvvetleri logosu.

Herkesin ısrarları üzerine Jesse pastasıyla poz verdi. Violet fotoğraf çekmek zorunda hissetti. Kendisi için değil ama Lynne için. Herkes Jesse'nin kendilerine doğru bakması için seslense de Jesse doğrudan ona baktı. Violet aceleyle fotoğrafı çekti ve ardından babam eli Jesse'nin omzunda kalabalığa hitap etmeye başlayana kadar telefonuyla uğraştı.

"Jesse yolculuğuna çıkmadan önce onu kutlamak için bize katılabildiğiniz için çok mutluyum," dedi babam arka bahçede net bir şekilde duyulan bir sesle. "Daha iyi bir oğul isteyemezdim. Lynne ve ben seninle çok gurur duyuyoruz. Dünyada harika şeyler yapacağını biliyoruz."

Babam ve Jesse birbirlerini erkekçe alkışlarken herkes ıslık çalıp tezahürat yaptı. Lynne mendiliyle gözlerini silerek Jesse'ye doğru yürüdü. Konuşamayacak kadar duygusal olduğu belli olan Lynne, Jesse'yi yanağından öptü ve ona sarıldı.

İnsanlar beklenti dolu yüzlerle Violet'e dönerken, Violet bir an paniğe kapıldı. Kimse ona birkaç kelime söyleyip Jesse'ye herkesin önünde veda etmesi gerektiğini söylememişti.

"Gel Vi," dedi babam ona işaret ederek. "Pastayı kesmeden önce bir aile fotoğrafı çektirelim."

Oraya doğru ilerlerken yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. O ve Lynne yan yana dururken, babası ve Jesse de onların arkasında duruyordu. Herkes fotoğraf çekirmek için en iyi pozisyonu kapmak için şakacı bir şekilde itişip kakışırken göğsünde gurur kabarıyordu. Fotoğrafların neyi yansıtacağını biliyordu. Babası ve Jesse, etkileyici ve fit vücutlarıyla, kendisinin pembe, annesinin sarı çiçekli elbiseler giyen annesinin ve onun üzerinde yükseliyorlardı. Babam ve Jesse tam da bu nedenle aynı beyaz düğmeli gömlekleri giymişlerdi. Annem bir sürü fotoğraf çekileceğini biliyordu ve hazır olmalarını istemişti. Ailelerinin sorunları vardı ama o anda Violet başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Burası onun ait olduğu yeri.

Her yönden kör edici flaşlar geliyordu. Başları ileri geri savruluyor, herkese mükemmel kareyi yakalama fırsatı vermeye çalışıyorlardı ama o kadar kaotikti ki herkes gülmeye başladı. Violet sırtarak ileri doğru bir adım attı, ancak bir çift kol tarafından durduruldu ve onu kaslı bir çerçeveye doğru geri çekti. Jesse kollarını ona doladı, yanağını onun yanağına bastırdı ve onu bir yandan diğer yana salladı. Bir dizi "aww" sesi geldi

Jesse'nin jestinin tatlı olduğunu düşünen kadınlar. Tırnakları uyarıcı bir şekilde elinin arkasına batarken dudaklarını kıvrık tuttu.

"Violet! Jesse! Buraya bak!"

Sesin geldiği yöne baktı ve arkadaşı Allison'ın fotoğraflarını çekmek için telefonunu kaldırdığını gördü. Uzaklaşmaya çalışmadan önce Jesse'nin dokunuşuna birkaç saniye daha katlandı. Jesse onu bırakmadan önce bir an tereddüt etti.

"Bu pasta bambaşka bir şey," dedi Violet heyecanla annesinin yanına giderken.

Annem, Jesse'ye şok edici parlak bir mavi olan ilk dilimi uzatırken, "Tadının görüldüğünden daha güzel olması gerekiyor," dedi.

"Yaban mersinli mi?" Jesse keki dikkatle inceleyerek sordu. Annem güldü. "Hayır, o sadece boya. Bu çikolata."

Jesse'nin bariz rahatlamasına herkes güldü. Babam dondurma getirmeye giderken, Violet kek dilimlerini bir tepsiye dizdi ve kalabalığın arasında dolaşmaya başladı.

Sık sık yolda kalıyordu. Amcalarını görmeyeli uzun zaman olmuştu. -Onu doğduğundan beri tanıyan itfaiyeciler, sağlık görevlileri ve polis memurlarının bir karışımı. Beş yaşındayken söylediği gibi babasının izinden gidip gitmeyeceğini öğrenmek istiyorlardı. O kararlı bir şekilde "Hayır!" dediğinde kahkahalarla güldüler.

Bir dizi kucaklaşmadan sonra yoluna devam etti ve kendini Papaz Sonny ile yüz yüze buldu. "Hey!"

"Hey, sen," dedi ve tepsideki son tabağa baktı. "Bunlar için konuşuldu mu?"

"Hayır! Hepsi senin."

Ona uzattı ve omzuna dokunduğunda koşmaya hazırlandı. "Seninle konuşmak istiyordum, Violet."

Ona döndüğünde kalbi ayak parmaklarına kadar indi. "Öyle mi?"

Ondan da Jesse kadar, hatta daha fazla kaçınıyordu. Neler olduğunu anlayabilecek biri varsa o da Papaz Sonny'ydi. Nazik bir adamdı, ama bakışları delici ve sertti ve sanki insanların içini çürümüş özlerine kadar görebiliyormuş gibi hissediyordu. Kiliseye gitmekten korkuyordu. Vaazları her hafta vicdanını paramparça etmek için özel olarak hazırlanmış gibiydi.

"Evet. Gençlere akıl hocalığı yapmakla ilgilenip ilgilenmediğinizi merak ediyordum."

"Akıl hocası mı?" Boğazını temizledi. "Bu... vay canına."

Adamın gözleri kızın yüzünde gezindi ve kısıldı. "İlgilenmiyorsun."

Bu bir soru değildi.

Boş tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı ve onun gözleriyle buluşmak yerine odaya göz gezdirdi. "Akıl hocası olmayı hiç düşünmedim."

"İşte bu yüzden senin yapman gerektiğini düşünüyorum. Liderlik rolü üstlenmek yerine arka planda kalmayı, yardımcı olmayı tercih ettiğini fark ettim ama bence sunabileceğin çok şey var. Seni küçüklüğünden beri tanıyorum. Hayatının bir sonraki aşaması için rehberliğe ihtiyaç duyan gençlerle paylaşacak bilgeliğin var."

Kadın söyleyecek bir şey bulmakta zorlanırken, adam hafifçe koluna dokundu.

"Bunu düşün ve bana haber ver."

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra kendini bir silkeledi ve tam da onun yapmaktan hoşlandığını söylediği şeyi yapmak için arka bahçeye koştu - yardım etmek. Yardım etmek, bir şeyler ters giderse suçu üstlenmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Yardım etmek her zaman yapılacak bir iş olduğu anlamına geliyordu. Meşgul olmak onu çok fazla düşünmekten alıkoyuyordu. Paylaşacak bir bilgeliği olduğunu mu düşünüyordu? Birinin tavsiye almak için başvuracağı son kişi oydu. Hayatını berbat etmişti.

Tepsisini tekrar doldurmaya çalıştığında, annem onu biraz itti. "Bütün gün ayaktaydın. İnsanlar pasta isterse, gelirler.

Bakıyorum. Partinin tadını çıkar. Git Jesse ve arkadaşlarınla takıl."

Annesi gençlerin çoğunun toplandığı ateş çukuruna doğru çenesini salladı. Kimseyle konuşmak istemiyordu ama annesinin etrafta koşuşturmaya devam etmesine izin vermeyeceğini görebiliyordu.

Annesinin eline tutuşturduğu pasta dilimini aldı ve arkadaşlarının yanına gitti. Allison, erkek arkadaşı Jesse'nin sınıf arkadaşı Blaine ile birlikte dinlendikleri şezlongdan zıplayarak kalktı.

Allison telefonunun ekranına dokunurken, "Jesse'yle bu fotoğrafınız çok *tatlı*," diye haykırdı. "Çoktan gönderdim ve herkes ölüyor."

Allison telefonunu kaldırdı, böylece Violet onun ve Jesse'nin fotoğrafını görebildi. Allison'ın ne kadar uzakta olduğu düşünüldüğünde fazla bir şey beklemiyordu, ancak düzenlenmiş sonuçlar yıkıcıydı. Jesse'yle birlikte kameraya gülümsüyorlardı, yüzleri birbirine yapışmış, Jesse'nin kolları ona sarılmıştı. Yüzünde hiçbir tedirginlik, öfke ya da acı izi yoktu. Jesse'nin yüzünde

onun kollarından başka bir yerde olmak istemiyordu. Mutlu görünüyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Violet?" Allison telefonu indirdi ve titreyen tabağını düzeltti. "İyi misin?"

Kendini topladı. "Evet, tabii ki."

Allison onun kolunu ovuşturdu. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Siz ikiniz ayrılmaz bir bütünsünüz. Seni onsuz görmek çok garip olacak."

"Hayalinin peşinden gidiyor."

Allison başını salladı. "Orduya girmek istediğini hiç bilmiyordum. Çoğu kişi onun NFL'e gideceğini düşünüyordu. Bazı gözlemcilerin onunla ilgilendiğini duydum ve bu yüzden futbolu bıraktığında Koç Rick çok üzüldü."

Violet'in midesi altüst oldu. "Bunu hiç duymamıştım."

Allison erkek arkadaşını işaret etti. "Blaine de öyle dedi."

"Peki Blaine mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyor?" Violet konuyu açıkça değiştirerek sordu.

Allison . "O burada kalıyor."

"Bu harika. Ama Dartmouth'a giremedi mi?"

Allison omzunun üzerinden Blaine'e baktı, sonra geri dönüp fısıldadı: "Benim için kalmaya karar verdi. Uzun mesafe yapamayacağımızdan endişeleniyordu, bu yüzden nereye gitmek istediğimize karar vermeden önce bir yıl daha bekleyecek."

"Siz birbirinize çok *aşıksınız*," diye takıldı Violet.

Allison adeta parlıyordu. "Evet, öyle. Sanırım benim için o." Allison onun kolunu tuttu ve fısıldadı, "Evlenme teklif etti."

"Ne?"

"Bana henüz bir yüzük almadı ama gelecek yıl mezun olduktan sonra evlenmeyi konuştuk." Allison küçük bir çığlık attı. "Bundan tam bir yıl sonra evlendiğimi hayal edebiliyor musun?"

"Hayır."

"Eğer yaparsak, bil ki nedime olacaksın." Violet yüzünü buruşturunca Allison kıkırdadı. "Hadi ama. Düğünü kim sevmez ki? Evlenen ve çocuk sahibi olan ilk arkadaş olmak istemem delilik mi?"

Violet ısrarla, "Evet," dedi.

Allison suratını astı. "Benim için mutlu olamaz mısın? O harika bir adam değil mi?" Violet zorlukla yutkundu. "O en iyisi."

"Lisede *birini* bulduğum için ne kadar şanslıyım? Şansım nedir?"

Zihniyetleri daha farklı olamazdı. Allison yuva kurmayı, evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünürken, Violet hayatının henüz başlamadığını hissediyordu. Özgürlük istiyordu ve şimdiye kadar tanıdığı herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Bağlılık aklındaki son şeydi.

Violet olumsuz, alaycı düşüncelerini dile getirmek yerine gülümsedi ve Allison'a pastasından bir parça ikram etti.

İki saat sonra, insanlar ayrılmaya başladığında kalabalık önemli ölçüde azalmıştı. İnsanlar resmi olarak vedalaşırken hava da değişmiş, daha kasvetli bir hal almıştı. Herkes Jesse'nin ayrılışını Lynne kadar kötü karşıladığını düşünerek ona sempatik dokunuşlar yapıyor ya da elini sıkıyordu ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Soğukkanlı tavrı ona tuhaf, yan bakışlar atılmasına neden oluyordu. İnsanların onun bir su musluğunu taklit etmediği için mutlu olmaları gerekmez miydi?

Yoğun incelemeye ara vermek için koridora kaçtı ve Jesse'nin yatak odasına girdi. Kapısı aralık bırakılmıştı, böylece diğer banyo kullanılıyorsa misafirler kendi banyolarını kullanabiliyordu. Boş olduğunu görünce rahatladı. Aniden tekrar açılmaya başlayan kapıyı kapatmak için döndü.

"Özür dilerim," diye gülerek başladı, banyonun dolu olduğunu söylemeye niyetlenmişti ama Jesse içeri girince sesi kesildi. "Sen ne...?"

Sorusunu tamamlayamadı çünkü adamın başı aşağı indi ve ağzı onunkinin üzerine yerleşti. Yüzünü kavradı ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi onu öptü. Bir an için afalladı ama uzaktan gelen tezahürat sesi ona evlerinin misafirlerle dolu olduğunu hatırlattı. Ne halt *ediyordu* bu adam?

Ağzını çekti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bu hayatımın en mutlu gecesi olmalı," dedi huysuzca. "Değer verdiğim herkes beni uğurlamak için tek bir yerde toplanmış durumda. Hayatımın hayaline doğru yola çıkmak ve babamı gururlandırmak üzereyim. Mutluluktan havalara uçmam gerekirken neden kendimi bu kadar mutsuz hissediyorum?"

Polisler ve bir papaz varken arkadaşlarından biri ona alkol mü vermişti? Sinirli bir nefes çekerek başını kaldırdı, onu gerçeğe döndürmek niyetindeydi ama diken diken kirpikleri ve gözyaşlarıyla parıldayan mavi gözleri aklını başından aldı.

"Bunu nasıl bu kadar berbat ettim?" dedi kalın bir sesle.

Bakışlarını kaçırdı. "Herkes seni arıyor olacak. Partiye geri dönmelisin."

"Aramızda böyle şeyler varken yarın gidemem," dedi alnını onunkine yaslayarak. "Bana gelecekte hâlâ birlikte olma şansımız olduğunu söyle."

"Bunun zamanı değil!" Sesi gerginlikten kısılmıştı.

"Zamanımız kalmadı, Violet. Buraya kadar." Ona bakmasını sağlamak için ensesine masaj yaptı. "Benim için dünyadaki en önemli insanı kaybetmediğimi söyle."

Elini adamın göğsüne dayadı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Kapı kilitli değil. Herkes içeri girebilir. Tüm bu insanlar senin için burada. Onlara odaklanmalısın, onlara değil-"

"Bana bak!"

Adamın sesini yükseltmesi kadının paniğe kapılmasına neden oldu.

"Delirdin mi sen? Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye tısladı.

Kadının omuzlarını kavrayıp onu sarsarken yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Sana ulaşmaya çalışıyorum. Bana bakmayı bırakıp söylediklerimi gerçekten duymanı istiyorum."

Elbette bu yüzleşmeyi gitmeden bir gece önce, tanıdıkları herkes sadece birkaç oda ötedeyken yapmaya zorluyordu.

Çenesini dışarı çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

Elleri kadının omuzlarında esnedi. "Yaptığının yanlış olduğunu bildiğimi ve benden nefret etmek için her türlü hakka sahip olduğunu söylüyorum. Seni koruyacağıma söz verdim ama seni kendimden koruyamadım."

Yüzünde hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımı bir ifade vardı.

"Kendim üzerinde çalışmam gerektiğini ve gitmemin ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyorum. Kendime sana baskı yapmayacağımı söyledim ama bilmem gerekiyor." Titreyen parmaklarıyla kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Bana biraz umut ver. Bana hala bana karşı bir şeyler hisseden bir parçan olduğunu söyle."

Onun bakışlarını tuttu ve saatler gibi gelen saniyelerin geçip gitmesine kasıtlı olarak izin verdi. Adamın yüzü acıyla buruşurken hiçbir pişmanlık hissetmedi.

Sertçe yutkundu ve adem elması sallanmaya başladı. "Beni affedebilir misin?"

Aylar önce onu hiç düşünmeden affetmişti, safça babasının söylediklerine inanmıştı - hiçbir hareket affedilemez değildi. Ama Jesse'nin ona yaptıkları, tekrar tekrar çaldıkları... affedilebilir şeyler değildi. Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Vi," diye fısıldadı ama söyleyeceği her neyse, birinin adını seslenmesiyle kesildi.

Korku ona, adamın geri sallanmasına neden olacak kadar sert itme gücü verdi.

"Sana ihtiyaçları var. Git!" diye emretti.

İstirabı açıkça görülüyordu. Umarım herkes onun sıkıntısını, büyük bir bilinmeze doğru evden ayrılmanın verdiği sinir bozukluğuna bağlar.

"Violet."

"Git, şimdi!" dedi sertçe.

Dönüp banyodan çıkmadan önce kolunu damlayan gözlerine sildi. Aynaya bakıp solgun, boş yüzünü görmeden önce bir dakika orada durup adamın durduğu yere baktı. Aniden yatak odasına açılan kapıyı itti. Misafirlerin yanlışlıkla yatak odasına girmemesi için önüne ittiği çekmeceler yol verdi. İçeri girdikten sonra derme çatma barikatını yeniden yerleştirdi ve diğer kapıyı da kilitledi. Annesine migreni olduğunu ve uzanması bildiren hızlı bir mesaj gönderdi ve yanıt olarak bir kalp emojisi aldı.

Ayakkabılarını tekmeledi ve üstünü değiştirme zahmetine girmeden elbisesiyle yatağa uzandı. Ellerini ortasının üzerinde düzgünce kavuşturarak tavana baktı ve rahatlamaya çalıştı. Jesse'nin davranışları ve ruh hali son birkaç haftadır bir uçtan diğerine savruluyordu. Bazı günler soğuk ve mesafeliydi. Diğer günlerde ise acımasızdı. En kötü günler ise sevecen ve nazik olduğu zamanlardı. Günden güne hangi Jesse'yle karşılaşacağını bilmiyordu, bu yüzden gardını yüksek tutuyor ve karşılaştığı hiçbir versiyonuna güvenmiyordu.

Bu da dahil.

Beni affedebilir misin?

Elleri yumruk haline geldi. Ona yaşattığı onca şeyden sonra bunu sormaya nasıl cüret ederdi? Sadece büyük bir bulanıklık olan ilk yılını değil, *hayatını* da ele geçirmişti. Onu herkesten ayırmış, sadece arkadaşları arasında değil, ailesinde de dışlanmış biri haline getirmişti. Kimse onun böylesine alçakça işler yapabileceğine inanmadığı için, sırrını açabileceği ya da başvurabileceği kimsesi .

Çok güvendiği ağabeyinin en büyük düşmanına dönüşmesi öyle büyük bir ihanetti ki, hâlâ aklını toparlayamıyordu. Sadece benlik duygusunu kaybetmemişti, en iyi arkadaşını da kaybetmişti.

arkadaşı ve sırdaşı. Teselli, tavsiye ve destek için koştığı kişi ortadan kayboldu. Onun yerine, ona benzeyen ve onun gibi konuşan ama ona en korkunç şeyleri yapan bir canavar vardı. Onun tüm hatalarını ve zayıflıklarını ona karşı silah olarak kullandı.

Jesse onu bir insan olarak görmeyi bıraktı. O bir saplantı, fethedilmesi ve sahiplenilmesi gereken bir nesne haline geldi. Seks ilişkilerini sıfıra indirdi. Sözlü iletişimleri ve duygusal bağları ortadan kalktı ve yeniden inşa edecekleri bir temel kalmadı. Kadının sadece kendisine değil, kendisine olan güvenini de onarılamaz bir şekilde zedeledi. Onun samimi, iyi ağabey rolüne bu kadar kolay kanmışken kendi yargılarına nasıl güvenebilirdi? Onun kurnaz gülümsemesinin ardında gizlenen kötülüğü nasıl fark edememişti? Özgüveni ve özsaygısı o kadar çok darbe almıştı ki, artık kendini bütün bir insan gibi hissetmiyordu. Artık basit bir kararı her açıdan incelemeyen ve olası tüm yansımalarını ve sonuçlarını listelemeyen nasıl vereceğini bilmiyordu.

Son zamanlarda Jesse'nin saplantısı aşırı hızlanmıştı. Sanki onları birleştirmeye çalışıyor gibiydi. Doyumsuzdu, ele geçirilmişti. Onun acımasız saldırısına karşı akıl sağlığını korumak için, kendisini onun yıkıcı gazabından izole eden bir kozaya sardı. Jesse ne kadar dengesizleşir ve kontrolden çıkarsa, o da o kadar sakinleşiyor ve kendinden uzaklaşıyordu. Bunun onu çileden çıkardığını görebiliyordu ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey kendini korumaktı. Tek yapması gereken biraz daha dayanmaktı.

Ayları, haftaları ve şimdi de saatleri geri sayıyordu. Saate baktı ve kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Gitmesine on iki saat kalmıştı. Özgürlüğünü geri alana kadar. Her şey normale dönene kadar. Tek yapması gereken gözlerini kapatmaktı. Uyandığında birlikte birkaç saat geçireceklerdi ve sonra hayatının bu bölümünü kapatıp yoluna devam edebilecekti.

CHAPTER 20

VIOLET

VIOLET GÖZLERİ TAM OLARAK AÇILMADAN YATAKTA DOĞRULDU. GÜNEŞ IŞIĞI panjurlarının arasından süzülüyordu. Sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen enerjik bir şekilde ayağa fırladı. Gece yarısından sonra bir o yana bir bu yana dönüp durdu, koridordan gelen seslerin sürekli uğultusunu dinledi. Son gecesinde Jesse'yle uğraşmak zorunda kalabileceğinden endişeleniyordu ama neyse ki Jesse başka işlerle meşguldü.

Banyoya girebilmek için çekmeceleri kenara itti ve yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamadan önce Jesse'nin yatak odasına açılan kapıyı aceleyle kilitledi. Jesse'nin yatak odasından hiç ses gelmiyordu. Ya ondan daha az uyumuştı ve çoktan kalkmıştı ya da mışıl mışıl uyuyordu. İkincisi olmasını umuyordu, böylece gitmeye hazır olana kadar onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Saçlarını at kuyruğu yaparken aynada göz göze geldiler. Vücudu heyecanla dolup taşsa da, bu heyecan donuk gözlerine ya da sert ifadesine yansımıyordu. Sırlarını saklamanın bedeli ağır olmuştu.

Jesse gittiğinde, gece boyunca gerçekten uyuyabilecekti - ne kavram ama! Hayattan tekrar zevk alabilirdi. Bu onun Teksas'taki son yazıydı. Bunun tadını çünkü mezun olduktan sonra annesi ve babasının izin verdiği ölçüde buradan uzaklaşacaktı. Jesse henüz gitmemişti bile ve şimdiden onun ziyaret için eve gelmesinden korkuyordu. Kendini güvende hissedeceği bir yere ihtiyacı vardı. Ön kapıdan geçmesine izin verildiği sürece, bu asla burada olmayacaktı. Yaşadığı her şeyi unutmak istiyordu.

Aralarında olanları ve onun içinde kışkırttığı günahkâr arzuları gömdü.

Benim için dünyadaki en önemli insanı kaybetmediğimi söyle.

Eğer bu doğru olsaydı, onun sınırlarına saygı duyardı. O kadar ileri gitmezdi. Hiçbir zaman uzun sürmeyen pişmanlık anları oldu. Birkaç kez, yaptığı şeylerin bir sevgi eylemi olduğunu öne sürecek kadar küstahlaştı. Çok manipülatif ve kontrolcüydü. Davranışlarını haklı çıkarmak için her şeyi söylerdi. Rol yapma becerileri gelecekte ona çok iyi hizmet edecekti. Bu sayede yakalanmadan buraya kadar gelebilmişti.

Yatak odasına kaçmadan önce Jesse'nin kapısının kilidini açtı ve aceleyle pijamalarını giydi. Koridordan yemek odasına doğru yürüdü ama annesinin burnunu çekişini ve babasının teselli edici sesini duyunca durakladı.

"Onun gitmesini istemiyorum," diye bağırdı Lynne.

"Bu günün geleceğini biliyordun. Jesse zeki ve güçlü. Orduda başarılı olacak. Her zaman istediği şey buydu," dedi babam.

"O da tıpkı babası gibi. Hayatını ortaya koymaya çok istekli ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacak kadar sadık. Ordu dışında o kadar çok fırsat varken hayatını onlara verecek. Her şeyi yapabilirdi! Fikrini değiştirip sana çekeceğini umuyordum."

Babam, "İşimin riskleri yok değil ya," demeden önce bir duraksama oldu.

"Ama en azından hafta boyunca seni görebiliyoruz. Violet için kalmadığına inanamıyorum. Çok yakındılar. Aralarında ne oldu?"

Violet yatak odasına çekildi. Annesi Jesse'nin fikrini değiştirebileceğine inanmış ve Jesse'den çok Violet'in başının etini yemişti. Her gün Jesse'ye kalması için yalvardığı ve defalarca çevrildiği konusunda yalan söylemek zorunda kalıyordu. Lynne'in hayal kırıklığı onu çok kötü hissettiriyordu. Jesse'nin seçiminden dolayı üzgünmüş gibi davranmaya çalışmak onu tüketiyordu. Onun gitmesini bekleyemiyordu. Bu rolü sürdürmenin zorluğu onu öldürüyordu. O gittiğinde, annem Jesse olmadan nasıl başa çıkacağını öğrenecek ve onsuz yeni bir hayat kurabileceklerdi.

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve Jesse'nin yatağının yanında durduğunu görünce eşikte durdu.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye yankılandı ve olduğu yerde kaldı.

Üzerinde şort ve altın haçının sergilendiği beyaz bir tişört vardı. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Onun iyiliği için, eğitiminin üsse adımını attığı anda başlamamasını umuyordu. Aslında, bir kez daha düşününce, geldiği anda kışını tekmelemeye hazır bir eğitim çavuşu olmasını umuyordu.

"Görünüyorsun..."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Uyuyamadım."

"Herkes ne zaman ayrıldı?"

"Brody bir saat önce ayrıldı." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bugün ayrıldığıma inanamıyorum."

"Bence en iyisi bu."

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Garip bir sessizlik çöktü. "Yapabiliyorken dinlenmelisin," dedi.

"Hayır. Her zaman uyuyabilirim. Kalan zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

Gözleri kızın üzerinde öylesine çıplak bir açlıkla gezindi ki kız gerildi.

"Vi..."

"Annem ağlıyor," diye araya girdi. "gitmelisin." "Babam yanında."

"Ama o seni istiyor."

"Benim etrafta olmamama alışmak zorunda kalacak." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Lütfen."

Aceleyle geri çekildi. "*Hayır.*"

"Ondan değil. Sadece sana sarılmak istiyorum, yemin ederim. I..." İfadesi acınası bir işkenceye dönüştü. "Sana ihtiyacım var, Violet."

Onun yalvaran ses tonunu duymazdan gelerek topuklarının üzerinde döndü ve koridorda yürüdü. Yemek odasına girdiğinde, annesinin nöbetinin geçtiğini ve babam masada oturmuş kahve içip İncil okurken onun mutfakta yemek pişirdiğini görünce minnettar oldu.

"Erken kalkmışsın Vi," diye gözlemledi babam.

"Uyuyamadım," dedi ve üzgün görünmeye çalıştı. İyi bir iş çıkarmış olmalıydı çünkü babam kolunu uzattı. Sarılmayı seven biri olmadığından, bu fırsatı değerlendirdi ve kendisini sıkıca sarmasına izin verdi. Bir saniye sonra tutuşu gevşedi.

"Jesse," diye selamladı babam, anlarını mahvederek.

Dönüp ona bakmadı ama anneme yardım etmek için uzaklaştı. Annem Jesse'yle oturabilirsin diye yemek işini o üstlendi. Papaz Sonny'nin sözleri ağzından kaçtı.

Kahvaltı servisi yaparken ve birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda ayağa fırlarken aklından geçenler. Bazı nedenlerden dolayı, hareketsiz kalamıyordu.

Babası İncil'de okuduğu bölümü paylaşırken ve kutsal yazıları Jesse'nin yeni başlangıcına dokurken elleri kucağında kıpırdadı. Annesi ve babası Jesse'yi korumak ve ona rehberlik etmek için hararetli dualar ettiler. Sessizlik çöktüğünde, iki sentini eklemesi için bir fırsat doğduğunda, kapının çalınmasıyla kurtuldu. Jesse'nin birlikte çalıştığı genel müteahhit dün geceki partiye gelememişti, bu yüzden ayrılmadan önce Jesse'yi görmek için uğramıştı. Jesse onunla sohbet etmek için dışarı çıktığında bile birkaç araba yanaştı.

Araya girdiği için minnettar olan Violet ortalığı toparlamaya başladı. Bulaşık yığınının saldırmadan önce arka bahçede volta atıyor, çöpe gitmeyen peçeteleri ve plastik kapları topluyordu. Bakışları sürekli duvardaki büyük saate kayıyordu. Son saatler neden bu kadar uzamıştı? Bulaşıklık dolduğunda, misafirlerinin kullandığı yarım banyoya geçti ve iyice bir fırçaladı.

Lastik eldivenlerini çıkararak dışarı çıktığında babasının şaşkın ifadesini gördü. Sorgulamak için kaşlarını kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu. "Evet.

Neden?"

"Sence de...?" Bir elini kaldırdı. "Boş ." Kalçasını çıkardı. "Ne?"

"Yok bir şey," diye mırıldandı. "Sadece şu anda tuvalet temizlemekten başka bir şey yapmayı tercih edeceğimi düşündüm."

Jesse'nin yanına yapışıp onunla geçireceği her saniyenin tadını çıkaracağını düşündüğünü tahmin ediyordu. Ön pencereden dışarı baktığında daha fazla insanın son dakika vedaları için geldiğini gördü. Jesse'nin etrafı küçük bir kalabalıkla çevriliydi. Ona yaltaklanmasına gerek yoktu. Yeterince hayranı vardı.

Süpürgeyi fişe taktığında annesiyle babasının endişeli bakışlarını gördü. Onun sakin ve pratik tavırları karşısında tedirgin olmuş görünüyorlardı. Neredeyse onlara bekledikleri aşırı duygusal tepkiyi verebilmeyi diliyordu, böylece ona bir ucubeymiş gibi bakmayı bırakacaklardı. O *iyiydi*. Biraz endişeliydi çünkü genel olarak vedalardan nefret ederdi. Jesse'nin vedasını ebeveynleri yanındayken nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama zamanı geldiğinde bununla başa çıkacaktı.

Tüm yatak odalarını ve koridoru süpürmüş ve oturma odasına doğru ilerlemişti ki, babası Jesse'nin çantasıyla ön kapıya doğru yürüdü. Başını saate doğru çevirdi. Jesse'nin on beş dakikadan daha kısa bir süre içinde çıkması gerekiyordu. Heyecan patlaması o kadar güçlüydü ki başı döndü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. O kadar mutluydu ki gözleri doldu. Adam gerçekten gidiyordu. Yanı başında kükreyen elektrik süpürgesi, neşeli kahkahalara dönüşen zayıf kıkırdamalarının sesini gizliyordu. Ne kadar süre bu şekilde kaldığından emin değildi ama elektrik süpürgesi kapandığında sayıklamalarından kurtuldu.

"Violet?"

Annemin eli, kürek kemikleri arasında durmadan önce saçlarını düzeltti.

"Düştün mü? İyi misin?"

Başını salladı ve annesine iyi olduğuna dair güvence vermek için ağzını açtı ama boğazında görünmez bir tıkanıklık vardı.

Annem onun sırtını bir daire çizerek ovdu. "Tatlım, sorun ne?"

Lynne'in endişeli sesi Violet'in kozasında bir delik açtı. Yaşadığı coşku, onu boğazından yakalayıp nefes alamayacak şekilde boğan şiddetli bir duygu seliyle bastırıldı.

"Isaac, gel! Violet'in bir sorunu var. Nöbet geçiriyormuş gibi titriyor. I-"

Korkunç bir ses odayı yardı. Yaralı bir hayvanın tüyler ürpertici, işkence dolu çılgılığıydı. Sürekli devam etti. Violet neler olduğunu görmek için başını kaldırmaya çalıştı ama nedense hareket edemiyordu. Neden kimse zavallı hayvana yardım etmiyordu? Sanki bağırsakları deşiliyor gibiydi. Birinin bunu durdurması gerekiyordu.

Etrafında bir telaş vardı ve sonra havaya kaldırılmıştı. Güçlü kollar onu sardı ve yüzü çok tanıdık bir göğse bastırıldı. Zihninin uzak bir köşesinde o korkunç sesin kesildiğini fark etti. Jesse'nin kendisine dokunmasını istemiyordu, ama yeteneklerini kontrol edemiyordu. Titriyordu, soğuk terler içindeydi ve... hıçkırıyordu? Bu ne zaman olmuştu?

"Oh, Vi," diye boğuldu annem. "Ne ...?" Jesse,

"Bize biraz zaman verin," diye homurdandı.

Hızla hareket etti. Adam onu bir yere taşıırken Violet'in at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Onunla konuşurken başının arkasını kavradı, ama çalkantılı bir denizde boğulurken tek bir kelime bile duyamadı

çok uzun zamandır bastırıldığı duygular. İntikam hırsıyla geri dönmüşler, olabilecek en kötü anda onu pusuya düşürmüşlerdi.

Bir kapı kapandığında feryadı acınası bir iniltiye dönüşmüştü.

Jesse onu yumuşak bir şeyin üzerine yatırırken hararetle, "Teşekkürler Tanrım," diye mırıldandı.

Jesse yüzünün her santimini öpücüklerle kaplamaya çalıştığı için zor olan gözlerini silmeye çalışırken içinde utanç, karışıklığı ve umutsuzluk dolaşıyordu. Yatak odasında olduklarını ve Jesse'nin onu yatağının kenarına oturttuğunu fark etti.

"Ben... Benim neyim var bilmiyorum," dedi düzensiz bir şekilde.

"Söyle," diye yalvardı. "Bir kez olsun itiraf ettiğini duymam gerek."

"Neyi söyleyeyim?" dedi endişeyle, damlayan burnunu silerken.

"Beni sevdiğini söyle."

"Ne?"

Kadın geri çekildi ve ona tokat atmak için elini kaldırdı ama adam bunu önceden sezdi ve bileğini yakaladı.

"Kavga etmeyin. Zamanımız yok," dedi ısrarla.

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

Öfkesinin ortasında bile sesini alçalttı, annesiyle babasının muhtemelen koridorun sonunda beklediğini biliyordu.

"Benim için ağlıyorsun," dedi, yanaklarından süzölmeye devam eden gözyaşlarına bakarak.

"Senin için değil, senin ağlıyorum, ahmak."

Parmakları bileğinin etrafında büküldü. "Biri kalbine hançer saplamış gibi çılgılık attın Vi."

Bir yanı o kan donduran, ölüm perisi çılgılığın kendisinin sorumlu olduğundan şüphelenmişti ama bunu kendine itiraf etmek istememişti. Geçirdiği çöküşün makul bir açıklamasını bulmak için zihnini yokladı. On dakika önce koşuya çıkabilirdi ama şimdi grip olmuş gibi hissediyordu. Ateşi vardı, titriyordu, midesi bulanıyordu ve vücudu sopayla dövölmüş gibi ağrıyordu.

Jesse onun nemli yanağını okşadı. "Bana değer veriyorsun, Violet. Ne kadar inkâr etmek istesen de, ne kadar istemesen de önemsiyorsun."

Boştaki eli adamın nemli gömleğinde dolanırken dişlerini ona doğru gösterdi. "Beni senin kadar inciten birini nasıl sevebilirim ki?"

Ağız acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü sevdiğinde bunu tüm kalbinle yaparsın. Tamamen verirsin, geri almak yoktur."

Sözleri kalbine saplanırken bile, titreyen bir sesle "Seni sevmiyorum" derken bakışlarını onunkilerden *ayırmadı*.

"Tamam," dedi nazikçe.

"Senden nefret
ediyorum," diye
tükürdü.

Parmakları gözyaşı şelalesinin arasından geçti. "Biliyorum."

Duyguları içini kasıp kavururken çaresizce kendini toparlamaya çalıştı.
"Gitmene ihtiyacım var."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet!"

Hâlâ gömleğinin içinde kıvrılmış olduğunu fark etmediği eline baktı. Ağzından çıkanın aksine, onu kendisine doğru çektiğini görünce dehşete kapıldı. Onu yakmış gibi bıraktı ve ayağa fırladı. Komodinden mendil kaptı ve çılgınca yüzünü sildi. Onun nesi vardı böyle? Neden ağlamayı kesemiyordu?

"Violet."

Bir hırıltıyla döndü. "Neden hâlâ buradasın? Git buradan! *Git!*"

Ona bakarken gözleri biraz vahşiydi. "İsteseydin kalırdım ama artık çok geç."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Senden istemedim." İçindeki volkan lav püskürterek ekledi: "Neden kalmanı isteyeyim ki? Gittiğin için çok heyecanlıyım! Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Gün sayıyordum!"

"Bunu sonuna kadar inkâr edeceksin," dedi başını sallayarak.

"İnkâr edecek bir şey yok! Senden nefret ediyorum!"

Ona doğru hamle yapmadan önce gözleri bir an için kısıldı. Kız daha sesini çıkaramadan bir eliyle ağzını kapattı ve onu duvara doğru itti.

"Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.
"Daha fazla zamanım olsaydı, bunun ne kadar lanet bir yalan olduğunu kanıtlardım."

Yüzünü onun saçlarına gömdü, içine çekti ve ona doğru yığılmadan önce inledi.

"Sensiz nasıl yaşayacağım? Seni şimdiden özledim ve sen tam buradasın."
Eli kızın saçlarında dolaştı. "İkimizin de iyiliği için gidiyorum."

Akıl sağlığımızı yeniden kazanmamız için bize zaman ve alan verin."

Saçlarını çekiştirerek başını kendisine bakmaya zorladı. Kızgın bir özlemle dolu gölgeli bakışları yüzünde gezindi.

"Umarım ben yokken aklın başına gelir."

Adamın elini ağzından çekerek tısladı, "Aklım başıma geldi! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

enesinde bir kas kasıldı. "ok inatısın." Adamın göğsünü itti. "Gitmek zorundasın."

"Bana veda öpücüğü ver." Kaskatı kesildi.

"Hayır!"

"Lütfen. Sadece bu seferlik," dedi ve dudaklarını onunkiler üzerinde ileri geri gezdirerek, onu ilişkiye girmeye teşvik etti. "Son bir pck."

Neden kalbi kırılıyormuş gibi hissediyordu? Neden tüm vücudu keder ve üzüntüyle titriyordu? İstediği şey buydu. Bunun için dua etmişti. Tünelin sonuna ulaşmıştı ama gün ışığına adım atmamıştı. Nedense gölgelerin arasında tereddüt ediyor ve özgürlüğe doğru bir kaçış yapmıyordu. Onun nesi vardı böyle? Neden ellerinden biri adamın gömleğine dolanmış, onu hak ettiği gibi itmek yerine bir kez daha kendisine doğru tutmuştu?

Sanki onun çalkantılı düşüncelerini biliyormuş gibi, ağzı titrek, acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kan çanağına dönmüş gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

"İiniz de dışınız da çok güzel, bir canavara acıyorsunuz, her ne kadar acımamaya çalışsanız da. Bununla savaştığınızı görebiliyorum ama Tanrı düşmanını sevmeni söyledi."

Onu sözlü olarak parçalamak için nefesini tuttuğunda bile, çocukluklarından beri yapmadığı bir şefkat jestiyle burnunun ucunu onunkine değdirerek onu etkisiz hale getirdi. Zihni daha mutlu zamanların anılarıyla dolup taştı. Ne kadar çok şey kaybettiklerini hatırlamak çok acı verdiği için düşünmesine izin vermediği bir zaman. Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken ağzı titredi.

"zr dilerim, Violet. Her şey için. Eğer beni affedemiyorsan, bana merhamet et."

Bu savunmanın neden midesini bulandırdığından emin değildi ama görünmez bir saatin tik tak sesiyle birleşince, giderek artan bir dehşet ve aciliyet duygusu hissetti. İşte bu kadardı. Bir hafta sonu ya da spor kamplarına gittiği zaman yaptığı gibi bir iki haftalığına bile gitmiyordu. *Gidiyordu*. Birbirlerini bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyorlardı. Onun hayatı

kapıdan çıktıktan sonra kendisine ait olmayacaktı. Bundan sonra her şeyi ordu belirleyecekti. Ondan nefret ediyordu ama eğer ona bir şey olursa ve bunu reddederse, kendini affedebilir miydi?

Tüm mantıklı düşünceleri bir kenara bırakarak adamın ensesini kavradı ve ağzını onunkinin üzerine koydu. Öfke onun itici duygusuydu. Yıkıcı duygularının kasırgasını onun üzerine akıttı. Saldırgan olan, ısıran ve canını yakmak isteyen oydu. Ona istediğini yapmasına izin verdi ve ona bir açıklık verdiğinde, saldırganlığına şefkatle karşılık verdi. Onu, kendisini ham, sarsılmış ve kalbi kırılmış hissetmesine neden olacak şekilde öptü.

Bacakları tutmadığında, onu bir kolunun kıvrımında tuttu ve onu bağrına basıp yaptığı tüm yanlışlar için pişmanlık duyarken yüzünü okşadı. Ona olduğu gibi uyum sağlamış olan kız, onun arzusunu hissetti ama bu arzu korkunun keskin tınısıyla lekelenmişti. Görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını fark ettiğinde, onu teselli etmeye çalışmaktan kendini alamadı. Onu öperken parmakları saçlarına dolanıyor, ellerinde kalan tek iletişim biçimiyle onu rahatlatıyor ve güven veriyordu.

"Jesse?"

Annemin çağrısı milyonlarca kilometre öteden geliyor gibiydi.

Jesse isteksizce ayrıldı ve boğazını temizledikten sonra, "Bir dakika içinde çıkacağım," diye seslendi.

Pişmanlık dolu gözler Violet'in yüzünde, sanki onu ezberlemeye çalışıyormuş gibi gezindi.

"Teşekkür ederim," dedi hoyratça ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kolları ona kilitlendi. "Violet?"

Onsuz bir gelecek onu aniden dehşete düşürdü. Neredeyse beş yıldır hayatında değişmeyen tek şey oydu. Onun işkencecisiydi ama aynı zamanda koruyucusuydu. Bir parçası onun her zaman arkasını kollayacağını biliyordu ama artık kimsesi olmayacaktı. Yine yalnız kalacaktı.

"Vi, gitmem
gerek." "Jesse."

Sesindeki kasıtsız yakarışı duydu. Gözlerini kapatırken yüz hatlarını acı kapladı ve ona sert bir öpücük verdiğinde ona aktardığı bir damla gözyaşı döktü.

"Geri döneceğim," dedi hiddetle, sonra da kendisini
Onu.

Arkasından bir adım attı, elini uzatıp onu tutmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı. Yatak odasından çıkarken arkasına bile bakmadı. Onun hızlı ve ağır adımlarının koridorda ilerleyişini dinledi.

"Violet iyi mi?" Annem sordu.

"Hayır," dedi Jesse sert bir sesle. "Beni uğurlamayacak. Gitmemiz gerekiyor."

Bir hareketlilik oldu ve ardından ön kapının kapanma sesi, bir motorun devri ve ardından sessizlik.

Violet halının üzerine düştü ve sonunda içinde bastırıldığı çığlığı serbest bıraktı. Artık yalnızdı ve dokuz ay boyunca içine attığı her şey dışarı döküldü. Öfkelenildi, yumruklarıyla uyuşana kadar halıya vurdu. Kusana kadar ağladı ve banyoda yere yığıldığında neden en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi hissettiğini merak etti.

VIOLET DÖNÜP DURUYORDU. O KADAR ÇOK HAREKET EDİYORDU Kİ çarşaf çözüldü ve yatağını yeniden yapmak zorunda kaldı.

Annemle babam eve döndüklerinde, Lynne'in hali vakti yerindeydi ama neredeyse şişmiş olan gözleri arada neler yaptığını onlara gösteriyordu. Garip bir şekilde, onun değişken duygusal durumu Lynne'i iyileştirmiş gibi görünüyordu. Annem günün geri kalanını ona hastaymış gibi davranarak geçirdi; dışarısı cehennem gibi sıcak olmasına rağmen onu battaniyelere sarıp sarmaladı, ona çorba yaptı ve üzerine titredi.

Violet yan yatmadan önce yastığını yumrukladı ve alışkanlıktan kapattığı banyo kapısına . Şimdi isterse açık bırakabilirdi. Babasından kilidi tamir etmesini istemeyi unutmamalıydı. Çok yorgundu, kendini hasta hissediyordu ama uyuyamıyordu. Hayatının en güzel uykusunu çekerek dünyaya küsmüş olmalıydı. Bunun yerine kapıya bakıyor, açılmasını istiyordu.

Alçak bir hırıltıyla yataktan yuvarlandı, kapıyı çekerek açtı ve Jesse'nin yatak odasına yürüdü. Sokak lambalarının aydınlattığı düzenli, boş odayı acı dolu, parlayan gözlerle inceledi.

Üzerine süründüğünde gergin çarşafları mahvetti. Derin bir nefes aldı. Çarşaflara sinmiş misk kokusu rahatlatırsa da

onu çileden çıkardı.

Sırt üstü yuvarlandı ve en sevdiği futbolcunun bakışları altında elini pijamasının içine soktu. Sırılıslam olmuştu. Ahlaksız anılar zihninde oynuyor, onu kıvrandırıyor ve nefes nefese bırakıyordu ve boşaldığında, onun adını inlemekten nefret ediyordu.

Zirveden inerken gözlerini tavana dikti. Onun odasında, onu başlattığı ve yozlaştırdığı yerde mastürbasyon yaparak cinselliğini geri kazandığını düşünüyordu. Kendini muzaffer hissetmesi gerekirdi ama her zamanki gibi boş hissediyordu. Onun gerçekten gittiğine inanamıyordu.

Karnının üzerine döndü ve karanlıkta hıçkıra hıçkıra ağladı.

"VIOLET?"

Gözlerini açtı ve Jesse'nin odasında olduğunu fark edene kadar odanın yönü kafasını karıştırdı. Annesi kapının girişinde duruyordu, gözleri yaşlı ve saçları dağınıktı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama daha söyleyemeden gözyaşları yeniden başladı. Annesi öne çıkarken yüz ifadesi yumuşadı. Violet dokunulmasını istemediği için elini kaldırdı ama annem bunu duymazdan geldi ve onu kollarına aldı.

"Biliyorum tatlım. Ben de onu özlüyorum," diye mırıldandı annem.

Violet elini annesinin bornozunun içine soktu. Vücudu hâlâ onu arzuluyordu ve onu engellemek için gösterdiği tüm çabalara rağmen duyguları hâlâ birbirine karışmıştı. Aralarındaki bağları koparmak zaman alacaktı ama bir kez kopardı mı, bir daha asla içeri girmesine izin vermeyecekti.

CHAPTER 2I

VIOLET

2 8 AY SONRA

"MUTLU YILLAR SANA. MUTLU YILLAR SANA. DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, "Sevgili Violet," diye şarkı söyledi annem ve babam. "Mutlu yıllar sana!"

Lynne el çırpıp zıplarken ve avazı çıktığı kadar şarkı söylerken Violet gülmekten kendini alamadı. İçindeki anaokulu öğretmeni hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Şimdi gözlerini kapat ve bir dilek tut!" Lynne cesaretlendirdi ve bir parmağını kaldırdı. "Ve bil ki tüm hayallerine ulaşabilirsin!"

Violet göstermelik olarak gözlerini kapattı ve mumları üflemeden önce uygun bir süre bekledi.

"Woo-hoo!" Lynne neşeyle yemek odasının ışıklarını yaktı ve tüten mumları ortaya çıkardı. "On sekiz," diye hayret etti Lynne ve kollarını Violet'e doladı. "Buna inanamıyorum. Kocaman olmuşsun."

Violet kendini Lynne'e bıraktı. Babası onları sevgi dolu bir gülümsemeyle izledi.

Lynne onun başının tepesini öptü. "Sen dünyanın en iyi kızısın. Burada bizimle olduğun için çok mutluyuz."

Violet bakışlarını indirdi ve boğazındaki ani yumruyu görmezden geldi. Lynne onu sıktı ve kaseler ile buz getirmek için mutfağa gitti.

Krem.

"Okulda iyi bir gün geçirdin mi?" Babam sordu.

Violet başını salladı ve göz temasından kaçınmak için uzanıp masanın ortasındaki vazoda duran bir gülün kadife yapraklarını okşadı. "Okula başlamamızla arka arkaya olduğu için herkes doğum günümü hatırlıyor. Arkadaşlarım sırt çantamı uçuracak kadar balon almışlar," diye şaka yaptı.

"Parti istemediğine emin misin? İlk kez parti vermiyorsun ve on sekizinci yıl çok özel bir yıl," dedi Lynne çilekli pastayı keserken.

"Bir partiye ihtiyacım yok. Ben bununla mutluyum," dedi Violet, üçünün arasında eliyle işaret ederek. "Ve o konsere gitmemiz için bize para ödedin. O zaman kutlarız."

"Al bakalım." Annesi onun önüne cömert bir dilim çilekli pasta ve iki top dondurma koydu. "En tatlı doğum günü kızı için."

Doğum günü için Lynne'in beş yıl önce belirlediği ritüeli takip etmişlerdi. Kahvaltıda bir düzine pembe gül ve kırmızı kadife kreplerle uyanıyor, ardından akşam yemeğinde en sevdiği yemeği yiyor ve şimdi de çilekli pasta ve dondurma yiyordu. Genellikle doğum gününden sonraki hafta sonu bir parti verirdi ama bu yıl bunu atlamak istedi. Annesi ve babasının kendisi ve arkadaşları için aldığı konser biletleri fazlasıyla yeterliydi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Aslında daha da iyiydi. Peki, neden mutlu değildi? Neden hiçbir şey hissetmiyordu?

Soluna, Jesse'nin eskiden oturduğu yere bakmayı reddetti. Orada olmamasına rağmen, onun varlığının ağırlığını hissediyordu. O her yerdeydi ama yine de hiçbir yerde değildi. O gideli neredeyse iki ay olmuştu. O gittiğinde sihirli bir şekilde eski haline döneceğini düşünmüştü ama bir parçasının sonsuza dek gittiğini fark etti.

Yazın geri kalanının tadını çıkarmak için yaptığı büyük planlar hiçbir zaman gerçekleşmedi. Jesse gittikten sonra içine kapandı. Yataktan kalkmakta zorlanıyor ve temel günlük işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyordu. Onu zombi durumundan çıkaran şey, annesinin Pastör Sonny ya da diğer kilise liderlerinden biriyle konuşmasını önermesi oldu. Sorgulanma korkusu onu harekete geçirdi.

Artık rol yapmak zorunda kalmayacağını sanıyordu ama hayatının performansını sergiliyordu. Tüm gözler her zaman Jesse'nin üzerindeydi. Herkesin dikkatini kendisinden uzaklaştıracak o olmadan, normal görünmek için üç kat daha fazla çalışmak zorundaydı. Ondan isteneni yaptı. Yapması gerekeni yaptı.

ev işleri yapıyor, kiliseye gidiyor ve son sınıf için okula yeni dönmüştü. Kendisiyle konuşulduğunda yanıt veriyor ve emir verildiğinde gülümsüyordu ama kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Yalnız kaldığında ve artık herkes gibi davranmak zorunda olmadığında, akıl sağlığından endişe kadar kasvetli bir zihinsel boşluğa düştü.

Bunu bekliyor olmasına rağmen, annesinin telefonu çaldığında kalbi durdu. Annesi elindeki kâseyi bir takırtıyla yere bıraktı ve telefonun şarjda olduğu tezgâha koştu. Violet onun sevinçli ifadesinden arayanın kim olduğunu daha annem "Jesse!" demeden anlamıştı.

Vücudu uyuşurken babasına "Perry Amca nasıl?" diye sordu.

Babam bakışlarını annemden ayırdı ve ona odaklandı. "Hâlâ hastanede." Babam başını salladı. "Kucağında yürümeye başlayan çocukla iki kat aşağı düştü. Çocukta çizik bile yoktu. Perry sadece bacağını kırdığı için şanslı-"

"Violet?"

Başını çevirdiğinde annesinin cep telefonunu uzattığını gördü. "Jesse sana mutlu yıllar dilemek istiyor."

Korku kol ve bacaklarını ağırlaştırıp sandalyesinden kalkarken tökezlemesine neden olsa da Violet midesini bulandırmak yerine hevesli görünmeye çalıştı.

Annem telefonu uzatırken ona şaşkın bir bakış attı. "Jesse bütün gün sana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

Violet, "Gerçekten mi?" demeden önce sessiz düğmesine bastı. Hah. Mesajlarını neden görmediğimi bilmiyorum." Telefonu kulağına götürdü ve parlak bir sesle "Alo?" dedi.

"Violet?"

Jesse'nin sesi, dizlerinin bükülmesine neden olan bir duygu selini serbest bıraktı. Başını eğerken elini masaya dayadı ve kendini kontrol edebilmek için gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi, sanki Jesse ona mutlu yıllar dilemiş ve "Nasılsın?" diye sorarken sesine biraz sıcaklık ve coşku katmaya çalışmış gibi.

Gittiği günden beri onun sesini duymamıştı. Onunla iletişim kuramaması için numarasını engelledi ve ne zaman ailelerini arasa ya ortalıkta görünmemeye çalışarak ya da telefonda onu arayacağını söyleyip asla aramayarak onunla konuşmaktan kaçınmayı başardı. Sırf etrafta daha fazla insan olsun diye bir parti vermeyi düşündü, böylece bu telefon görüşmesini atlatmak için bir bahanesi olacaktı. Aptalca bir şekilde, Jesse'nin unutacağını ya da

aramak için çok meşgul olacaktı. Artık ailesinin önünde sahte bir konuşma yapmaktan başka çaresi yoktu. Kendi tarafında neden hiçbir şey duyamadığını açıklamayı Jesse'ye bırakacaktı. Yalan uydurma konusunda iyiydi.

"Özür dilerim, mesajlarınızı almadım. Belki de telefonumu kontrol ettirmem gerekiyordur" dedi.

"Anne, orada mısın?" Jesse sabırsızlıkla sordu.

Tırnakları avuçlarına battı. Anılar üzerine üşüştü, umutsuzca unutmaya çalıştığı ihtiyaçlarını yeniden canlandırdı. Gözlerini açtı ve annesinin onu dikkatle izlediğini gördü. Violet megawatt gücünde bir gülümsemeyle, "Akşam yemeğini yeni bitirdik. Pasta ve dondurma yiyoruz." Annesi sahte bir kahkaha attı ve "Hayır, Alman çikolatalı pastası değil ama geçenlerde ayrılan turtaya yedik. Babam iki turtayı tek başına yedi."

"Askere gidince böyle oluyor işte! Evde pişmiş yemek yok!" Babam yüksek sesle konuştu ve annemin koluna bir şaplak indirdikten sonra kasesini oturma odasına taşıyarak televizyonun karşısında yemeğini bitirdi.

"Anne? Violet?" Jesse seslendi.

Annem masayı toplamaya başladığında Violet mutfığa girdi ve "Neler yapıyorsun? Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Anne," diye ısırdı Jesse.

Violet'in midesi çalkalandı. Sesi farklı geliyordu. Daha sert, daha soğuk. Sesi bile derinleşmişti.

"Anne? Ne oluyor?" Jesse tersledi ve telefonu kapattı.

Violet bir nefes verdi. "Uh-huh," dedi başını sallayarak. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Gösteriş için gevezelik ederken tezgahları sildi. "Okul iyi gidiyor. Başlarda her yere kendim gitmeyi seviyordum ama şimdi yolcu prenses olmayı özlüyorum. Buna inanabiliyor musun? Aman Tanrım. Geçenlerde kimi gördüm biliyor musun? I..."

Yüksek sesle çalmaya başlayınca telefonu kulağından çekti. Neden sesi kapatmayı akıl edememişti ki? Lanet olsun! Annesi kaşlarını çatınca Violet gözlerini büyüttü. "Bağlantımızın kesildiğini bile bilmiyordum."

Telefonu açtı ve hemen sessiz düşmesine tekrar bastı.

"Ne kadar zamandır kendi kendime konuşuyordum?" Violet

pişmanlıkla sordu. "Anne?" Jesse kısık bir sesle seslendi.

"O kadar uzun mu?" Violet kıkırdadı, sonra elini salladı. "Sadece okuldan bahsediyordum ve eski günlerdeki gibi bana şoförlük yapmanı diliyordum."

Annem gülümseyerek arkasını dönüp oturma odasında babama katılmaya gittiğinde Violet'in gergin omuzları düştü.

Jesse'nin sesi aniden sertleşti. ", Vi. Orada olduğunu biliyorum. Cevap ver bana."

Eli telefonun üzerinde sıkıştı. "Temel eğitimin bitmek üzere, değil mi?"

"İki ay oldu," diye homurdandı. "Sesini duymama izin ver."

Siktir et onu. Ona bir daha asla istediği hiçbir şeyi vermeyecekti, sadece sesinin tınısı bile .

"Gerçekten mi?" diye sordu, ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Jesse, "Benimle konuşmazsan anneme söyleyeceğim," dedi.

Öfke boğazını yaktı. Onu tehdit eden o olmalıydı, tam tersi değil! Telefonu parçalara ayrılana kadar tezgâha çarpmak istedi. Bunun yerine gülümsemesini korudu, gerçi telefonun sesini açarken bu artık daha bir alaydı. Neyse ki annesi ve babası haberleri izliyordu ve onunla ilgilenmiyorlardı.

"Sen bir pislisin," dedi sessizce.

"Beni engellediğinden beri benimle konuşmanı sağlamanın tek yolu bu" demeden önce nefes verdi.

"Bir sebepten dolayı engellendin."

Bunu görmezden geldi ve "Nasıl... ?" diye sordu. Sesi gergin ve garip geliyordu.

Koridordan yatak odasına doğru aceleyle ilerlemeden önce annesine ve babasına bir göz attı. Eğer onunla konuşması gerekiyorsa, ihtiyacı olan şeyi söylemek için mahremiyet .

"Seninle konuşmak zorunda kalana kadar iyiydim," diye karşılık verdi yatak odasının kapısını kapatıp bir arkadaşının ona verdiği balonlardan birini yumruklarken.

"Sana mutlu yıllar demek istedim."

"Teşekkür ," dedi nezaketsizce. "Bu mı?" "Hayır, ben..."

"Sen ne?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

Sesindeki cızırtıdan nefret ediyordu. Bir dahaki karşılaşmalarında taş gibi soğuk olmasını ummuştı ama belli ki yeterince zaman geçmemişti. Sesi, duygularını bir çılgınlığa sürükledi. Ondan nefret ediyordu.

Ama bedeninin verdiği tepkiden daha da çok nefret ediyordu. Bacaklarının arasındaki ihmal edilmiş boşluk zonkliyor, ele geçirilmek için yalvarıyordu. Onun nesi vardı böyle? Ne tür bir sapık eskiden ona yaptığı boktan şeyleri özlemişti?

Pis bir sürtük, işte bu, diye alay etti içindeki eleştirmen. Dudaklarını kanırtacak kadar sert ısırarak bu iğneleyici sözleri bastırdı ve Jesse'nin "Her zaman istediğim şeyi istiyorum. Seni."

Eli havayı yararak ilerlerken ıslık çaldı. "Bana sahip olamazsın! Bana asla sahip olamayacaksın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bunu neden anlayamıyorsun?"

"Seni zmek için aramadım," dedi bıkkınlıkla

"O zaman beni yalnız bırakmalıydın! Seninle konuşmak istemediğimi biliyorsun. Neden beni zorluyorsun?"

"nk seni zlyorum! Seni görememek, seninle konuşamamak cehennem gibiydi. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. ıldırmağ üzereyim. Sen beni hiç zlemiyor musun?"

Boğazındaki yumruyu yuttu. En kötüsü de onu gerçekten özlüyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Kadının uzun süren sessizliği adamın i çekmesine neden oldu. Onu göremiyordu ama ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal etti.

"Düşündüm de..." Tereddüt etti ve sonra aceleyle şöyle dedi: "Gittiğim gün bana tutundun. Gitmemi istemedin. , sen de beni öptün Vi!" Midesi alkalanırken irkildi, en sevdiği keki dışarı atmakla tehdit ediyordu. O gün aklından çıkmıyordu çünkü konu ona geldiğinde ne kadar zayıf olduğuunu göstermişti. Ona ne yaptığının bir önemi yoktu. Onun söz konusu olduğu durumlarda savunması asla olması kadar güçlü olamayacaktı. Onunla arasına mesafe koymak zorundaydı, ki artık orduda olduğu için bu mümkündü. Ona karşı biraz direnç geliştirdiğini sanıyordu ama bu telefon ağrı, kalkanlarının ıslak peçeteler kadar sağlam olduğuunu kanıtladı.

"O gün yaptığım şeyi bana karşı kullanamazsınız. Ne yaptığımın farkında değildim! Berbat haldeydim, senin yüzünden *hala* berbat haldeyim. Bir daha düzelebilir miyim bilmiyorum..."

Asi bir hikırığı bastırmak için elinin tersini ağzına bastırdı ama başarılı olamadı. Gözlerini kapadı, tamamen aşağılanmıştı. Onunla konuşalı daha iki dakika bile olmamıştı ve kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Ağlama," dedi sertçe. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun, ortaya çıkacağım."

"Ağlamıyorum," diye meydan okurcasına yalan söyledi. "Ve 'ortaya çıkamazsın'. Artık ne yapacağına onlar karar veriyor."

"Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Temel eğitimimi neredeyse tamamladım ve eve dönme fırsatım var-"

"Ne?" sessizce çığlık attı.

"Alaska'ya gitmeden önce bir ya da iki hafta kalabilirim."

"Bundan anneme ya da babama bahsettin mi?" kadar sarsılmıştı ki kelimeleri birbirine karışıyordu.

"Hayır. Önce seninle konuşmak istedim. Doğum günün için bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Hayır!"

"Seni görmem gerek," dedi umutsuzca. "Sensiz ölüyorum." "Beni tekrar o sapkın oyununun içine itemezsin! Bunu yapamam!" "Yapmayacağım," diye ciddiyetle söze başladı ama kadın onun sözünü kesti.

"İkimiz de tutamayacağını bildiğimiz sözler verme!"

Onu tekrar görme düşüncesi onu paniğe sürükledi. Onunla karşılaşmadan önce hazırlanmak için altı ay ya da daha fazla zamanı olacağını düşünüyordu. Onu daha erken görme düşüncesi dehşet vericiydi.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ben iyi değilim. Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlıyorum ve sen geri gelip beni yeniden kırmak istiyorsun."

"Ben-"

"Bunu sayısız kez yaptın! Yapmayı bildiğin tek şey bu! Ben kendimle yaşamak istemezken sen nasıl kendinle yaşayabiliyorsun anlamıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Violet."

Adamın sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu ama kadın adamın söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Uzak durmak zorundaydı. Akıl sağlığı buna bağlıydı. Zar zor . Eğer geri gelirse, bu onu mahvedecekti. Sonunda onun yokluğuna alışmışken, onunla bir kez daha karşılaşmaya dayanamazdı. Geçmişte onun ne kadar zarar verdiğini görmemesi için elinden geleni yapmıştı ama onu uzak tutacaksa her şeyi ortaya çıkarabilirdi.

"Sen gittiğinde kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama..." Her zaman var olan utanç onu boğmak için yükselirken ürperdi. "Arabaya her bindiğimde, içinde bana yaptığın her şeyi düşünüyorum. Kiliseye gidiyorum ve o sahnede bana yaptıklarını düşünüyorum. Okula gidiyorum ve beni götürdüğün tüm o yerleri, beni yapmaya zorladığın şeyleri düşünüyorum..." Elleri

Vücudunda hissedebildiği ama ne kadar ovarsa ovsun asla çıkaramadığı görünmez çamuru fırçaladı.

"Bebeğim."

Ayağını yere vurdu. "Bana öyle deme! Bana hiçbir şey deme. Benimle konuşma!" dedi zihinsel olarak çözülürken çılgınca.

"Violet."

"Bugün ne yaptığımı biliyor musun?" Gözleri yaşlarla dolarken telefonu ölümcül bir şekilde . "Arkadaşlarım bana öğle yemeği ısmarlamak istedi ama onlarla gitmek yerine, beni ilk kez kırdığın o parka gittim. Bana gerçek seni gösterdiğin yere. Orada oturdum ve her şeyi bitirmeyi düşündüm."

Hattın diğer ucunda hiç ses yoktu. Aramanın kesilip kesilmediğinden emin değildi ama konuşmaya devam etti. Zihninin girdiği karanlık yolu, nedenini anlayabilecek tek kişiye itiraf ettiğine göre artık duramazdı.

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken boğuk bir sesle, "Zar zor ," dedi.

"Tüm o sırlar ve yalanlar... Artık yapamıyorum. Bu şekilde yaşayamam."

Acı dayanılmaz bir dereceye ulaştığında, gözlerini kapatmadan önce kendisine zarar verecek bir şey bulmak için gözlerini odanın içinde gezdirdi ve kaçamadığı kendinden nefret etmenin getirdiği şiddetli, zorlayıcı dürtüleri uzaklaştırmaya çalıştı.

"Eğer bana karşı bir şey hissetseydin, uzak dururdun." Sessizlik.

"Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim," diye yalvardı. "Sadece eve gelme, en azından ben buradayken. Mezun olduktan sonra annemle babamı istediğin zaman görebilirsin."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla. "Evet."

Kısa bir duraksama oldu ve ardından "İhtiyacın olan buysa" dedi.

Rahatlama bacaklarını güçsüzleştirdi. Yatağının kenarına çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Teşekkür ederim."

"Violet, ben... ben seni asla incitmek istemedim."

Adamın onun sızlanmalarını duyduğunu biliyordu çünkü sesi kırılmıştı. "Bana bir şans verersen yemin ederim bunu düzeltebilirim."

"Milyonlarca parçaya ayrılmış bir şeyi tamir edemezsin," dedi düzensiz bir şekilde.

"Hayatımın geri kalanını her parçayı bulup ait olduğu yere koyarak geçireceğim," dedi hararetle.

"Eskiden senin cennetten gönderildiğini düşünürdüm," dedi boş bir sesle. "Seni kendimden daha çok seviyordum. Senin için o kadar çok bahane uydurdum ki, çünkü gerçeğe inanmak istemedim." Sözlerini bitirmeden önce nefesi kesildi: "Sen başıma gelen en kötü şeysin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Arama sona erdi. Bağlantının kesildiğinden mi yoksa adamın telefonu kapattığından mı emin değildi. Her iki durumda da minnettardı çünkü ipin ucuna gelmişti. Telefon sinirsiz parmaklarından düştükten sonra halının üzerinde yuvarlandı.

Aralarındaki bağı resmen koparmıştı. Bu kopukluğu en az Eğer o kopmuş a uzuv. İçeriden, o oldu Çığlık atarak o Adamın gittiği günkü kan dondurucu çığlığı. Bu, onsuz yaşayamayacağını düşündüğü birini kaybetmiş bir kadının kederli feryadıydı ama başka seçeneği yoktu. Onu hayatından çıkarmak başa çıkabilmesinin tek yoluydu. Kalbini, kendisine çok ciddi zararlar veren bir canavara verme talihsizliğine uğramıştı, bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Yapılması gereken doğru şey buydu, öyleyse neden ışıksız ve umutsuz o karanlık tünele geri dönmüş gibi hissediyordu? Kollarını kendine doladı ve belini büktü. Yağlı, tuzlu gözyaşları pembe kalp çoraplarının üzerine yağdı. Acısı o kadar derindi ki ses çıkaramıyordu.

Sayısız muharebe kaybetti ama savaşı kazandı. Jesse sözünü tutacaktı. Onu bir daha asla görmeyecekti. Sevinçli ve rahatlamış olmalıydı. Bunun yerine yas tuttu. Jesse haklıydı. Sevdığı zaman, bunu tamamen yapıyordu, bu da bir daha asla bütün olamayacağı anlamına geliyordu.

AUTHOR'S NOTE

UMARIM JESSE VE VIOLETHİKÂYESİNİN BU BÖLÜMÜNÜ BEĞENMIŞSİNİZDİR.

Bu ön bölüm, Yozlaşmış İdol'ü yazdıktan neredeyse 6 yıl sonra yazıldı. Bir ön bölüm yazmayı hiç düşünmemiştim ama başka bir seriye ara verdiğimde Yozlaşmış İdol'ü okuyunca beynimde bazı fikirler dönmeye başladı.

Yozlaşmış İdol'de dikkatsizce atladığım detaylarla geçmişlerini bir araya getirmek ilginç bir meydan okumaydı. Bu kitabın çift bakış açılı olmasını planlamamıştım, ancak Jesse 1. bölümde sahneye çıktığında hoş bir sürpriz oldu. Beni bu kitap kadar şaşırtan başka bir kitap oldu mu bilmiyorum. Jesse ya da Violet paylaşmaya karar verene kadar her bölümde bir dönüm noktası ya da vahiy varmış gibi hissettim. Bu kitap beni kişisel ve profesyonel olarak zorlayan duygusal bir hız treniydi. Geri adım attım ve karakterlerin hikâyeyi kendi hızlarında anlatmalarına izin verdim. Bence sonuçlar yürek parçalayıcı, benzersiz bir şekilde onlara ait.

Yozlaşmış İdol'ün devamını yazmayı planlıyorum, ancak karanlık romantizm yazarı [Mia Knight](#) olarak yerine getirmem gereken sözleşmelerim ve başka projelerim var. Violet ve Jesse'nin dünyasına geri döndüğümde bir güncelleme yayınlayacağım! Yozlaşmış Saplantı'nın ham taslağını veya silinmiş sahnelerini okumak isterseniz [Ream](#)'e katılabilirsiniz.

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Eğer fırsatınız olursa, lütfen bir yorum bırakın ve kitaplarımı diğer okuyuculara tavsiye edin. Bu bana çok yardımcı oluyor, özellikle de hikayelerim çoğu perakendeciden yasaklandığı için.

Desteginiz için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

SAYGILARIMLA,
Dinah

BOOKS BY DINAH HARPER

Possessing Violet Serisi:

[Yozlaşmış Yozlaşmış](#)

[İdolSaplantı](#)

ABOUT THE AUTHOR

Dinah Harper sizi koltuğunuzda kıvrandıracak ve ne okuduğunuzu kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafınıza baktıracak. *Possessing Violet Serisi*, yazarın planladığı birçok erotik romanın ilki.

Lütfen sabırlı olun. Şu anda karanlık romantizm yazarı [Mia Knight](#) olarak birkaç proje için sözleşme imzaladı. Dinah Harper olarak çalışmalarına devam ettiğinde blogunu ve sosyal medyasını güncelleyecektir. Gelecekteki yayınlardan haberdar olmak için haber bültenine (<https://www.subscribepage.com/DinahHarperNews>) kaydolun!

Web sitesi: <https://dinahharper.com>

ACKNOWLEDGMENTS

Patreon & Ream'deki tüm destekçilerime teşekkür etmek istiyorum! Siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Desteğiniz bana bu hikayeyi hayata geçirmek için gereken zamanı veriyor ve her biriniz için inanılmaz derecede minnettarım!

Muhteşem Süper Patronlarıma/Dostlarıma özel teşekkürler:

- A. Jay
- İskenderiye
- Bibiana
- Carrie Cross
- Pooja
- Sam Sodi
- Sami Bullock

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

